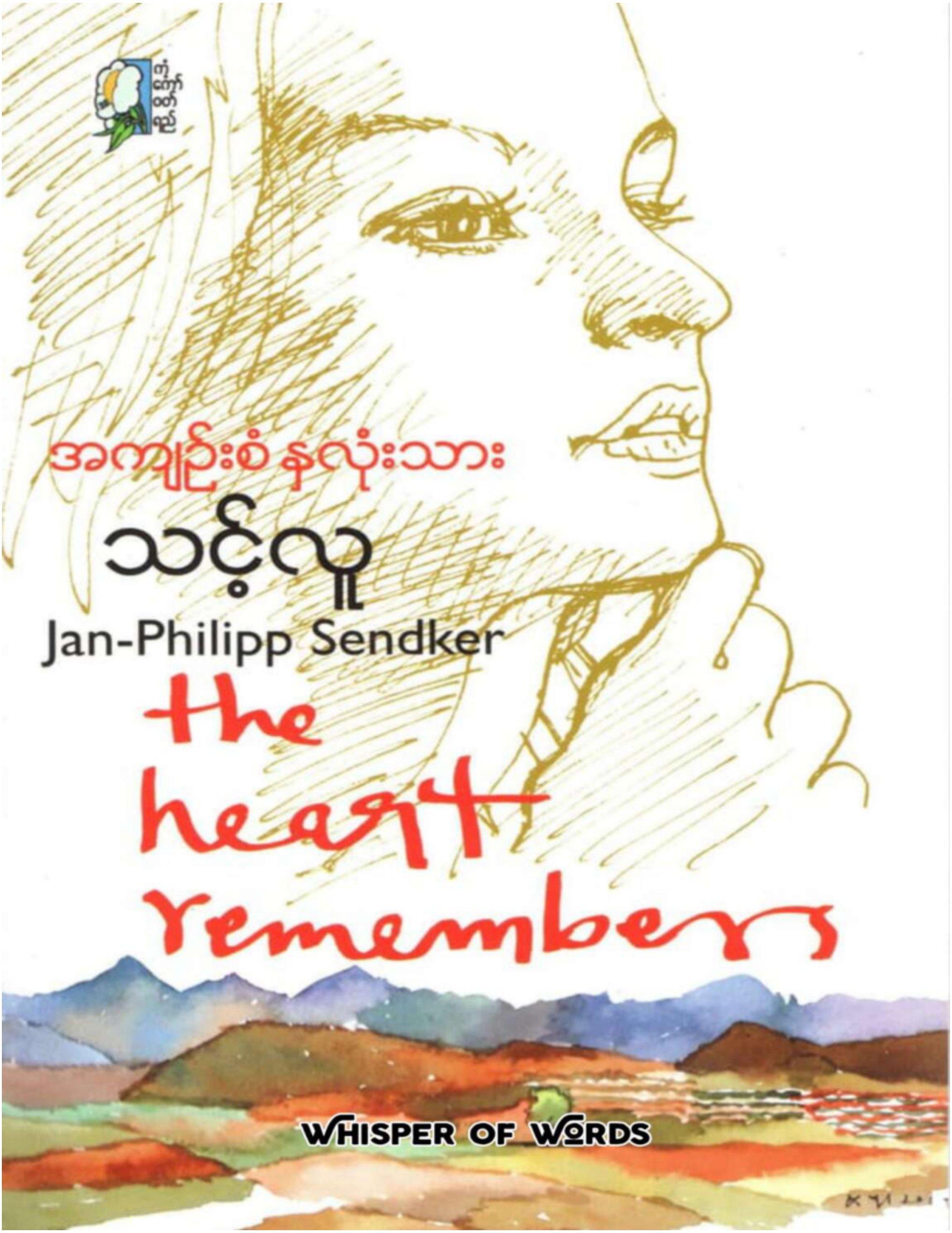

ဂုံ
ကျော်
ဝတ်
ရည်

အကျဉ်းစံ နှလုံးသား

သင့်လူ

Jan-Philipp Sendker

the heart remembers

WHISPER OF WORDS

Jan-Philipp Sendker

The Heart Remembers

အကျဉ်းစံနှလုံးသား

သင့်လူ ဘာသာပြန်သည်

For Anna, Florentine, Theresa, Jonathan and Dorothea

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖေါက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ)အသုံးမပြုပါ။

အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော် လည်းကောင်း linkတွင် ကြော်ကြာများခံကာ တင်ထားသော အခြားတနေရာရာမှ ရရှိခဲ့သော် ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။

အခမဲ့ စာအုပ် အသစ်များ တင်တိုင်း သိရှိနိုင်ဖို့ Telegram Channel ကို subscribe ထားနိုင်ပါသည်။

Ⓦ Ⓗ Ⓘ Ⓢ Ⓟ Ⓔ Ⓡ of Ⓦ Ⓞ Ⓡ Ⓓ Ⓢ

Subscribe Telegram Channel

https://t.me/TheBookR

နှလုံးသားမှတ်တမ်း

သင့်လူ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလဆန်း

၂၀၁၅ ခုနှစ် အထွေထွေရွေးကောက်ပွဲကြီး ၏ရလဒ်ကြောင့် တိုင်းပြည်တစ်ခုလုံး စိတ်အင်အားများ တက်ကြွပြီး ဧပြီလတွင် တက်လာမည့် အစိုးရသစ် ကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါကြုံဖူးသော နိုင်ငံရေးစိတ်ဝင်စားမှု ရေချိန်မျိုးဖြင့် ခန့်မှန်းကြိုဆိုနေကြချိန်။ နိုင်ငံတကာစာမျက်နှာမှာလည်း မြန်မာသည် အလွန်အင်မတန် မျက်နှာပွင့်လန်းကာ တစ်သက်လုံး ညှိုးငယ်နေရရှာသော မျက်နှာပိုင်ရှင်တို့ ပြုံးနိုင်ပျော်နိုင် ဖြစ်လာကြချိန်။

ထိုအချိန်မှာ ဂျာမန် စာရေးဆရာ ယန်းဖိလစ်ဆန်ကာ၏ နာမည်ကျော် မြန်မာပြည်(ကလော) နောက်ခံဝတ္ထုကြီး ဖြစ်သော The art of hearing heartbeats ကို ဘာသာပြန်ဆိုရန် အကြောင်းဖန်လာခဲ့လေသည်။ ထိုဝတ္ထုက အငြိမ်၊ အညက်၊ အလွမ်း၊ အဆွေး၊ အချစ်၊ မေတ္တာဖွဲ့ ဝတ္ထုမျိုး။ မိမိနှင့် မကိုက် ဟု ယူဆ၍ ပထမ ငြင်းမိသည်။ မိမိက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အတည်အခန့် လေးလေးနက်နက် ကတ္တရာပုံးချိတ် ရေးထားသော စာအုပ်မျိုးကို ဘာသာပြန် ရေးဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ဖတ်ရမှာပင် ပျင်းလှသည်။ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ နန့်ကြောဆွဲ ဟီလာတိုက်ချင်တိုက်၊ လောကကို စိတ်ချဉ်ပေါက်ပြီး လှောင်ပြောင် သရော်ခနိုးခနဲ့ ကျိုးပဲ့အောင် ပြောသော ပြသော စာမျိုးကိုသာ ခံတွင်းတွေ့၏။ ထိုစာမျိုးကိုသာ ရွေး၍ ဘာသာပြန်တတ်၏။ ကြာတော့ သင့်လူဆိုတာ သရော်စာ၊ ခနဲ့စာ၊ ရွဲ့စာ ဝတ္ထုမျိုး ဘာသာပြန်တတ်သူဟု မိမိနှင့် စာကို တွဲမြင်ထားကြသူတွေများလာခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း တိုင်းပြည်အနာဂတ်အတွက် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးနေ သည့် စိတ်အခံဖြင့် ယန်းဖိလစ်၏ ဝတ္ထုကို ဖတ်မိပါသည်။ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ် လူသားတို့၏ မေတ္တာနှင့် သံယောဇဉ် အဖွဲ့ကိုလည်း ခံစားမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ဖွဲ့ဆိုသီကုံးထားသည့် သံစဉ်အတိုင်း လိုက်လံ စီးမျောကာ ဘာသာစကား အရွှေ့အပြောင်းကို ပြုခဲ့သည်။ ဝတ္ထုနာမည် ကိုလည်း ခေါင်းထဲပေါ်လာသည့်အတိုင်း “နားစွင့်ကြားဟန် ရင်ခုန်သံ” ဟု ပေး လိုက်သည်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၅ ရက်နေ့ ညနေ ၆:၃၀ တွင် စတင် ရေးသားပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၁ ရက် ည ၁၀:၀၄ တွင် အပြီးသတ်ခဲ့သည်ဟု ကဗ္ဗည်းမှတ်တမ်း တင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလနှောင်းပိုင်း

ယန်းဖိလစ်၏ အဆိုပါဝတ္ထုကို နှစ်အုပ်တွဲ ဆက်တိုက် ရထားခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် နားစွင့်ကြားဟန် ရင်ခုန်သံ ပထမအုပ်အပြီးမှာ ဒုတိယအုပ် ဖြစ်သော A Well-Tempered Heart ကို ဆက်လက် ပြန်ဆိုရေးသားရန် တာဝန် ရှိနေခဲ့သည်။ ပထမအုပ်ကို ရိုက်နှိပ်၊ ဈေးကွက် အနေအထားကို စောင့်ကြည့်၊ လူကြိုက်များမှ ဆက်ပြန်၊ ဆက်ထုတ် ဆိုသည့် အတွေးမျိုး တစ်ခါမှ မဝင်စဖူး၊ စာအုပ်ဈေးကွက်ကို မိမိ သိလည်း မသိ၊ စိတ်လည်း မဝင်စား၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်ရလျှင် ကျေနပ်ပြီ။

ဒုတိယအုပ်ကို “နူးညံ့စိတ်ထား နှလုံးသား” ဟု အမည်တပ်သည်။ နားစွင့် ပြီးပြီးချင်း တစ်ပတ်သာနား၍ ၂၇-၄-၂၀၁၆ နေ့လယ် ၁:၄၃ မှာ စကိုင်သည်။ ဓာတ်လမ်းအရှိန်တက်ပြီး အာရုံဝင်စားမှု တည်ငြိမ်နေသဖြင့် ၃၁-၅-၂၀၁၆ ည ၁၁:၄၇ မှာ အပြီးသတ်နိုင်သည်ဟု မှတ်တမ်းရေးထိုးခဲ့သည်။ နာရီ မိနစ် တွေ အတိအကျ ဖြစ်နေခြင်းမှာ ကွန်ပျူတာတွင် ပေါ်နေသည့် အချိန်ကို မှတ်တမ်း တင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ဝတ္ထုနှစ်အုပ်သည် စာဖတ်ပရိတ်သတ်များစွာ၏ စိတ်နှလုံးကို သိမ်းကျုံးဆွဲငင်နိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေပေါ်က ဓာတ်လမ်း၊ အဖြစ်သနစ်၊ အတွေ့အကြုံကိုသာ အနှစ်သက်ကြဆုံးမို့လား၊ နိုင်ငံရပ်ခြားက စာရေးဆရာရေးသော ကိုယ့်လူမျိုး ဓာတ်ကောင်တွေနှင့် အဖြစ်အပျက်က စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ ကောင်းလှသည်။ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ညင်ညင်သာသာ ပေးစွမ်းသော အရေးအသားမျိုးပေကိုး။

သို့သော် “နူးညံ့စိတ်ထားနှလုံးသား”ကို ဓာတ်သိမ်းထားပုံအရ ဆက်ရန် ရှိသေးသည်ဆိုတာ သိသာလှသည်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို အောင်မြင်လျှင် သုံးကြိမ် သုံးခါတော့ လုပ်လေ့ရှိသည့် အနုပညာရပ်ဝန်း၏ ဓလေ့အရ သူ နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နှင့်လွယ်မည့် တတိယအုပ်ကို ရေးလိမ့်ဦးမည်ဆိုတာ ဓာတ်လမ်းအရ သိနှင့်သည်။ နောက်တော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ပြောသည်။ ရေးတော့မည်။ သုတေသနလုပ်နေပြီ၊ အချက်အလက် စုဆောင်းနေပြီ။ ဟော... ရေးပြီတဲ့။

၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလဆန်း

‘နားစွင့်ကြားဟန်’ ပြီးခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်၍ လေးနှစ်နီးပါး ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ယန်းဖိလစ်၏ နားစွင့် တတိယအုပ် ဂျာမန်လို ထွက်နေပြီ ဆိုတာ သိရသည်။ ဂျာမန်လိုထွက်တာ ဘာမှမဆိုင်သလို ခံစားရသည်။ ဘာသာစကား

ဆိုသည်က စကားပြောလှသည် ကော။ အင်္ဂလိပ်မူ ရရချင်း အကြောင်းကြားမည်ဟု သူ ပြောသည်။ ကြာလိမ့်ဦးမည်ပဲ ထင်ထားခဲ့သည်။ တခြားအလုပ်ကိစ္စတွေက လည်း များတော့ ဒီကိစ္စ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့၏။

၂၀၁၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလလယ်

ကံ့ကော်ဝတ်ရည်မှ အီးမေးလ် ဝင်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ငွေစာရင်း ကြီး၊ ကိုယ်နဲ့လည်း မဆိုင်၊ ဘာမှန်းလည်း မသိ။

ဘာတွေပို့နေတာလဲဟု စာပြန်သောအခါ ဇဲရီးဆောရီး တောကြီးမြိုင်လယ်ဟု စာပြန်လာသည်။ ဖိုင်တစ်ခုကို တွဲထားသည်။ မိုက်ခရိုဆော့ဖ်ဝေါ့ဒ်ဖိုင်။ ဗိုင်းရပ်စ်တော့ တွဲမပို့တန်ကောင်း။

ဖွင့်လိုက်သောအခါ The Heart Remembers ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဒါ နားစွင့်' တတိယပိုင်းပဲ ဆိုတာ တန်းသိသည်။ ယန်းဖိလစ်လေက မမှားနိုင်လောက်အောင် ပုဂ္ဂလိက ဆန်လွန်းသည်ကိုး။ တည်းဖြတ်ပြီး ပူပူနွေးနွေး အင်္ဂလိပ်မူဟု ဆိုသည်။ စာအုပ်အဖြစ် ထွက်မလာသေး။ သူက ပြန်စေချင်လွန်လွန်းသဖြင့် ဦးဦးဖျားဖျား ပေးပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ‘နားစွင့်ကြားဟန်' ၏ အာရုံဝင်စားမှုတို့က လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ကျော် အတိတ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်မူ တတိယတွဲကို မဖတ်နိုင် သေးဘဲ ‘နားစွင့်ကြားဟန် ရင်ခုန်သံ' နှင့် 'နူးညံ့စိတ်ထား နှလုံးသား' နှစ်အုပ်ကို အပြေးအလွှား ပြန်နွှေးရသည်။ မူကွဲ၍ မဖြစ်၊ လေကွဲ၍ မရ၊ တစ်သမတ်တည်းဖြစ်မှုက သူ့စာအုပ်တွေမှာ အရေးကြီးလှသည်။ အတော်အတန် စေ့ငုမိချိန်မှာ တတိယတွဲကို ဖတ်သည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း နူးညံ့ညင်သာသော သဘာဝလွန် စွမ်းအားတစ်ခုက ပါစမြဲ၊ နှလုံးသားရပ်ဝန်း၏ စေ့ဆော်မှုတွေက ပါနေမြဲ။

တတိယအုပ် ‘ရွှေနှင့်ယိုးမှား နှလုံးသား” ဟု ယာယီအမည်ပေးပြီး ၂၀၁၉ ခရစ္စမတ်နေ့မှာ စကိုင်သည်။ ၂၅-၁၂-၂၀၁၉ အလုပ်တာဝန် များပြားသဖြင့် ကြာဦးမည်ဟု ထင်နေဆဲ မထင်မှတ်သည့် အခြေအနေများကြောင့် ကိုဗစ်ကပ်ရောဂါ ကွာရန်မတင်းခင် နှစ်လလောက်စောပြီး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူရင်း စူးစူးနစ်နစ် ရေးလိုက် ရာ ၁၃-၂-၂၀ တွင် ပြီးစီးခဲ့သည်။ တစ်အုပ်လုံးကို ခြုံဖတ်သည့်အခါ မူလ တေးထားသည့် “ရွှေနှင့်ယိုးမှားနှလုံးသား” ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်နှင့် မဟပ်မိ။ ခေါင်းစဉ် လှလှကို နှမြောနေ၍ မဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်လမ်းနှင့် အလိုက်ဆုံး “အကျဉ်းစံ နှလုံးသား” ဆိုသည့် အမည်ကို ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ စာမူကို ကံ့ကော်ဝတ်ရည် သို့ အပ်လိုက်သည်။ မိမိ အလုပ်ပြီးပြီ၊ ကျန်တာတော့ စာအုပ်တိုက်၏ အလုပ် ဖြစ်တော့သည်။

ဤအမှာစာကို ၃-၄-၂၀၂၀ တွင် ရေးခဲ့သည်။ ယခုစာအုပ် မည်သည့်အချိန်မှာ ထွက်လာနိုင်မည်ကို မသိ။ ခုတော့ လူတွေ အိမ်တွင်းစံ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ “အကျဉ်းစံ နှလုံးသား” ဆိုသည့် အခြေအနေနှင့် ဟပ်မိလှချေသည်တကား။

သင့်လူ

ပထမပိုင်း

တစ်

ခမ်းနားခန့်ညားသည်ဖြစ်စေ၊ ရိုးရှင်းသည်ဖြစ်စေ၊ လှသည်ဖြစ်စေ၊ မလှသည်ဖြစ်စေ၊ ပသို့ဆိုစေ ဇာတ်လမ်းတိုင်းမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း၊ တစ်ထောင့် တစ်နေရာမှ ပါဝင်နေတတ်သည်ဟု ကျွန်တော့်ဘကြီးက ဆိုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့ကို မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင်ကျစေသည့် ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာလည်း စိတ်ဓာတ်တွေ မိုးပျံအောင် တက်ကြွစေသည့် ဇာတ်လမ်းများနည်းတူ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တွေ့ရှိ ရတတ်စမြဲသာ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်နေခဲ့ကြသည်။ ညယံသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အအေးဓာတ်က ကြီးစိုးလာခဲ့ပေပြီ။ ဘကြီးမှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်စ ပြုပြီ။ စောင်သွားယူ၊ ဘကြီး ပခုံးပေါ်လွှမ်းတင်ပေးပြီး ကျွန်တော် နေရာမှာ ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။ မီးပုံက တဖျစ်ဖျစ် အသံပေးကာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် တောက်လောက်နေ၏။ ဘကြီး ဘာတွေ ပြောနေသလဲဆိုတာ အလုံးစုံ နားမလည်ပေမယ့် ကျွန်တော် ငြိမ်းလုလု မီးပုံကို ငေးရင်း သူ့စကားတွေကို နားစွင့်ထောင်နေခဲ့သည်။

ဇာတ်လမ်းတွေသည် ဟိုးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ရာချီ ထောင်ချီတုန်းက အဝေးတစ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ မြစ်နံဘေးက တဲကလေး မှာပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းကတော့ လူသားသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လိုအပ်သည် ဆိုသည့် တစ်ကြောင်းတည်းသော အကြောင်းအရာသာ။

“ဘိုဘို၊ သား နားထောင်နေရဲ့လားကွဲ့” ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာထက် ပိုမိုအင်အားကြီးမားသော အရာဟူသည် မရှိ ကြောင်း ဘကြီးက တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်ပြော၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာသခင်မ ထံပါး မှာ မျက်နှာတော်များစွာ ရှိသည်ကော။ ကဗျာစာဆိုတို့အပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ထက် ပိုမိုလွှမ်းမိုးနိုင်သော အကြောင်းအရာဟူသည် မရှိ၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့ မှ ရှိလာလိမ့်မည် မဟုတ်။ အင်အားကြီးသလောက် မေ့ပျောက်ဖို့လည်း ပင်ပန်း ကြီးစွာ ကြိုးစားရသည့် အရာ။

ကျွန်တော့် နားမလည် ပါးမလည် လိပ်ခဲတည်းလည်း အမူအရာကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဘကြီးသည် လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုကို နှစ်ကိုယ်ကြား

ဖွင့်ဟာတော့မည့်အလား ရှေ့ကို ကုန်းလာ၏။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးမတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဖျားရှူးသွားသည်သာ။

သူသည် အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်၏။ ပြီးခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်တွေ တုန်းကလည်း မီးပုံဘေး ပုံပြင်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့သော်လည်း အစကောင်း သလောက် တစ်နေရာအရောက်မှာ အီလည်လည် ပြီးဆုံးသွားတတ်တာပါပဲ။

သူ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်း၊ ကမ္ဘာကြီးက သူ့အတွက် ရောမကြီးဖြစ်နေတုန်း အချိန်က ဇာတ်လမ်းတွေ၊ အဲဒီတုန်းက ကလောမှာ ကား တွေ၊ တီဗွီတွေလည်း မရှိသေးတဲ့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အသက်ဆုံးပါးသွားခဲ့ရ တဲ့အိမ်ထောင်ရှင်မ တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ။ ခြေတစ်လှမ်းမှ မရွေ့ဘဲ ခရီးမိုင်အကွာအဝေး ရောမကြီးကို အောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ။ တောင်ပံခတ်သံကို နားစွင့်ရုံနဲ့ လိပ်ပြာတွေကို အမျိုးအစား ခွဲခြားတတ်တဲ့ သူငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မကွယ်မဝှက်ပြောရလျှင် ဘကြီးရဲ့ ဇာတ်လမ်းအများစု ကို ဖြီးနေတာလို့ ကျွန်တော် ထင်မိပါသည်။ လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံကို ဘယ်သူ ကများ ကြားနိုင်စွမ်းရှိလို့လဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဇာတ်လမ်းတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ငြီးငွေ့ သွားတယ်ရယ်လို့ မရှိ၊ ဘကြီး၏ စကားလုံး တစ်လုံးချင်းစီမှာ ကျွန်တော် ငြိတွယ် မိသည်။

ဆိုတော့ နားစွင့်ရပြန်သည်။ ဘကြီးက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပြောနေ ၏။ ဒီဇာတ်လမ်းတွေ အဆုံးဘယ်မှာ ရှိလိမ့်မှာလဲ။ ကျွန်တော်ကကော ဘကြီးကို ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်အဖို့ အချစ် ဆိုတာကို ဘယ်လောက်များ နက်နက်နဲနဲ သိနိုင်မှာလဲ။

ဒီမေးခွန်းကို ဘယ်လိုများ ဖြေရမလဲ။

၁၂ နှစ်သား ကောင်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း သိနိုင်တာဟာ ဘာမှမရှိတာ၊ ဒါမှမဟုတ် မရှိသလောက်၊ ဒါမှမဟုတ် သူထင်တာ ထက် ပိုသိ ဆိုတဲ့ အဖြေတွေထဲက များလား။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့စကားဝိုင်းဟာ ထိုကောက်ချက်နဲ့ အဆုံးသတ်ရ သည်ကို ကျေနပ်လှသည် မဟုတ်။ သို့သော် နားထောင်ရသည်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါသည်။ ဘကြီးမှာ ထူးခြားသော အသံ ရှိ၏။ သူ စပြောလိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ တစ်နေ့တာ နိစ္စဓူဝ လုပ်ငန်းဆောင်တာ အားလုံးကို အမေ့မေ့ အလျော့လျော့။ သူ့အသံက ကျွန်တော့်ကို သီချင်းဆိုကာ ချော့သိပ်နေသလို။

ဒါဟာ အလွန့်အလွန်ရှည်လျားသော ဇာတ်လမ်းကြီးတစ်ခု၏ နိဒါန်း အစ ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ။ နိဂုံးရောက်လျှင်တော့ ဘကြီး ကျွန်တော့်ကို စကားလုံးများနှင့်ရော၊ စကားလုံးမဲ့ရော ပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည့် ကိစ္စအားလုံးကို ကျွန်တော် အသေအချာ နားလည်သွားလိမ့်မည်လား။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ ဘကြီးသည် ခါတိုင်းနဲ့မတူ တစ်မူထူးခြား စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို သူ့ နှမလေးအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ဘကြီးက စောင်ပါးလေးခြုံ ဆိုဖာခုံရှည်ပေါ် ခေါင်းအုံးလေးနှစ်လုံး ကျောမှီရင်း ထိုင်၊ ကျွန်တော်က သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးပြီး သူ့နားက ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်၊ သူ့မျက်လုံးအစုံက ပိတ်လျက်၊ ပါးစပ်က ပွင့်လျက်၊ မသိလျှင် အိပ်မောကျနေသလို။ မိုးတိတ်သွားပြီ။ ငှက်ကလေးတွေ တေးဆိုနေကြပြီ။ ခြံထဲဆင်းပြီး ကြက်တွေကို အစာကျွေးဖို့ စိတ်ကူးနေတုန်း သူ ကျွန်တော့်နာမည် ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံ ကြားရသည်။

"ဘိုဘို၊ သား ရှိနေလား"

ကျွန်တော် ဘကြီးလက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အမြဲ အဲသလို လုပ်လေ့ရှိသည်။ ဘကြီး၏လက်က နွေးထွေး ပျော့ပျောင်းလွန်းလှသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေ မဖွင့်ဘဲ ယောင်ယောင်လေး ပြုံးသည်။ ကျွန်တော် သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ သူ ပင်ပန်းနေလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အိပ်မပျော် လျှင် သော်လည်းကောင်း ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးလျှင် ဘကြီး နှစ်သက်မှန်း ကျွန်တော် သိသည်။

ခုတစ်လော ဘကြီးတစ်ယောက် မောမောနေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် နံနက်ခင်းတွေမှာပေါ့။ ဘကြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်သလားဟု တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် ပူပင်မိသော်လည်း သူကတော့ သက်ကြီးနာပေါ့ကွယ် ဟုသာ ပြော တတ်သည်။ အသက် ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည့် လူတစ်ယောက်အဖို့ အချိန်နှင့်အမျှ မောပန်းနေရတာပါတဲ့။ မှန်၊ မမှန် ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော်က အသက် ၁၂ နှစ်သာ ရှိသေးပြီး သူက အသက် ၈၀ သာ ရှိသေးတာတော့ ကျွန်တော် သိသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဤကမ္ဘာလောကမှာ ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိ သော တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။

နှစ်ဦးသား တုံဏှိဘာဝေလုပ်နေကြ၏။ ခြံဝင်းထဲမတော့ဝါးရုံတောကို လေတိုးသံ တရှဲရှဲမြည်နေသည်။ ယင်ကောင်အချို့ ကျွန်တော်တို့နားမှာ ဝဲနေသည်။ အိမ်နီးနားချင်းတို့ ချက်နေသည့် ဟင်းနံ့တွေ လှိုင်လာသည်။ ဘကြီးဦးဘ သည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို စတင်လိုက်သည်။

သူ့နှမဟာ နှလုံးကောင်း ဝမ်းကြီး တဲ့။ သူ တွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ အလှဆုံးတဲ့။ သူ့မိန်းမက လွဲရင်ပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့အမေက လွဲရင်ပေါ့။ သူ့မှာ ကချေသည်၏ ကိုယ်ဟန်၊ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံနဲ့ သင့်နှလုံးသားကို နွေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသော ရယ်သံလွင်လွင်လေးတွေလည်း ရှိသေးသတဲ့။

သူ ပိုပိုကဲကဲ ပြောနေတာဟု ကျွန်တော် မယုံးစွပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်မှ သူ့ကို မမြင်ရတာ ကြာလှပြီပဲ။ သူ့ပုံစံ၊ သူ့ရယ်သံတွေက ဘယ်လိုဆိုတာကို ကျွန်တော် မေ့နေခဲ့ပြီ။

“ဘကြီးနဲ့ သူနဲ့က ရုပ်တူလား”

သိချင်ဇောကလေးဖြင့် ကျွန်တော် ကသောကမျော မေးမိသည်။

ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို သူ စဉ်းစားနေတာ ကြာလွန်းလှသဖြင့် မဖြေတော့ဘူးတောင် အောက်မေ့မိသည်။

“တူလည်း တူတယ်၊ တူလည်း မတူဘူးလို့ ပြောရမယ်ကွဲ့၊ မောင်နှမ ဆိုတာတော့ ဒီလိုပါပဲ၊ တချို့ကိစ္စတွေမှာ သိပ်ကို နီးနီးစပ်စပ် ရှိပေမယ့် တချို့ ကိစ္စတွေမှာတော့ နာနာကျင်ကျင် ဖြစ်ရလောက်အောင် ကွဲပြားကြတယ်”

သူပြောတာ မှန်သလား။ ကျွန်တော် မသိနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ ဆိုတာမှ မရှိတာ၊ အနည်းဆုံးတော့ ရှိ၊ မရှိ ကျွန်တော် မသိ။ ကျွန်တော့်မှာဘကြီးဦးဘ တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ သူနှင့် ကျွန်တော် နာကျင်ခံစားရလောက်အောင် ကွဲပြားမှု မရှိဟု ကျွန်တော် ထင်၏။

“သူ့မှာ ကလေး ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ ဘကြီး” ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော် ဂရုတစိုက် မေးလိုက်သည်။

ဘကြီးဘက ခေါင်းယမ်း၏။ စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဘဲ မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ထား၏။ ဒါ ဘာကို ဆိုလိုသလဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသိနိုင်။ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအရ ပြောရလျှင် လူကြီးဆိုသူများကို နားလည်ဖို့ကား မလွယ်လှ။

သူ့အကြောင်း ဘကြီးကို ကျွန်တော် ဆတက်ထမ်းပိုး မေးလိုလှသည်။ သူ ကျန်းမာရဲ့လား၊ ဘာတွေ လုပ်နေလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာဦးမှာလား စသည်ဖြင့်ပေါ့။ သို့သော် ဘယ်သောခါမှ အဖြေမရ ဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် သိနှင့်ပြီး သားပါ။

ဘကြီးဘ နှုတ်ဆိတ်နေတာကို ကုစားဖို့ နည်းလမ်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိ၏။ သူ့ဆိုဖာစောင်းမှာ ထိုင်ရင်း သူ့ခြေထောက်တွေကို နှိပ်နယ်ပေးလျှင် သူသဘောတွေခွေ့ပြီး စကားတွေ ဖောင်လာတတ်၏။

“ဘကြီး သားကို သူ့ အကြောင်း ထပ်ပြောပြပါဦး၊ နော်… နော်…”

အသစ်တစ်စုံတစ်ရာ သိရလေမလား ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျွန်တော် ပူဆာမိသည်။

“အေး… နောက်တစ်ခါမှပဲ ..”

ဘကြီးက သမ်းဝေရင်း ပြန်ပြော၏။

“ဟင့်အင်း… ဟင့်အင်း… ခုပြောပါ၊ ခုပြောပြပါ”

မရတော့၊ ပတ်တောပိတ်သွားခဲ့ပြီ။ မျက်စိကလေး ခဏဖွင့်ပြီး သူ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစစဖြင့် ကြည့်သေး၏။ သူ့ကြည့်ရတာ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသလို။ ခဏနေတော့ သူ့ခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးတစ်ဖက်သို့ ငိုက်ကျသွား၏။ ယင်တစ်ကောင်က သူ့ပါးမှသည် နှာခေါင်းထိပ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်နေသည်။ ကျွန်တော် ယင်ကောင်ကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘကြီးဘ၊ ဘကြီးဘ”

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်သည်။ ဘကြီးကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

ဆိုတော့ သူ့ကို နှိုးလို့ မရတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော် နေရာမှာ တစ်ခဏ မလှုပ်မယှက် ငေးငိုင် ထိုင်နေမိသည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ခြံထဲ ဆင်းသည်။ နိစ္စဓူဝ ပြုဖွယ်တွေက များလှသည်ကော။ ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေကို အစာကျွေးရမည်။ အဝတ်တွေ လျှော်ရမည်။ ပေါင်းတွေ ရှင်းရမည်။ ရွံ့တောထဲ စီးမိလို့ ဖန်ကွဲစလား၊ သံလား စိုက်လာသလား မသိတဲ့ စက်ဘီးကို ပြင်ရမည်။

တစ်ခါတလေ ဘကြီးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်။ ဒီမနက် ဘာကိစ္စ ရုတ်တရက်ထပြီး သူ့နှမအကြောင်း ပြောရတာလဲ။ ဒါ ပုံမှန်တော့ မဟုတ်။ ဘကြီးတစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသလား။ ဒီလိုတွေးမိတာနဲ့တင် ဝမ်းနည်းလို့မဆုံး။

ဘကြီးမှာ နှမ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဆိုတော့ ယထာဘူတကျကျ စဉ်းစားရင် အဲဒီ ဘကြီးရဲ့ နှမဆိုတာ ကျွန်တော့် အမေပဲပေါ့။

နှစ်

ဆာလောင်နေသော ကြက်များသည် ကျွန်တော့်အနားသို့ ဘောက်ဆွ ဘောက်ဆွ နှင့် အမြန်လျှောက်လာကြပြီး ခြေထောက်နားမှာ ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေကြသည်။

အစာပက်ကျွေးလိုက်သောအခါ ရက်ပေါင်းများစွာ ဘာမှ မစားခဲ့ရသကဲ့သို့ အငမ်းမရ နှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်ကာ ပေါက်ကာ စား၍ နေကြ၏။ ဆန်တစ်ဆုပ်အတွက် အချင်းများနေသော ကြက်မနှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော်ကြားဝင်စေ့စပ် ဖြေရှင်းပေးရသေး သည်။

ဩော်... အဟိတ်တိရစ္ဆာန် ဖြစ်တဲ့ ကြက်တောင် ဗိုက်ဆာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်နား ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်တတ်ကြသကိုး။

အလုပ်လုပ်နေတုန်း အမေ့အကြောင်း မစဉ်းစားမိဖို့ ကြိုးစားသော် လည်း အတွေးတို့က သူတို့စိတ်နှင့် သူတို့ကိုယ် ရှိနေသည့်အလား။

ကျွန်တော် သိသမျှသော ကလေးတို့သည် မိဘနှင့်အတူသာ နေထိုင် ကြ၏။ အများစုကပေါ့။ မရှင်မိုး၏ မိဘနှစ်ပါးဆိုလျှင် မနှစ်က ဘတ်စ်ကား မှောက်ရာမှာ ပါသွားပြီး ဆုံးပါးခဲ့ကြသည်။ ကိုမြတ်၏ မိခင်ကတော့ ထိုင်းနိုင်ငံ မှာ အလုပ်လုပ်နေပြီး တစ်နှစ် တစ်ခါ၊ အနည်းဆုံး နှစ်နှစ် တစ်ခေါက်လောက် တော့ ပြန်လာလေ့ ရှိသည်။

ထိုအကြောင်းကို မသိစိတ်က စူးစူးနစ်နစ် စဉ်းစားနေမိသည်။ မစန်းရီ နှင့် မောင်တင်ဦး၊ ထိုအမွှာနှစ်ယောက်ကို မွေးရင်း သူတို့မွေးသမိခင်ကြီးမှာ မီးတွင်း ထဲ ဆုံးပါးခဲ့သည်ဟု ဆို၏။ သူတို့အဖေက နောက်မိန်းမ ကောက်ယူလိုက်သော ကြောင့် အနည်းဆုံးတော့ ကြင်ကြင်နာနာ ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့မှာ မိခင်အစားထိုး မိထွေးတော့ ရှိကြသေးသည်။

အမေနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သိသည့် တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ အမေသည် ရန်ကုန်မှာ နေထိုင်ပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းပင်။ ဘာဝေဒနာတွေ ခံစားနေရသည် ဆိုခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မသိ။

သူ ဘာတွေ ကြိုက်တတ်ပြီး ဘာတွေ မကြိုက် ဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာ အဖြေ မရှိ။ အမေဟာ ကျွန်တော့်လို ထမင်းကြိုက်သလား၊ သူ့အစ်ကို ကျွန်တော့် ဘကြီးဘလို ခေါက်ဆွဲ ကြိုက်သလား။

အမေဟာ ညညဆို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် တိတ်တိတ်ငြိမ်ငြိမ် အိပ်တတ်သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘကြီးဘလို တစ်ရေးနိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာမှာ မတွေ့လျှင် တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေတတ်သလား-ဒါလည်း ကျွန်တော် မသိ။

အမေ့ရနံ့ကကောဘယ်လိုများလဲ။ အမေ့အသံကကော၊ ကျွန်တော်က အမေနဲ့ တူသလား၊ မတူဘူးလား။

ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် အမေ့ကို ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မမှတ်မိနိုင်တော့။

ဘကြီးဘမှာတော့ စာအုပ်ညှပ်အဖြစ် သုံးသော အမေ့ ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အမေရယ်၊ ဘကြီးဘရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးထုပ်တွေ သိုးမွေး လက်အိတ်တွေ ကိုယ်စီနှင့် နှင်းတွေဝေနေသည့် ဝရန်တာစင်္ကြံတစ်ခုမှာ မတ်တတ် ရပ်နေသည့် ပုံ။ ကျွန်တော်က အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှာ၊ အမေက ကျွန်တော့်ကို စောင်နှင့် ထွေးပွေ့ထားသည်။ အားလုံး ကင်မရာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငေး၍ ကြည့်နေကြသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဘကြီးသည် စာအုပ်ကို ခြံဝင်းထဲ မေ့ထားခဲ့ရာမှ မိုးကြီးလေကြီး ကျသောအခါ စာအုပ်ရော ဓာတ်ပုံပါ ပျော့ဖတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ခုတော့ အမေ့ဓာတ်ပုံသည် အရောင်တွေ ရောနေသည့် ရောင်ပြေးတစ်ခု အဖြစ် သာ မြင်ရတော့သည်။

ကျွန်တော့်အကျင့်တစ်ခုက စိတ်ထဲမှ မောင်းထုတ်လိုသည့် အတွေး များ ဝင်လာပြီ ဆိုလျှင် ကိန်းဂဏန်းတွေကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရွတ်ဆို ရေတွက်တတ်၏။ မစဉ်းစားလိုသည့် ကိစ္စနှင့် ကြုံပြီ ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် စတင် ရေတွက်ပြီ။ ခြိမ်းခြောက်ခံရလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပူပင်သောက တစ်ခုခု ရောက် လာလျှင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ ထောပတ်သီးတွေကို လည်းကောင်း၊ စံပယ်ပွင့်တွေကို လည်းကောင်း၊ စက်ဘီးက စပုတ်တိုင်တွေကို လည်းကောင်း၊ လှေကားထစ်တွေကို လည်းကောင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ရေတွက်လို့ရလျှင် ပြီးရော။

တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး၊ တစ်ဆယ်၊ ဆယ့်တစ်၊ ဆယ့်နှစ်၊ ဆယ့်သုံး။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် အတွေးတွေကို ပြုမြဲနည်းဖြင့် ဖယ်ထုတ်၍ မရ။

အမေ့ကို ခေါင်းထဲက ထုတ်လို့ မရ။

ကြက်တွေကြားမှ ခြံထောင့်ရှိ ပုရွက်ဆိတ်အုံဆီ ဦးတည်၍ လျှောက် လာမိသည်။

ထောင်ချီသော ပုရွက်ဆိတ်များသည် မည်းမည်းအတန်းကြီး နှစ်တန်းအဖြစ် စက္ကူပြန်းချုံမှသည် သင်္ဘောပင်ဆီသို့ ဦးတည်နေကြသော်လည်း ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်လဲ မသိ၊ ရုတ်တရက် ကွေ့သွားပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ပုရွက်ဆိတ်များကို ငေးနေရခြင်းသည် ကျွန်တော့်အကြိုက် ဖြစ်၏။ အင်အားဟူသည် အရွယ်အစားနှင့် မဆိုင်ကြောင်း ပြသနိုင်သည့် သက်ရှိသက်သေဖြစ်သည်။ သူတို့ထက် အဆမတန်ကြီးသော လေးသော သစ်ရွက်တွေ၊ အပ်တွေ၊ သစ်ခေါက်တွေကို သူတို့ သယ်ဆောင်နိုင်သည်။ သူတို့လမ်းကြောင်းပေါ်တုတ်ချောင်းတွေ၊ ခဲလုံးတွေ ချထားသည် ဆိုပါစို့၊ ခဏတော့ သူတို့ ရပ်တန့်သွားမည်။ ပြီးလျှင် ခြေချောင်းသေးသေးလေးတွေနှင့် စမ်းကာစမ်းကာ အတားအဆီးပေါ်မှဖြစ်စေ၊ ဘေးမှဖြစ်စေ ကျော်သွား ဖြတ်သွားပြီး ပန်းတိုင်ကို ရှေးရှုမည်သာ။ ပုရွက်ဆိတ်ဆိုတာ တစ်ကြောင်းတည်းသော စိတ်နှင့် သတ္တဝါ၊ သူတို့ ပန်းတိုင်ကို မရောက်နိုင်အောင် တားဆီးမည့်အရာ ဟူသည် မရှိ၊ ဘယ်အတားအဆီးကိုမှ သူတို့ မမှု၊ မဖြုံ။

ထိုအတွေးက ကျွန်တော့်ကို များစွာ စိတ်သက်သာရာ ရစေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ ပုရွက်ဆိတ်မှာ အကြောက်တရား နတ္ထိ။ သူတို့ကို ခြေထောက် ဖြင့်နင်းခြေသွားဦး၊ မတုန်မလှုပ်၊ မူလအလုပ်ကို လုပ်နေမည်သာ။ ခဲနဲ့ပေါက် လိုက်လျှင်ရှဲခနဲ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးတတ်သည့် ပျားတွေ၊ ပိုးတုံးလုံးတွေ၊ ချေးပိုးထိုးတွေနှင့် အကွာကြီး ကွာ၏။

ပုရွက်ဆိတ်တွေကို အငေးကြီးငေးရင်း အချိန်ကို မေ့သွားသည်။ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အဝတ်တွေ ဖွပ်ရမည်။ ဘကြီးဘ၏ ရှပ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်၊ ကျွန်တော့် ကျောင်းစိမ်းလုံချည် နှစ်ထည်၊ တီရှပ်တွေ၊ အဝတ်တွေ နားမှာတော့ ပေါင်းမြက်ရှင်းသည့် ကောက်ဆွတံ၊ သို့သော်လည်း ခု ဘာမှ မလုပ်ချင်သေး၊ ဘကြီးဘကို သွားကြည့်ဦးမည်။

ဘကြီးသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက် လှဲနေဆဲ၊ စောင်ကတော့ ကြမ်းပေါ်ကျနေ၏။ စောင်ကို ယူပြီး ခေါက်လိုက်သည်။ ခု အတော်နွေးလာပြီပဲ။

ကျွန်တော် စက်ဘီးကို မပြင်သေးဘဲ တခြားစက်ဘီးကို ယူကာ မြို့ထဲ သို့ စီးလာခဲ့သည်။

ယနေ့သည် ဈေးနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် မြို့ထဲမှာ လူတွေ၊ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ ဒိန်းဒလိန်း ထိုးနေသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးကြောင့် ကျွန်တော့်စက်ဘီး လမ်းဘေးထိုးကျမလို ဖြစ်သွားသေးသည်။ အာရုံစိုက်၍ အသေအချာ နင်းလာရသည်။ ဘကြီးဘ၏ အပြောအရတော့ ကလော လမ်းမတွေပေါ်မှာ မကြာသေးခင် အချိန်လောက်အထိ ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ သိပ်မရှိသေး တဲ့။ လမ်းလျှောက်ချင် လျှောက်၊ စက်ဘီး စီးချင် စီး၊ မြင်းလှည်း စီးချင် စီး၊ ထိုသို့သာ လိုရာခရီးကို နှင်တတ်ကြသတဲ့။ ည ကိုးနာရီလောက်ဆို လျှပ်စစ်မီးက မရတော့။ တစ်လောကလုံး ချစ်စရာအသွင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတတ်သတဲ့။ တတ်နိုင်သူတွေက ဖယောင်းတိုင်လေးတွေ ထွန်း၊ မတတ်နိုင်သူတွေက စက်ရာခန်းကို ကြွမြန်း၊ ဒါပဲ။ ကွန်ပျူတာ မရှိ၊ တယ်လီဖုန်း မရှိ၊ နိုင်ငံခြားခရီးသည် နတ္ထိ ဆိုပဲ။

အဲသလိုအခြေအနေမျိုးကို တွေးကြည့်ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်ရယ်။ ခုဆို ဆဲလ်ဖုန်းမရှိဘဲ မနေတတ်သည့် လူကြီးတွေ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘာမှ မရှိဘဲ ဖြတ်သန်းလာတယ် ဆိုတာ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။

ဈေးထဲက ဆိုင်ခန်းတွေကတော့ မိုးပက်မှာ စိုး၍ တာလပတ်ကြီးတွေ ကာထားကြသည်။ တာလပတ်တွေ အတွင်းမှာတော့ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုး။ ငါးခြောက်နံ့၊ နံနံပင်နံ့၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြိတ်ထားသည့် ငြုပ်သီးမှုန့် နံ့တွေ လှိုင်လို့၊ အသားတန်းကိုတော့ ရှံ့သည်။ အသားစိမ်းနံ့ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်၊ နှာခေါင်းထဲမှာ နာရီနှင့်ချီ၍ စွဲကျန်ခဲ့သည်။ တော်တော်နှင့် မပျောက်။

လူပေါင်းစုံကြားထဲမှာ ကလေးလေးတွေနှင့် သားသည် မိခင်တွေကို သာကွက်မြင်နေသလို ခံစားမိသည်။ တချို့မိခင်တွေက ကလေးပေါက်စလေး တွေကို မုန်လာဥနီတွေ၊ အာလူးတွေနှင့်အတူ ပွေ့ပိုက်ထားကြသည်။ တချို့က ကျောမှာ အဝတ်နှင့် သိုင်း၍ ပိုးထားသည်။ တချို့က ချီပိုးထားသည်။ ကလေး ချော့နေသော မိခင်၊ နို့တိုက်နေသော မိခင်၊ သီချင်းဆို သိပ်နေသော မိခင်။

တို့ကို မြင်ရတော့ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းလာပြန်သည်။ ဈေးထဲမှာ ယောင်လည်လည်ဖြင့် လျှောက်သွားနေမိသည်။ အိမ်ပြန်ပြီး ဘကြီးအနားမှာ လှဲ၍သာနေချင်တော့သည်။ သို့သော် သူမနေ့ကမှာထားသော လက်ဖက်ခြောက် နှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ထုပ် ဝယ်ရမည်။ နေ့လယ်စာအတွက် ကြက်ဥတွေ၊ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေ ဝယ်သည်။ မုန့်တွေ ဝယ်သည်။ ဘုရားပန်းလဲဖို့ ဂန္ဓာမာ အဝါနှင့် အဖြူ တစ်စည်းစီ ဝယ်သည်။ အချိုမုန့်တွေ ရောင်းသောဆိုင်မှ ဘကြီးအတွက် ဘရဗီ နှစ်ခု ဝယ်သည်။ သူ မတောင်းဆိုပေမယ့် သူ ဒါတွေ ကြိုက်တတ်မှန်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ပြီးတော့ စက်ဘီးပေါ်တက်၍ ကိုအေးမင်း ဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုအေးမင်း၏ ရုံးခန်းက ဈေးနှင့် သိပ်မဝေးသည့် လမ်းကလေးတစ်ခု မှာ တည်ရှိ၏။ အကြမ်းပတမ်းခရီးဆန်း-အာရွှန်နှင့်အတူ လန်း ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ် ကလေး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အာရွှန်တဲ့။ သူ့ဖောက်သည်တွေက ဗမာနာမည်ကို မမှတ်နိုင်မှာစိုးလို့ အာရွှန် ရခြင်း ဖြစ်ပါသတဲ့။ သူ့အလုပ်က လူတွေနှင့်အတူ လျှောက်သွားရင်း ပိုက်ဆံရသော တိုးရစ်ဂိုက်အလုပ်ဟု သူကဆို၏။ ဧည့်သည်တွေနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရုံနှင့် ငွေရသည် ဆိုသော ထူးဆန်း သည့် အလုပ်အကြောင်း သေချာရှင်းပြဖို့ ကျွန်တော် သူ့ကို တစ်ခါမက တိုက်တွန်း မေးမြန်းဖူးပါ၏။ ကူညီချင်စိတ်၊ ပျူငှာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဝန်ဆောင်မှု သဘောတဲ့။ တိုးရစ်ဇင် ပါပဲတဲ့။ ကျွန်တော်က သိပ်ငယ်သေးလို့ သေချာ နားမလည်သေးတာ ပါတဲ့။ ဘာတွေမှန်းတော့ မသိတာ အမှန်။

ကလောမြို့ကို ဝိုင်းရံထားသော ပအိုင်းရွာ၊ ကရင်ရွာ၊ ဓနုရွာ၊ ပလောင်ရွာ တွေကို လျှောက်သွားရတာ ဘာများ အကြမ်းပတမ်း ခရီးဆန်း ဖြစ်လို့တုံး။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ နားမလည်နိုင်စရာပင်။ သို့သော် ပွင့်လင်းရာသီဆို နိုင်ငံခြားခရီးသည်တွေ ပြုံဆင်းလာပြီး ကိုအေးမင်းလည်း လွန်စွာမှ အလုပ်များ တော့သည်။ သူ့ကို မြင်ရတွေ့ရဖို့ ခက်လောက်အောင်ပင် ခရီးတွေ လက်မလည် အောင် ပို့ရသည်။ မိုးတွင်းဆိုလျှင်တော့ ဧည့်သည် ပါးရှားလှ၏။ ကိုအေးမင်း လည်း သူ့ရုံးခန်းမှာ ဖင်မြဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘာမှလည်း လုပ်စရာ မရှိဘူး ကိုး။ ထိုအခါမျိုးဆို သူကျွန်တော့်အတွက် အချိန်တွေ တစ်ထောကြီး ပေးနိုင်သည်။ နှစ်ယောက်သား စစ်တုရင် ကစားလျှင် ကစား၊ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း ပြောချင် ပြော၊ သူ့မှာက သားလည်း မရှိ၊ မယားလည်း မရှိ၊ သို့သော် မန္တလေးက အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ကိုအေးမင်းကို သူ့မိဘများနှင့် မိတ်ဆက်မပေးချင်၊ သူတို့နှစ်ယောက် ခဏခဏလည်း မတွေ့ဖြစ်ကြ၊ ထိုအမျိုး သမီး ကလော ရောက်လာလျှင်တော့ ကိုအေးမင်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက် အချိန် မရှိလေတော့၊ သို့သော်လည်း ပြဿနာ မရှိပါ။ သူ ကလောမှာ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာနေလေ့ မရှိ၊ ခုတော့ မလာတာ ကြာလေပြီ။ ပြတ်သွားကြပြီ ထင်သည်။

ကိုအေးမင်းသည် အသက်သုံးဆယ် ပတ်လည်ခန့် ရှိလောက်ပြီ။ ကျွန်တော့် ထက် များစွာ အသက်ကြီးသော်လည်း ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အစ်ကိုလိုပင်။ အသက်ကွာခြင်းက အကြောင်းမဟုတ်။ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ရှိကြသည်။ သို့သော် ဒီနေ့လိုမျိုး စကားပြောဖို့ အာရုံမရကြတာမျိုးလည်း ရှိတတ်သေးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာမှ သိပ်မပြောဖြစ်ကြ။

ကိုအေးမင်းကား ကျွန်တော့်ကို မေးရမည့် မေးခွန်း၊ မမေးရမည့် မေးခွန်း ကောင်းစွာ ခွဲခြားသိသူ ဖြစ်၏။ ပြောစရာမလိုဘဲ နားလည်တတ်သည့်လူမျိုး ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်မိခင်အကြောင်း တစ်ခါ ဖူးမှ မမေးခဲ့။

ကျောင်းက ဆရာမတွေ၊ တခြားကလေးတွေနှင့် ကွဲပြားစွာပင် ကျွန်တော့်မျက်နှာက အမာရွတ်ကြီး အကြောင်းလည်း တစ်ခါမှ မမေးခဲ့။ မီးခြစ်ဆံ ခေါင်းလောက် ကျယ်ပြန့်သော နီညိုညို အမာရွတ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှသည် နားရွက်အောက်ထိ ရောက်လုအောင် ဖြန့်ကြက် တည်ရှိသည်။ အိမ်မှာ မှန်တစ်ချပ်မှ မရှိသဖြင့် ထိုအမာရွတ်ကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ရခြင်း မရှိဟု ဘကြီးဘက ယူဆနေသော်လည်း သူ့အထင် မှား၏။ မှန်မရှိသော်လည်း လူတိုင်းက ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်ကြည့်သွားသည့် အကြည့်တို့ မှာ အမာရွတ်ကို ကျွန်တော် ထင်းနေအောင် မြင်ရပါသည်။

ထိုအမာရွတ်က တင်းသလို၊ ယားသလို ဖြစ်လာသောအခါမျိုးမှာ ရာသီဥတုတစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲတော့မည် ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော် သိနေတတ်သည်။ အမာရွတ်က နာသလိုလို၊ ပူစပ်ပူလောင်လိုလို ဖြစ်လာချိန်များမှာလည်း ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရင်ဆိုင်ရမည်မှန်း ကျွန်တော် သိနေပြန်သေးသည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ကိုအေးမင်းကား ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင် နေပုံပင်။ ရုံးနောက်ခန်းထဲမှာ ထိုင်ရင်း သူ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေ၏။ စားပွဲ ပေါ်မှာတော့ မဖွင့်ရသေးသည့် စာတွေ၊ သတင်းစာတွေနှင့် မြေပုံတွေ ရှိနေသည်။ သူ့ခြေနှစ်ဖက် ကြားမှာတော့ တစ်ဝက်ကျန် ကိုကာကိုလာ တစ်ပုလင်း တွေ့ရ သည်။

သူက စာအုပ်ကို ဘေးသို့ ချလိုက်ပြီး “ဟေး... ရှားလော့ခ်” ဟု ကျွန်တော့် ကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော် ရှားလော့ခ်ဟုမ်း ရုပ်ရှင်နှစ်ကားကို အတူ ကြည့်ပြီးကတည်းက သူ ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ ခေါ်လေ့ရှိသည်။ မေးခွန်းတွေ အဆက်မပြတ် မေးတတ်ခြင်းနှင့် ထက်မြက်သည့် ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးတို့ ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို မြင်လေတိုင်း ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ကြီးကို သူ အမှတ်ရမိ သည်ဟု ကိုအေးမင်းက ဆို၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသကွာ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုတုံး”

“ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကိုကော”

“အေးဆေးပဲကွ”

သူ မုသားဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုအေးမင်းသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ် ကျနေ၏။ သူ ကျွန်တော့်ကို ညာ၍ မရ။ ကျွန်တော့်မှာ ပါရမီတစ်ခု ပါလာသည် ဆိုရမည်လား၊ လူတွေ၏ ခံစားချက်ကို သူတို့ မျက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ခံစားသိရှိ နေတတ်သည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးရွာသလို မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေခြင်းကြောင့် ထိုသူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြောင်း သိရှိခြင်းမျိုးကို ပြောနေသည် မဟုတ်။ ဒါကတော့ လူတိုင်း သိနိုင်သော အရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ထိုသို့ မဟုတ်။ လူတစ်ယောက် ရယ်မောနေချိန်မှာပင် ထိုသူသည် ကြေကွဲနေကြောင်း သိရှိနိုင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

အားလုံးကောင်းပါသည် ခင်ဗျားဟု ဟစ်ကြွေးနေသော်ငြား အကြင်သူ တစ်ဦးသည် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေခြင်းကို ကျွန်တော် သိ၏။

စိတ်ဆိုးပြနေသူတစ်ဦးသည် ဒေါသကို သူ့အကြောက်တရားအတွက် မျက်နှာဖုံးအဖြစ် အသုံးပြုနေကြောင်းကို ကျွန်တော် သိ၏။

ခင်မင်ရင်းနှီးဟန် လေသံပစ်နေသော်ငြား နောက်ကွယ်က စိတ်မသက် မသာ ခံစားမှုတွေကို ကျွန်တော် သိ၏။

မျက်လုံးကား ဟန်မဆောင်တတ်၊ မလိမ်တတ်။ ဟန်ဆောင်ချင်ဦး၊ လိမ်ချင်ဦးတော့ မျက်လုံးမှာ ထိုထိုသော အစွမ်းအစသည် နတ္ထိ-မရှိ။ ကျွန်တော် ပိုသိလိုလျှင် မျက်ဝန်းများက ပို၍ ပို၍ပင် ပြောပြနိုင်စွမ်း ရှိသေးသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက် လိမ်နေသည်ကို သိသိနှင့် ထိုင်ကြည့်နေရခြင်းသည် ပင်ပန်းလှချေ သည်တကား။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ကြာကြာ မျက်လုံး ချင်း ဆိုင်၍ မကြည့်၊ အဝေးသို့ ငေးနေလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကြည့် သော်လည်း မမြင်အောင် နေတတ်လာသည်။ နားထောင်သော်လည်း မကြားဘိ သကဲ့သို့။

ထိုပါရမီကို သိရှိသည့် တစ်ဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျွန်တော် ဘကြီးဘသာ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ထိုအကြောင်း ပြောပြသောအခါ သူက အတွေးနံ့ ထဲ နစ်သွားခဲ့သည်။ မီးသေနေသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို သတိလက်လွတ် ဖွာရင်း ခေါင်းတွေ ယမ်းနေသည်။ သူ့နား သူ မယုံနိုင်သကဲ့သို့။ သို့သော် ကျွန်တော့်စကားကို သူ သံသယမရှိကြောင်းတော့ ကျွန်တော် သေချာ ပြောနိုင်သည်။ ထူးကဲသော အကြားအာရုံမျိုးကော ရှိသလားဟုဘကြီးက ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။ ဘာကြောင့် မှန်းတော့ ကျွန်တော် မသိ။ အဆုံးမှာတော့ လူတွေ၏ စိတ်ခံစားမှုတွေကို မည်သို့ သိရှိနိုင်သနည်းဟု သူ မေးပြန်၏။ သူ့မေးခွန်းကို ကျွန်တော် မဖြေတတ်။ ဒီအတိုင်း သိနေခြင်းမျှသာ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မျက်လုံးများသည် မီးတောက်ထဲက မီးကျီးခဲလေးတွေလို တောက်တတ်၊ လောင်တတ်၊ လင်းတတ်သည်။ တစ်ခါ တလေ လင်းလက်တောက်ပ၊ တစ်ခါတလေ မှေးမှိန်၊ တစ်ခါတလေတော့ ငှက်သေ မျက်လုံးအလား အထဲမှာ ဗလာနတ္ထိ၊ တစ်ခါတလေလည်း အသတ်ခံရလုဆဲဆဲ ကြက်၏မျက်လုံးလို အကြောက်တရားတွေ တင်းကျမ်းပြည့်နှက်၊ တစ်ခါတလေ

တော့ အိုင်ထဲက ရွှံ့ရေတွေလို နောက်ကျို ရှုပ်ထွေး၊ တစ်ခါတလေမှာ နေမင်းလို ဝင်းဝင်းတောက်၊ ပသို့ဆိုစေ အကြည့်တိုင်းမှာတော့ အဓိပ္ပာယ်ကိုယ်စီ ရှိကြ သည်မှာ အသေအချာပင်။

မွေးကင်းစ ကလေးငယ်လေးများသည် မွေးပြီး လအနည်းငယ်ကြာသည်အထိ ထိုစွမ်းရည်မျိုး ရှိတတ်သည်ဟု ဘကြီးက ဆို၏။ ကလေးငယ်များ သည် မေမေ့ မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ဖတ်တတ်သည် တဲ့။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီကိစ္စကို ဘကြီးနှင့် ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသလား။ ကျွန်တော် မသိတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့သော်တစ်ခါတလေတော့ဘကြီးဘသည် သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် စေ့စေ့ကြည့်ခွင့် မပေးခဲ့သည့် အချိန်တွေ ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားနေမိသည်။

ကလောမှာ လူ့စိတ်ကို ကောင်းစွာ ဖတ်တတ်သည့်သူ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် ရှိသည်ဟု ဘကြီးက ဆိုသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ဝေဒကဝိ ဆရာကြီး ပေါ့တဲ့။ တောင်ပေါ်ကျောင်းက ဘုန်းဘုန်းကြီးလည်း ထိုအစွမ်းမျိုး ရှိချင် ရှိမည်။ တကယ် ဟုတ်၊ မဟုတ် ကျွန်တော် မသိပါ။ လူတွေ၏ အတွေးကို မည်သည့်နှုန်းနှင့်မှ ကျွန်တော် မဖတ်တတ်။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် သူတို့ ဘာစဉ်းစားနေသည် ဆိုခြင်းကို ဖွင့်ဟဦးတော့၊ သူတို့ ဆိုလိုသည်ကို နားလည်ဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် ခက်လွန်းလှသေးသည်။

ခု ကိုအေးမင်း၏ မျက်လုံးများမှတစ်ဆင့် တစ်စုံတစ်ရာက သူ့ကိုဖိစီးနှိပ်စက်နေကြောင်း ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။ ထိုအရာ ဘာလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော် စောကြောရတော့မည်။ ဒါက ကျွန်တော် အမြဲကြုံနေရသည့် ပြဿနာ။ လူတစ်ယောက် ပျော်နေသလား၊ ပူပင်သောက ရောက်နေသလား၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေသလား ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောနိုင်သည်။ သို့သော် ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိ။ အေးဆေးပဲ ဟု ပြောနေသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ နည်းနည်းမှ မအေးဆေး ကြောင်း ကျွန်တော် မြင်နိုင်သည်။ စကားလုံးထက် မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ပိုမို အားစိုက်မိသည်ကလည်း အမှန်ပင်။ ခုတော့အရင်ကထက် ပိုသိလာပြီ ထင်မိသည်။

ကိုအေးမင်းက အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ကိုလာ တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သည်။

“မင်း တစ်ခုခု သောက်ဦးမလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“တော်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူ့နောက်က နံရံမှာ ကပ်ထားသည့် မြန်မာနိုင်ငံ မြေပုံကြီးကို ငေးရင်း ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဖတ်စရာအသစ် ဘာရှိလဲ အစ်ကို”

ကိုအေးမင်းက ထရပ်လိုက်ပြီး စာအုပ်စင်ဆီ သွား၏။ သူ ဂိုက်လုပ်နေ သည့် ဧည့်သည်များ၊ တောင်ပေါ်ခရီး ထွက်ကြသည့် ဧည့်သည်များဆီမှ စာအုပ် တွေ သူ အမြဲရတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံးမတည့်သော ဖင်လန် ဘာသာ၊ ကိုရီးယားဘာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာအုပ်များ လည်း ရတတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေ ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ပွဲဖွဲ့ရ သည်ပေါ့။ ကလောမှာ တခြား ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာ၍ မရနိုင်သည့် စာအုပ်တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးက စာအုပ်သရဲတွေ။ ကိုအေးမင်းသည် စာအုပ် အနှောင့်တွေကို သေချာကြည့်ပြီး တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ဆီ ကမ်း ပေး၏။

အင်တာနေရှင်နယ် ဘက်ဆဲလား တဲ့။ ဂျွန်ဂရင်းတဲ့။ တစ်ခါမှ မကြားဖူး။ ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“နက္ခတ်မှားတဲ့ ကျွန်တော်တို့၏ ကြယ်တာရာများ” ဆိုပဲ။

“တော်ပြီ၊ တော်ပြီ ကျွန်တော် ဗေဒင်တွေ၊ နက္ခတ်တွေ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“အာ.... အဲဒါမျိုး မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဒါက တကယ်ကောင်းတာ၊ ငါ အာမခံတယ်”

ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေနှင့်အတူ ဈေးဝယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ကျေးဇူးပဲဟု ပြောလိုက်သည်။

“ကွန်ပျူတာ သုံးဦးမလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

ကိုအေးမင်းသည် သူ အသုံးမလိုချိန်များမှာ သူ့ ကွန်ပျူတာကို ကျွန်တော် သုံးလိုရာ သုံးဖို့ ခွင့်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာက တယ်လီဗီးရှင်းပင် မရှိ။ ကွန်ပျူတာ ဆိုတာကတော့ စကားထဲ ထည့်ပြောနေစရာပင် မလို။ ကျွန်တော် တို့၏ ဆဲလ်ဖုန်းကလည်း ကမ္ဘာဦးက ခုနစ်ဆွေး ရှစ်ဆွေး ဖုန်းကြီး။ ဖုန်းဆက်ဖို့ က လွဲ၍ ကျန်တာ ဘာမှ လုပ်မရ။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ဆီ ဘယ်သူမှ ဖုန်းမခေါ်ပါ။ ဖုန်းစာရင်း မှာလည်း နံပါတ်က တစ်ခုသာ ရှိ၏။

ထွေရာလေးပါး အကုန်လုပ်လို့ရသော ခေတ်မီ ဆဲလ်ဖုန်းမျိုး ကျွန်တော် တို့ မလိုအပ်ဟု ဘကြီးဘကတော့ ပြော၏။ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဝင်ခွင့်ပြုရလောက်

အောင်သူ့နှလုံးသားက ကြီးမားကျယ်ပြန့်ခြင်း မရှိသလိုကျွန်တော့်နှလုံးသားက လည်း နုနယ်ပျိုမျစ် လှသေးသတဲ့လေ။

“စစ်တုရင် ကစားကြမလား”

ကျွန်တော် ကိုအေးမင်းကို မေးလိုက်တော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် သုံးလေးပတ်လောက်က ကျွန်တော် သူ့ကို ပေးထားသည့် စစ်တုရင်ခုံသစ် နှင့်အတူ အရုပ်တွေကို သူ ထုတ်လာသည်။ အဆိုပါ စစ်တုရင်ခုံကို ကျွန်တော့် ဘကြီး အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပိတောက်သားနှင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနုစိတ် စိတ်ရှည်လက်ရှည် လုပ်ခဲ့ခြင်းပါ။ ကိုအေးမင်း၏ ပလတ် စတစ် စစ်တုရင်ခုံဟောင်းမှာ ကြွက် ဖျက်ဆီး၍ ပျက်စီးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ကိုအေးမင်း က ခုံနားမှာ အချိန်မှတ်နာရီကို ချ၏။ ကျွန်တော်တို့ ခပ်မြန်မြန် နှစ်ပွဲကစား၏။ သူက နှစ်ပွဲလုံး အလွယ်တကူ အနိုင်ရခဲ့သည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

သူရော ကျွန်တော်ပါ စစ်တုရင်ကစားသမားကောင်းတွေ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် ယနေ့မှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်က တခြားရောက်နေခဲ့သည်။

ကချေသည်တစ်ယောက်၏ ကကြိုးတွေက ဘယ်လိုများ ခမ်းနားလှပ နေပါသလဲ။

လူတစ်ဦး၏ မျက်ဝန်းတွေ တောက်ပကြည်လင်မှုက ဘယ်လောက် တောင် လှပနေပါသလဲ။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို နွေးထွေးလာစေဖို့ ဘယ်လိုရယ်သံ မျိုးက စွမ်းဆောင်နိုင်ပါသလဲ။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး” ကျွန်တော် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သုံး

"ဟေ့… ရုပ်ဆိုးကောင်၊ ဟေ့… အမာရွတ်ကောင်"

ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စိုးအောင်ပဲ။ သူ ကျွန်တော့် ကို မုန်းသလို ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ရောင်းသူ၊ ဝယ်သူ အသံတူ မုန်း၏။ အမြဲတမ်း ဟောင်ဖွာ ဟောင်ဖွာ လုပ်တတ်သော စိုးအောင်ကို သူ့နည်းတူ ဆိုးသော သူ့အစ်ကို နှစ်ယောက်ကြောင့် လူတိုင်း ရှံ့ကြရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ စာမေးပွဲမှာ သူ ကျွန်တော့်ဆီက ခိုးချသည်ကို ကျွန်တော်က ခွင့်မပြုသဖြင့် သူ ကျွန်တော့်ကို ငြိုးနေသည်။

"ဟေ့.. အမာရွတ်ကောင်"

"နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောကြည့်စမ်း၊ ငါ မင်းကို တွယ်ပြီသာ မှတ်"

ဘကြီးဘ၏ စည်းကမ်းချက်များကို စိတ်မှာ ဖျတ်ခနဲ အမှတ်ရမိ သည်။ ကိုယ့်ကို မုန်းတဲ့ လူတွေအပေါ် စိတ်ထား ကောင်းကောင်းထား၊ သူတို့မှာ မေတ္တာလိုအပ်တယ် ဘာညာသာရကာပေါ့။

"ဟေ့… အမာရွတ်ကောင်"

မချိမချဉ်မျက်နှာပေးဖြင့် သူ ထပ်အခေါ်မှာ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားလိုက် သည်။ သူ့ပါးနှင့် ကျွန်တော်လက်ဝါး အထိအတွေ့က အရသာရှိလှဘိခြင်း၊ ဖြန်းခနဲ အသံမှာ ကျောင်းဝင်း တစ်ဝက်လောက်က ကြားရမည် ထင်သည်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ပြီး တွန်းလှဲဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း သူ့ထက်သန်မာ သော ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို ပြန်ချုပ်ထားနိုင်ခဲ့သည်။ တခြားကောင်တွေ ကျွန်တော်တို့နားကို ဝိုင်းလာကြပြီ။ စိုးအောင်က ကျွန်တော့်ကို ကိုက်ရန်၊ ကုတ် ရန်၊ ဆံပင်ဆွဲဆောင့်ရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေသည်။ အရင်ကလည်း ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက် အချင်းများဖူးသော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်က ပို၍ ပြင်းထန်သည်။ ကံမကောင်းချင်တော့ ကျွန်တော်တို့ သတ်ကြလေတိုင်း အနေးနှင့် အမြန် ဆိုသလို သူ့အစ်ကိုကြီးတွေ ရောက်လာလေ့ ရှိ၏။ ခုလည်း သူတို့၏ သန်မာ အားကောင်း သော လက်ကြီးတွေနှင့် ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဆွဲကိုင်နေကြပြီ။ သူတို့က ကျွန်တော့် ကို သူတို့ညီနှင့် ဝေးအောင် ဆွဲထုတ်သည်။ ကျွန်တော့် ဗိုက်တွေ၊ ရင်ဘတ်တွေကို လက်သီးနှင့် ထိုးကြသည်။ နောက်ဆုံး ရှုံ့အိုင်ထဲ လဲ၊ နှုတ်ခမ်းလည်း ကွဲကာမှ ကျေနပ်တော်မူကြလေတော့သည်။

ဆရာတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ရန်ပွဲကို စဲစေ၏။ သူတို့ညီအစ်ကို

သုံးယောက်ကို ထုံးစံအတိုင်း ဝတ္တရားကျေ ဆုပူပြီး ကျွန်တော့်ကိုတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ရုံးခန်းသို့ ပို့လေ၏။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးကား သေးသေးညှက်ညှက် မိန်းမအိုကြီး ဖြစ်သော်လည်း အသံကတော့ အေးစက် မာကျောလှသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အခြေအနေက ကောင်းပုံ မရ။ သူ့မျက်လုံးတွေက ဒေါသခိုးတွေ လျှံနေသည်။

“ဟဲ့... ရန်ဖြစ်ပြန်ပြီလား”

ကျောင်းအုပ်ကြီးက ငေါက်ဆတ်ဆတ်မေး၏။ သူ့ရှေ့မှာ ကြောက်ရွံ့ ရိုကျိုးစွာဖြင့် ခေါင်းကလေး ငုံ့ကာ နေစေချင်ပုံပင်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထိုသို့ မလုပ်နိုင်။ ခါးကိုမတ်မတ် ခြေစုံရပ်ကာ ရှေ့တည့်တည့်က နံရံကို စိုက်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ သူ အခန်းထောင့်က လက်စွဲတော်ကြိမ်ကို သွားယူနေပြီ။ ကျွန်တော် ပုဆိုးတိုတို ပြင်ဝတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်ကာ သရက်ပင်ကို စိတ်ကူး အာရုံမှာ မြင်ယောင်ရင်း သရက်သီးတွေကို ရေတွက်နေလိုက်သည်။

တစ်

နှစ်

သုံး

ရွှမ်းခနဲ ကြိမ်ဝင့်သံကို ပထမအကြိမ် ကြားလိုက်ရသည်။ ဒုတိယ အကြိမ်။ နောက်တော့ အရိုက်ခံနေရခြင်းအပေါ် အာရုံ မရှိလေတော့။

ရေတံလျှောက်များမှ လျှံကြလာသော မိုးရေလွှာများနောက်က လှေကား အပေါ် ဆုံးဆင့်မှာ ဘကြီး ထိုင်နေ၏။ သူ့ဘေးမှာတော့ သူ့လက်စွဲရေဒီယို ရှိနေသည်။ တစ်နေ့ တစ်ခါတော့ ဘကြီးသည် ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ကို သူ့နှလုံးသားထဲ အဝင်ခံပုံ ရ၏။ ခုလည်း ဘီဘီစီသတင်း နားထောင်နေသည်။ ရုပ်သွင်က ညို့ညို့ မှိုင်းမှိုင်း။ ဘာကြောင့်များ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကိစ္စတွေကို နိစ္စဓူဝ လုပ်နေရသလဲ ဆိုတာ မတွေးတတ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့အလူးလူး၊ မည်းသည်းညစ်ပတ်၊ အင်္ကျီမှာ သွေးစက် တွေ စွန်းထင်းကာ ရွှဲနစ်လျက် ပြန်လာသော ကျွန်တော့်ကို မြင်ကတည်းက ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ ဘကြီး ချက်ချင်းသိပါ၏။ သူ့ကို ဖြတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်၊ တီရှပ်သန့်သန့်နှင့် လုံချည်လဲပြီး ပြန်ထွက်လာကာ သူ့နားမှာ ထိုင်မိသည်။

ဘကြီးက ရေဒီယိုကို ပိတ်ကာ ကျွန်တော့်ဒူးပေါ် သူ့လက် တင်လိုက် သည်။ ဘာမှတော့ မပြောသေး။ တောက်တဲ့ကြီးတစ်ကောင် ဖြတ်သွားသည်။ ဟော...

နောက်တစ်ကောင်။ မိုးဒဏ်မှ လွတ်ကင်းအောင် အိမ်ထဲ အပြေးအလွှား ဝင်သွားကြသည်။

"ဘကြီး ဗိုက်ဆာပြီလား၊ စားဖို့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးရမလား"

သူက ရုတ်တရက် ကျွန်တော်မေးတာကို နားမလည်။ သူ့ဘက် ကိုင်းလိုက်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် ထပ်မေးသည်။

"မဆာသေးပါဘူးကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်" ဟု ပြန်ပြော၏။

မိုးကား ကောင်းဘိခြင်း။ မိုးရေစက်ကြီးတွေသည် သွပ်မိုးပေါ် တဖြောင်းဖြောင်း ကျနေ၏။ ခြံဝင်းထဲက ငှက်ပျောရွက်ကြီးတွေလည်း မိုးစက်တွေကြောင့် ရွဲရွဲစို။ မိုးသံတွေကြားမှာ စကားလက်ဆုံကျဖို့ ခက်လှသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မထောင်းတာလှပါ။

"ဘိုဘို၊ သား ကျောင်းမှာ ရန်ဖြစ်လာတာလား"

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ စိုးအောင်ပေါ့..."

ကျွန်တော် လျှာကိုက်မိသည်။ ဆက်ပြောသည်။

"သူ သားကို ဟေ့... အမာရွတ်ကောင်လို့ ခေါ်တယ်"

"ဒါနဲ့ပဲ ချပစ်လိုက်ကောလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက… သားက… နောက်တော့..."

"နောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ"

"နောက်တော့... နောက်တော့... ဘာဖြစ်မှန်းကို သေချာမသိပါဘူး၊

ဒေါသတွေ အရမ်းထွက်လာတာပဲ သိတယ်၊ နောင်တလည်း မရဘူး ဘကြီးရဲ့"

"ဒါဆို ဘကြီး၊ သားရဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဆီ သွားတွေ့ရမှာပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ် ဘကြီး၊ ဒီတစ်ခါ အတော်ဆိုးတယ်"

"အင်း… ဘကြီးလည်း အဲသလိုပဲ ထင်ပါတယ်ကွယ်"

ဘကြီးဘသည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်သည်။ နောက်ထပ် စကား ထပ်မပြောတော့။ ကျွန်တော့်ဒူးကို သူ ခပ်ဖွဖွ ပုတ်နေသည်။ မိုးရေတွေ နစ်နေ သော ခြံဝင်းကို ငေးငေးရီရီ ကြည့်သည်။ ဘကြီးမှာ ပခုံးတွေ ကျ၊ ရင်အုံတွေ ပိန်၊ ခါးတွေ ကိုင်း၍နေချေပြီ။ ကျွန်တော်က ဘကြီးထက် ပိုထွား၊ ပိုသန်မာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် သတိပြုလိုက်မိသည်။ တကယ်တော့ ထိုသို့ ဖြစ်နေသည်မှာ ခုမှ မဟုတ်။ ကျွန်တော် သတိမထားမိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘကြီး လက်မောင်းမှ တွဲရရွဲကျနေသော အရေပြား၊ တီရှပ်ပေါ်ငေါ်ထွက်နေသော သူ့ ကျောရိုးတွေကိုကျွန်တော် ငေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်သိသမျှ ဘဝတစ်လျှောက် လုံး ကျွန်တော့်ကို အရိပ်မိုးပေးခဲ့သူ၊ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်လာခဲ့သူ၊ အန္တရာယ်အသွယ်သွယ်မှ အကာအကွယ်ပေးခဲ့သူ၊ ထိုသူ့ထက် ကျွန်တော်က ပိုမို ထွားကျိုင်းသန်မာနေပြီဟု တွေးမိခြင်းကို ရှက်နေမိသည်။ ဒါ ကျွန်တော့် အမှားမဟုတ်၊ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ခြင်းကို သိပေမယ့် ထိုအတွေးကို ကျွန်တော် မကြိုက်နိုင်ပါ။

ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က ဘကြီးနှင့် ကစားခဲ့သော စစ်တုရင်ပွဲကို သတိရ နေမိသည်။ ဘကြီးသည် သတိလက်လွတ် ကစားသဖြင့် စောစောစီးစီး မြင်း တစ်ကောင် ဆုံးရှုံးသွားသည်။ ထို့နောက် နယ်ရုပ်တစ်ရုပ် ဆုံးပြန်သည်။ သို့သော် ကစားချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော့်ရွှေ့ကွက်တွေကိုသူနားလည်အောင် ကြိုးစားလာသည်ကို ထင်ရှားစွာတွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သူ့ကို ထောင်ချောက်မိ အောင် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ခုနစ်ကွက်၊ ရှစ်ကွက် ရွှေ့အပြီးမှာ ကျွန်တော် ဘကြီး ကိုဘယ်သောအခါမှ မနိုင် ဆိုသည့်အတွေးက ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအတွေးကြောင့် အမှားတွေ လုပ်မိသည်။ ဘုန်းကြီးနှင့် နယ်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးသွား သည်။ ဘကြီးဘက အခွင့်အရေးကို ပျော်ပျော်ကြီး ယူသည်။ ကစားပွဲ ဆုံးသော အခါ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေသည့် အတွေးကတော့ ဘကြီးသည် အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသဖြင့် သူ သတိမထားမိအောင် ကျွန်တော်က ဘကြီးကို တမင်တကာ အရှုံးပေးလိုက်သည် ဆိုသော အချက်ပင်။

ထိုခံစားချက်ကြောင့် ခုနောက်ပိုင်း စစ်တုရင်ကစားဖို့ ဘကြီး ပြောလေတိုင်း ကျွန်တော်အကြောင်းပြချက် တစ်မျိုးမျိုးပေးကာရှောင်လွှဲတတ်လာသည်။

လှေကားနှစ်ဆင့် ဆင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော် ဘကြီးခြေထောက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက်တွေက သစ်ခေါက်တွေလို ကြမ်းတမ်းခက် တရော်လှသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ခါတလေ လမ်းလျှောက်ရ ခက်လောက် အောင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ဘကြီးခမျာ ခံစားရရှာသည်။ ကျွန်တော် ဘကြီး ခြေထောက်ကို စတင်၍ နှိပ်နယ်ပေးသည်။ လက်ခေါက်တွေနှင့် သူ့ခြေဖဝါးကို ခပ်ဖိဖိ ထိုးသည်။

“ကောင်းတယ် သားရဲ့”

ဘကြီး နှစ်သက်အောင် လုပ်ရန်မှာ မခက်လှပါ။ ဘကြီးပြောလေ့ ရှိသလို ပျော်ရွှင်ခြင်းတံခါးကို ဖွင့်ဖို့ သော့ကလေးတွေ ရှိစမြဲ။ နှိမ့်ချ ရိုကျိုးခြင်းက တစ်ခု၊ ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းက တစ်ခု။

ဘကြီးခြေသည်းတွေ အတော်ရှည်နေပြီ။ ကျွန်တော် လက်သည်းညှပ် ယူပြီး ညှပ်ပေးသည်။

ဘကြီးဘက ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်၏။ သူ တစ်ခုခု ပြောချင်ပုံ ရသည်ဟု ခံစားမိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ရှိနေမှန်း သူ့မျက်လုံးတွေက တစ်ဆင့် ကျွန်တော် သိသည်။ မျက်လုံးတွေက မသက်မသာ ခံစားနေရသည်။ မကြာခဏ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်သည်။ ကြည်လင်တောက်ပခြင်း အလျှင်း မရှိ။ မှိန်ဖျော့နေသည်။ သူ့ခြေဖဝါးက အသားမာတွေအလား။ ဘကြီး၏မျက်လုံး ကို တခြား မည်သူထက်မဆို ကျွန်တော် ပိုသိသည်ကော။

ကေန္တတော့ မကောင်းတာ တစ်ခုခုများ ဖြစ်တော့မလား။

“ဘကြီး ခရီးသွားမလို့လား”

လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပုံမှန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစား၍ မေးလိုက်သည်။ ဘကြီးက နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

တစ်နှစ် တစ်ခါတော့ ဘကြီးသည် သူ့နှမထံ အလည်သွားလေ့ ရှိသည်။ တစ်ခါသွားလျှင် ရက်သတ္တ အပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာ၏။ များသောအားဖြင့် တော့ ပွင့်လင်းရာသီအစမှာ သွားလေ့ရှိသည်။

သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ ခက်လှကြောင်း သိပါသည်။ ရင်ထဲက မကောင်းလှသော်လည်း ဘကြီးအတွက် အခက်အခဲ မဖြစ်စေလိုပါ။

သို့သော်လည်း တိမ်မည်းညိုတို့မှာ ငွေနားကွပ်ရှိစမြဲ ဆိုသလိုပင် ဘကြီး ခရီးသွားလေတိုင်း ကျွန်တော့်ဖေဖေ ရောက်လာလေ့ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

လေး

နေမထွက်ခင် ခပ်စောစောကပင် မီးဖိုချောင်ထဲက အိုးသံ ခွက်သံတွေကို ကျွန်တော် ကြားနေခဲ့ရသည်။ မီးမွှေးသဖြင့် မီးခိုးနံ့ကိုလည်း ရ၏။ ဒီလပိုင်းတွေမှာ ဘကြီး ဒီလောက် အစောကြီး မထခဲ့စဖူး။

ဧည့်ခန်းထဲ ကျွန်တော် ရောက်ချိန်မတော့ ဘကြီးသည် ဘုရားပန်း ထိုးဖို့၊ ဆွမ်းကပ်ဖို့အတွက် ပန်းအိုးထဲ ပန်းတွေ ရိုးတံဖြတ်ထည့်၊ ဆွမ်းခွက်ထဲ ဆွမ်းထည့်၊ ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံး ထည့်ရင်း အလုပ်များနေသည်။ သူ့နိစ္စဓူဝ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေကို ကျွန်တော် အူမချေးခါးမကျန် သိသည်ကော။

ဘကြီးသည် အမြဲတမ်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခရီးသွားတတ်သူ။ ခရီးအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းမှန်သမျှ အစိမ်းရောင် သားရေတု အိတ်ကလေးတစ်လုံးထဲမှာ ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိလှသည်။ လုံချည်တွေ၊ အတွင်းခံတွေ၊ ရှပ်သုံးထည်၊ မှတ်စု စာအုပ်၊ ဒါပဲ။ အိမ်မှာနေလျှင် မျက်လုံးတွေ ဝေသီလာချိန်အထိ နာရီပေါင်းများစွာ စာအုပ်နှင့်မျက်နှာ မခွာတမ်း ဖတ်တတ်သော်လည်း ခရီးသွားလျှင် ဘကြီးတစ်ယောက် ဘာစာအုပ်မှ ယူမသွား။ ဒါကို ကျွန်တော် အံ့သြမိသည်။ စာအုပ် ကင်းမဲ့သော ဘဝ သည် ဘကြီးအတွက် အတော် ဗလာကျင်းနေပေမည်။

ဘကြီးသည် စာအုပ်မွေ့လျော်သူ၊ အလိုရှိသော အချိန်များတွင် စာအုပ် များဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေသူ၊ အချို့စာအုပ်များ သည် သူ့အတွက် လမ်းပြ သံလိုက်အိမ်မြှောင်အလား အသုံးဝင်လှသည်ဟု တစ်ခါ က သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။ စာအုပ်သာ မရှိခဲ့လျှင် ဤလောကမှာ သူ လမ်းကိုပင် ရှာတွေ့မည် မဟုတ်တဲ့။

သူ သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ စကား သိပ်မပြော ဖြစ်ကြ။ ဘကြီးက ခရီးသွားခါနီး ထိုသို့ တိတ်ငြိမ်စွာ နေရခြင်းကို နှစ်သက်သည်။ ပြည်နယ်မြို့တော် တောင်ကြီးသို့ တစ်ရက်ခန့် သွားလျှင်လည်း မသွားခင် ငြိမ်သက်စွာနေစမြဲ။ ဘကြီးအလိုအရ စိတ်ဝိညာဉ်သည် လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက် သလောက်ပင် မြန်မြန်မသွားနိုင်၊ ရထားတို့ဘတ်စ်ကားတို့ထက် များစွာနှေးကွေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘကြီးသည် လူကိုယ်တိုင် ခရီးမသွားခင် သူ့စိတ်ဝိညာဉ်ကို အရင်ဦးစွာ ခရီးနှင်စေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

ခြံဝင်းထဲရှိ ရေတိုင်ကီကြီးထဲမှ ရေကို ကျွန်တော် ခပ်၏။ ရေနွေးအိုးထဲ ထည့်ပြီး မီးဖိုပေါ် တင်၏။ ဘကြီးကို ရေနွေးဖြင့် ခေါင်းလျှော်ပေးလိုက်ရမည်။

စိတ်ထဲမတော့ ပြောချင်တာတွေ၊ သူ မသွားခင် မေးလိုက်ချင်တာတွေ ရှုစိထိုးနေသည်။ သို့သော် နှုတ်ကတော့ အာစေးထည့်ခံထားရဘိ သကဲ့သို့ အဆုံးမတော့ ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောမထွက်။

ဘူတာရုံသို့ မရောက်ခင်ကလေးမှာ ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ဂျစ်ကား တစ်စီး ကျော်တက်သွားသည်။ ဂျစ်ကားသည် ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နားမှာ ရပ်သည်။ ခရီးသည်ထိုင်ခုံမှာ လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ဆီ မကြာခဏ လာခဲ့ဖူးသော စစ်သားတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။

ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ကို မြင်ရစဉ်က ကျွန်တော် အိမ်အောက်သို့ တွားသွားပြီး ဝက်ခြံထဲမှာ ပုန်းနေချင်စိတ်တွေ ပေါ်မိသည်။ သူသည် ကျွန်တော် မြင်ဖူးသော ယောကျ်ားသားတွေထက် အလုံးအထည် ပိုကြီးသည်။ ပိုတောင့် သည်။ ပိုကြမ်းတမ်းမည့်ပုံ ပေါ်သည်။ သူ့ယူနီဖောင်းမှာ အပွင့်တွေ၊ အခက်တွေ အများကြီး တင်ထားသည်။ ကြယ်သုံးလုံး၊ အခက်နှစ်ခက်၊ သူသည် သာမန်စစ်သား မဟုတ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်လောက် ဖြစ်မည် ထင်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘကြီးဘက ဗိုလ်မှူးကြီးဟု ပြောပြခဲ့သည်။

"ဟော့… မင်းဘကြီး ဘယ်မလဲ"

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းသလို အဆိုပါဗိုလ်မှူးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဟိန်းဟောက်လေသည်။

ကျွန်တော် ယို့ခနဲ နောက်ဆုတ်မိသည်။ အသံမထွက်ဘဲ အိမ်ထဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြမိသည်။ သူက အိမ်လှေကားထစ်တွေကို တဝုန်းဝုန်းနှင့် တက်သွား၏။ သူ့နားက မသတီစရာ အနံ့အသက်အချို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ လာလေတိုင်း ဘကြီးဘက ကျွန်တော့်ကို အနားမှာ မနေစေခဲ့။ ခြံထဲမှာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတော့ သိချင်စိတ်တွေကို မတွန်းလှန်နိုင်သဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်နားကပ်ကာ ချောင်းနားထောင်ဖူးသည်။ ကြားရသည်ကတော့ ကလောမြို့စွန်မှာ ဘကြီးပိုင် လယ်တွေ ရှိသတဲ့။ ဆုံးသွား တာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ဘကြီးမိန်းမပိုင် လယ်များပါ။ ထိုလယ်တွေကို ခု ချက်ချင်း ထိုစစ်သားကြီးက ဝယ်လိုပါသတဲ့။

သူ ထွက်သွားတော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေဆီက သတင်းတွေ ကြားရပါသည်။ သူတို့အပြောအရ ဘကြီး၏ လယ်ကွင်းတွေ နေရာမှာ သူတို့က အိမ်ရာ တွေ၊ ဈေးဝယ်စင်တာတွေ၊ ဂေါက်ကွင်းတွေ၊ ရဟတ်ယာဉ်ရပ်နားကွင်း ပါသော ဆေးရုံတွေ ပါဝင်သည့် အိမ်ရာ အဆောက်အအုံကြီး ဆောက်ရန် ရည်ရွယ်နေကြ သည် တဲ့။

ဘကြီးသည် ထိုလယ်ကွင်းတွေကို အနီးနားရွာမှ လယ်သမားများကို သီးစားခ နည်းနည်းဖြင့် ငှားရမ်းထွန်ယက်ခွင့် ပြုထားတာ ကြာခဲ့ပြီ။ စျေး ဘယ် လောက် တက်တက်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ရရ ဘကြီးက ထိုအရာများကို ပြောင်းလဲ ပစ်ဖို့ရန် စိတ်ဆန္ဒ မရှိ။ ထိုအကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးဆိုသူ လာတိုင်း ဘကြီးက ပြောစမြဲ။ တစ်ခါတလေ များများပြောသည်။ တစ်ခါတလေ နည်းနည်းပဲ ပြော သည်။

ဘယ်လိုပြောပြော ဗိုလ်မှူးကြီး ဆိုသူကတော့ နားမထောင်၊ သို့တည်း မဟုတ် နားမလည်၊ သို့မဟုတ် နားလည်သော်လည်း လက်သင့်မခံ။ သူလာတိုင်း အခေါက်တိုင်းမှာ စျေးကို တိုးတိုးပေးခဲ့သည်။

“အေး... လူတွေဟာ ကိုယ် ကြားချင်တာကိုပဲ ကွက်ပြီး ကြားသလား မသိပါဘူးကွာ”

နောက်ဆုံးအခေါက် သူတို့ တွေ့ကြအပြီးမှာ ဘကြီးဘက ထိုသို့ ညည်း ရှာသည်။ ခု ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကားပေါ်ကနေ ဘကြီးကို အောက်ကလိအာ ကြည့်နေပြီ။

“တစ်နေရာရာ သွားမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘကြီးက လမ်းလျှောက်နေသော အရှိန်ကို မလျှော့။

ကားက တစ်ဘီးချင်း လိမ့်ကာ လိုက်လာသည်။ ဒီအပြုအမူက ယဉ်ကျေး သမှု မရှိလှ၊ ဘကြီး ထိုသို့ လုပ်လေ့ မရှိ။

“လိုက်ပို့ရမလား ဦးဘ”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော် ရထားနဲ့ သွားမှာပါ၊ ရောက်ခါနီးပါပြီ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဗိုလ်မှူးကြီးပေးတဲ့ စျေးက ရက်ရောလွန်းပါတယ်၊ ရက်ရောလွန်းလို့ ကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်တာ ခင်ဗျ”

“ဟာ... ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို စိတ်ပူအောင် လုပ်နေတာပဲ ဦးဘရဲ့”

ဘကြီးသည် အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လမ်းကိုအမြန်လျှောက်လေသည်။ ကျွန်တော် ဘကြီးကို မီအောင် အပြေးတစ်ပိုင်း

လိုက်နေရသည်။

ဘကြီးက ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ ဂျစ်ကားကလည်း ဘရိတ်ကို ဆောင့်နင်းလိုက်သည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့အခေါက်က ဗိုလ်မှူးကြီး နားလည်မှု လွဲသွားသလား မသိဘူး ခင်ဗျာ၊ အဲသလိုဆိုရင် ကျွန်တော်က အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲသလို မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ဗိုလ်မှူးကြီး ကမ်းလှမ်းတာကို ကျွန်တော် ငြင်းခဲ့ပြီးသား မှတ်ပါတယ်”

ဘကြီးကခဏနားလိုက်သည်။ဗိုလ်မှူးကြီးကသူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလယ်ကွင်းတွေဟာ ကျွန်တော့် အမျိုးသမီး ပိုင်ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော်နတ်ဆရာကြီး ဦးသန်းဝင်းဆီ သွားတယ်၊ ဦးသန်းဝင်းက ကျွန်တော့် အမျိုးသမီး နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးတယ်၊ မြေရောင်းဖို့ကိစ္စကို သူက သဘောမတူဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါကြောင့် သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဒီမြေ ရောင်းလိုက်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး နားလည်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီးဆိုသူ၏ မျက်လုံးတွေကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိ သည်။ ချက်ချင်းပင် အကြည့်ကို လွှဲလိုက်ရသည်။ ဘကြီး ပြောသလိုပင် တချို့ လူတွေ၏ နှလုံးသားမှာ ရှာလကာရည်တွေနှင့် ပြည့်နေသည်ကိုး။

“သြ… နတ်ဝင်သည်နဲ့ တွေ့သတဲ့လား၊ ခင်ဗျားမလဲ ကြီးတောင့် ကြီးမားမှ ဒါမျိုးတွေ ယုံနေသေးသကိုး ဦးဘရဲ့”

သူ့လေသံက ပြောင်နေလှောင်နေမှန်း သိသာလှသည်။ ကျွန်တော်ပင် သိ၏။

“အားလုံးကတော့ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု အယူသီးကြတာပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဆိုသူသည် ဒေါသံပါပါဖြင့် တိုပြတ်ပြတ် ပြော၏။

“ခင်ဗျား တူကလေးအတွက် မစဉ်းစားတော့ဘူးလား၊ ခင်ဗျား အမှား လုပ်မိပြီဗျ၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ဈေး မရနိုင်တော့ဘူး”

“သိပါတယ်… သိပါတယ်”

ဘကြီးဘက ကားပြတင်းပေါက်ဆီ ကိုင်းပြီး-

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးကို ဒါတွေ ရှင်းပြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဆွဲဆောင်

လို့ မရဘူး ခင်ဗျ၊ ခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဘကြီးသည် ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သုတ်ခြေတင်တော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်က အပြေးအလွှား လိုက်ရသည်။

ကားက ခဏတော့ လိုက်လာသေးသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ဒေါသမျက်စောင်းက ကျွန်တော့်ကို ပူလောင်စေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဂျစ်ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားတော့သည်။ ထိုကား မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှသာ ကျွန်တော်တို့ ပုံမှန်ခြေလှမ်းဖြင့် ခရီးဆက်ခွင့်ရတော့သည်။

“အတော် စိတ်ရှည် ဖွဲ့ကောင်းတဲ့ လူပေပဲ”

ဘကြီးဘက သူ့ဘာသာ တီးတိုးရေရွတ်နေသည်။

“ခုတော့ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ရှည်ပုံ နည်းနည်းမှ မပေါက်ပါဘူး”

“သူ ဒီမြေကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ဝယ်နေတာ သား သိတာပဲ ဘိုဘိုရဲ့”

“အဲဒီတော့ သူ ဘာရလဲ”

“ဘာမှတော့ မရဘူးပေါ့”

ဘူတာမှာ ရထားက ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ဈေးသည်တွေက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေးတွေနှင့် ထည့်ထားသော ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်တွေ ရောင်းနေကြသည်။ ကျောင်းမှ ကျွန်တော် သိသည့် ကျောင်းသားအချို့ကိုလည်း ငှက်ပျောဖီး တွေ၊ ပန်းသီးတွေ၊ မုန့်တွေ သယ်ပိုးလျက် ခရီးသည်တွေကို ရောင်းချနေတာ တွေ့ရသည်။ ခွေးလေ ခွေးလွင့်တွေကလည်း နေရာအနှံ့၊ ခရီးဆောင်အိတ်တွေ ပုံးတွေ၊ သေတ္တာတွေ၊ ကလေးတွေကို ရထားပြတင်းပေါက်မှ အတင်အချ လုပ်နေ ကြသည်။ ရထားတွဲပေါ်တက်၍ ဘကြီးထိုင်ဖို့ နေရာရှာရသည်။ သီတင်းကျွတ် ပွဲတော်ရက်မို့ တွဲတိုင်း လူတွေ အပြည့်အသိပ်။ လူတွေက ခုံပေါ်မှာသာမက ခုံကြားမှာ၊ တံခါးနားမှာလည်း ထိုင်နေကြသည်။ အိမ်နီးနားချင်းတစ်ယောက်၏ သားက ဘကြီးအတွက် နေရာပေးသည်။ ဘကြီးက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် လက်ခံ လိုက်သည်။ သူ့ဘေးမှာ အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော် ရပ်နေမိသည်။ စကားတော့ မပြောဖြစ်။ ရထား ထွက်တော့မည်။ ဈေးသည်အချို့ ခုန်ဆင်းကြသည်။ ခရီးသည် အချို့ ခုန်တက်ကြသည်။

ဘကြီးဘက ကျွန်တော့်လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်း မပြော။ ဒါကပဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားက ခွဲခွာခါနီး သင်္ကေတ ဖြစ်လေသည်။ ဒီနေ့တော့ ဘကြီးကို ခွဲရမှာ ဝန်လေးသလို ဖြစ်မိသည်။ နောက်

ဆုံးတော့လည်း လက်ကို လွှတ်လိုက်ရတာပါပဲ။

တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်ချိန်မှာ ကလောသည် အနောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ပန်းဂေါ်ဖီတွေ၊ အာလူးတွေ၊ မုန်လာဥတွေ၊ ကြက်ခြင်းတွေ ကြားကနေ တွဲတံခါးရောက်အောင် အမြန်သုတ်ခြေတင်ရသည်။ သမင်လည်ပြန် ကြည့်တော့ ဘကြီးဘသည် ပြတင်းမှတစ်ဆင့် အဝေးသို့ ငေးနေခဲ့ပြီ။

ခဏစောင့်သည်။

ဘကြီးက မလှုပ်။

ထပ်စောင့်သည်။

နည်းနည်းမှ မလှုပ်။

ရထားတွဲလှေကားမှ တစ်ဆင့် အောက်သို့ အသာခုန်ချလိုက်သည်။ ရထားဘေးမှ အပြေးလိုက်မိသည်။ နောက်ဆုံး ရထားကြီး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှ ခေါင်း ငိုက်စိုက်ချလျက် ကလောဘက် ဦးတည်လိုက်သည်။ ဇလီဖားတုံးလေးတွေပေါ် ခုန်၍ ခုန်၍ လမ်းလျှောက်ရတာ ကျွန်တော် ကြိုက်သည်လေ။

အင်း... လူကြီးတွေဟာ ပဟေဠိ ဆန်လွန်းလှသည်ကိုး။

ငါး

ဘကြီး မရှိချိန်ဆိုလျှင် အရာအားလုံးသည် ပြောင်းလဲသွားလေ့ ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကလေးက ရုတ်ခြည်း ပို၍ ကြီးလာ၏။

ညတွေက ပို၍ ပို၍ အေးစက် မှောင်မိုက်လာ၏။

မိုးသံတွေက ပို၍ ကျယ်လောင်လာ၏။

တိတ်ဆိတ်မှုက ပို၍ ငြိမ်သက်။

အထီးကျန်မှုက ပို၍ ထီးတည်းဆန်။

ဖေဖေ လာမှာကို မျှော်နေခဲ့သော်လည်း ဘကြီးမရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နာရီနှင့်အမျှ ပို၍ ငြိမ်သက်၊ ပို၍ အထီးကျန်လာခဲ့သည်က ခက်လှသည်။

ထိုသို့ဖြစ်နေသည်မှာ ထူးဆန်းနေသော်လည်း အမှန်တကယ် ဖြစ်နေခြင်းသာ။

တစ်ခါကတော့ ဘကြီးဘကို ကျွန်တော် အိမ်မှာ မရှိရင်ကော ထိုသို့ ဖြစ်တတ်သလားဟု မေးဖူးသည်။

သူက တစ်မိနစ်ခန့် စဉ်းစားပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ သားက အိမ်မှာ မရှိတာ နာရီပိုင်းထက် မပိုဘူးလေ”

ကျွန်တော် စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်သွားတာကို သူ မြင်တော့ ဖြည့်စွက်ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ သားမရှိတာနဲ့ ဘကြီး သားကို လွမ်းနေတော့တာပါပဲကွယ်၊ တကယ်လို့ သားသာ ရက်ရှည် ခရီးထွက်မယ် ဆိုရင် သားလိုပဲ ဘကြီး ခံစားရ မှာ သေချာတာပေါ့ကွဲ့”

အင်း… ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် အထီးကျန်ရတာကို မနှစ်သက်လို့ ဒီလို ခံစားနေရတာ ဖြစ်မှာပါလေ။

အပြင်မှာ အိမ်နီးနားချင်း ကလေးတွေ၏ အသံတွေကို ကြားနေရ သည်။ တချို့ကောင်လေးတွေက ခြင်းခတ်နေကြ၏။ တဝါးဝါး တဟားဟား သူတို့အသံတွေကို ကြားရတာ နားဝမှာ မချမ်းသာ။

ဘကြီး၏ကက်ဆက်အဟောင်းလေးကို ထုတ်လာမိ၏။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ ရှေးပဝေသဏီက စန္ဒရားတီးလုံးတွေ ပါသော ကက်ဆက်ခွေ သုံးခွေသာ ရှိ၏။ ပသို့ဆိုစေ အပြင်က အသံတွေနှင့် အိမ်တွင်းက ဗလာကျင်း တိတ်ဆိတ်မှု ထက်တော့ သာလိမ့်ဦးမည်။

မီးဖိုကို ရှင်း၏။ မီးဖိုချောင်ကို တံမြက်လှည်း၏။ အိပ်ခန်းတွေကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်၏။ ဘုရားစင်က ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ရေသပ္ပာယ် သန့်ရှင်းစေ၏။ စာအုပ်စင်တွေကို ဖုန်ခါ တော့ ကိုအေးမင်း ပေးလိုက်သော စာအုပ်ကို တွေ့သည်။ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ကာ စတင်ဖတ်လိုက်၏။ နှစ်မျက်နှာလောက် ဖတ်ပြီးတော့ စာအုပ် ကို ပိတ်လိုက်သည်။ စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်ပြီး ဇာတ်လမ်းခေါ်ရာ မလိုက်နိုင်လျှင် စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်ခွင့်မရှိဟု ဘကြီး ပြောဖူးသည်။

ဘကြီးနတ္ထိ ရက်စွဲများမှာ ပထမဆုံးနေ့သည် ထုံးစံအတိုင်း အဆိုးဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်များတွင် ကျွန်တော့်မျက်နှာမှ အမာရွတ်ကလည်း တင်း၍ နာနေတတ်သည်။

အိမ်ထဲမှာ လူးလာခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော် စတင် ရေတွက်သည်။

တစ်- နှစ်- သုံး- လေး- ငါး-

တစ်ရာ အရောက်မှာ စိတ်သည် ငြိမ်သက်လာ၏။ ငါးရာအရောက်မှာ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းလာ၏။

မျက်နှာကြက် ထိလုနီးပါး မြင့်သော ဧည့်ခန်းထဲမှ စာအုပ်စင်များကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။ မင်းလမ်းမပေါ်က အသစ်ဖွင့်ထားသော စာအုပ်ဆိုင် ထက် ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ စာအုပ်တွေ ပိုများသည်၊ ပိုစုံသည်။ စာအုပ်တွေက စင်ပေါ်မှ လျှံကျမတတ်၊ တချို့က ကြမ်းပေါ်မှာ၊ တချို့က ဆိုဖာပေါ်၊ တချို့က ခုတင်ခြေရင်းမှာ။

စာအုပ်အများအပြားမှာ နွမ်းရိ စုတ်ပြဲလုမတတ် အခြေအနေ ဆိုးလှ သည်။ ဘကြီးသည် ထိုစာအုပ်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အကောင်းပကတိ ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်တတ်၏။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် ဆိုဖာပေါ်လှဲကာ စာအုပ်တွေကို ထိန်းသိမ်းရေး လုပ်နေသည့် ဘကြီးကို ငေးရင်း အိပ်ပျော်သွား တတ်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းဖို့ အနည်းဆုံး နှစ်လ၊ သုံးလ ကြာတတ်သည်။ ဘယ်လောက်ထူသလဲ၊ ဘယ်လောက် အခြေအနေဆိုးသလဲ ပေါ်တော့

မူတည်သည်ပေါ့။ ပြောရလျှင် ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ဘကြီး စာအုပ်ပြင်ဆင်နေသည်ကို ကြည့်ရင်း ကြီးပြင်းလာသည်ပါပဲ။ သူ မျက်စိလည်း မှုန် လက်လည်း တုန်လာသည့် ခုချိန်ထိပေါ့။ စာအုပ်တွေကို ထိန်းသိမ်းရတာဟာ ခု ခက်ခဲပင်ပန်းလှသည်ဟု ဘကြီးဘ ညည်းရှာသည်။

စာအုပ် ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းခြင်းလုပ်ငန်းသည် ဘကြီးကိုဘယ်လောက်ထိ ခက်ခဲပင်ပန်းစေမှန်း ကျွန်တော် အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဘကြီးအလိုအရတော့ ကျွန်တော်တို့သည် ရှမ်းပြည်နယ် တစ်ခုလုံး မဟုတ်လျှင်တောင် ကလောမှာတော့အချမ်းသာဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ကြသတဲ့ ။ကျွန်တော် တို့ကို အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတ၊ အလှတရားနှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေက ဝန်းရံ သိုင်းခြုံထားသ ကျွန်တော်တို့ထက် ချမ်းသာသူသည် နတ္ထိ-မရှိဟု ဆို၏။ ထိုသို့ ကြုံးဝါး ကြွေးကြော် နိုင်သူ လောကမှာ မှတစ်ပါး အခြား ရှိပါလေစ။

သူ မရှိချိန်တွေမှာ စာအုပ်ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းခြင်း လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် အမွေဆက်ခံ လုပ်ကိုင်နေတတ်သည်ကို ဘကြီးတစ်ယောက် အံ့သြကြည်နူး လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ဘကြီး၏ ကိရိယာပုံးကို စာအုပ်စင် တစ်ခုပေ ကျွန်တော် ယူလိုက်သည်။ ပုံးထဲမှာတော့ စက္ကူဖြူ အပိုင်းရှည်ရှည်လေးတွေထည့်ထားသော ဖန်ကရားလေးတစ်လုံး၊ ကော်ပုလင်းတစ်ခု၊ ဓာဂနာ တစ်ချေ နှင့် မင်နက်ဘောလ်ပင်များ ရှိနေသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။ လက်သင့်ရာ စာအုပ်ဟောင်းတစ်ခုကို ထုတ်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ အဲလ်ဘတ်ကမူး ရဲ့ သူစိမ်း (စည်းအပြင်က လူ) တဲ့။ နှစ်လိုဖွယ် ကျစ်လျစ်လှပသည့် ခေါင်းစဉ်- ကျွန်တော် နှစ်သက်လှသည်။ စာရွက်တွေကတော့ ဝါကြွင်ပြီး ပိုးပေါက်ဗရပွနှင့် စာလုံးတွေပင် ပျက်ယွင်းနေချေပြီ။ ပထမဆုံး စာမျက်နှာများက စာကြောင်းတွေ၊ ဝါကျတွေမှာ ပိုးပေါက်တွေနှင့် အကျအပေါက်တွေ တင်းကျမ်း။

စာရွက်ပိုင်း သေးသေးလေးတွေ ရအောင် ညှပ်၏။ ဓာဂနာသုံးပြီး စာရွက် ပိုင်းလေးတွေကို ကော်ထဲနှစ်၊ စာလုံး အကျအပေါက် ရှိသော နေရာမှာ ဖြည့်၊ လက်ညှိုးကလေးနှင့် ဖိ၊ ကော် ခြောက်သွားတော့ ကျနေသည့် စာလုံးကို ထိပ်ချွန် ဘောလ်ပင်လေးဖြင့် ဖြည့်ရေး။ S—an-er ဖြစ်နေသည့် အကျအပေါက်ကို Stranger ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်။ M-th-r ကို Mother ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်။ ci-dol-n--s ဆိုသည့် စကားလုံးကိုတော့ အတော်ခက်ခက်ခဲခဲ စဉ်းစားပြီးမှ condolences ဟု ဖြည့်နိုင်သည်။

စာအုပ် ပြင်ဆင်ထိန်းသိမ်းရသည့် လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်တော် ထင်သည် ထက် အဆမတန် ပိုခက်လှသည်။ ကျွန်တော် မသိသော စကားလုံးတွေ၊ စာပိုဒ်တွေက အများကြီး။ ဗြိတိန်စွယ်စုံကျမ်းဟောင်းကြီးကို မပြတ်တမ်း လက်ကိုင်ပြု နေရသည်။

ဥပမာ- casket ဟူသော စကားလုံး၊ private life ဆိုသော စာပိုဒ်၊ ဒီဟာတွေအတွက် သင့်တော်သည့် မြန်မာအဓိပ္ပာယ်က ရှာရခက်လှသည်လေ။

ခြောက်

"Much money ဗျ Many money မဟုတ်ဘူးဗျ"

ကျွန်တော် လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်နား ကပ်လျက်မှာ ထိုင်နေသော ကိုသိန်းအောင်က ကျွန်တော့် ကို ပြူးပြူးကြီး ကြည့်၏။

"ဘာပြောတာလဲ ဟင်"

"ဖြေနေတာကို ပြောတာ--much money ဖြစ်ရမယ်၊ many money မဟုတ်ဘူး"

မည်သို့ဆိုစေ တစ်တန်းလုံး ညီညီညာညာ ငါးကြိမ်ငါးခါ ဆိုနေကြ သည့် အင်္ဂလိပ်စကားက-

"I do not have many money"

သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ဟီးခနဲ ချလိုက်မိသည်။ ဘာမှ မပြောချင် တော့။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ငေးနေလိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးရွာ နေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှန်ကို လာစဉ်သော မိုးစက်တွေကို ရေတွက်ကြည့်ဖို့ကြိုးစား မိသည်။ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာက ဖွတ်ကျားကျလှသည်ကော။

"Three people ဗျ၊ Peoples မဟုတ်ဘူးဗျ"

ဒီတစ်ခါတော့ မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်တော် အသံကျယ်ကြီး ဟိန်းထွက်သွားသည်။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။ တစ်တန်း လုံး ငြိမ်သက်သွားသည်။ အားလုံးက ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာမ ဒေါ်မြင့်နိုင်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ အင်း... ပြောမိပြန်ပြီ။ တမင်တကာ ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဒီအတိုင်း လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားခြင်းသာ။ ပါးစပ်ထဲက သကြားလုံး ဖြုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသလိုမျိုးပေါ့။

"မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

ဒေါ်မြင့်နိုင်သည် သူ့စားပွဲမှသည် ကျွန်တော့်နားသို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း ရောက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမလဲ သစ်သားပေတံကြီးကို တဆဆ ကိုင်ထား၏။ လက်မှာ အနီရောင်သွေးခြေတွေ ဥသွားစေနိုင်သည့် လက်နက်ကြီး။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ”

“မင်း လိမ်နေတာ၊ ငါ သေချာကြားလိုက်တယ်”

ဒါဆိုလည်း ဘာလို့ လာမေးနေသေးတုံးဟု ဖြေပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ခုပင် ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာအလုံးအထည်နှင့် တိုးနှင့်နေချေပြီ။

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ဆရာမအသံက တိုပြတ်ပြတ်။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြောတာပါ”

ဗလုံးဗထွေး ပြန်ပြောမိသည်။

“ဘိုဘို၊ မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် မေးနေတယ်နော်”

“ကျွန်တော် ပြောတာက People ဟာ နဂိုကတည်းက အများကိန်းမို့ အက်စ် ထည့်စရာ မလိုဘူး၊ Three people ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ Three Peoples မဟုတ်ဘူး လို့ပါ”

ဒေါ်မြင့်နိုင်သည် ဆရာမို့ စည်းကမ်းကျပ်နိုင်၏။ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်၏။ လက်ဖဝါး သွေးခြင်းခြင်းနီသည်အထိ ရိုက်နှက်အပြစ်ပေးနိုင်၏။ အင်္ဂလိပ်စာ သင်နေသော်လည်း အင်္ဂလိပ်လိုတော့ သူ တစ်ခွန်းမှ မပြောတတ်။ ကျွန်တော်က ပြောနိုင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက် ပြဿနာထုပ်ကြီး ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်မည်။ လူမှန်း သိတတ်စကတည်းက ဘကြီးဘ သည် ကျွန်တော်နှင့် ပြောလျှင် အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောစမြဲ။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စကားကို မြန်မာဘာသာစကားလိုပင် ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မခက်။ ကျောင်း မှာတော့ အတန်းထဲမှာ သင်နေသော ဆရာကို အင်္ဂလိပ်စာ ပြင်မပေးပါဟု ကျောင်း အုပ်ကြီးကို ကျွန်တော် ကတိပေးထားရသည်။ ပြင်ချင်လျှင် သင်တန်းချိန် ပြီးမှ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောတဲ့။ မဟုတ်လျှင် ဆရာမကို ကျောင်းသားတွေ အရိုအသေ တန်လိမ့်မတဲ့။ ဒါကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ခုလိုမျိုး တစ်ခါ တလေတော့ အသည်းယားလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်ထွက်သွား တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်မြင့်နိုင် အချိန်များမှာပေါ့။ သူ့ယောကျ်ားက ကလောက အရာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့သား အငယ်ဆုံးက ကျွန်တော်နှင့် အတန်းတူ။ ဉာဏ်ရည်က ချူချာလှ၏။ အတန်းထဲမှာဆိုလျှင် ဒေါ်မြင့်နိုင်သည် သူ့သားကို ဘယ်တော့မှ စာမမေး။ မေးလည်း ဖြေနိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အိမ်စာနှင့် အစမ်းစာမေးပွဲများ ဆိုလျှင် သူ့သားအမှတ်က မိုးထိုးနေသည်။ ရီပို့ ကတ်မှာဆိုလျှင် ထူးချွန်ကျောင်းသား တဲ့။ ဘာမှမတတ်တဲ့အကောင်က ကျွန်တော့်

နည်းတူ ထူးချွန်သည် ဆိုသော အချက်က ကျွန်တော့်ကို အစဉ်ထာဝရ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်။

ဒေါ်မြင့်နိုင်သည် အင်္ဂလိပ်စာသာမက၊ သင်္ချာရော၊ ရူပဗေဒပါ သင်၏။ ထိုဘာသာရပ်များတွင်လည်း သူ့သားက ထူးချွန်ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ခံရလှသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်၊ သူ့အစ်မတွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ဖြစ်၏။

ဒေါ်မြင့်နိုင်၏ မျက်လုံးတို့သည် ဒေါသအရောင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်လာသည်။

“စာသင်နေတုန်း မနှောင့်ယှက်နဲ့လို့ မင်းကို ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ”

ကျွန်တော့်ရှေ့က စားပွဲကို ပေတံဖြင့် ဖြန်းခနဲ ချရင်း သူ မေးသည်။ သို့သော် သူ ကျွန်တော့်ကို မရိုက်ရဲ။ တစ်တန်းလုံးမှာ ကျွန်တော့်တစ်ယောက် တည်းကိုသာ သူ မရိုက်ရဲခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်း ငါ့ကို တောင်းပန်စမ်း”

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ဘက် မျက်နှာလှည့်၍ ငေးနေလိုက်သည်။

“ခုချက်ချင်း စာသင်ခန်းထဲက ထွက်သွားလိုက်စမ်း”

ချက်ချင်း ထ,ထွက်လာလိုက်သည်။ အရိုးသားဆုံး ပြောရမည်ဆိုလျှင်

ဒီမှာ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေရခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါ်မြင့်နိုင်သာမက ဆရာ၊ ဆရာမ အများစုက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ ကျွန်တော် မသိ။ သူတို့က ကျွန်တော်ကို ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ လုပ်သည်၊ အရိုအသေတန်သည် ဟု ယိုးစွပ်ကြသည်။ တခြားကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးနေသူ တဲ့။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။ ကျွန်တော်လုပ်သည်က မှန်ကန်သော အဖြေကို ပြောခြင်းသာ။ သို့သော် ထိုအဖြေက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ သင်နေတာနှင့် ကန္တကောစ ဖြစ်နေသောအခါ သူတို့ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကြ၏။ မပြောရ၊ မဆိုရတော့ စားပွဲပေါ် လက်တင်ပြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဒါကိုလည်း သူတို့က ကြိုက်တော် မမူပြန်။

ပထမတန်းကတည်းက ဘကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို စာသင်ပေးလေ့ ရှိသည်။ ကျောင်းမှာ ဘာမှ အသုံးကျတာ သင်မှာ မဟုတ်ဟု သူက ထင်၏။ ဘကြီး သင်ကြားပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော်သည် အတန်းထဲမှာ အတော်ဆုံး ကျောင်းသား ဖြစ်လာသည်။ အဲ... ဆရာမတွေ ပေးသော ကျူရှင်ကို ယူစရာ မလိုသူ

ဖြစ်လာသည်ပေါ့။

ကျွန်တော့်ကို မျက်မှန်းကျိုးနေကြခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းအရင်း မှာ ထိုကိစ္စ ဖြစ်မည်လား မသိ။ ဘကြီး ပြောတာ မှန်ပုံရသည်။

ခုနစ်

ဘကြီးသွားပြီး နှစ်ရက်အတွင်း ဖေဖေ ရောက်လာတတ်စမြဲ။ နေ့လယ်ပိုင်း ရောက်လျှင် သာစည်မှ တစ်ဆင့် ရထားစီးလာခြင်း၊ မနက်ပိုင်း ရောက်လျှင် ရန်ကုန်မှ အဝေးပြေးကား စီးလာခြင်းဟု မှတ်ရသည်။ ပြီးလျှင် ဖေဖေသည် ကျွန်တော်နှင့် သုံး၊ လေးပတ် အတူနေမည်။ သူ ပြန်သွားပြီး မျှားမကြာခင် ဘကြီး ပြန်ရောက်လာလေ့ ရှိသည်။

ခုတော့ ဘကြီးသွားတာ သုံးရက် ရှိခဲ့ပြီ။ ဖေဖေ့ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသေး။

ဖေဖေ့ကို မမျှော်မိဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် တစ်ယောက်ယောက် အလာကို ငံ့လင့်နေသူအတွက် ထိုသို့ ကြိုးစားရတာ မလွယ်လှ။

ဖေဖေ ရောက်လာချိန်အထိ သူနှင့်လာနေဖို့ ကိုအေးမင်းက ကျွန်တော့် ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်သော်လည်း အဲသလို မနေချင်ပါ။

ဖေဖေလာချိန်မှာ ကျွန်တော် မရှိမှာကို စိုးလှသည်။ တကယ်တော့ ဒါက ရူးနှမ်းခြင်းမျှသာ။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ရက် တစ်မနက်မျှသာ နေခြင်းမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ မည်သို့ဆိုစေ ဖေဖေ ရောက်လာချိန်မှာ ကျွန်တော်က အသင့်ဆီးကြိုနေချင်လှသည်။

လေးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ အရုဏ်မတက်ခင် ကတည်းက ကျွန်တော် နိုးနေသည်။ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှာပဲ စက်ဘီးကို နင်း၍ ကမ္ဘာလောကကြီး နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်သွယ်ပေးထားသော အဝေးပြေး ဘတ်စ်ကားဂိတ်ဆီ ဦးတည်သွားခဲ့မိသည်။

မိုးမွှားလေးတွေ ကျနေသဖြင့် မြို့ထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး စိုထိုင်းထိုင်းနှင့် အေးစိမ့်လာခဲ့သည်။ အစောကြီးဖွင့်သည့် တစ်ဆိုင်တည်းသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်ထိုင်သည်။ ထိုဆိုင်ကကားဂိတ်မျက်စောင်းထိုး လောက်မှာရှိပြီး လူတွေ ကျပ်ညပ်နေ၏။ တချို့က ကိုရီးယားဒရာမာ ဇာတ်လမ်း တွဲကို ငေးနေသည်။ တချို့က ဖုန်းတွေကိုယ်စီနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ စားပွဲထိုး က ကျွန်တော့်ကို သိ၏။ သူက ဘကြီးမိတ်ဆွေ၏ သမီးနှင့် ရည်းစားဖြစ်နေ သည်။ ကျွန်တော် ခိုက်ခိုက်တုန်နေတာ မြင်တော့ ရေနွေးတစ်ခွက်နှင့် နေကြာစေ့ တစ်ပန်းကန် လာချပေးသွားသည်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ မဆို။

ဘတ်စ်ကားက ဆိုက်ချိန် နောက်ကျနေသည်။ အချိန်တွေ ကုန်လာတော့

ကျွန်တော် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်၍ လာသည်။

နေကြာစေ့တွေကို ငေးရင်း ရေတွက်နေမိသည်။

တစ်

နှစ်

သုံး

ဆယ့်ခုနစ်

လေးဆယ့်ငါး

ခြောက်ဆယ်

တစ်ရာ့တစ်ဆယ်

နေထွက်လာပြီ။ ဘတ်စ်ကားကို လှမ်းမြင်ရပြီ။

ဘယ်သူတွေ ဆင်းလာ သလဲ ဆိုတာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်က တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

ဟော... ရဟန်းပျို သုံးပါး။

အိပ်နေသည့် ကလေးလေးကို ချီလာသော သားသည်မိခင်။

ဝန်စည်စလယ် များစွာနှင့် တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာသော မိန်းမဝကြီး။

“သား ကြီးကောင် ဝင်လာပြီ၊ လူကလည်း အလေးကြီး၊ အရပ်ကြီး လည်း ရှည်လာလိုက်တာ၊ ခဏနေ အဖေ့ထက်တောင် မြင့်သွားတော့မှာ”

“ဟင့်အင်း... အဲသလို မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

တကယ်လည်း အရပ်မြင့်လှသော ဖေဖေ့ထက် ကျွန်တော်က ပို၍ မြင့်မည် ဆိုခြင်းကို စိတ်ကူးကြည့်၍ပင် မရ။

ဖေဖေက သွားဖြဲပြ၏။

တစ်ခါတလေတော့ သူပြောနေသည့် အရာများကို ကျွန်တော် သေချာ နားမလည်ပါ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွေ့ရခဲလွန်း၍လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့တည်းမဟုတ် ဖေဖေ့ မျက်လုံးတွေက အခြားသူတွေထက် အဓိပ္ပာယ်

ဖော်ရခက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဖေဖေ့ မျက်လုံးတွေက အနက်ဘက် သန်းသည့် အညိုရင့်ရောင် မျက်လုံးကြီးတွေ၊ ကြီးသမှ အလွန့်အလွန်ကို ကြီး၏။ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှထဲ အကြီးဆုံးလောက် ရှိသည်။ သို့သော် ထိုမျက်ဝန်းတွေက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရ။ သူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီ ဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ထိုမျက်ဝန်းတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဖို့ နေနေသာသာ နေမတတ် ထိုင်မတတ် ဖြစ်နေရသည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်တွေက အေးချမ်းလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော် ဘာကိုမှ အဓိပ္ပာယ်ရှာမရ။ ကြယ်တွေစုံသော ကောင်းကင်ကို ညဘက် ထိုင်ကြည့်သလိုသာ ဖြစ်ချိမ့်သည်လေ။

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဖေဖေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပေါ့။ လက်တွေက ဘကြီးလက်တွေထက် အများကြီး ပိုကြီး၊ ပိုသန်စွမ်းသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ဤသို့ အမြဲထာဝရ ရှိချင်စမ်းပါဘိ။ဤအထိအတွေ့ကို ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ သယ်ဆောင်သွားချင်စမ်းပါဘိ။

ကျွန်တော် လှုပ်ရှားချင်လာသည်။ ဖေဖေ့ရှေ့ကနေ ပြေး၏။ ပြီးတော့ ရပ်စောင့်၏။ ရေအိုင်ကလေးတွေကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်၏။ ဖေဖေက ကျွန်တော့် ကို တပြုံးပြုံး ကြည့်နေသည်။ အပြုံးက နွမ်းလျလျ။ ခရီးကလည်း ပန်းသည်ကိုး။

နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ဖေဖေလာစဉ်က သူ့ကို ကျွန်တော် မေမေ့အကြောင်း မေးချင်လှသည်။ မေးဖို့ ပါးစပ်ပြင်နေသည်မှာ သူ ပြန်မည့်နေ့အထိ။ သူ သွားခါနီး နောက်ဆုံးမိနစ် အရောက်မှာတော့ သတ္တိတွေ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ နေပါစေဦး... ဒီတစ်ခေါက် မမေးသေးဘူး။ နောက်တစ်ခေါက်တော့ ကျိန်းသေမေးပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မောင်းတင်ထားခဲ့သည်။

ဘကြီး အမြဲသတိပေးခဲ့တာ တစ်ခုကို သတိရမိသည်။

“ဘယ်ကျောက်တုံးကို လှန်ကြည့်မလဲ ဆိုတာ မလှန်ခင် သေချာ စဉ်းစား သားရဲ့။ လှန်လိုက်တိုင်း လိပ်ပြာ တွေလိမ့်မယ်လို့တော့ မျှော်လင့်မထားနဲ့ပေါ့”

ရှစ်

တိရစ္ဆာန်တွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဖေဖေ့မှာ နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိလေသည်။ တိရစ္ဆာန်တွေကို ဖေဖေ့လို ဆက်သွယ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းမျိုးသုံးသူ ဆို၍ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ အထူးသဖြင့် ကြက်တွေကိုပေါ့။ တကယ်ပဲ မယုံနိုင် စရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ ခြံဝင်းထဲ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသောအခါ ကြီးကြီး ငယ်ငယ်၊ နုနုရင့်ရင့်၊ ကြက်ဖြူ၊ ကြက်ညို အားလုံး အပြေးအလွှား ရောက်လာကြ သည်။ သူတို့အားလုံး ဖေဖေ့ကို မှတ်မိသိရှိ၍ လာရောက် နှုတ်ဆက်ကြသည့် အလား။ ဖေဖေက ဒူးထောက် ထိုင်လိုက်ပြီး ကြက်တွေကို လက်ကမ်းသည်။ ကြက်များကလည်း အကြောက်အရွံ့မရှိ သူ့နားမှာ ဝိုင်းလို့။ လက်ကို တတောက် တောက် ဆိတ်နေကြသည်။ ပွတ်သပ်ပေးခြင်းကိုလည်း ကြည်ဖြူစွာ ခံကြသည်။ ဖေဖေ့ဆီက ထူးဆန်းသောအသံ ထွက်လာသည်။ ထိုအသံ ကြားတော့ ကြက်တွေ တကွတ်ကွတ်ဖြင့် အော်ကြလေသည်။

ကျွန်တော် မနေနိုင်၊ ရယ်မိသည်။

“ဖေဖေက ကြက်လို ပြောတတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဖေက ကြက်စကား ကျွမ်းတယ်လေ၊ သားကော”

“ဟင့်အင်း… တိရစ္ဆာန်စကား ဘယ်သူမှ မတတ်ပါဘူး ဖေဖေရာ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဖေ တစ်ချိန်တုန်းက ကြက်တစ်ဒါဇင်လောက်ကို အဖော်လုပ်ပြီး နေခဲ့ရဖူးတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ် ကြက်ဟာ အဖော်ဖြစ်မှာလဲ”

သူ ကျွန်တော့်ကို စမ်းပြန်ပြီ ဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့် ဆီ လာသည့် အချိန်များမှာ ပုံပြင်တွေ အများကြီး ပြောတတ်သည်။ တချို့က လည်း အဖြစ်မှန်၊ တချို့ကလည်း လံကြုတ်ပေါ့။ ပြီးလျှင် ဘယ်ဟာက အမှန်၊ ဘယ်ဟာက လံကြုတ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနိုင်သလား ဆိုတာ သူက အကဲခတ် နေတတ်ပြန်၏။

“ခွေးနဲ့ ကြောင်နဲ့ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်ကြက်နဲ့ အပေါင်းအသင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“မင်းမှာ ပေါင်းသင်းစရာဆိုလို့ ကြက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုရင်ကော၊ တခြား ဘာမှ မရှိဘူးကွာ၊ အရမ်းကို အထီးကျန်နေတယ်ကွာ”

အထီးကျန်ခြင်း ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်တည်း နေရသည့် ရက်တွေ ရှိခဲ့သည်ကော။ သို့သော် ကြက်နှင့် အပေါင်းအသင်း လုပ်ရလောက်အောင်တော့ အထီးကျန်ခြင်းသည် အလျှင်း မရှိ။

ဖေဖေက ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေသည်။ ကြက်တွေ ပတ်လည် ဝိုင်းရင်း လျှောက်လာကာ ခြံဝင်းထဲက အရာအားလုံးကို ကြည့်၏။ သူလာလေ တိုင်း အိမ်မှာ လုပ်စရာ ပြင်စရာ ရှိတာတွေ အားလုံး ကျုံးလုပ်သွားလေ့ ရှိသည်။ မနှစ်က ကြက်ခြံအသစ် ဆောက်သွားသည်။ ဟိုးတစ်နှစ်က ခေါင်မလုံသည့် အမိုးနှင့် လှေကားထစ်တွေ ပြင်သွားသည်။ ခုလည်း သူ့အကြည့်က ဘကြီးနှင့် ကျွန်တော် ဖြစ်သလို လုပ်ထားသော ရေတံလျှောက်သို့ ရောက်နေ၏။ ထင်သလို ဆော်ထားသော အိမ်ခေါင်မိုး တံစက်မြိတ် ရေတံလျှောက်မှသည် ပလတ်စတစ် ပိုက်ပြာများမှတစ်ဆင့် မိုးရေကို တိုင်ကီကြီး နှစ်လုံးဖြင့် ခံကာ သုံးရေဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြံဆောင်ထားကြသော်လည်း အကြံအစည်ကား အပြည့်အဝ အောင်မြင်ခြင်း မရှိလှ။ မိုးရေက ဖိတ်တစ်ဝက်၊ စဉ်တစ်ဝက်မို့ မိုးကြီးကြီး ရွာလျှင် ပင် တိုင်ကီတစ်ဝက်မျှသာ ပြည့်၏။ ထိုမိုးရေကား ကျွန်တော့်တို့အတွက် အရေးကြီးလှသည်။ ဘုံပိုင်ရေက လာချင်သည့် နေ့မှသာ လာတတ်သည်ကိုး။ ထို့ကြောင့် သုံးရေအတွက် ထိုမိုးရေတိုင်ကီနှစ်ခုကို အားကြီးကြီးကိုးရသည်။ ရေတံလျှောက် က ကချော်ကချွတ်မို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရေပြတ်ချိန်ဆိုလျှင် အိမ်နီးနားချင်းတို့၏ သဒ္ဒါတရားပေါ် မူတည်ကာ ရေပုံးကလေးများနှင့် သူများရေကို ခပ်သုံးကြရသည်။

လှေကားထစ်ကလေးများမှ တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်တက်လာ ခဲ့ကြသည်။ဖေဖေက ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ဂစ်တာကို အိပ်ခန်းထဲသွားထားသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ အတန်ငယ် ပင်ပန်းနေသယောင် ရှိပြီး အနည်းငယ်လည်း ပူပင်သောက ရောက်နေပုံ ပေါ်သည်။

“ဖေဖေ ဆာပြီလား”

သူ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“အင်း”

“ဒါဖြင့် တူတူချက်ကြစို့လေ”

“အေးပါ… ချက်မယ်လေ”

ဖေဖေ့အကြိုက် စားဖွယ်ကတော့ မုန့်ဟင်းခါးပင်။ ထိုသို့ ကျွန်တော် သိထားခြင်းကြောင့် ဘကြီးသွားပြီး နောက်တစ်ရက်ကတည်းက မုန့်ဟင်းခါး

အမည်တွေ တင်ကြို ဝယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဟင်းရည်ကတော့ အသင့်လုပ်ပြီး သား မုန့်ဟင်းခါး အသင့်စားအထုပ် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အမည်စုံ အောင် ထည့်ကြ ချက်ကြဦးမည်လေ။

ကျွန်တော် ကြက်သွန်နီတွေကို နွှာ၏။ ကြက်သွန်နံ့မွှန် မျက်စိစပ်လှ သဖြင့် မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာချိန်မတော့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်နေရာ ကို အပြေးအလွှား ဝင်ယူသည်။ သူက ကြက်သွန်နီ နောက်ထပ်တစ်လုံး ထပ်နွှာ သည်။ ကြက်သွန်ဖြူတွေ ဆက်နွှာသည်။ စပါးလင်တွေ ရိပ်ရိပ်ပါအောင် လှီး သည်။ ချင်းတွေကို အခွံသင်၍ လှီးသည်။

ကျွန်တော်က အိုးပြားထဲ ဆီထည့်၊ ကြက်သွန်ထည့်၊ ငရုတ်သီးမှုန့်၊ ဆန္ဒင်းမှုန့်ထည့် ဆီသတ်။ ဟင်းရည်ထုပ်ကို ဖောက်ထည့်၊ ဆန်လက်တစ်ဆုပ်ကို ရေထည့်ပြီး ဆန်လှော်ဟင်းရည် ချက်။ ဟင်းရည်ထုပ်နှင့် ရော။ အနံ့ကလေးက မွှေးတက်လာသည်။ ဖေဖေ့ဗိုက်ထဲက ဂွီဂွီ ဂွမ်ဂွမ် အသံတွေ ထွက်လာပြီ။ ဖေဖေ က ဟင်းရည်ကို မြည်းကာ ငရုတ်သီးမှုန့် ထပ်ထည့်ပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ နှစ်ယောက်လုံးက ပူပူစပ်စပ် ကြိုက်သလေ။

ဖေဖေ မုန့်ဖတ်တွေကို ဖျင်နေပြီ။ နာရီဝက် အကြာမတော့ ကျွန်တော် တို့ နှစ်ယောက် ဆိုဖာမှာ ထိုင်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန် ကိုယ်စီဖြင့် အားပါးတရ လွေးကြသည်။ ဖေဖေ ရှုလွှတ် ရှုလွှတ်ဖြင့် စားနေသံက ကျွန်တော့်ထက် ပိုကျယ်၏။

စားနေစဉ်ကာလအတွင်း သားအဖနှစ်ယောက်လုံး စားမာန်ခုပ်နေ ခြင်းကြောင့် စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဖြစ်။ ခုတော့ အကြည့်ချင်းဆုံပြီ။ ဖေဖေက ကြင်နာချစ်ခင်စွာ ပြုံးနေ၏။ ထိုမျှဆိုလျှင် ကျွန်တော့်အတွက် လုံလောက်ပါ ပြီလေ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ဖူးသလို ဖေဖေသည် နှုတ်နည်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မေးခွန်းတွေ စီနေအောင် မေးတတ်သူမျိုး မဟုတ်။ တစ်ခါတလေ စကားလုံးတွေ သုံးစရာမလိုဘဲ လိုရင်းကို ရောက်အောင် သွားတတ်သူမျိုး။

ညစာ စားပြီးသောအခါ ဖေဖေက ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ ဖွာရှိုက်သည်။ ဆေးလိပ်သောက်ပြီးသောအခါ ခရီးဆောင် အိတ်ထဲက ဗူးကလေး တစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ သားအတွက် ဝယ်လာတာ” ဟု ပြော၍ ကျွန်တော့်ကို ကမ်းပေးသည်။

အင်း… နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ဖို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်း တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ဝယ်လာစမြဲ ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့်တော့ စာအုပ်ဟောင်းကလေးတွေ။ ဒီဘူးကလေးကတော့ စာအုပ်တစ်အုပ် ထည့်ဖို့

သေးလွန်းသည်။ အထဲမှာ ဘာပါသလဲ သိချင်စိတ် စောကာ ကျွန်တော် ဘူးကို ဖွင့်၏။ ဟော… ဘာဂျာကလေး တစ်လက်ပါလား။ သေချာကြည့်တော့ အသစ် မဟုတ်၊ တစ်ပတ်ရစ် အဟောင်းကလေး ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် မှုတ်ကြည့်သည်။ ဘာသံမှ ထွက်မလာခဲ့။

"ငါ့သားရဲ့ ခပ်ပြင်းပြင်းလေး အားစိုက်မှုတ်ကွ"

အသက် တဝကြီးရှူသွင်းကာ အားကုန်မှုတ်လိုက်သည်။ စီခနဲ ထွက်လာသည့် အသံက ဆိုးရွားလှ၏။ ငရဲအော်သံအလား ထင်ရသည်။

ဖေဖေက ရယ်ရင်း ဘာဂျာကို လက်ကမ်းယူသည်။ လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြား ဘာဂျာကို သာသာလေးတင်ကာ နှုတ်ခမ်းကလေးကို စုပ်ယူတော့မည့် အလား ဘာဂျာနား တင်ထား၏။ မျက်စိကို မှိတ်ကာ စတင်၍ မှုတ်သည်။

ပထမဆုံးသံစဉ်မှာတင် မှော်ဆန်သော အခြင်းအရာသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာ ဖေဖေသည် တခြားသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသွင်သဏ္ဍာန် ပြောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေမှ ဟုတ်ပါလေစဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင်။ ဖေဖေသည် ခြေတစ်ဖက်၊ နောက်တော့ ခြေစုံကို လှုပ်၍ စည်းချက်လိုက်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဂီတစည်းချက်နှင့် လိုက်ကာ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှားနေသည်။ လက်နှစ်ဖက် စုံကိုင်၍ ဘာဂျာကို သံစဉ်တွေ ဖန်တီးနေသည်။ ဂီတသံက ကျွန်တော့်ကို လွင့်စဉ်ထွက်သွားမတတ် ဖြစ်စေ၏။ ကျွန်တော် မှုတ် သလို ငရဲအော်သံ မဟုတ်၊ အင်မတန် လှပညက်ညောသော ဂီတသံ။ ကျွန်တော် သတိမထားမိလိုက်ဘဲ ခန္ဓာကိုယ်သည် သံစဉ်နှင့်အတူ လှုပ်ရှားနေမိသည်။ ဒါ ကျွန်တော် ကြားဖူးသော သီချင်း မဟုတ်။ သို့သော် ဂီတသံစဉ်ကို ကျွန်တော် နှစ်သက်လှသည်။ စားပွဲခုံကို ဒရမ်တီးသလို ခေါက်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ဂီတသံက လွှမ်း၍ နေတော့သည်။

ဘာဂျာကို မှုတ်ပြီးသောအခါ ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ပြီး ကျွန်တော့် ထံ ပြန်ပေး၏။

"ထပ်ကြိုးစားကြည့်ဦး သား၊ ဘာမှ မခက်ပါဘူးကွာ"

"ဒီလို မှုတ်တတ်အောင် ဖေဖေ ဘယ်က သင်လာခဲ့သလဲ ဟင်"

"ဖေဖေက ကိုယ့်ဘာသာ လေ့ကျင့်ယူတာပါ သားရယ်၊ သားကြိုက်ရင် ဘယ်လို လုပ်ရသလဲ ဖေဖေ ပြောပြပါ့မယ်၊ တတ်သွားရင် သားက ဘာဂျာမှုတ် ဖေဖေက ဂစ်တာတီးမယ်လေ ဘယ်နှယ့်လဲ"

ကျွန်တော် ခေါင်းကျိုးမတတ် တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြရုံကလွဲ၍ စကားသံ

ထွက်မလာခဲ့။ ပျော်လွန်းသဖြင့် စကားလုံးတွေ ရှားပါး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီလေ။

ကိုး

ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ဆိုသည့်ကာလအတွင်း အချိန်တို့သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ၊ သို့တည်းမဟုတ် အလွန်နှေးကွေးစွာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ကျောင်းချိန်များ ဆိုလျှင် အချိန်သည် ရပ်နေဘိသကဲ့သို့။ သင်ခန်းစာများသည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ အဆမတန် ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်တော့သကဲ့သို့။ ကျွန်တော့်မှာ ညနေ သုံးနာရီခွဲစေဖို့အရေး မိနစ်တွေကို ထိုင်ရေတွက်နေရသည်။

ဘကြီးဘ၏ လက်မှတ်အတုထိုး၊ ခွင့်စာအတုတင်ကာ ကျောင်းလစ် ရန်ပင် စိတ်ကူးမိသည်။ ဘကြီး ရှိနေချိန်များတွင် တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် ထိုသို့လုပ်လေ့ရှိသည်။ လစ်ပြီး ငါးသွားမျှားချင် မျှား၊ ကိုအေးမင်း၏ ကွန်ပျူတာ သုံးချင် သုံး။ သို့သော် ခု ကျောင်းလစ်ချင်သည်ကတော့ ဖေဖေနှင့် တစ်နေကုန် နေလို၍သာ။ သို့သော်လည်း ဖေဖေက ထိုသို့ ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်။

အတန်းထဲမှာ အကျိုးမဲ့ တစ်နေကုန် ထိုင်နေပြီး ဖေဖေနှင့်အတူ လုပ်ချင်သော အရာများကို စဉ်းစားနေရသည်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလှသည်။ တစ်ရက် ကုန်ဆုံးတိုင်း ဖေဖေ ရန်ကုန်ပြန်ဖို့ တစ်ရက် နီးလာပြီ ဆိုသော အသိက လက်ခံဖို့ ခက်လှသည်။ ကျွန်တော် လုပ်နိုင်သည်ကတော့ ရေတွက်နေဖို့သာ။

တစ်-နှစ်-သုံး-လေး-ငါး။

ကျောင်းဆင်းဆင်းချင်း ကျွန်တော် အိမ်သို့ အတိုဆုံးလမ်းမှ အမြန်ဆုံး သုတ်ခြေတင်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အချိန်သည် ဆီလို အပေါက်ရှာပြီး လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးတော့သည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ကို ဘယ်က ရှူရမှန်းပင် မသိ။ ဖေဖေက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ပြီး ရေတံလျှောက်ကို ပြင်ချင်ပြင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကြက်ခြံကို ပြင်နေသည်။ ဘိလပ်မြေ အိတ်တွေ၊ အုတ်ခဲတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေနှင့် အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတတ်သည်။ ဩော်... ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်တို့အတွက် ရေလှောင်ဖို့ အုတ်ကန်တစ်ကန် ဆောက်ပေး နေတာပါလား။ ကျွန်တော်လည်း နိုင်သမျှ ကူ၏။ အိမ်နီးနားချင်း နှစ်ဦးကလည်း လာ၍ ကူညီပေးဖို့ ကမ်းလှမ်းကြသည်။ ဖေဖေက အကူအညီအတွက် ကျေးဇူး တင်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ဘာသာ လုပ်နိုင်ကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြော၏။ သူ ဘာလို့ ငြင်းပယ်မှန်း ကျွန်တော် မသိ။ အကူအညီဆိုတာ ယူကောင်းသည် မဟုတ်လား။ ရက်ရောပျူငှာမှုကို လက်ခံဖို့ ခက်ခဲတတ်သော လူမျိုးထဲ ဖေဖေ ပါနေသလား။

ဖေဖေက အလုပ်ကို မြန်ဆန် ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်တတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့

နှစ်ယောက်သည် လက်ဖျားခါရလောက်သည့် အသင်းအဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်၏။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အုတ်ရေလှောင်ကန် နှစ်ခုအနက် ပထမတစ်ခုကို လက်စသတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ညဦးပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ချက်ကြ ပြုတ်ကြသည်။ စားပြီးလျှင်တော့ ဂီတကို အတူ ဖန်တီးကြသည်။

ဖေဖေသည် ဘာဂျာကို လည်ပင်းနေရာနားမှာ တပ်ဆင်နိုင်သော သတ္တုကိုင်းလေးတစ်ခုပါ ဝယ်လာသဖြင့် ဂစ်တာနှင့် ဘာဂျာကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း တီးမှုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဖေဖေ့အသံက ချိုသည်၊ လှပသည်။ သူ အမြဲတမ်း သီချင်း နှစ်ပိုဒ်ခန့် ကျွန်တော့်ကို ဆိုပြလေ့ ရှိသည်။ ဂစ်တာဆိုလိုနောက်က ဘာဂျာသံ လိုက်လာ သည့် သီချင်းကို ကျွန်တော် ကြိုက်လှသည်။ သုံးလေးခေါက် နားထောင်ပြီးတော့ စာသားကို ကျွန်တော် ရလာသည်။

“I want to live, I want to give,

I've been a miner for a heart of gold

that keep me searching for a heart of gold------

and I'm getting old---

(Neil Young: Heart of Gold- ဇော်ဝင်းထွဋ် တနင်္ဂနွေမှာ မင်္ဂလာဆောင်မယ်- တိမ်ပြာပြာနွေတစ်နွေ... ဆန်းဒေးမှာကွယ်---)

ရွှေနှလုံးသားတဲ့လား။ ဖေဖေ ဆိုဖာမှာ ထိုင်ပြီး ဒီသီချင်းကို ဆိုနေချိန် မှာ ဖေဖေဟာ ရွှေနှလုံးသားနဲ့ လူပါပဲဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။

ဘကြီးဘနှင့် ဖေဖေ၊ ရွှေနှလုံးသား ပိုင်ရှင်များ။

မေမေ၊ အင်း... မေမေရောပေါ့။

ပိတ်ရက်တွေမှာ တောင်တက်ဖို့၊ ရေကူးဖို့ မျှော်လင့်ထားကြသော် လည်း ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဖြစ်ကြ၊ ဂီတရေယာဉ်ကြောမှာသာ မျော၍ နေကြသည်။ ဖေဖေ မှန်သည်။ ဘာဂျာသည် ကျွန်တော် ထင်သလို သင်ယူဖို့ မခက်ခဲ လှ။ ပထမနေ့မှာတင် လေကို ဘယ်လို ရှူသွင်း ရှူထုတ် ပြုရမည်ကို ကျွန်တော် စောကြောမိပြီ။

ငါးမိနစ် အမှတ်ကျင့်လိုက်၊ ကျောင်းက အိမ်စာတွေ လုပ်လိုက်နှင့် အလုပ်များရသည်။ ကျောင်းသွားမည့်အစား သစ်တောထဲ သွားပြီး တစ်နေကုန် ဘာဂျာ မှုတ်နေလိုက်ချင်သည်။ ဆရာတွေ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ရလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်က ဆရာတွေကို မမြင်ရလျှင် သော်လည်းကောင်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြမည်ကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်နေမိ သည်။

တချို့ရက်တွေမှာတော့ ကိုအေးမင်းဆီ ဝင်ပြီး ဘာဂျာမှုတ်နည်းကို ဆံပင်ရှည်နှင့် လူငယ်တစ်ဦးက ပြသနေသည့် ဗွီဒီယိုကို ကွန်ပျူတာမှ တစ်ဆင့် ကြည့်မိသည်။ ဆရာကောင်းပါပေ။

နှစ်ပတ်ကြာပြီးနောက်မှာတော့ အဖေနှင့်သား စုံတွဲ ဂီတဖျော်ဖြေမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စတင်နိုင်ခဲ့သည်လေ။

တစ်ဆယ်

အားလုံး သူ့အမှားချည်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဖေဖေက ယူဆနေသည်။ ကျွန်တော် ကတော့ ကျွန်တော်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး သေချာ သတိထားသင့်သည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းစကြံမှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ ရပ်နေခိုက်မှာ ဖေဖေသည် ဒုတိယမြောက် ရေကန်အတွက် စတင်တူးဖော်မှု ပြုထားခဲ့သည်။ မိုးတွေ ရွာလာတော့ တွင်းထဲ ရေပြည့်လာမည် စိုးသဖြင့် တာလပတ်ဖြင့် အုပ်ထား၏။ ညနေဘက် ကျောင်းမှ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော် ထိုတွင်းကို လုံးဝ သတိမထားမိ။ အကျိုးဆက်အားဖြင့် ကျင်းထဲ ကိုရိုကားရား ပြုတ်ကျပြီး ဘယ်ဘက် ခြေချင်းဝတ် လည်သွားခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ခြေချင်းဝတ် အရေပြားအောက်မှာ ဂေါက်သီးကြီးတစ်လုံး လာထည့်သွားသလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရောင်ကိုင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ဖို့ ဆိုသည်ကတော့ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားလေနှင့်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကောင်း၏။ ခုဆို အိမ်မှာနေပြီး ဘာဂျာမှုတ် ကျင့်နိုင်ပြီ။ ဖေဖေ ဟင်းချက်တာကို အနားမှာ ထိုင်ကြည့်နေနိုင်ပြီ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ အရောင်လျော့သွားပြီး နာကျင်မှု သက်သာသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း စစ်ခနဲ နာ၏။ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျောင်းသို့ စက်ဘီးနင်းသွားဖို့ပင် မဖြစ်နိုင်။

“ဖေဖေ သားကို သယ်သွားမယ်ကွာ”

“ဘယ်လို သယ်သွားမှာလဲ”

“ကျောပိုးသွားမှာပေါ့ကွ”

ကျောပိုးမတဲ့။ ဒီအကြံကို ကျွန်တော် နှစ်သက်လှသည်။ သွားဖို့ အချိန်တန်သောအခါ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၏။ကျွန်တော်က ဖေဖေ့ကျောပေါ်တွားတက် ၊ဖေဖေ့ခါးကို ခြေခွင်နှင့်ထစ်၊ ဖေဖေ့ လက်မောင်းတွေ ကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြုတ်မကျအောင် လက်ဖြင့် ထိန်းပေးထားသည်။

“သားက အရမ်းလေးနေလား ဟင်”

“မလေးပါဘူး၊ အေးဆေးပါ”

သုံးလေးလှမ်းလောက်ပဲ လှမ်းရသေးသည်။ သစ်ငုတ်တစ်ခုကို တိုက်မိ မလို

ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဖေဖေက တမင်တကာ ခုန်လိုက်သလို ဟန်ဓာတ် ခုတ်၏။ စိတ်ထဲ ပျော်လာသဖြင့် စီးတော်မြင်းကွဟု အော်လိုက်ရာ ဖေဖေသည် တက်ကလောက် တက်ကလောက် အသံထွက်ရင်း လမ်းတစ်လျှောက် ကဆုန် စိုင်းလေတော့သည်။ မီတာတစ်ရာလောက် ပြေးပြီးတော့ ရပ်သွားသည်။ အသက် ကို အမောတကော ရှူနေသည်။ ဟိုင်းရော ဟိုင်းရော ဟု ကျွန်တော်က အော် လိုက်ရာ ပြေးရရှာလေ ပြန်တော့သည်။

ဒီလိုနှင့် ခရီးတစ်ဝက် ကျိုးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က ဖေဖေ့ မျက်လုံးတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့... ဘာလုပ်တာတုံး၊ ငါ မမြင်ရတော့ဘူးကွ”

ဖေဖေက ရယ်ရင်း ပြော၏။

“ဖေဖေ မြင်စရာ မလိုဘူးလေ၊ ဖေဖေ့ကို သား လမ်းပြမယ်”

ဖေဖေသည် တုန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“စီးတော်မြင်းကြီး ဘာလို့ ရပ်သွားတာတုံး”

“သား ဘကြီးက သားကို တစ်ခုခု ပြောထားသေးလား”

“ဟင်... ဘာပြောရမှာတုံး”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြော။

“သား ကိုယ်က လေးလား ဟင်”

“မလေးပါဘူးကွာ”

“ဘကြီးက ဘာအကြောင်း ပြောပြတာလဲလို့”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို သူ့ကျောပေါ်နေသားတကျ တင်၍ “ကဲ... စီးတော်မြင်းကြီး စိုင်းတော့မယ်” ဟု ပြော၏။ ကျောင်းမရောက်မီ ကျွန်တော့် ခြေထောက်အခြေအနေကို သူ သေချာကြည့်သည်။ ဆရာဝန်နှင့် ပြမှဖြစ်မည် ဟု သူ ဆုံးဖြတ်သည်။

လမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့ မြမြင့်မိုရ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်ကြ၏။ ဖေဖေ က လက်ဖက်ရည်၊ ကျွန်တော့်အတွက်က အအေး၊ စားပွဲထိုး ကောင်မလေးက

စားပွဲပေါ် မုန့်တွေ လာချသည်။ ဖေဖေက တူနှစ်ချောင်းကို တစ်ဖက် တစ်ချောင်း ကိုင်ရင်း စားပွဲကို ဒရမ်ခေါက်သလို ခေါက်နေသည်။

ထွက်လာသော အသံက နားထောင်ကောင်း၏။ ကျွန်တော်လည်း တူတစ်စုံ ကောက်ကိုင်ကာ စည်းချက်လိုက်၏။ ဖန်ခွက်၊ ပုလင်းနှင့် မုန့်ပန်းကန် တွေကိုလည်း ဖေဖေက သူ့ ဒရမ်ဆက်ထဲက ပါဝင်ပစ္စည်းများလို တီးခတ်နေ လေသည်။ ဟော... သူ ခပ်တိုးတိုး ဆိုပြီ။

“I want to live-----I want to give--------- “

ဆိုင်ထဲမှ ဧည့်သည်အချို့က ကျွန်တော်တို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လေဟန်၊ အချို့ကတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လျက် အားပေးဟန် ပြုကြ၏။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖေဖေ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တောင့်တင်း သွားသယောင်။ သူထိုင်သော နေရာမှာ လမ်းကို ကောင်းကောင်းမြင်ရသဖြင့် လမ်းကို ကျောပေးထားသော ကျွန်တော် မမြင်သည့် တစ်စုံတစ်ရာကို သူ မြင်ရ ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ တူတွေကို ချလိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေက ပြူးလာသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ကျွန်တော် သိလာတော့ မယောင် ခံစားမိသည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်း ပွင့်လာပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်သွား သော တံခါးတစ်ချပ်လိုပါပဲ။

အဲဒါ အကြောက်တရားလား၊ ဒေါသလား။

ဆတ်ခနဲ လမ်းဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပုံမှန်မဟုတ်သည့် မြင်ကွင်း မျိုး မရှိ။ ဈေးဗန်းကြီး ရွက်ထားသော မိန်းမနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရှေ့မှာ ရပ်ရင်း စကားကောင်းနေကြသည်။ သူတို့နားမှာ စစ်ဂျစ်ကား တစ်စီး၊ စစ်သားလေးယောက် ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ကျွန်တော့်တို့ ဘေးစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဖေဖေသည် ထိုစစ်သားတို့ကို ပိုက်စိပ်တိုက် စောင့်ကြည့်၍ နေလေ၏။

“ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ ကျွန်တော် မေးတာကို ကြားပုံ မရ။

“ဖေဖေ”

ကျွန်တော်တို့ကို ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိလေသည်ဟုပင် သဘောမထား သော ထိုစစ်သားတို့ကို ဖေဖေသည် မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေတုန်းပင်။ သူ့ရင်ထဲမှာ

တစ်စုံတစ်ရာ အပြင်းအထန် လွန်ဆွဲနေဘိသကဲ့သို့၊ အချိန်မရွေး ထရပ်ပြီး စစ်သားတွေဆီ ဦးတည်သွားတော့မယောင်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မသိမသာလေး တုန်နေသည်ကို ကျွန်တော် ခံစားမိသည်။ ဖေဖေ ထိုသို့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် ကြောက်လာမိသည်။

"သား ခြေထောက်နာတယ်"

ကျွန်တော့်ဘက်သို့ စိတ်လည်လာနိုးဖြင့် ပြောမိသည်။

သူကတော့ တုံဏှိဘာဝေ။

"ဖေဖေ... သား ခြေထောက် တကယ်နာနေတာ"

ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြောလိုက်သည်။

သူ ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။ တစ်ထောင်တန် တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်တင်သည်။ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်တော့ သူ့ထိုင်ခုံက လဲသွားသည်။ စစ်သားတွေ ကျွန်တော်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာထားသည့် အရာများကို တို့ပင် မတို့ရသေး။

"သွားကြစို့"

ဖေဖေက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။ အမိန့်ပေးသကဲ့သို့။

ဆိုင်ထဲမှ သူ အလျင်အမြန် ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော် သူ့နောက်သို့ ခြေထော့ကျိုးဖြင့် လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မလျှောက်နိုင်တော့မှန်းသူ သိသွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ ကျောပြန်ပိုးသည်။

အတော်ဝေးဝေး ရောက်တော့မှ ကျွန်တော် ဖေဖေ့ကို မေးလိုက်သည်။

"ဖေဖေ အဲဒီစစ်သားတွေကို သိလို့လား"

"သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို သိတာပါ"

"ဘယ်မှာ သိခဲ့တာလဲ"

မဖြေ။

တိတ်တိတ်နေခြင်းမှာ အကြောင်းများစွာရှိကြောင်း ဘကြီးထံမှ သင်ယူခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်လေ။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် အရှက်တရား၊ ဥပေက္ခာ၊

သူရဲဘောကြောင်မှု၊ တစ်ခါတလေတော့ အတူရှိနေသူကို နှိပ်စက်လို၍၊ တစ်ခါတလေတော့ တိတ်တဆိတ် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြောင့်။

ခု ဖေဖေ ဘာလို့ စကားမဆိုမှန်း အကြောင်းရင်းကို ကျွန်တော် မသိ နိုင်ပါ။ တစ်ခုတော့ သေချာသိသည်။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဖြေမည် မဟုတ်၊

ဆရာဝန်က လိမ်းဆေးလိမ်း၊ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ပတ်တီးကို တစ်ရက် နှစ်ကြိမ်လဲရန် ညွှန်ကြားသည်။ ကံမကောင်းချင်တော့ ရက်ပိုင်းအတွင်း အရောင်လျော့သွားပြီး ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို အကောင်းပကတိ လမ်းလျှောက် နိုင်လာသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ခဲ့သည့် စစ်သားများအကြောင်းကိုကျွန်တော့် တို့ နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမှ မဟဖြစ်တော့။

တစ်ဆယ့်တစ်

ဖေဖေ့အသံ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံက တကယ့်ကို တိုးတိုး လေး။ ဘကြီးဘ စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်လာပြီ အထင်နှင့် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

ဖေဖေက ဆိုဖာပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးထိုင်နေသည်။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းထားပြီး ဆေးပေါ့လိပ် သောက်နေသည်။ ဘကြီး အရိပ်အယောင် ဘယ်မှာမှ မမြင်။

ဖေဖေသည် ဖုန်းပြောနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့အသံက အမောတကော ဒရောသောပါးနှင့် ကျွန်တော် နားမလည်။ ကြားရသလောက်တော့ ရန်ကုန်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလို ထင်ရသည်။ ခြေဖျားထောက်ကာ အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်နေလိုက်သည်။

အိပ်ရာထဲမှာ လှဲရင်း မေမေ့ကို စိတ်ကူးပုံဖော် ကြည့်နေမိသည်။ တကယ်တော့ အိပ်မပျော်သည့် အချိန်တိုင်း ကျွန်တော် ထိုသို့လုပ်လေ့ ရှိသည်။ တကယ်တော့လည်း ဘကြီး၏ အပြောအရသာ စိတ်အာရုံမှာ မြင်ယောင် ကြည့်ရခြင်း မျိုးပါ။ မေမေက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်လေး တဲ့။ ဆံပင်က မဟူရာရောင်၊ အဖျားက ကော့ကော့ကောက်ကောက်၊ ကျောလည်ထိ ရှည်သတဲ့။ တစ်ခါတလေလည်း ဆံပင်ကို သိမ်း၍ ဆံထုံးတစ်ချောင်း ထုံးထားတတ်သည် ဆိုပဲ၊ ဈေးထဲက အမျိုးသမီးတွေလို ပန်းတွေ ဘာတွေများ ပန်သေးလား မသိ။ အဖြူရောင် တရုတ်စံကားပွင့်လေးတွေလား၊ အနီရောင် ခေါင်ယမ်းပွင့်ကလေးတွေများလား။

မေမေ့အသံက နူးညံ့၊ တက်ကြွ၊ ငယ်ရွယ်လွန်းလှသည်။ ကျွန်တော် မေမေဟုပင် မထင်ရ၊ အစ်မကြီးအလား။ မေမေ့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း တဖျပ်ဖျပ် လက်လွန်းလှသည်။ အပြုံးကလေးက နှလုံးသားကို နွေးခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

ဘယ်ဘက်ပါးပေါ်က မီးခြစ်ဆံခေါင်းလောက်ရှိသော နီညိုရောင် အမာရွတ်ကတော့ ပါးစပ်ထောင့်ကနေ နားရွက်ဖျားထိ ရှိနေသည်။ ပသို့ဆိုစေ ကျွန်တော့် အထင်တော့ မေမေသည် အင်မတန်လှ၏။

ကျွန်တော်နှင့် မေမေမှာ တူ တူလွန်းလှသည်။ တူအားကြီးသဖြင့် မေမေ နှင့် ကျွန်တော် ယှဉ်ရပ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်က မေမေ့ ကိုယ်ပွားအလား ထင်ရသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်လေ။

ခုတင်ပေါ်သို့ ဖေဖေ အသာလေး တွားတက်လာသည်။ အသက်ရှူသံ က မြန်မြန်စိပ်စိပ်။ ကျွန်တော့် ဖေဖေ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက် သည်။ ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ နှာခေါင်းချင်း တိုက် မတတ် ပူးကပ်သွားကြသည်။ ဖေဖေ့ဆံနွယ်များကြားမှ ဆေးပေါ့လိပ်နံ့ သင်းပျံ့ပျံ့ ကို ရ၏။ သူ့ထွက်သက် နွေးနွေးကို ကျွန်တော့်အရေပြားက တစ်ဆင့် ခံစားရ သည်။ ရနံ့က ချဉ်စူးစူး ခါးသက်သက်လိုလို။

“ဖေဖေ”

အနားရှိနေသူသည် ကျွန်တော့်ဖခင် ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုချက် ရယူ လိုသလိုမျိုး ကျွန်တော် ဖေဖေ့ကို ခေါ်လိုက်သည်။

သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဖေဖေ”

ထပ်ခေါ်သည်။

“ဘာလဲကွာ”

မေမေနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလားဟင်ဟု မေးလိုက်ချင်မိသည်။ ဖေဖေ့ အသံက ဘာလို့ တိုးလွန်းနေတာလဲ။ မေမေ နေကောင်းရဲ့လား။ မေမေ ကျွန်တော့် အကြောင်း မေးသေးလား။

မေးချင်စိတ်တွေ များလှသော်လည်း တကယ်တမ်း မမေးဝံ့ပါ။ မေး လိုက်၍ ပြန်ဖြေလိုက်မည်ကို မကြားဝံ့။ မေမေ နေမကောင်းမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ ပိုများ ဆိုးလာလေရော့သလား။ ကျွန်တော့်အကြောင်း ခေါင်းထဲကို မရှိသဖြင့်၊ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားသဖြင့် မမေးတာများလား။ သို့မဟုတ်... သို့တည်းမဟုတ်... အစိုးရွံ့ဆုံးကိစ္စကတော့ ဖေဖေသည် မေမေနှင့် ဖုန်းပြောခြင်း မဟုတ်ဘဲ တခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တိတ်တဆိတ် ချစ်ဇာတ်လမ်း ခင်းနေခြင်း များလား။ ဒါမှမဟုတ် မေမေ သေဆုံးသွားပြီမို့ မေမေ့ကို ဘယ်သူမှ စကားပြော ခွင့် မရှိတော့တာများလား။ အဖြေတစ်ခုခုရမှာ ကြောက်လှသဖြင့် တစ်ခွန်းတောင် မမေးဝံ့ပါ။

“ဘာလဲ သားရဲ့ ပြောလေ”

“သား… သား နေလို့ကောင်းတယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“အင်း ခုမှ သန်းခေါင် ရှိသေးတယ်၊ ပြန်အိပ်တော့နော်”

ဖေဖေလည်း ကျွန်တော့်လိုပင် အိပ်ပျော်သေးဟန်မတူ။ ဟိုလှည့် ဒီလှည့်နှင့်။ သို့သော် ခဏနေတော့ သူ့ဆီက ဟောက်သံ ထွက်လာ၏။

ခဏထပ်စောင့်ပြီး ခုတင်ပေါ်က အသာလေးဆင်းကာ ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေက သူ့ဖုန်းကို ဧည့်ခန်းထဲက စားပွဲပေါ်တင်ထားခဲ့သည်။ ဘာမှ သေချာမစဉ်းစားနိုင်မီမှာပင် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ အဝင်ကောလ်၊ အထွက်ကောလ်တွေကို ကြည့်မိသည်။ သန်းခေါင်မတိုင်ခင် ဖုန်းခေါ်ဆိုမှု နှစ်ကြိမ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်က ၁၂ : ၃၇ AM တဲ့။ ခေါ်သည့် နံပါတ်က တစ်ခုတည်း။ ထိုနံပါတ်ကို ကျွန်တော် မသိ။ ကိစ္စတော့ မရှိ။ ကျွန်တော်သိသော ဖုန်းနံပါတ်က ကိုအေးမင်းနှင့် ဘကြီးဘ၏ ဖုန်းနံပါတ် နှစ်ခုတည်းသာ။

ခဏတော့ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေမိသည်။ ပြန်ခေါ်သည့် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်မိပြီ။ ဟော... လိုင်းဝင်သွားပြီ။ ဖုန်းခေါ်သံ ကြားနေရပြီ။ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာသည်။ နှလုံးကား တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏၊ ရင်ဝမှာ အလုံးကြီး ဆို့ထားသလို ဖြစ်နေပြီး အသက်ရှူရ ခက်လာသည်။

ဖုန်းကို နားနားကပ်ကာ စောင့်စားနေမိသည်။ ဖုန်းမြည်သံကား ရှည်သည်ထက် ရှည်လာသလို။

ဖုန်းချလိုက်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာ အမျိုးသမီးအသံတစ်ခုကို ရုတ်ခြည်း ကြားလိုက်ရသည်။ နက်နက်ကျောကျောနှင့် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေဟန် ရှိသည့် ဟယ်လို ဆိုသော အသံ။ ဖုန်းကို မယုံနိုင်သလို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ မေမေနဲ့ ဖုန်းပြောခွင့် ရပြီလား။

တစ်ခုခုကို အရမ်းကာရော ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ဘာပြောရမှန်း မသိ။

“ဘယ်သူလဲ”

အသံက စကားသံနှင့်ပင် မတူ။ လည်ချောင်းထဲက ထွက်လာသော မာန်ဖီသံကဲ့သို့။ ထိုအသံက ကျွန်တော့်သတ္တိတွေ အားလုံးကို ဆွဲငင်ယူဆောင်သွားဘိသကဲ့သို့။ သို့သော်လည်း တစ်ခုခုတော့ ပြောရမည်။

“ဘိုဘိုပါ ခင်ဗျာ၊ ဘိုဘိုပါ”

အသံတိမ်ကလေးနှင့် တိုးညင်းစွာ ပြောမိသည်။

တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်လျက်။

တစ်ဖက်က အမျိုးသမီးကြီး၏ လေးပင်သော အသက်ရှူသံကို ကြားနေ

ရသည်။ အချိန် အသင်္ချေ အနန္တ ကုန်ဆုံးသွားပြီးချိန်မတော့ သူက ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်သူ”

“ဘိုဘိုပါ”

ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော့်နားထဲမှ လေတွေ ထွက်လာသည်။

“ဘိုဘို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အသက်အောင့်ထားမိသည်။ နည်းနည်းမှ မလှုပ်ဝံ့။

“မ.... မ... မသိဘူး”

သူ့အသံက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်လည်အမှတ်ရဖို့ ကြိုးစားနေရသည့်မသေချာ မရေရာသော အသံမျိုး။

“ကလောကလေ… ဘိုဘိုနဲ့ ဦးဘလေ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော် ဒရောသောပါး ပြောမိသည်။

ဟာ.... သူ ဖုန်းချသွားပြီ။

ဖုန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို မေမေ မေ့သွားပြီလား။ ဒေါ်နှင်းအေး၏ ဘွားအေကြီးလို ဘာဆို ဘာမှ မမှတ်မိတော့သည့် သက်ကြီး အတိတ်မေ့ဝေဒနာများ စွဲကပ်နေရော့သလား။ ထိုဘွားအေကြီးသည် မီးဖိုထဲ ရေလောင်းထည့်လို ထည့်၊ အိမ်အပြန်လမ်းကို မေ့လိုမေ့၊ မြေး နာမည်တွေကိုလည်း မနက်တိုင်း ပြန်ပြန်ပြောပြနေရ၏။ မေမေကကော... အဲသလိုပဲလား။

မဟုတ်သေး၊ ဒါ မေမေ့အသံ မဟုတ်နိုင်။

ထိုအသံက ဝေဒနာသည် အဘွားကြီးတစ်ယောက်၏ အသံမျိုး။

သူစိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ယောက်၏ အသံ။

ဖုန်းမြည်လာပြန်သည်။

တစ်ခါ-

နှစ်ခါ-

ဖေဖေ့ကို ဖုန်းမြည်သံကြောင့် မနိုးစေချင်။ ထို့ကြောင့် ဖုန်းမြည်သံကို တိုးလိုက်သည်။

ဖုန်း၏ တုန်ခါမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခါယမ်းလာသလို ဖြစ်လာ၏။ ဖုန်းခေါ်သံတိုင်းမှာ တုန်ခါမှုက ပိုပြင်းထန်လာသည်။

နောက်ဆုံးမှာ ဖုန်းသံ ရပ်သွား၏။ တစ်မုဟုတ်ချင်းမှာ ပြန်မြည်လာပြန်သည်။

ပြင်းထန်သော ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းဖြင့် ဆိုဖာပေါ်မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်း ထပ်မြည်လာချိန် မတော့ ဖုန်းကို ချထားလိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အိပ်မောကျသွားဖို့ အချိန်များများ ယူစရာ မလိုတော့ပေ။

***

ညနေပိုင်းမှာ ဖေဖေသည် ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းရှေ့က စောင့်နေခဲ့သည်။ ဒါကို ကျွန်တော် လုံးဝ သတိမထားမိ။ ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုလျှင် လူတွေ ပျားပန်းခပ် နေသည်ကိုး။ ဝီစီ တဝီဝီနှင့် ယာဉ်ထိန်းရဲလည်း ရှိရသည်။ တပ်မှ အရာရှိ သားသမီး များကို လာကြိုသော စစ်ဂျစ်ကားတွေလည်း မနည်းမနော။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် လေးတွေနှင့် လာကြိုကြသော မိဘတွေလည်း ရှိ၏။ ထီးလေးတွေ ကိုယ်စီ ဆောင်းကာ သားသမီး ကျောင်းဆင်းချိန်ကို စောင့်နေသော မိခင်တွေကလည်း တစ်အုပ်ကြီး။

ဖေဖေက လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းက စက္ကူပန်းချီလေးနားမှာ ရပ်နေသည်။ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသောအခါ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို လက်ပြသည်။ ကျွန်တော် တခြား ကျောင်းသားတွေကြားမှ တိုးဝှေ့ပြီး ဖေဖေ့ဆီ အပြေးသွားမိသည်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်အကြိုက်ကို သိသည်ပဲ။

“ငါ့သား ကြံရည်သောက်မလား၊ ရေခဲမုန့် စားမလား” ရေခဲမုန့်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ကြ၏။ လက်ဖက်စိမ်းနှင့် သဘော်သီး ရေခဲမုန့်အရသာ နှစ်မျိုးသာ ရ၏။ ထိုနှစ်မျိုးလုံး ကျွန်တော် မကြိုက်။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကာ ဈေးအနီးက သစ်သားဆိုင်လေး ဆီ ချီတက်ပြန်၏။ တာလပတ်မိုးအောက်မှာ ထိုင်ကြ၏။ မိုးရွာတော့မယောင်။

ကြံရည်က သိပ်မချိုသော်လည်း အေးစိမ့်၍ အရသာရှိလှသည်။ ကြံရည် ကို တစ်စက်မကျန် ဇိမ်ဆွဲ၍ သောက်မိသည်။

ဖေဖေက ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းမေမေနဲ့ ဖေဖေ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ် သား”

ကစားကွင်းထဲမှာ ကစားဖော်တစ်ယောက်၏ တံတောင်ဖြင့် အတွက် ခံလိုက်ရသလို ကျွန်တော် အရှိုက်ထိသွား၏။ ထိချက်က ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ရှေ့သို့ပင် ငိုက်ကျသွား၏။ ညည်းသံပင် ထွက်သွားခဲ့သည်။

မနေ့ညက ထူးဆန်းသော မိန်းမကြီးသည် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဖုန်းထပ်ဆက်ကြောင်း ဖေဖေ့ကို ပြောပြလိုက်သလား။

ထိုမိန်းမကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါဒတောင် မကြားချင်။

“သား... သား... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်နေသော ဖေဖေက စိုးရိမ်စွာ မေး၏။

“ဗိုက်အောင့်လာလို့ပါ၊ သိပ်မဆိုးပါဘူး”

“သူက ချစ်ပါတယ် တဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“မင်းအမေကလေ”

သူ့မျက်လုံးတွေကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဖတ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစား၏။ အကယ်၍သာ လုံလောက်သောအချိန် ရခဲ့ပါလျှင် သူ့စိတ်ထဲ ဘာတွေ ဖြစ်နေမည် ဆိုတာ ကို ကျွန်တော် သူ့မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် မြင်နိုင်မည်ဟု ထင်မိသည်။ ဒါကကျွန်တော့်ခွန်အား ဖြစ်၏။ တခြား ဘာမှ မလုပ်နိုင်သေးဘဲ ဖေဖေ့ကို စိုက်ကြည့် မိသည်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်အကြည့်ကို မရှောင်လွှဲပါ။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်ဝန်း တွေ အရောင်လက်သွားသလို ထင်ရသည်။ ဟော... သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီ။ နဖူးတွေ တွန့်သွားသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ သား”

သူ့အသံက အံ့သြနေသယောင်၊ သို့မဟုတ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေသလား၊ စိတ်မလုံခြုံ ဖြစ်နေသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကို မုသားဆိုနေသလား။

မိုးခြိမ်းသံကြီးတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မိုးပေါက် တွေ ကျလာသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဘာမှ မဖြစ်ရင် ဘာလို့ ဒီလို စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

“ဟင်… ဘယ်မှာ စိုက်ကြည့်လို့လဲ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်မိသည်။

“မင်းကြည့်နေပုံက ဖေဖေကပဲ မင်းကို ရန်ပြုမယ့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံလိုပဲ ငါ့သား”

ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိ။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်စကားကိုငံ့လင့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘိုဘိုရေ ဟု သူခေါ်သည်။ကျွန်တော့် မေးကို လက်ဖျားဖြင့် ပင့်မကာ သားအဖနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံကြပြန်သည်

“ဘိုဘို၊ မင်းမေမေ ငါ့ကို လိုအပ်နေပြီ၊ ဒီညနေပဲ အဝေးပြေးကားနဲ့ ဖေဖေ ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခါထုတ်လိုက်သည်။ ဖေဖေက လက်ပြန်ရုပ်သွားသည်။

သူ့စိတ်ထဲ ဘာဖြစ်နေနေ ခု ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ချင်တော့။ တကယ် စိတ်မကောင်းတာ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ အမှန်ပြောပြော လိမ်ပြောပြော ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပါစေတော့။ ဘာမှလည်း မသိချင်တော့။

ခုလုပ်ချင်တာကတော့ အာခေါင်ခြစ်ကာ အသံကုန် အော်လိုက်ချင်သည်။

တွေ့ရာကို ဆောင့်ကန်လိုက်ချင်သည်။

ဖေဖေဆိုသော ထိုလူကြီး ဗိုက်ကို လက်သီးနှင့် ထိုးချင်သည်။

သူရောက်နေသည်မှာသုံးပတ်ပင် မပြည့်သေး။ ဒုတိယ ရေလှောင်ကန်ကို အတူ အပြီးသတ် ချင်သေးသည်။ ဂီတတွေကို အတူတကွ ဖန်တီးချင်သေးသည်။ သစ်သားပန်းပုလေးတွေ ထွင်းချင်သေးသည်။ အတူ ချက်ပြုတ်ချင်သေး သည်။ တောင်တက်၊ ရေကူးချင်သေးသည်။

“ကြံရည်ယူဦးမလား သား”

ဖေဖေက ညင်သာစွာ မေး၏။

"မယူဘူးဗျာ"

ကျွန်တော့်အသံက ကျယ်လောင်စူးရှနေ၏။ အတွင်းမှာ ခံစားရတာနှင့် ထွက်လာသည့် အသံက မတူကွဲပြား နေရော့သလား မသိပါလေတော့။ တစ်ခါမှ မမေးဝံ့ခဲ့သော စကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

"သား လိုက်ခဲ့လို့ မရဘူးလား"

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အံ့သြစွာ ကြည့်၏။

"မရဘူးလေ သား၊ ဒါမေးစရာမှ မလိုတာ"

"လုပ်ပါ ဖေဖေရာ"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး သားရဲ့"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ"

"မဖြစ်နိုင်လို့ပေါ့ကွာ၊ အချိန်စောလွန်းနေသေးတယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲလို့"

"မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေကွာ"

ဖေဖေ့အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်လာ၏။

"သုံးလေးရက်ပဲလေ"

"တော်... တော်... ပါးစပ်ပိတ်ထားတော့၊ တစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့တော့ မကြားချင်ဘူး၊ နားလည်လား"

သိတတ်စ အချိန်ကတည်းက ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါဖူးမှ ဒီလို လေသံမျိုးဖြင့် မပြောဖူးခဲ့။

မိုးက ဖြိုင်ဖြိုင်ကြီး ရွာသွန်းနေခဲ့ပြီ။ တာလပတ်ပေါ်မိုးရေတွေ အလုံး အရင်း ကျနေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဂရုမထားနိုင်။ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ဘူတာသို့ ဦးတည်သော လမ်းတစ်လျှောက် သိမှတ်မဲ့ လျှောက်လာမိသည်။ သုံးလေးလှမ်းလောက်ပဲ လျှောက်ရသေးသော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုတ်တုတ်ကျအောင် ရွှဲစိုနေပြီ။ ရော်ဘာဖိနပ် တစ်ဖက် ရွှံ့နစ်၍ ကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဆက်လျှောက်နေတုန်း။

“ဘိုဘို နေဦးလေ”

ဖေဖေ့အသံကို ကြား၏။

အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်မိသည်။

“အဲဒီမှာ ရပ်နေ”

ဆိုင်ကယ်တစ်စီးက ကျွန်တော့်ဘေးမှ ရေအိုင်ကွက်ထဲ ဖြတ်မောင်းသွားသဖြင့် ရှပ်အင်္ကျီ အဖြူလေးမှာ ရွှံ့တွေ မြင်မကောင်းအောင် စဉ်ကုန်၏။

“ဖေဖေ့ကို စောင့်ပါဦး”

စောင့်ဆို၍ စောင့်၏။ ကျွန်တော်နှင့် အတူတကွ ရှိနေဖို့ သူ့မှာ အချိန် သိပ်မရှိတော့။

မိုးရေနှင့်အတူ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ရှိပါစေလေ၊ ဂရုမစိုက်ချင်တော့။

ဖေဖေ ရောက်လုရောက်ခင် အချိန်မတော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပြေးမိသည်။ မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ပြေး၏။ ဘူတာရုံထဲ ဖြတ်ပြေး၊ သံလမ်းတွေ ကို ကျော်၊ တောင်ပေါ်သို့ ဦးတည်။ တရစပ်ကျနေသော မိုးစက်တွေ၊ တူနှင့်ထု ထားသလို အောင့်နေသော ရင်ဘတ်၊ ခြေထောက်မှ ထိခိုက်ပွန်းပဲ့ သွေးစွန်းသော ဒဏ်ရာတွေ အားလုံး ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာမှ မထူးလေတော့။

နောက်ဆုံးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲက ဖေဖေ့ လက်ဆောင် ဘာဂျာကို ထုတ်ယူ၍ ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

ခဏနေတော့ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှဲနေသော ဖေဖေသည် မောကြီးပန်းကြီး ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲမတော့ ကျွန်တော့် ဗွက်အိုင်ထဲ ကျွတ်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖိနပ်ကလေးတစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားလျက်။

“အဖေ့ ဘာဂျာ ပြန်ယူသွား မလိုချင်ဘူး” ဟု ကျွန်တော်သူ့လက်ဆောင် ကို လက်ညှိုးထိုးကာ အော်လိုက်မိသည်။

တစ်ဆယ့်နှစ်

နောက်ရက်များမှာ ကျွန်တော် ကိုအေးမင်း၏ ရုံးအိမ်မှာသာ နေဖြစ်ခဲ့သည်။

ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးမင်း စကားပြောကြသည်။ ဖုန်းထဲက အသံကြားခဲ့ရသော မိန်းမကြီးအကြောင်းနှင့် ဖေဖေ ချက်ချင်း ပြန်သွားသော အကြောင်း။

ကျွန်တော် ပြောနေစဉ် ကာလအတွင်း ကိုအေးမင်းက တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ နားစိုက်ထောင်၏။ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်၊ သက်ပြင်းချလျက်၊ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက်။ ပြောပြီးသွားတော့ သူ အကြာကြီး စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံးတော့-

“အင်းလေ.. မင်းအဖေမှာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပါကွာ” ဟု ဆိုလာလေသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘုကြည့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ဆီက ဒီစကား ကြားလိုခြင်း မဟုတ်။ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုစကားမျိုး ကြားချင်တာလဲ။ သေချာစဉ်းစား ကြည့်သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ မသေချာ မရေရာ။

သနားစရာ ဘိုဘို။

ဟင့်အင်း.... ကျွန်တော် သူများ သနားတာ မခံချင်ပါ။

ဘာပြောတယ်။ မင်းအဖေက မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး ပြန်သွားတယ် ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလူလဲကွာ၊ ကလေးတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ လို့ ဖြစ်မလားကွာ။ ဒီလို အပြောမျိုးကို ကျွန်တော် ငံ့လင့်နေတာလား။

ဒီလိုလည်းမဟုတ်။အကယ်၍သာကိုအေးမင်းဖေဖေ့ကို ဝေဖန်စကား ပြောလာလျှင် ကျွန်တော် ဖေဖေ့ဘက်က ကာကွယ်မိမည်သာ။ ရင်ထဲမှာ သပွတ်အူ ထည့်ထားသလို ရှုပ်ထွေးပွေလီနေ၏။ ကျွန်တော့်ပြဿနာကို ဘယ်သူ ရှင်းပေး နိုင်မည်ကို မသိတော့။ ကိုယ်တိုင် မဖြေရှင်းနိုင်သည်ကတော့ သေချာလှ၏။

မင်းအဖေမှာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပါကွာ တဲ့လား။

စကားကို ကြာကြာ စဉ်းစားလေလေ မျှော်လင့်ချက် မဲ့လေလေ ဟု ခံစားနေရသည်။

သူ့အကြောင်းနဲ့သူ တဲ့လား၊ ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ့မှာ အကြောင်းရင်း ရှိတာ

တော့ သေချာလှ၏။ တစ်ယောက်ယောက်က ထို အကြောင်းရင်းအား ကျွန်တော့် ကို ရှင်းပြနိုင်လျှင်ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ခွင့်စာရေးပြီး အတန်းထဲက အခင်ဆုံးဖြစ်သော၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်တော့မှ ချောက်မချသော သူငယ်ချင်း ကိုသူရိယနှင့် ပါးလိုက်၏။

ကိုအေးမင်းသည် အိမ်မှ စောစော ထွက်သွားနှင့်ပြီ။ ညှော့သည်တွေကို ဟဲဟိုးလေဆိပ်မှာ ကြိုရမည်၊ ပြီးလျှင် အင်းလေး လိုက်ပို့ရမည် တဲ့။ ကျွန်တော် သူ့ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်၏။ အမေရိကက ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် အွန်လိုင်း စစ်တုရင် ဆော့၏။ ပွဲတိုင်း ရှုံး၏။ စာအုပ်စင်ကို စိတ်မပါလက်မပါ မွှေ၏။ ခရစ္စတီယာနို ရော်နယ်ဒို၏ အလှဆုံး သွင်းဂိုးများကို ယူကျုမှာ ကြည့်၏။ ငြီးလာ သောအခါ ပင်ဂွင်းတွေ၊ ကြက်တူရွေးတွေအကြောင်း ဗွီဒီယိုကို ကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်တော့်အသည်းစွဲ သတ္တဝါလေးများ ဖြစ်သော်လည်း ခုတော့ စိုးစိမှ စိတ် မဝင်စား။

တံစက်မြိတ်မှာ ထိုင်ရင်း စောင့်နေမိသည်။ ဘာကို စောင့်နေမိသည် ဆိုခြင်းကို ကျွန်တော့်ဘာသာ သေချာမသိ။ မိုးတွေညို့လာ၊ မိုးပေါက်တွေ ကျလာ သည်ကို သိမှတ်မဲ့ ငေးနေမိသည်။

ညနေပိုင်းမှာကိုအေးမင်း ပြန်ရောက်လာသည်။သတင်းစာ စက္ကူဟောင်း ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်သေးသေးလေး တစ်ခုကို လှမ်းပေးသည်။

“ဒီမှာ မင်းအတွက် လက်ဆောင် ဝယ်လာတယ်”

ကိုင်ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူ့လက်ဆောင်က ဘာဆိုတာ ကျွန်တော်ချက်ချင်း သိသည်။ ဖွင့်ပင် မကြည့်ချင်တော့။

“ဖွင့်ကြည့်ဦးလေ”

သူ့အသံကကျွန်တော့်အေးတိအေးစက်အမူအရာကြောင့်ကသိကအောက်ဖြစ်နေသ

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်ဖွင့်လိုက်သည်။ဘာဂျာအသစ်ကလေးကဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသည်။

အင်း… ကိုအေးမင်းကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပေါ့စေလိုလို့ ကြောင်ရုပ်ထိုးပေးတာ ဆေးအတွက်ကြောင့် ပိုလေးပြီလား။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုအေးမင်း”

ကျွန်တော် ဘာဂျာကို မှုတ်လိုက်သည်။

ဖေဖေ မှုတ်သလို အသံမျိုး ထွက်လာသည်။

ဂီတသံကား အံ့မခန်းပင်။

“မိုက်တယ်ကွာ၊ သီချင်းတစ်ပိုဒ်လောက် လုပ်စမ်းပါ”

“နေပါဦး… နောက်မှပဲ”

ကျွန်တော် ဖြီးလိုက်သည်။ ကိုအေးမင်းကို အားနာပြီး အလိုက်သင့် ပြောနေမိခြင်းကို ရှက်မိပြန်၏။

ထိုနေ့ညက ကိုအေးမင်းသည် သူ့ချစ်သူ မအိနှင့်အတူရက်ဒ်ဟောက်စ် မှာ ညစာစားရန်အတွက် ကျွန်တော့်ကိုပါ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပီဇာတွေ၊ ခေါက်ဆွဲ တွေ၊ မော့ဇရီလာ ခေါ်စံပယ်ဖြူရောင် ချိစ်တွေကို ခရမ်းချဉ်သီး၊ သံလွင်ဆီတို့နှင့် တည်ခင်းသော စားပွဲ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာပင်။ သံလွင်ဆီ ဆိုတာ အုန်းဆီလိုပင် အမျိုးသမီးများ ခေါင်းကို လိမ်းသော အဆီဟု သိထားသော ကျွန်တော့်အဖို့ စားရမှာ အောက်ကလိအာ နိုင်လှ၏။ ထို့ကြောင့် စပါဂက်တီကို ခရမ်းချဉ်သီး အစပ် အနှစ်ဖြင့် မှာ၏။ သံလွင်ဆီ မထည့်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

မအိကို ကိုအေးမင်း ရုံးခန်းမှာ တစ်ခါ တွေ့ဖူးသည်။ သူက ကျွန်တော့် ထက် နည်းနည်းပဲ ရှည်မည်။ အရပ်က ခပ်ပျပ်ပျပ်ကလေး။ ကျွန်တော့်ကို စစ်တုရင်ထိုးနည်း သင်ပေးဖို့ ပြောဖူးသည်။ ကိုအေးမင်းက ဆိုးသောဆရာဟု သူက ပြော၏။ မအိကတော့ တစ်နယ်တစ်ကျေးက မဟုတ်။ ကလောသူပင်။ ဈေးအနီးက သူတို့အမေ ဖွင့်ထားသော စားသောက်ဆိုင်မှာ သူ့ညီမနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်သည်။

မအိ ဆံပင်က တင်ပါးဖုံးမတတ် အရှည်ကြီး။ သို့သော် သူ၏ ထူးခြား ထင်ရှားသော အမှတ်အသားက သူ့မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ အညိုရင့်ရောင် မဟုတ်ဘဲ အပြာရောင်ဘက် သန်းနေသော မျက်လုံးရွှဲကြီးများ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတော့ မအိ ဝမ်းသာသွားပုံ ပေါ်သည်။ တွေ့တွေ့ချင်းတော့ ရှိုးတိုးရှန့်တန့်လိုလို ဖြစ်နေသော်လည်း တစ်ခဏ အတွင်းမှာ ပုံမှန်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းမှာ ဘယ်ဘာသာရပ်ကို အကြိုက်ဆုံးလဲ၊ ဘကြီးက ဘာတွေ လုပ်လေ့ရှိလဲ၊ ဘကြီးရယ်၊ ကြက်တွေ ရယ်၊ ဝက်တွေရယ်နှင့် အတူနေရတာ ဘယ်လိုနေလဲ အစ ရှိသည်ဖြင့် မေးနေသည်။ ကျွန်တော့် အဖြေတွေကို သူ သေချာ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်သည်။

သူ့မျက်လုံး တွေ သိပ်လှတယ်ဟု ကျွန်တော် ပြောတော့ ရယ်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။

ခုချိန်ထိ ဘယ်သူစိမ်းတစ်ရံဆံမှကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ ဂရုတစိုက် မရှိစဖူး။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေး” တဲ့။

ဘယ်သူစိမ်းမှ ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ နူးညံ့ညင်သာစွာ မပြောဖူး။

ကြည့်ရတာ သူ ကိုအေးမင်းကို တကယ်ချစ်ပုံပင်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်း၊ အလေးအမြတ်ပြုခြင်းတို့ဖြင့် အရောင်တောက် နေသည်။ ဒါကို ကျွန်တော် ချက်ချင်း သတိမပြုမိ။ သူ့မေးခွန်းတွေ၊ သူ့အပြုံးတွေ ကြားမှာ မျောနစ်နေခဲ့သည်ကိုး။ အချိန်ကြာကြာ ထိုင်ပြီး စကားပြောမိလေ ထိုအချက်ကို သိသာထင်ရှားစွာ မြင်ရလေပင်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲမှ မြူခိုးတွေ တဖြည်းဖြည်း ကင်းစင်လာ၏။ စိတ်ရှည် ရှည်ထား၍ စောင့်ကြည့်ဖို့သာ လိုသည်။

လူများစုကတော့ တူတူပါပဲဟု တွေးနေမိသည်။ နှလုံးသားက ခဲဆွဲထား သလို လေးလံနေသော်လည်း မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်ကာ အားပါးတရ ရယ်ပွဲဖွဲ့နိုင်စွမ်း ရှိကြသည်ကော။ ဒါကို မအိဆီမှာ ထင်ရှားစွာ တွေ့နေရသည်။ တူတူရှိနေသည့် တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် တွေ့နေရသည်။

စားသောက်ပြီးကြ၍ ကိုအေးမင်း ကောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းနေတုန်း မအိနှင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြသည်။ ထိုတဒင်္ဂအခိုက်အတန့်လေး အတွင်းမှာပင် သူ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားပြီမှန်း သူ နားလည် သွားပုံ ပေါ်သည်။ ပါးစပ်က ဘာမှ မပြောပေမယ့် မအိသည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲယူ၍ သာသာလေး ပွတ်ပေးနေပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ်မြောက်ပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်တော် ဘကြီးဘကို ကိုအေးမင်း ရုံးခန်း တံခါးဝမှာ ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒီတစ်ခါ ဘကြီးကို တွေ့ရတာလောက် ပျော်တာမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။

“ကြည့်စမ်း.. မင်းက ဒီမှာကိုး သားရဲ့၊ ကျောင်းက လူတွေ မင်း ဘယ် ရောက်နေလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြဘူး၊ ဆရာတွေလည်း ယောင်နန ဖြစ်နေကြတယ်၊ မနေ့ကပဲ ရှင့်တူအတွက် ရှင် ခွင့်တိုင်ထားတာလေ တဲ့”

ဘကြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေပြီဟု တွေးရင်း ရုတ်တရက် ကျောစိမ့် သွားသည်။

“ဆော… ဆောရီးပါ ဘကြီး”

မဟုတ်တာ လုပ်တာ လူမိသွားသဖြင့် ရှက်လည်း ရှက်မိသည်။

“ကျွန်တော်လည်း သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ မသိပါဘူးဗျာလို့ မင့် ဆရာမတွေကို ပြောဖို့ အတော်အားယူလိုက်ရတယ်”

ဘကြီးဘက ပြုံးတုံးတုံးလုပ်နေသည်။ သူ စိတ်မဆိုးကြောင်း ကျွန်တော်သိပြီ။ သူ့ဆီ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးသွားမိသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဆီးဖက်ထား၏။

“ဘကြီးရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ခုပဲ ရောက်တာလေ၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့လာတာ၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်ကွဲ့၊ အိပ်ဦးမှပဲ”

ဘကြီးကို ကျွန်တော် တင်းတင်းကြီး ဖက်ထားမိသည်။

“သား အိမ်ပြန်လိုက်မှာလား”

“လိုက်မှာပေါ့၊ သားက ဘကြီးကို စောင့်နေတာ၊ အိမ်က ဘကြီးနဲ့ ဖေဖေ နဲ့ တစ်ယောက်ယောက် မရှိရင် သားအတွက် သိပ်ကြီးလွန်းတယ်လေ”

ကိုအေးမင်း ရုံးခန်းကို သော့ခတ်ပြီး သော့ကို ခြေသုတ်ဖုံအောက်ထားလိုက်သည်။ ဘကြီးနှင့် လက်ချင်းချိတ်ရင်း လမ်းပေါ် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဈေးထဲရောက်တော့ ဘုရားပန်းတွေ ဝယ်ကြသည်။ မနက်စာအတွက် ပေါင်မုန့် နှင့် ကော်ဖီထုပ်တွေ၊ ညစာအတွက် ကြက်ဥတွေ၊ ဆန်တွေ၊ ကြက်သွန်နီတွေ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို တပျော်တပါး ဝယ်ကြတော့သည်။

တစ်ဆယ့်သုံး

ဘကြီးသည် ကလေးမှာ မရှိတုန်း အတန်ငယ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ရန်ကုန်ထိ သွားရသော ခရီးက သူ့အတွက် ရှည်လွန်းမည် ထင်သည်။ သူ့ခြေဖဝါးတွေကို နှိပ်နယ်ပေးတော့ တော်တော်နှင့် မပေါက်။ မင်း ထင်လို့ပါဟု သူက ပြောသော် လည်း ကျွန်တော်ကတော့ သေချာသိ၏။

ဘကြီးက ပိုပိန်၊ ပိုကိုင်းသွားသယောင်။ လမ်းလျှောက်တာလည်း ပိုနှေးလာသည်။ ခြေတစ်လှမ်း တစ်လှမ်းကို ခဲဆွဲထားသည့်ပမာ။ ကျွန်တော်သာ ဖေဖေ့လောက် သန်မာထွားကျိုင်းလျှင် ဘကြီးကို ကုန်းပိုးပြီး ကလေးတစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်အောင် လျှောက်သွား ပစ်လိုက်မည်ဟု တွေးနေမိသည်။ ဈေးသို့ သွားမည်။ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ စားကြမည်။ သူ့အကြိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူ့အသည်းစွဲ လက်ဖက်ရည် ပြင်းပြင်းကျကျ သောက်စေမည်။ သူသွားလိုလျှင် လှေကားထစ် ပေါင်း နှစ်ရာကျော် တက်ရသည့် တောင်ပေါ်ကျောင်းကို တက်ပြီး တစ်မြို့လုံး မြင်ကွင်းကို အပေါ်စီးက ကြည့်စေဦးမည်။ သို့သော် ထိုသို့ လုပ်နိုင်ဖို့ကတော့ သုံးလေးနှစ် စောင့်ရဦးမည်။ ကျွန်တော် သန်မာထွားကျိုင်းလာချိန်ထိပေါ့။

ဘကြီးသည် မနက်ပိုင်း အိပ်ရာထချိန်မှာ အထခက်သည်ထက် ခက်လာသည်။ သူ ကျွန်တော်နှင့်အတူ မနက်စာ ထစားဖို့ပင် ခက်ခဲလှသည်။ ညနေပိုင်း ကျောင်းက ပြန်ရောက်ချိန် ဘကြီးကို မြင်ရသည်မှာ ခုမှ အိပ်ရာထလာသလို ငူငူငိုင်ငိုင်ကြီး။ ညဘက်ကျတော့ မအိပ်ပြန်။ မနက်မိုးလင်း၍ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားလျှင်မီးဖိုက ပြာတွေနွေးနေတုန်း။ လက်ဖက်ရည်အိုးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ ဘကြီး ဘာဖြစ်လို့ ညဘက် မအိပ်တာလဲ။ သူ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ။ အားလုံး အိပ်မောကျနေချိန် တစ်ယောက်တည်း ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နေသလား။ အိမ်နီးချင်း အသံတွေ၊ ငှက်သံတွေ၊ ကြက်သံတွေ အားလုံး နတ္ထိ၊ အသံမဲ့ကမ္ဘာမှာ ထီးတည်း နိုးထ ဘကြီးဘာ။

ဪ… သူ့ စိတ်ဝိညာဉ်သည် ရထားတို့၊ ကားတို့ အရှိန်ထက် လွန်စွာ နှေးကွေးစွာ ခရီးသွားတတ်သည်ဟု ဘကြီး ပြောခဲ့သည်ကော။ ကြည့်ရတာ သူ့စိတ်ဝိညာဉ် အိမ် ပြန်ရောက်မလာသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ တစ်နေရာရာများ ဝင်နေ ရော့သလား။ စိတ်ဝိညာဉ် အိမ်ပြန်ရောက်၍ ရုပ်ခန္ဓာနှင့် ပေါင်းစပ် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားမှသာ ပုံမှန်ဖြစ်လာလိမ့်မည် ထင်သည်။ စောင့်ရမည်။ စောင့်သည်။ စောင့်ပြီးပြီ။ အချိန်တွေ ကြာလာသော်လည်း ထင်သလို ဖြစ်မလာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပူစ ပြုလာသည်။ ဘကြီးကတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မပူစေချင်။ သို့သော် စိတ်က သူ့ဘာသာ ပူလာသည်ကို ကျွန်တော် ဘာမှ မတတ်နိုင်။

သူ့ခရီးစဉ်အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် အချိန်ပြည့် မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော် ကြောက်မိသည်။ အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်ချင်သော်လည်း သတ္တိက တစ်စက်ကယ်မှ မရှိ။ မထင်မှတ်ဘဲ ဖုန်းပြောခဲ့ရသော ဟိုမိန်းမကြီး၊ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားခဲ့ သော ဖေဖေ၊ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော် ကြောက်သည်။ မေးလိုက်၍ ဘကြီးဖြေ မှာကို ကြောက်မိသည်။

သူ ပြန်ရောက်ပြီး သုံးလေးပတ်ကြာတော့ ညညဆို ထူးဆန်းသော အသံတစ်ခုကြောင့် လန့်လန့်နိုးတတ်လာသည်။ နာရီသံလား... မဟုတ်၊ ကျယ်လွန်းသည်။ တူထုသံလား...မဟုတ်၊ တိုးလွန်းသည်။ သို့သော် တစ်ခုခုကို ထိရိုက်နေသည့် အသံမှန်းတော့ သိသည်။ အိမ်နီးနားချင်း အိမ်များမှ လာသော အသံလား... မဟုတ်၊ ဝေးလွန်းသည်။

ခုတင်ကျယ်ကြီးမှာ ဘကြီးဘက်အခြမ်းသည် လွတ်နေ၏။ ဧည့်ခန်း ထဲမှ မီးရောင်ကို မြင်နေရသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ အသာလေး ဆင်းပြီး သစ်သားထရံ အကွဲကြောင်းလေး ကြားမှ ချောင်း၍ ကြည့်မိသည်။

ဘကြီးသည် သူ့ စာရေးစားပွဲမှာ လက်ဖက်ရည်တစ်အိုးနှင့် ထိုင်နေ၏။ သူ့ရှေ့မှာတော့ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်က ဈေးမှ ဝယ်ထားသော လက်နှိပ်စက်ဟောင်းကြီး ရှိသည်။ ထိုဟာကြီးကို တစ်ခါမှ သူ မသုံးခဲ့ဖူး။ လက်နှိပ်စက်ဘေးမှာတော့ စာရွက် တစ်ထပ်ကြီး ရှိသည်။ လက်နှိပ်စက်ထဲမှာ စာတစ်ရွက် ထည့်ထားသည်။ ဖယောင်းတိုင် ဒါဇင်ဝက်ခန့် ထွန်းညှိခဲ့ပြီးပြီ ထင်သည်။ အချိန်ကား မနက် လေးနာရီ။

ဘကြီးက လက်နှစ်ချောင်းထိုးဖြင့် လက်နှိပ်စက်ကို ရိုက်နှိပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကို ကုန်းပြီး သူ ရေးထားပြီးသမျှကို ဖတ်သည်။ မျက်နှာကြီးက မအီမလည်၊ မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်လျက်၊ သူ အလွန်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေ ပုံပင်။

စာရွက်ကို လက်နှိပ်စက်ထဲမှ ထုတ်၊ ခဲတံနှင့် တစ်ခုခုရေး၊ အများအားဖြင့်တော့ လုံးခြေကာ အမှိုက်တောင်းထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်သာ။ တောင်းထဲ မတော့ စာရွက်လုံးကြီးတွေ တောင်ပုံရာပုံ။

ဘကြီးကိုဒီလိုအခြေအနေမျိုးမြင်ရသဖြင့်ရင်ထဲကအကြောက်တရား တွေ မပြေနိုင်။ သူ့ကြည့်ရတာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ခံနေရသလိုပင်။ စူးစူးနစ်နစ်၊ စိတ်နှင့်ကိုယ် မကပ်၊ စက်တော် မခေါ်၊ တစ်ကိုယ်တော်။ တစ်ခါတလေ ဟင်းခနဲ ရင်ခေါင်းသံကြီး ထွက်လာ။ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ။ တစ်ခါတလေတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းကို ဝှက်လို့။

နောက်တစ်နေ့ ညမှာတော့ ကျွန်တော် သတိထား၍ နိုးနိုးကြားကြား နေ၏။ ဘကြီးက ကျွန်တော့် အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော် သွားပြီဟု သူ စိတ်ချသွားသောအခါ သူ ထသွားသည်။ လက်နှိပ်စက်ကို ထုတ်၊ စာရွက်ထုပ်တွေကို တင်နေသည့် အသံတွေ ကျွန်တော် ကြားနေသည်။

နောက်နေ့တွေမှာတော့ စူးစမ်းလိုစိတ်ကြောင့် အကျိုးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ညဘက် ဇီးကွက် လုပ်မနေတော့ဘဲ စောစောအိပ်၍ ဝေလီဝေလင်းမှာ ထသည်။ မီးဖိုသည်။ ရေနွေးတည်သည်။ ဘုရားစင် သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။ ဘုရားပန်း လဲသည်။ ဆွမ်းတော် ကပ်သည်။ ငှက်ပျောသီး အကြီးကြီးတစ်လုံး ကပ်သည်။ ဘကြီးအကြိုက် ချိုချဉ်နှစ်လုံး ထည့်ကပ်သည်။ ယနေ့ သူ့ဆန္ဒတွေ၊ သူ့ လျှို့ဝှက် ချက်တွေကို ဖော်ရမည်။

အိပ်ခန်းထဲ ချောင်းကြည့်သည်။ ဘကြီး အိပ်မောကျနေတာ သေချာ အောင်ပေါ့။ ပြီးတော့ ဗီရိုနား ခြေဖျားထောက်၍ သွား၊ အံဆွဲကို ကျိတ်ဖွင့်။

အထဲမတော့ လက်နှိပ်စက် အနက်ရယ်၊ စာရွက်လွတ် တစ်ထုပ်ရယ်၊ စာရိုက်ထားပြီးသား စာရွက်အနည်းငယ်ရယ် တွေ့ရသည်။ ခဏလောက် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေမိသည်။ ညဘက် သူ လုပ်နေသည့် အလုပ်အကြောင်း ဘကြီး ကျွန်တော့် ကို သိစေချင်သည် ဆိုလျှင် ဧကန် အမှန် သူ ပြောမည်သာ။ သူ ရေးနေတာတွေကို ဖတ်စေချင်သည် ဆိုလျှင် သူ ပြမည်သာ။

သို့သော်လည်း အဆုံးမတော့ သိလိုစိတ်က အနိုင်ယူသည်လေ။ စာရွက်တွေကို ယူ၊ အံဆွဲကို ပိတ်၍ ကြမ်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ နှလုံးက ပရမ်းပတာကို ခုန်လှသည်။ ဈေးထဲမှ တောင်ပေါ်ထိ မရပ်မနား ပြေးနေဘိသကဲ့သို့။ စာရွက်တွေကို ဖတ်ကြည့်ချင်လှသလို တစ်ချိန်တည်းမှာ အပြစ်ရှိသလို မလုံမလဲ ခံစားနေရသည်။ ဘကြီးကို မထွေးနိုင် မအန်နိုင် သိမ်းထုတ် ထားသည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးနှင့် ဝန်ပိမနေစေချင်ပါ။

မှောင်နေသေးသဖြင့် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်သည်။ ပထမဆုံးစာရွက် က အလွတ်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ရွက်ကတော့ စာတစ်ကြောင်းသာ ပါ၏။

ချစ်လှစွာသော သတ္တိခဲလေး ဘိုဘို့အတွက် တဲ့။

ဩ-ကျွန်တော့်အတွက် ဆိုလျှင်ကျွန်တော် ဖတ်လို့အကြောင်းဆိုးစရာ မမြင်ဟု တွေးမိသည်။

ပထမပိုင်း သူတို့နှလုံးသား၏ ခံနိုင်ဝန် အင်အားထက် ပိုလွန်သော သတ္တိ ကို သူတို့

တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။

ထိုအမှားကို သူတို့ သတိထားမိချိန်မတော့ အရာရာသည် နောက်ကျလွန်းခဲ့ပြီ။

ဒီစာနှစ်ကြောင်းနဲ့တင် ကျွန်တော့်မိဘများ၏ ဇာတ်လမ်းဆိုတာ သိသာလှသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော့် ဇာတ်လမ်း။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု၏ အကြောင်း။

သိချင်စိတ်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာ ဖတ်ရမှာ ကြောက်စိတ်က ဖြစ်တည်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းမို့ ဖြစ်သည်။

နှလုံးသား၏ ခံနိုင်ဝန်ထက် ပိုတဲ့ သတ္တိကို တောင်းဆိုခဲ့ကြသူတွေ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိချင်စိတ် တကယ်ရှိရဲ့လား။ အဲဒီကနေ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်ပါရဲ့လား။

စာရွက်တွေကို ချထားပြီး ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်းကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုအလင်းထဲကများ ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေတစ်ခုခု ထွက်လာရယ်မလားဟု မျှော်နေမိသလား မပြောတတ်တော့ပါ။

ခုတော့ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းအထီးကျန်နေ သလို ခံစားရသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှာ အိပ်နေသော ဘကြီးဘသည်ပင် လက်လှမ်းမမီအောင် ဝေးလွန်းနေသလို။ မိဘတွေ ဆိုတာကတော့ ပြောမနေနှင့်တော့။

မိန်းကလေးမှာ နောင်ရေးအစီအမံ ဘာမှ မရှိ။ သို့သော် အိပ်မက် တစ်ခု ရှိ၏။

ကောင်လေးမှာတော့ ဘာဆို ဘာမှ မရှိ။ သူ ကြောက်နေ၏။

သဘာဝဓမ္မအားဖြင့် အကြောက်တရားသည် မေတ္တာ၏ ရန်သူ။

မေတ္တာပြည့်ဝနေသော အကြင်သူသည် အကြောက်တရား မရှိ။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော အကြင်သူသည် မေတ္တာ နတ္ထိ။

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသော ထိုတရားနှစ်ပါး ရွှေလက်တွဲ၍ ခိုင်မြဲ လေသောအခါ။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ကြားက ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် လုံလုံ လောက်လောက် အင်အားကြီးမားလျှင် နှစ်ယောက်လုံး လွတ်မြောက် အောင် အပြန်အလှန် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ကြသည် ဆိုသော စကားလုံးကျော့ကွင်းကြားမှာ နှစ်ယောက်သား

ပိတ်မိနေကြသည့် သနားစရာ အကျဉ်းစံများပါ။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အံ့ဖွယ်တန်ခိုး ပြာဋိဟာ များစွာကို ပြည့်မြောက်စေနိုင်သော်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာလောက်ပင် သက်တမ်းရင့်လှပြီ ဖြစ်သော မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကိုတော့ မဖြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့။ သူတို့ဇာတ်လမ်း သည်လည်း ထိုတရားနှင့် များစွာ ကွဲပြားခြားနားခြင်း မရှိ။

ကျောပိုးခရီးဆောင်အိတ်ကို လွယ်ပြီး ဟဲဟိုးလေဆိပ် တာမီနယ် တွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာချိန် ဂျူလီယာ့ စိတ်ထဲ ထိုအရာတွေသည် (ယာယီ) ရေးတေးတေးသာ ရှိသေး၏။ ရှားပင်ရိပ်အောက်မှာတော့ သူ့ကို တက္ကစီတစ်စီး စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ စံပယ်တစ်ကုံးကို လက်မှာ ကိုင်၍ ရှားပင်ကို ကျောမှီနေသော သူ့အစ်ကိုကြီးက ဂျူလီယာ့ကို (နားလည်မှု ရှိသည့်) အပြုံးဖြင့် ကြိုနေသည်။

စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဖြစ်ဘဲ လေယာဉ်ပျံ တက်သွားသည်ကို ငေးနေကြသည်။ လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် အရှိန်ယူ ပြေးပြီး (ချက်ချင်း) ဦးမော့ကာ လေထဲ ကော့တက်သွားသည်။ စက်ဝိုင်း ခြမ်းပုံ ပတ်ပြီး မန္တလေးဘက် ဦးတည်ပျံသန်းသွားသည်။ တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ပြာလဲ့ကြည်လင် တိမ်ကင်းစင်နေသော ကောင်းကင်တွင် အဖြူရောင်အစက်ကလေး အဖြစ်သာ လေယာဉ်ကို မြင်ရတော့သည်။

ဂျူလီယာက မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားသည်။ သူ့ခန္ဓာတွင်းမှာ ပဋိညာဉ် တစ်ခုထက် ပို၍ ရှိနေပြီ ထင်၏။ ထို့အပြင် ခုမှ မီးခြစ်ဆံခေါင်းလောက် သာ ရှိသေးသော ဘဝအသစ်တစ်ခုကလည်း သန္ဓေသားအဖြစ် သူ့ ဝမ်းမှာ ရှိနေခဲ့ပြီ။

ဒုတိယမွိ အခွင့်အရေး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ဒုတိယအခွင့်အရေး ရခွင့် ဘယ်လောက်များ ရှိပါလိမ့်။

လက်ဆောင်တစ်ခု။

သူ၏တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း၊ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုအရာသည် (အမြဲတမ်း) တည်ရှိနေပေရော့မည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဂျူလီယာ သတိကြီးကြီးထားမှ ဖြစ်မည်။ ဤ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်အရာကမှ သူ့ဆီက ဒါကို အဝေးသို့ ယူဆောင်သွား ခြင်းကို ခွင့်မပြုနိုင် (ဘယ်သူကမှ သူတို့ကို ခွဲခွာစေရန် မစွမ်းသာတော့)

ရှေ့ဆက်ဖတ်ဖို့ရန် စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေး နှောက်ကျိလွန်းလာသည်။ သူ့ ဝမ်းထဲမှာ ရှိနေသည့် ဘဝအသစ် ဆိုတာ ကျွန်တော်လား။ ဘယ်သူကမှ သူတို့ကို ခွဲခွာစေရန် မစွမ်းသာတော့ ဆိုသော နောက်ဆုံးဝါကျကို ရေးပြီးမှ ဘာကြောင့်

ခြစ်ပစ်ထားရသနည်း။ ကျွန်တော်က ခု ဘကြီးနဲ့ ကလောမှာ နေနေရပြီး မေမေ က ရန်ကုန်မှာ နေရလို့များလားဟု မှန်းဆကြည့်မိသည်။

ဒါဆို မေမေဟာ ကျွန်တော့်ကို ဝေးလွင့်စေခဲ့တာပေါ့၊ အနည်းဆုံးတော့ သူ ခွင့်ပြုခဲ့တာပေါ့။ သတိကြီးကြီး မထားခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကများ ကျွန်တော်တို့ကို ကွဲကွာစေတာလဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ။ ခြေဗလာအစုံကိုမျက်လုံးထောင့်ကမြင်လိုက်၍မော့ကြည့်လိုက်သည်၊ ဘကြီးဘ ကျွန်တော့်နားမှာ ရပ်နေသည်။ သူ ရောက်လာသည်ကို ကျွန်တော် လုံးဝမကြားမိ။

“မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဘကြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုလေသံမျိုးဖြင့် တစ်ခါမှ မပြောဖူးခဲ့။ သူ့လေသံကြောင့် ကျွန်တော့် နှလုံးသားတွေ ခဲလုခမန်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဘိုဘို ငါ့သားရယ်.. မင်း.. မင်း... ဒီလို...လုပ်လို့ မရ...”

ဒုတိယပိုင်း

တစ်

ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ဘကြီးဘနှင့် ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းတောင် မပြောဖြစ်ခဲ့ကြ။

ခုနစ်ရက်တာ ကာလ အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်း သည် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ အကြားအလပ်မရှိ ပျံ့နှံ့ ထိုးဖောက်သွားခဲ့သည်။

အဆိုပါ ခုနစ်ရက်အတွင်း စိတ်အလိုမကျခြင်းနှင့် ဒေါသတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ နှလုံးအိမ်များအတွင်းသို့ အဆိပ်ရည်များအလား စီးဆင်းဝင်ရောက်သွား ခဲ့သည်။

ဘကြီးအတွက်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို သစ္စာဖောက်သည်၊ လှည့်ဖြားသည်၊ နောက်ကျောခါးနှင့် ထိုးသည်ဟု ခံစားနေရမည် ထင်၏။ သူ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် ခုလိုမျိုး ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုလိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ခါမှ တွေးဖူးပုံ မပေါ်။ သူ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ သူရေးထားသည့် စာတွေကို ခုလိုမျိုး ကျွန်တော် ဖတ်ရဲလိမ့် မည်ဟုလည်း ထင်ပုံမရ။ ကျွန်တော်က ဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေအတွက် ငယ်လွန်းသေး သည်၊ အတွေ့အကြုံမဲ့လှသည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် ဘကြီးမှာ စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ရလေသည်။

သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခြင်းသည် အိမ်အပေါ် ကြီးစွာသော သက်ရောက်မှုကို ဖြစ်စေသည်။ အိမ်က ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေပင် ခါတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေသလို။

ဘကြီးတစ်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲနေသည်ကို ကြည့်ရတာ ကျွန်တော် အဖို့လည်း ထိခိုက်နာကျင်လှပါသည်။ သို့သော် ဘကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို ဒေါသ ထွက်ပိုင်ခွင့် မရှိ၊ မည်သည့် ပြစ်မှုကိုမှ ကျွန်တော် ကျူးလွန်ထားသည် မဟုတ် ဘာပစ္စည်းကိုမှ ကျွန်တော် ခိုးဝှက်ခဲ့သည် မဟုတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်နာကျအောင် မလုပ်၊ လိမ်လည်လှည့်ဖြားခဲ့တာ မရှိ။ ပြောရလျှင် ကျွန်တော့် မိဘများ သူတို့နှလုံးသားမှာ ရှိသော ခွန်အားထက် ပိုလွန်သော အဘယ်သတ္တိမျိုးကို ကျွန်တော့် မိဘများ မွေးခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာကို သိချင်ရုံလေးမျှသာပါ။

မိဘနှစ်ပါးနှင့် အတူမနေရဘဲ ဘာကြောင့်များ ကျွန်တော်က ကလေး မှာ ဘကြီးနှင့် အတူနေနေရပါလိမ့်။

ဘာဖြစ်လို့ အဖေဟာ ကျွန်တော့်ဆီ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်ပဲ ရောက်လာပါလိမ့်။

အဖေနှင့် ဖုန်းပြောနေသော အမျိုးသမီးကြီး၏ အသံကို ဘာဖြစ်လို့များ ကျွန်တော် မမှတ်မိနိုင်ပါလိမ့်။

ဒါ.. ဒါဟာ... ကျွန်တော်နှင့် သက်ဆိုင်သော ကျွန်တော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း မဟုတ်လို့လား။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို သိခွင့်မရှိ ဘူးလား။

ခုတော့ ဘကြီး၏ ထိုဇာတ်လမ်းကို စာတစ်ကြောင်းပင် ဆက်မနေ တော့။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်တော် အသံတိတ် ဆန္ဒပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူကြီးကို ထမင်းလည်း ချက်မကျွေး။

ခြေထောက်ကိုလည်း မနှိပ်ပေး။

သူ အိမ်မှာ ရှိမနေသလို သဘောထားသည်။

ထိုသို့သဘောထားလိုက်သောအခါဘကြီး မရှိသောအခါဖြစ်မြဲအတိုင်း-

အိမ်သည် ရုတ်တရက် အဆမတန် ကြီးထွားလာ...

ညတွေက ပို၍ အေးမြလာ...

ငြိမ်သက်ခြင်းက ပို၍ တိတ်ဆိတ်လာ…

အထီးကျန်ခြင်းက ပို၍ ဗလာကျင်းလာခဲ့သည်။

တတိယမြောက်နေ့မှာ သူ ကျွန်တော့်ကို စကား တစ်ခါ နှစ်ခါ ပြော၏။ ကျွန်တော်က တုံဏှိဘာဝေ နေပြလိုက်တော့ သူ ကျွန်တော့်ကို မနှောင့်ယှက် တော့။

စတုတ္ထမြောက်နေ့မှာတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို မရှိသလို သဘောထားလာသည်။

ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ ဒါကို မကြာခင် သူ ပြောပြပါ့မည်ဟု ကြေညာ ချက်ထုတ်လာသည်။

ခြောက်ရက်မြောက်နေ့မှာ ကျွန်တော် အစာလည်း မစား၊ ကျောင်းလည်း မသွား၊ အိပ်ရာထဲမှာပင် အိပ်သပိတ် ဆင်နွှဲ၏။

ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့မှာတော့ ဘကြီးတစ်ယောက် သဘောပေါက်လာ သည် ထင်၏။

မွန်းမတည့်မီအချိန်မှာ သူ အိပ်ရာထဲ ဝင်လာသည်။ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်သည်။ လည်ချောင်းကို ရှင်းသည်။ လက်ဆစ်တွေကို တဖြောက်ဖြောက် ချိုးနေသည်။

ကျွန်တော်က သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လှည့်အိပ်လိုက်သည်။

“ဘိုဘို… ဘကြီး ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံးကို သေချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်”

ကျွန်တော် အသံမပေးဘဲ နားစွင့်ထောင်နေလိုက်သည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ မင်း သိသင့်ပါတယ်လေ”

ကျွန်တော် သူ့ဘက်သို့ လူးလဲ လှည့်လိုက်သည်။

“ဒါ သားဘဝ ဇာတ်ကြောင်းပဲ”

ကျွန်တော် ဘကြီး လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့လက်တွေက အေးစက်နေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အစိုင်အခဲတွေ ကွဲကြေသွားမှုကြောင့် ကိုင်ထားသော ဘကြီးလက်များ နွေးလာခဲ့သည်။

“ဒါဆို ဘယ်တော့ ပြောပြမှာလဲ” ဂရုစိုက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဒီနေ့၊ မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ၊ ဒီအကြောင်းက တစ်ထိုင်တည်း နားထောင်လို့ ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး လူလေး။ ဒါကြောင့် သား ကြီးလာရင် ဖတ်နိုင်အောင် ဘကြီးက စာနဲ့ရေးထားဖို့ ကြိုးစားကြည့်တာပါကွယ်၊ လူကိုယ်တိုင် မပြောပြနိုင်ရင်တောင် ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ သားကို သိစေချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစပိုင်းမှာတင် တစ်နေတာ သား အမြင်ပဲလေ”

ဘကြီးက ခဏနား၏။ ပြီးတော့ ဆက်ပြော၏။

“ဇာတ်လမ်းက ရှည်လည်း ရှည်၊ ရှုပ်လည်း ရှုပ်ထွေးတယ်ကွဲ့၊ လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးသော မေးခွန်းတစ်ခု အကြောင်းကိုးကွဲ့”

“အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

ဘကြီးက လည်ချောင်းရှင်းလိုက်၏။

“သားအဘိုး- ဘကြီး အဖေပေါ့လေ၊ သူ မဆုံးခင်တုန်းက ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးမှာ သူ စူးစူးနစ်နစ် ယုံကြည်တဲ့ အရာဟာ တစ်ခုတည်း ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ ဘကြီး”

“**ချစ်ခြင်းမေတ္တာ** တဲ့”

စကားမဆက်ခင် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

“သားတို့ဇာတ်လမ်းဟာ ဘကြီးအဖေ ပြောတဲ့စကား မှန်သလား၊ မှားသလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ဘကြီးတို့ဘဝမှာ မေတ္တာထက် အင်အားကြီးတဲ့ စွမ်းအား ရှိလား၊ မရှိဘူးလား ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ”

***

ဘကြီးသည် ဆိုဖာပေါ်ထိုင်နေ၏။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ သူ့ဘေးမှာ ချထားသော စာအိတ် တစ်အိတ်ထဲက ထုတ်ယူထားဟန် တူသည့် လက်ရေးဖြင့် ရေးထား သော စာရွက်များ ရှိနေသည်။

“ဘာတွေလဲ ဘကြီး”

“မင်းအမေရဲ့ ဒိုင်ယာရီထဲက စာရွက်တွေရယ်၊ မင်းအဖေက မင်းအမေ ဆီ ရေးခဲ့တဲ့ စာတစ်စောင်ရယ်ပါ၊ ဘကြီးကို သိမ်းခိုင်းထားတာ ကြာလှပြီ။ ခု ဘကြီး ဖတ်ပြမယ်နော်”

ကျွန်တော် ဘကြီးပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးရင်း ဆိုဖာပေါ်လှဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ခုလိုပုံစံမျိုးဖြင့် ညနေခင်းပေါင်းများစွာ၊ ညချမ်းချိန်ခါများစွာကို အတူတကွဖြတ်ကျော် ခဲ့ကြဖူးသည်။ ဘကြီးက ဝတ္ထုဖတ်ပြ၊ ပုံပြောပြ၊ ကျွန်တော်က နေကြာစေ့ စားရင်း ဇိမ်နှင့် နားထောင်။

ဘကြီးသည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှူနေ၏။ ချောင်းဟန့်ကာ လည်ချောင်း ရှင်းနေ၏။ သူ့ဗိုက်ထဲက အသံတွေကို ကျွန်တော် ကြားနေရ၏။ လက်ဖက်ရည် တစ်ငုံ ယူသောက်ပြီးချိန်မှာတော့ သူ ဇာတ်လမ်းကို စလိုက်လေတော့သည်။

နှစ်

အချစ် ဘယ်က စခဲ့ပါသလဲ။

လူနှစ်ယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် စတင်ဆုံတွေ့စဉ်တဒင်္ဂ အခိုက်အတန့်လေးမှာလား။ အကြည့်ချင်းဆုံသော တဒင်္ဂလား၊ အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိသော တဒင်္ဂလား။

သို့တည်းမဟုတ် အချိန်တွေ ကြာပြီးမှ ဆန္ဒတွေ၊ လိုအင်တွေကို ကျော် လွှားအနိုင်ယူပြီး အတ္တအတွက် နေရာလွတ် မပေးနိုင်သော အချိန်ကာလရောက်သောအခါတွင်လား။ ဘယာနက၏ စွမ်းပကားတွေ လျော့ကျပျက်စီးပြီး သတ္တိအဖြစ် အသွင် ပြောင်းသွားခဲ့ချိန်မှာလား။

ဂျူလီယာ့အဖို့ကတော့ အချစ်သည် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အရာတွေအားလုံးထက် စောစီးစွာ ပေါ်ထွန်းခဲ့ခြင်းသာ။ သားသား၏ ကလေးဘဝအတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ကြားခဲ့ပြီးချိန်မှ စ၍ ချစ်ခြင်းတရားသည် သူ့ထံတွင် အမြစ်တွယ်ခဲ့သည် ထင်၏။

သားသား၏ အထီးကျန်ခြင်းက သူ့ကို ထိထိရှရှ ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူ့တစ်သက်တာမှာ တစ်ခါမှ ခုလို မဖြစ်ခဲ့ဖူး။

ထိုဇာတ်လမ်း၊ ထိုခံစားချက်များကြောင့် သားသားကို အရှင်လတ်လတ် နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ တွေ့ချိန်မှာ သားသားသည် ဂျူလီယာ့အတွက် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ ဖြစ်မနေခဲ့။ နှလုံးသားချင်း ဖလှယ်ထားသလို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေလွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ သားသားက ပုစ္ဆာဆန်မှု၊ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေ အပြည့်နှင့် လူ။ အချစ်နိဂုံး ဘယ်က စခဲ့ပါသလဲ။

သံသယမျိုးစေ့ကို ကြဲပက်ခဲ့သော ပထမဆုံး မုသားဖြူကလား။ ဘယ်လောက်ပဲ သေးငယ်သေးငယ်ပေါ့။ ပထမအကြိမ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အချေအတင် ဖြစ်ခြင်းကလား။

အတ္တသည် သူ့နေရာမှန်ကို ပြန်ရောက်လာချိန်မှာလား။

သတ္တိတွေ ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဝဿန်ကာလမှာ သန်ချင် တိုင်းသန်လာသော စပျစ်နွယ်များကဲ့သို့ ဘယာနက က ကြီးစိုးအနိုင်ယူချိန် မှာလား။

တစ်ယောက်သော သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒနှင့် လိုအင်တွေက အလွန် အင်မတန်ကြီးထွား သန်စွမ်းလာချိန်မှာလား။ သို့သော်လည်း အဆိုပါ မေးခွန်းတို့က

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝထဲကို အလွန့်အလွန် အချိန်နှောင်းကာမှ ဝင်ခဲ့လေသည်ကော။

***

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲကို ဂျူလီယာ စောစောစီးစီး ရောက်နေသည်။ ကလောကား နိုးထခါစ၊ အိပ်မှုန်စုံမွှား။ သံဃာတော်တွေ၊ ကိုရင်လေးတွေကတော့ စီတန်း ဆွမ်းခံကြွတော်မူကြလေပြီ။ မြက်ခင်းပြင်များနှင့် တောင်တန်းတွေကြားက ပိန်းပိတ်နေသော မြူထုကြီး ကွဲစပြုပြီ။ အရုဏ်တက်ချိန် တိမ်ကင်းစင်နေသော နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ အဖြူရောင် မီးခိုးတန်းတွေ တလူလူ တက်နေ၏။ ကြည့်လေရာမှာ မီးခိုးနံ့နှင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် အစားအသောက်ရနံ့ တွေ လှိုင်နေသည်။

အအေးဒဏ်ကား စူးစူးရဲရဲ။ သိုးမွေးဦးထုပ်ကို နားရွက်တွေနှင့် နဖူး လုံအောင်ဆွဲချလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာတော့ အငွေ့ တထောင်းထောင်း ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ မြန်မာလက်ဖက်ရည်နှင့် ဖွင့်ထားသော သူ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တို့ အတူတကွ ရှိနေကြသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီ ၂ ရက်နေ့ ရက်စွဲဖြင့် နောက်ဆုံး ရေးမှတ်ထားသည်က သားသား ဆိုသော စာနှစ်လုံးသာ။

သူ့အတွက်ကြောင့် ဂျူလီယာသည် ထွက်ခွာအံ့ဆဲဆဲ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

သူ သိရုံသိသော လူတစ်ယောက်နှင့် အတူနေဖို့ပေါ့။ ရက်အနည်းငယ် သာ တစ်မိုးအောက်မှာ အတူနေခဲ့ဖူးသော လူတစ်ယောက် အတွက်ပေါ့။

ပြီးတော့ ထိုနှစ်ည။

ညဝက်များ။

သူ သိသလောက်တော့ ထိုလူက သူ့ကို ချစ်၊ မချစ် အသာထား၊ သူ ဒီမှာ ရှိနေတာကိုတောင် အလိုမရှိပေ။

ဤစကား မှန်စေ။

အံ့သြရခြင်းကို မုန်းလှသည့် ဂျူလီယာ။ ဘယ်အရာကိုမှ ကံကြောင့်ဟု ပုံမချချင်သည့် ဂျူလီယာ၊ မျှော်လင့်မထားသည့် အရာနှင့် ဘွားခနဲ ကြုံရခြင်း ကို ဘယ်တုန်းကမှ အသားမကျခဲ့သည့် ဂျူလီယာ၊ ခုတော့ သူကိုယ်တိုင်ပင် ရောမ အံ့သြစရာ၊ မျှော်လင့်မထားသည့်အရာ ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

နယူးယောက်က သူ့ တကယ်ဘဝနှင့် ကလော၊ သို့မဟုတ် သီပေါက အနာဂတ်ဘဝအကြား ပင်လယ်နှစ်စင်း၊ တိုက်ကြီး သုံးတိုက်နှင့် မိုင်ပေါင်း ရှစ်ထောင် ခြားနားလျက် ရှိသည်။

ဒါတွေက ကိန်းဂဏန်းနှင့် တိုင်းတာ၍ ရသော အတိုင်းအတာ များသာပါ။

ဒီနေ့ကနေ နောက်တစ်နေ့ အကူးမှာ လူတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပိုင် အတ္တကို နောက်တစ်ယောက်ထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်၍ ရနိုင်သလား။

ခုဆို ဂျူလီယာသည် အသက် ၃၈ နှစ်၊ အိမ်ထောင် မရှိ၊ လူတွေ အပြော အရ တွယ်ငြိစရာ သံယောဇဉ် ကျောထောက် နောက်ခံ မရှိ၊ သို့သော် ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ဘာကိုမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ တွယ်ငြိခြင်း မရှိသော ဥပေက္ခာလူသား ဆိုတာ ရှိလို့လား။

လေးဆယ် မပြည့်တပြည့်ဆိုသော အသက်အရွယ်သည် လည်းကောင်း၊ ဆိုးလည်း ဆိုး ဟု သူ တွေးနေမိသည်။ ဘဝမှာ တစ်ခုခု အပြောင်းအလဲလုပ်ဖို့ ထိုက်သင့်သည့် အရွယ် ဆိုသော်လည်း ခုမှ ဘဝအသစ်တစ်ခု စဖို့တော့ ကြီးလွန်း နေပြီ။ အသွင်သဏ္ဌာန် ပြောင်းလဲခြင်း ဆိုသည်မှာ တိရစ္ဆာန်များအတွက်သာ။ လူသားဟူသည် အရေခွံချွတ်လဲနိုင်သော မြွေမဟုတ်၊ လိပ်ပြာအဖြစ် အသွင် ပြောင်းနိုင်သော ပိုးတုံးလုံး မဟုတ်။

အကယ်၍သာ လူသားတွေမှာ အသွင်ပြောင်းနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ပါလျှင်...။ ဤနေရာ ဤဒေသမှာ သူ့အနာဂတ်ဟာ ဘယ်လိုများပါလိမ့်။ ဘာတွေ များ လုပ်လို့ရနိုင်မလဲ။ အလုပ်အကိုင်အားဖြင့် ဂျူလီယာသည် ရှေ့နေတစ်ယောက်။ နိုင်ငံစုံကျော် ကော်ပိုရေးရှင်းများဆိုင်ရာ ဥပဒေ၊ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ မူပိုင်ခွင့် ဉာဏမူပိုင်ခွင့် ဥပဒေများကို အထူးပြုထားသော ရှေ့နေ။ ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ် မှ အမြင့်ဆုံး ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများ ပိုင်ရှင်။ ဝေါစထရိက ထိပ်တန်းဥပဒေ အကြံပေး အဖွဲ့တစ်ခု၏ အစုစပ် ပါတနာဖြစ်လာမည့် သူ။ သူ့အမှုသည်များသည် သူ၏ စွမ်းဆောင်ရည်၊ စွမ်းရည်၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မှုတို့ကို အောချခဲ့ရသည်။ သူသည် ရည်မှန်းချက် ကြီး၏။ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သား၏။ အလုပ်ကို စူးစူးနစ်နစ် လုပ်တတ်၏။ သူ၏ရှေ့ခရီးကား ပန်းခင်းသောလမ်း ဖြစ်ကြောင်း သူများတွေကရော သူ့ကိုယ်သူပါ မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်ရေး အချက်အလက်တွေကား လူတကာ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်၏။ နယူးယောက်မှာပေါ့လေ။ မြန်မာပြည်မှာ ကော၊ သိပ်တော့ မထင်။

သူ စွဲစွဲနစ်နစ် ချစ်မိသော ထိုသူမှာ မူပိုင်ခွင့် ဆိုသော စကားလုံးကိုပင် ကြားဖူးပုံ မရ။ ပစ္စည်းမူပိုင်ခွင့်၊ ဉာဏမူပိုင်ခွင့်တင်မက ဘာမူပိုင်ခွင့်ကမှ သူ့ဘဝ မှာ အရေးမပါ။

ထိုသူ နေသော တိုင်းပြည်မှာ ဥပဒေဆိုတာ ရှားတောင့်ရှားပါး အရာ တော့ မဟုတ်။ သို့သော် ဥပဒေကို တန်ဖိုးထားသည့် အသိုင်းအဝိုင်း မဟုတ်။ ရှေ့နေဆိုတာ နာမည်ကျော်ဖို့ ဝေးစွ၊ ဘယ်သူမှ မသုံး။

အကယ်၍သာ ဂျူလီယာသည် ဆရာဝန်၊ သို့မဟုတ် အင်ဂျင်နီယာ၊ သို့မဟုတ် ကျောင်းဆရာမ ဆိုလျှင်တောင် မြန်မာပြည်မှာ ရှေ့နေထက် ပို၍ အသုံးဝင်လိမ့်ဦးမည်။

နယူးယောက်က သူ့တိုက်ခန်း၊ စတော့ရှယ်ယာတွေ၊ ငွေတိုက်စာချုပ် တွေ ဒါတွေကို ရောင်းလိုက်လျှင်တော့ မြန်မာ့စံဖြင့် ဆိုလျှင် အတော်လေး ဖူလုံ ပြည့်စုံသော အခြေအနေကို ရောက်ပေမည်။ ဒီမှာ ငွေရှိလျှင်ကော အသုံးတည့်ရဲ့ လား သူ မသိ။

ရိုးရိုးသားသား ဆိုရပါလျှင် ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်ရမည်မှန်း သူ မသိ၊ ဘာအကြံမှ မရှိ။

လက်ဖက်ရည် တစ်ငုံငုံရင်း ဒိုင်ယာရီကို ပြန်လှန်ဖတ်မိသည်။ မနက်မနက်ပျို့ချင်တယ်၊တ စ်ခါတလေအန်တယ်၊ နယူးယောက်တုန်း ကလို စိတ်လှုပ်ရှားရင် အစာအိမ်ထပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

***

အိပ်မရဘူး။ အရုဏ်လာတဲ့အထိ လူးလူးလိမ့်လိမ့်ပဲ။ နားထဲမှာ အသံတွေ ပြန် ကြားမှာ ကြောက်နေမိတယ်။

***

ဗမာစာ၊ ဗမာစကားကို အစ်ကိုကြီးက သင်ပေးတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှာဖွေ တွေ့ရှိတယ်တို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယ ဖြစ်တယ်တို့ ဆိုတဲ့ စကားအသုံး ဗမာ မှာ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါမျိုးဆို အတော်လေး ပြောပြ ရှင်းပြရမတဲ့။

***

အစ်ကိုကြီးနဲ့ အချေအတင် ဖြစ်ကြတယ်။ သူ ဈေးသွားနေတုန်း ကိုယ်က ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အိမ်ကို ရှင်းလိုက်မိလို့တဲ့လေ။ ဒီလောက် ဖုန်တသောသောနဲ့ ရှုပ်ပွလန်နေတာကို။

တကယ်တော့အိမ်ရှင်းတာက အစ်ကိုကြီးဆီကမျက်နှာရချင်လို့လည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို အရင် ပြောပါတော့လား တဲ့။ ပြီးတော့ တစ်နေကုန် ကိုယ့်ကို သူ စကားမပြောတော့ဘူး။

***

အကြောက်ဆုံးကတော့ သားသား ကိုယ့်ကို ထပ်မတွေ့ချင်တော့မှာ၊ သူနဲ့ အတူမနေစေချင်မှာကိုပဲ။

ဒီနောက်တော့ ဘာများ ရှိဦးမလဲ။

***

သားသားဆီ စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ရေးမိတယ်။ ကလောကို အမြန်ဆုံး လာဖို့ ပေါ့။ ကိုယ်တို့ တွေ့တွေ့ဆိုင်ဆိုင် စကားပြောဖို့ လိုပြီ။

***

နေ့တိုင်း လမ်းထွက်လျှောက်ဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း ထီးတည်း ဖြစ်နေ ပေမယ့် ခုထိ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာမတွေ့သေး။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ပြောရှာပါတယ်။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အားလုံးဟာ ပဟေဠိချည်းပဲတဲ့။

***

နယူးယောက်ကို အိပ်မက် မက်တယ်။

ကိုယ်က ဆင်ကြီးစီးပြီး ဗဟိုပန်းခြံကို ဖြတ်၊ ငါးလမ်းရိပ်သာထိ ဆင်းချသွားသတဲ့။ ဆင်ဦးစီးက မဇ္ဈိမသား ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ ကားတွေက ဟွန်းတပွမ်ပွမ် တီးကြတယ်။ လမ်းလျှောက်နေသူ တချို့က ကိုယ်တို့ကို ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေကြပေမယ့် အများစုကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားနေတာပဲ။ ၅၇ လမ်းရောက်တော့ တက္ကစီတစ်စီး ကိုယ်တို့နား လာရပ်တယ်။ ကားပေါ်မှာ မေမေရယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အေမီရယ်။ သူတို့က ကိုယ်တို့ကို ကြည့်တယ်။ ခေါင်းတွေ ယမ်းခါပြီး ဆက်သွားကြတယ်။ ဆင်ပေါ်က ဆင်းပြီး သူတို့ဆီ သွားချင်ပေမယ့် အကူမပါဘဲ ဆင်းလို့ တက်လို့ မရဘူးကိုး။ ဒါနဲ့ ကောင်လေးကို ရပ်ခိုင်းတယ်။ သူက ဂရုတောင် မစိုက်ဘူး။ ဘေးကို အော်ခေါ်ပြီး အကူအညီ တောင်းပေမယ့် ကိုယ့်အသံကို ဘယ်သူမှ မကြားဘူး။ ကျယ်ကျယ်အော်လေ၊ ဆင်က ပိုမြန်လေပဲ။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုကြီး နှိုးမှပဲ အိပ်မက်ထဲမှာ အသံထွက်အောင် အော်နေမိမှန်း သိတော့တယ်။

***

သားသားဆီ ပို့မယ့် စာကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့အဖြေကို မကြားဝံ့ဘူး။

***

ညည အိပ်မပျော်တော့ တစ်နေကုန် နုံးနေတယ်။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေတယ်၊ ဂနာလည်း မငြိမ်၊ နေရတာလည်း မကောင်း။

***

အစ်ကိုကြီးအိမ်က ထွက်လာပြီး ကလောဟိုတယ်မှာ နေတယ်။ အဲဒီမှာ နေရင် အခြေအနေများ တိုးတက်မလားလို့ပေါ့။ ကွပ်ပျစ် မဟုတ်ဘဲ တကယ့်အိပ်ရာနဲ့ အိပ်ရမယ်ပေါ့။ ရေနွေးရမယ်၊ ခြံထဲ ဆင်းသွားရတဲ့ ကျင်းအိမ်သာ မဟုတ်ဘဲ တကယ့် ဘိုထိုင်ရေအိမ်ကို သုံးရမယ်။

ကိုယ် ထွက်လာတာကို အစ်ကိုကြီးက စိတ်မဆိုးပါဘူး တဲ့။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာနေနေ၊ ဟိုတယ်မှာနေနေ ကိုယ့်အခြေအနေ တိုးတက်လာမယ်လို့တော့ သူ ယုံပုံ မရပါဘူး။

***

ပူစီဖောင်းထဲ နေရတဲ့ ဘဝပေါ့ဟယ်။ တီဗွီ၊ ရေဒီယို၊ သတင်းစာ၊ ဆဲလ်ဖုန်း၊ အင်တာနက်။ ဒါတွေ ကလောမှာ မရှိ။

အပြင်လောကမှာ ဘာဖြစ်နေနေ ကလောနဲ့ မဆိုင်။ ထွေလာကေလာ မရှိဘဲ သူ့အချိန်ဇုန်နဲ့ သူ၊ သူ့ရစ်သမ်နဲ့ သူ ရှိနေတဲ့ နေရာ။

နေစမ်းပါဦး-အဲဒါ ကိုယ့် ရစ်သမ်လား။ မဟုတ်ရင် တခြား ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ။

***

အစ်ကိုကြီးက ကိုယ့်ကို လွှတ်ထားတယ်။ သူ့ဟာသူ စာအုပ်ဟောင်းတွေ ပြင်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ အဲလို ပေယျာလကန် ထားလို့လည်း ဘာမှ မထူးပါဘူး။

ကိုယ့် တစ်ဘဝလုံး တကျည်ကျည် တောင်းဆိုသူတွေနဲ့ချည်း နေလာရတာလေ။ ဒါနဲ့က အသားကျနေပြီ။

***

ကိုယ် ကလောမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် နေရဦးမှာလဲ။ သီပေါသွားပြီး သားသား နဲ့ တွေ့လိုက်ချင်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့လဲ။ ဘယ်အချိန်လဲ၊ ကိုယ်လာပြီ ဆိုတာ သူ့ကို အသိပေးမလား၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ရှင်းပြမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီအတိုင်း တိတ်တိတ်လေး သွားလိုက်ရမလား၊ မသိတော့ဘူး။

အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုထင်လဲလို့ မေးကြည့်တယ်။ သူကတော့ အချိန်ယူပါဦးတဲ့။ တချို့ကိစ္စတွေက လောလို့ မရဘူးတဲ့။ အချစ်မှာ သူ့အရှိန်နဲ့သူ ရှိသတဲ့။ အရေးကြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာလည်း ဒီလိုပဲတဲ့။ ရွေးချယ်မှုတိုင်းဟာ သတင်းအချက်အလက်တွေကို စစ်တမ်းထုတ်၊ တွက်ချက်ပြီး အကျိုး၊ အပြစ်တွေ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလို့ ရလာတဲ့ ရလဒ်မျိုး မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဖြေဟာ အစ်ကိုကြီးတို့ဆီ သူ့အလိုလို ရောက်လာတတ်တယ်ကွဲ့။ သူတို့ ကိုယ့်ကို ရှာတွေ့အောင် လုပ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ ဆိုပဲ။

ဒါ အဖြေမှန်လို့ ကိုယ်က ဘယ်လိုများ သိနိုင်ပါ့မလဲ။

***

ဟိုတယ်မှာ သာတောင် အိပ်မပျော်သေးတယ်ဟယ်။ ပျို့ချင်စိတ်က ပိုဆိုးလာ တယ်။ အတွင်းက လှိုက်လှိုက်ပြီးကို ဖြစ်တာ။ နှလုံးခုန်တွေ မြန်လိုက်တာ။ တစ်ခါ တလေ အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘူး။ ပေါက်ကွဲတော့မလိုပဲ။

***

ဖေဖေ့ကို အရမ်းသတိရတယ်။ နယူးယောက်မှာ နေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး သူ ဘယ်လောက်များ နာကျင်ခံစားရရှာလိမ့်မလဲ။

သူ့ကို တစ်ရက်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာ ရှိစေချင်လိုက်တာ။

ကိုယ့် နှလုံးခုန်သံတွေကို ဖေဖေများ နားစွင့်နေမလား။

ဒါဆို ကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ ဆိုတာ သူ ပြောချင် ပြောနိုင်မှာနော်။

***

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်သည်။ မြူတွေက တောင်ကြားမှာ ဆိုင်း နေတုန်း။ ကျသင့်ငွေကို ရှင်း၍ သူ ထရပ်လိုက်သည်။ ဈေးဘက်သို့ ဦးတည်သော လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် စိုက်လိုက်မတ်တတ် လျှောက်နေသော်လည်း ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် သွားရမည် ဆိုခြင်းကို ဂျူလီယာခမျာ မသိရှာပေတကား။

သုံး

ဝါးကုလားထိုင်ပေါ် ခြေချိတ်ထိုင်ရင်း လမ်းမဘက်သို့ ငေးနေသော အဘိုးအို တစ်ယောက်။ သူ့နောက်ကျောက အိမ်ကတော့ သစ်ကြွပ်ပြားတွေ မိုးထားပြီး ခန့်ညားလှ၏။ ဒုတိယထပ် ဝရန်တာမှာ လုံချည်၊ အင်္ကျီတွေ နေလှန်းထားသည်။ မြေညီထပ်မှာတော့ ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်။

ဟိုတယ်မှ မြို့ထဲသို့ လျှောက်လာသည့် လမ်းမှာ ထိုအဘိုးကြီးကို ဂျူလီယာ သတိထားမိတာ သုံးလေးရက် ရှိခဲ့ပြီ။ အစိမ်းနှင့် အဖြူကွက် လုံချည်၊ သူနှင့် ကြီးလွန်းနေသော ပန်းရောင်ဆွယ်တာကြီးနှင့် အဘိုးကြီးမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး။ နှာခေါင်းက ရှည်လျားလှပြီး နဖူးကျဉ်းကျဉ်းပေါ်မှာတော့ ဘော့စ်ဘောဦးထုပ်ကို ဆောင်းလို့။ ဗလာကျင်းနေသော ခြေထောက် ပိန်တာရိုးလေးတွေကတော့ အအေးဒဏ်ကြောင့် နီရဲလျက်။

အဘိုးကြီးက သူ့ကို ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်နေသဖြင့် သူကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ”

နှုတ်ဆက်နေပုံက မိတ်ဆွေရင်းအလား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိလှသည်။

“မင်္ဂလာပါ”

“ဘယ်က လာသလဲ”

“နယူးယောက်၊ အမေရိကန် ကပါ”

“အို… နယူးယောက် ဘယ်မှာ ရှိမှန်း ကျုပ် သိပါတယ်”

သူပြောသည့် အင်္ဂလိပ်စကားလေသံက လေးလေးပင်ပင် ဗြိတိသျှ ဟန်။ သူက ဂျူလီယာ့ကို ဖြူဖွေးနေသော မျက်ခုံးထူထူ နှစ်ခုအောက်က စူးစမ်း သော မျက်လုံးသေးသေးလေးများနှင့် ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဗမာမှတ်နေတာ၊ ရန်ကုန်က လာတယ် ထင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား လမ်းလျှောက်တာ အင်မတန် မြန်သဗျ၊ ရန်ကုန်က လူတွေ လိုပဲလေ”

အဘိုးကြီးက စပ်ဖြဲဖြဲနှင့် ဘေးဘီလှည့်ကြည့်ရင်း-

“လမ်းလျှောက်တယ် ဆိုတာထက် အပြေးတစ်ပိုင်းဆို ပိုမှန်မယ်”

ဟု ဆိုသည်။

ဂျူလီယာ သဘောကျစွာ ရယ်မိသည်။

“ကျွန်မက မန်ဟက်တန်မှာ နေတာ၊ အဲဒီက လူတိုင်းက ဒီလိုပဲ အမြဲ အလျင်လိုနေကြတာ”

“ဘာလို့များလဲ ခင်ဗျာ”

“လုပ်စရာတွေက များပြီး အချိန်က နည်းနေလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား… ကျုပ်ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပါပဲဗျာ”

ကွမ်းချိုးတက်နေသော သွားများ ပေါ်အောင် ရယ်ရင်း ဆက်ပြော ပြန်သည်။

“မန်ဟက်တန်ကတဲ့လား၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ ဗမာနဲ့ တူသဗျာ”

“တကယ်တော့ ဗမာသွေး တစ်ဝက် ပါတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မ ဖေဖေက ကလောကလေ၊ ဦးတင်ဝင်းတဲ့၊ ကြားဖူးလား မသိဘူး”

“ဟင့်အင်း၊ ကျုပ်က လွိုင်ကော်ကဗျ၊ ဒီက ညီမတော်ဆီ ခဏလာလည်တာ”

လုံချည်တွေ၊ အထည်တွေ ထည့်ထားသည့် မှန်ဘီရိုနောက်က မိန်းမကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုမိန်းမကြီးကလည်း ဂျူလီယာ့ကို နှစ်လိုဖွယ် မျက်စချီပြလေသည်။

“ခင်ဗျား အနာဂတ်အကြောင်းများ သိချင်လား၊ ကျုပ် ခင်ဗျားအတွက် ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းတွေ ဖတ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ၊ ကျေးဇူးပါ”

“ဟာ…ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက နက္ခတ်လည်း မယုံ၊ ဗေဒင်လည်း မယုံဘူးရှင့်”

အဘွားကြီးက သူ့အစ်ကိုကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တသောသော ရယ်ကြသည်။

“ကျုပ်နှမက ပြောသဗျ၊ ခင်ဗျားက အမေရိကန်နဲ့ လေးပုံ သုံးပုံ တူ သတဲ့”

“လေးပုံ ငါးပုံလောက် နေမှာပါ”

“အင်း… ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ဗေဒင်ဆရာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သိပ္ပံပညာရှင်”

ဂျူလီယာ မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွား၏။ ဒီအဘိုးကြီး သူ ဘာပြောနေတယ် ဆိုတာကော သေချာသိရဲ့လား။ ဂျူလီယာ ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ အဘိုးကြီးက စကားဆက်၏။

“ကြယ်တွေ၊ ဂြိုဟ်တွေဟာ ကျုပ်တို့ဘဝအပေါ် လွှမ်းမိုးမှု ရှိတယ် ဆိုတာ မယုံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“လဟာ အိပ်စက်မှုအပေါ်၊ ပင်လယ်အပေါ်၊ နေ့တွေအပေါ်လွှမ်းမိုးမှု ရှိတာကော”

“ဒါက တခြားကိစ္စပါ”

“ခင်ဗျား သေချာလို့လားဗျ”

ဘေ့စ်ဘောဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ ပြောင်နေသော ထိပ်ကို ကုတ်၏။

“ခင်ဗျား နည်းနည်း စမ်းကြည့်လေ၊ ပြီးမှ မှန် မမှန်ပြောပေါ့”

ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေမိသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း ဂီတသံလို ဆွဲဆောင်မှု ရှိသော အဘိုးကြီး၏ လေသံကို သဘောကျနေ၏။ သူ့အပြော၊ သူ့အပြုံးတွေက ပျူငှာလှသည်။

“ပြီးရောလေ၊ သတင်းဆိုးတော့ မလိုချင်ဘူးနော်”

သေချာအောင် ကြေညာထားလိုက်သည်။

“ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဘိုးကြီးက အံ့အားသင့်သွားဟန် ပေါက်သည်။ သူ့လေသံမှာ အတန်ငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားဟန်လည်း ပါသည်။

အဘိုးကြီး မေးခွန်းက ဂျူလီယာ့အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိ။

“ဟင်… ဘယ်သူကများ မကောင်းသတင်းကို သိချင်မှာမို့လဲ”

အဘိုးကြီးက မျက်ခုံးပင့်လိုက်သည်။

"ဒါက တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပဲလေ"

"ရှင့်ခန့်မှန်းချက်ရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလား"

"ဘဝရဲ့တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဗျ၊ ကျုပ် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်၊

သို့သော် ကောင်းတာတွေချည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ အာမ မခံနိုင်ပါဘူး၊ အကောင်း ချည်း ပြောလို့ လူတွေ ကျုပ်ဆီ လာကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်က ရှေ့မှာ ဘာမကောင်းတာ ဖြစ်မလဲ သိချင်လို့သာ လာကြတာ"

"အဲသလို ကြိုသိတော့ ဘာများ ကောင်းလို့လဲ"

"ဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ ဘယ်လို ရှောင်လွှဲနိုင်သလဲ ဆိုတာ ကျုပ် အကြံ ပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဒါကို ဖယ်ရှားဖို့ လုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ပြောပြနိုင်တာပေါ့"

"ဘယ်လိုမျိုးလဲဟင်"

"ဥပမာအားဖြင့် ခရီးတစ်ခုပေါ့"

စိတ်မသက်မသာဖြစ်သော ခံစားမှု ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ စကားဝိုင်းက သူ မကြိုက်သည့် ပုံစံ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ အယူသီးသူ မဟုတ်ပေမယ့် ဖေဖေ့ အကြောင်း စဉ်းစားနေမိတာကို ရပ်တန့်၍ မရ။ ဒီလူကြီး ပြောသလိုပင် ဖေဖေသည် ခရီးတစ်ခုကြောင့် ဝမ်းနည်းစရာ ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

"ကျွန်မ စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ နက်ဖြန်လောက်မှ ပြန်လာချင် လာမယ်"

အဘိုးကြီး၏ နမ အမယ်ကြီးက ဂျူလီယာ့ကို လှိုက်လှဲ ပျူငှာစွာ ဖိတ်ခေါ်နေ၏။ ဂျူလီယာသည် ဆိုင်ထဲမှာ ခင်းကျင်းပြသထားသော အထည်တွေကို အနီးကပ် ကြည့်၏။ ဈေးထဲက အထည်တွေနှင့်စာလျှင် ထိုအထည်တွေက လှပ လွန်းနေသည်။ သာမန်ရောင်းတန်းတွေထက် များစွာ သာ၏။

အသက်အရွယ် မရွေး၊ မြန်မာအမျိုးသမီးတိုင်း ကြိုက်သည့် အပြာ၊ အနီနှင့် အဖြူ အရောင်တွေ စပ်ထားသော လုံချည်ကို မိန်းမကြီးက ပြ၏။ ဂျူလီယာက စိတ်ဝင်စားပုံ မပေါ်သောအခါ လုံချည်တစ်ထည်ကို ထုတ်ပြပြန်၏။ အင်္ကျီပါ ပါသော ဝမ်းဆက်၊ ဂျူလီယာက လက်နှင့် သပ်ကြည့်သည်။ မနက်ခင်း နေရောင်အောက်မှာ ရွှေရောင် တလက်လက် တောက်နေသော၊ ဆင်ရုပ်ကလေး တွေနှင့် ပိုးထည်။ ထိုထက် ပိုလှသော လုံချည်မျိုး သူ မမြင်ဖူးခဲ့။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ ဈေးနှုန်းက ဘယ်လောက်လဲ”

မိန်းမကြီးက လက်ဆယ်ချောင်း နှစ်ခါထောင် ပြ၏။ အဘိုးကြီးက တစ်စုံတစ်ခု ရေရွတ်လိုက်တော့ နောက်ထပ် လက်ငါးချောင်း ထပ်ထောင်ပြ သည်။

ဂျူလီယာက ငါးထောင်ကျပ်တန် ငါးရွက်ကို ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေး လိုက်သည်။ ဟိုတယ် ရောက်တော့ လုံချည်ကို ခုတင်ပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။ ဘလောက်စ်နှင့် ဂျင်းကို ချွတ်၍ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လုံချည်ဝတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ လုံချည်က ရင်ညွန့်မှသည် ခြေမျက်စိထိ ရှည်လျား ၏။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းကိုင်ကာ ဆီးဖို့ ကြိုးစား၏။ အတော်လေး ဝါယမ စိုက်ထုတ်ပြီးချိန်မတော့ သူ လုံချည်ကို ခါးမှာ ဆီးလိုက်နိုင်သည်။ သို့သော် မမြဲ၊ ကျွတ်ချင်ချင် ဖြစ်နေ၏။ သူ လုံချည်ကို ပုဆိုးဝတ်သလို ဝတ်ပြန်၏။ မြန်မာမိန်းမ တွေ ထဘီဝတ်သလို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်နိုင်ဖို့ သူ့မှာ အချိန်အတော်လေး ယူ လိုက်ရသည်။

မှန်ရှေ့သွားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်သည်။ ဘယ်ဘက်စောင်း လိုက်၊ ညာဘက် လှည့်လိုက်၊ ပခုံးထိဝဲနေသော အညိုရင့်ရောင် ဆံနွယ်တို့ကို လက်ဖြင့် သပ်မိသည်။ သူ ချီတုံချတုံနှင့်ပင် အင်္ကျီကို ဝတ်၏။ အင်္ကျီက သူနှင့် တိုင်းချုပ်ထားသလို ကွက်တိ။ မှန်ထဲမှ သူ့ပုံကို သူ ပြန်ငေးနေမိသည်။ ဒါ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ညီမလား၊ မိတ်ဆွေလား၊ သူစိမ်း တစ်ယောက်လား။

ဝတ်စုံက သူနှင့် ပန်းတင့်လှ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကောက်ကြောင်းအလှကို ဝတ်စုံက ပို၍ပင် ပေါ်လွင်စေသည်။ ထိုဝတ်စုံကြောင့် သူဟာ မြန်မာသွေး တစ်ဝက်ပါသော ကပြားမလေးဆိုတာ သိသာလာသည်။ သူ အချိန်အတော်ကြာ မေ့လျော့နေခဲ့သော၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမြင်ခဲ့သော ကိစ္စ။

အရင်တုန်းက သူ ဒီလို ခံယူခဲ့ဘူးသလား ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဟင့်အင်း.. သူဟာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် အမေရိကန်လို့ပဲ တစ်သက်လုံး ခံယူ ထားခဲ့သည်။

မန်ဟက်တန် အရှေ့ အပေါ်ခြမ်းက ပုဂ္ဂလိကကျောင်းတွေမှာ အတန်းဖော် တွေနှင့် သူ ကွာခြားသော တစ်ခုတည်းသော အရာက သူ၏ မဟူရာရောင် မျက်ဝန်း များနှင့် ညိုရေးရေး အသားအရေသာ။ သူ့သူငယ်ချင်း မိဘအချို့က သူ့ကို ဥရောပ တောင်ပိုင်းသူဟု ထင်ကြသည်။ တချို့ကတော့ မက္ကစီကို၊ သို့မဟုတ် ဘရာဇီး က သံကြီး တမန်ကြီး သမီးဟု ထင်ကြသည်။ သူ့ အရိုးအစဉ်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ သေချာစေ့ငု မေးမြန်းခဲ့ခြင်း မရှိ။ မေးလာခဲ့လျှင်လည်း သူ့အဖေ မြန်မာပြည်က လာသည်ဟု သာမန်ကာလျှံကာ သူ ဖြေ၏။ ဝင်း မိသားစုဘဝမှာ အိမ်ထောင်ဦးစီး မွေးဖွားရာ တိုင်းပြည်က ဘယ်အခန်းကဏ္ဍကမှ ပါဝင်နေခဲ့ခြင်း မရှိ။ ဦးတင်ဝင်း

သည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျမှ နယူးယောက်တစ်နေရာမှာ ဘွားခနဲ မွေးဖွားလာဘိသကဲ့သို့ သူ့ငယ်ဘဝအကြောင်း ဘယ်သူမှ ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ကြ။ ဂျူလီယာ က တစ်ခါတလေ အဘိုး၊ အဘွား၊ အဒေါ်၊ ဦးလေးတွေ ရှိသလား မေးလျှင်လည်း အဖေက ယောင်ဝါးဝါးသာ ဖြေ၏။ အတင်း မရမက မေးလျှင် အမေက မမေးဖို့ ဝင်ပြော၏။ ဒီလိုနှင့် အဖေ့နောက်ကြောင်းကို ဂျူလီယာ စိတ်မဝင်စားတော့။ ထိုနှစ်ကာလများအတွင်း အဖေ ဗမာလို ပြောတာ တစ်ခွန်းတောင် မကြားဖူးခဲ့။ အဖေ့မှာ ဗမာမိတ်ဆွေလည်း မရှိ။ ရှာလည်း မရှာ။

အဖေ့အတိတ်နှင့် ပတ်သက်သည့် တစ်ခုတည်းသော အရာကတော့ ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း အဖေ သူ့ကို ပြောပြတတ်သည့် မြန်မာပုံပြင်များသာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ စေတီတွေ၊ မင်းသမီးလေး၊ မင်းသားလေး၊ မိကျောင်းကြီး၊ နဂါး တွေ၊ အသက် သေဆုံးလျှင် နောက်ဘဝမှာ လူပြန်ဝင်စားခြင်းအားဖြင့် ဘယ်တော့ မှ မဆုံးနိုင်တော့သည့် ဘဝတွေ။

ဩော် ... ဒဏ္ဍာရီတိုင်းပြည်၊ ပုံပြင်တိုင်းပြည်။

ကလေးဘဝသို့ ထွက်သော ညချမ်းချိန်ခါ ခရီးများမှာ သမီးလေး ဂျူလီယာ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားစဉ်မှာ အဖေ ဘာကို တွေးနေခဲ့ပါလိမ့်။

တစ်ခါကတော့ မီးဖိုခန်းစားပွဲမှာ နယူးယောက်တိုင်း ဖတ်ရင်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် မျက်ရည်အဝိုင်းသား ဖြစ်နေသော အဖေ့ကို ဂျူလီယာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာ ခေါင်းကြီးသတင်းက ရန်ကုန်တဲ့။ တော်လှန်ရေးကောင်စီ အစိုးရကို ကျောင်းသားများနှင့် သံဃာတော်များ ဆန္ဒပြကြခြင်း တဲ့။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးမှာ ဆန္ဒပြပွဲတွေ ပေါ်ပေါက်၊ စစ်သားတွေက ဆန္ဒပြသူတွေကို ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းသဖြင့် ရာချီ ထောင်ချီ ကျဆုံး... ... ...။ ပုံမှန်အားဖြင့် တုန်လှုပ်ခဲလှသော အဖေ၊ ထိုနေ့ကတော့ သတင်းစာဖတ်ရင်း ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိလှသည်ကို တွေ့ရတော့ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ သူ ဘာမှ မသိသလို ဟန်ဆောင်ရင်း ဂျူလီယာ မီးဖိုခန်းမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကတော့ သူ မြန်မာပြည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ဇာစ်မြစ်ကို စူးစမ်းလို၍ မဟုတ်။ အစအန ရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားသော ဖခင်နောက် ခြေရာကောက်ခဲ့ခြင်းသာ။

ထိုခရီးစဉ်မှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြန်မာသွေး တစ်ဝက်ပါသည့် ကပြားဟု တစ်ခါဖူးမှ တွေးထင်မိခြင်း မရှိ။

နေပါဦး... ထိုကပြားဆိုတာက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ မတူကွဲပြားသော

သွေးတစ်ဝက်စီ ပါတယ်ပေါ့။ နို့... ဘယ်တစ်ဝက်က ဗမာသွေး၊ ဘယ်တစ်ဝက်က အမေရိကန်သွေး ဖြစ်မလဲ။ ဒီကိစ္စက သူ့ဘဝကို ဘယ်တုန်းကမှ ပုံဖော်ပေးခြင်း မျိုး မပြုနိုင်ခဲ့သည့် မျိုးနွယ်စုအမွေ ဆိုတာထက် ပို၏။

ဒီအကြောင်း ကြာကြာတွေး၍ သူ့အဖေအကြောင်း များများစဉ်းစား မိလေ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မှုကို ပိုခံစားရလေပင်။ ဖေဖေသာ မြင်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းလေး တခါခါနှင့် သမီးဖြစ်သူကို ရယ်ပွဲဖွဲ့နေမှာ မြင်ယောင်၏။ ဖေဖေက အဝတ်အစားကို ကြော့နေအောင် ဝတ်တတ်သည်။ စပါယ်ရှယ် ချုပ်ထားသော အဝတ်အစားများကိုသာ သူ ဆင်မြန်း၏။ ခေါင်းပေါ်မှာ ရာသီအချိန်နှင့် လိုက်ဖက်သော ဘော်ဆယ်လီနို ဦးထုပ်ကို အမြဲဆောင်း၏။ ဒီနိုင်ငံက အမျိုးသားတွေ အမြဲဝတ်လေ့ရှိသော ပုဆိုး ဆိုသည်ကို ဖေဖေ ဝတ်တာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

ခု သူ ဝတ်လိုက်သော မြန်မာဝတ်စုံသည် အင်မတန် လှ၏။ သူ့အလှ ကို ပေါ်လွင်စေ၏။ သို့သော် ဖေဖေ မြန်မာဝတ်စုံ ဝတ်ထားလျှင် မထော်မနမ်း ဖြစ်သလိုမျိုး သူ့မှာလည်း ဖြစ်နေ၏။ ဝတ်စုံက သူစိမ်းဆန်နေသည်။ အထူးအဆန်း ဝတ်စုံပြိုင်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသလို ခံစားနေရသည်။ လမ်းမှာ၊ ဈေးမှာ တွေ့သည့် ဌာနေအမျိုးသမီးတွေလို ဝတ်စုံလှလှလေးနှင့် တင့်တယ် ကျက်သရေ ရှိနေမှုမျိုး သူ့မှာ မရှိ။ သူတို့နှင့် ယှဉ်လျှင် လေးလံ နှေးကွေးနေသလိုလို။

လမ်းပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့သည့် နက္ခတ်ဆရာ အဘိုးကြီး ပြောတာ မှန်၏။ သူက လမ်းလျှောက်ခြင်း မဟုတ်၊ ဒရောသောပါး ပြေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့်သာ ခုချိန်ထိ ဘဝသက်တမ်းကို ကုန်ဆုံးခဲ့စေသည်။ လုံချည်က သူ့ကို နှေးကွေးအောင် ဆွဲထားမည့် ဘဝအနှောင် ဖြစ်နေမလား။

***

လေး

နိုးလာသောအခါ ဂျူလီယာသည် ရုတ်တရက် သူ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို မမှတ်မိ၊ ယောင်နန ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ နယူးယောက်က မိသားစုအိမ်၏ ကလေး ဘဝ အိပ်ခန်းနွေးနွေးလေးထဲ ပြန်ရောက်နေသည်ဟု တဒင်္ဂ အရသာရှိရှိ စိတ်ကူး ယဉ်မိသေးသည်။ ဧည့်ခန်းထဲက အမေ့အသံ စူးစူး၊ မီးဖိုခန်းထဲက ပန်းကန်ခွက်ယောက် အသံတွေ၊ သစ်ကြံပိုးကိတ်လိပ်နှင့် နုပ်ကော်ဖီရနံ့တို့က ခုခံတွန်းလှန် နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့။

အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့် ဖြစ်နေတုန်း ရုတ်တရက် ဖေဖေ့ထံမှ မြန်မာစကားသံ ထွက်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိ သည်။ အမှောင်ထဲမှာ ရောမ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးနှင့် သူ့ ခရီးဆောင်ကျောပိုးအိတ်ကြီး တင်ထားသော ဒုတိယ ခုတင်ကို မြင်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းက သူ့ကို ကလော ဟိုတယ်သို့ ပြန်ဆွဲခေါ်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ညအိပ်မီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အသံတွေကို နားစွင့်သည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲသံ လေးတွေကိုပင် မကြားရ။ တစ်လောကလုံးမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။ မနက် နှစ်နာရီခွဲ။ သူ လုံးဝ နိုးနေလေပြီ။ ခုတင်ဘေးက ညစားပွဲပေါ်မှာတော့ သားသား သူ့အတွက် ထားခဲ့သော စာတစ်စောင် ရှိနေ ၏။ နှုတ်ဆက်ခွဲခွာသည့် စာ။ ဖတ်ပါ များလွန်း၍ အလွတ်နီးပါး ရပြီး စာကလည်း ခေါက်ရိုးပင် ကျိုးနေပြီ။

အချစ်ဆုံး ဂျူလီယာ...

ကျုပ်ဘဝမှာ စာတစ်ကြောင်းရေးဖို့ ဒီလောက်ခက်ခဲတာမျိုး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။

ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ပြီးခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်တွေဟာ ကျုပ်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံး ကာလတွေပါ။ စကားလုံးတွေနဲ့ ဖော်ပြနိုင်တာထက် သာလွန်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးပေါ့။ ဒီလိုပျော်ရွှင်မှုမျိုး ထပ်တွေ့ရဦးမယ်လို့ တွေး တောင် မတွေးဝံ့ပါဘူး။ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဆိုသလို ကွဲလွယ် အက်လွယ်၊ ပျောက်လွယ် ရှလွယ်လွန်းတာ ကျုပ် သိပါတယ်လေ။ အင်းလေ... လောကမှာ ထာဝရ ဆိုတာ ရှိမှ မရှိဘဲ။ ပျော်ရွှင်မှု ဆိုတာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့။

ကျုပ် ထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကြာကြာနေရင် ကျုပ် နှလုံးသားဟာ ပြန်လမ်းမရှိဘဲ နစ်သထက် နစ်သွားတော့မှာကို ကြောက်မိတယ်။

တစ်ခါ စွန့်ပစ်တာ ခံရဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒါကို တစ်သက် လုံး ကြောက်နေတတ်တယ် ဂျူလီယာ။

တစ်ခါမှမချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာလည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကို ငတ်မွတ်စွာ ငံ့လင့်နေတတ်တယ်။

အဲ... ချစ်ခဲ့ဖူးပြီး အဲဒီအချစ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရသူ ဆိုရင်တော့ အချစ် နဲ့ အချစ်ကို ဆုံးရှုံးခြင်း ဆိုတဲ့ အရာနှစ်ပါး ဆုံးရှုံးရမှာကို အကြောက် ကြီး ကြောက်နေတတ်တာ မဆန်းပါဘူး၊ ကျုပ်ဟာ အဲသလို လူစား ပါ။ ဒီ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားခဲ့သူပါ။ ကြာတော့ ဒီ ခံစား ချက်တွေဟာအဆိပ် လိုဖြစ်လာပြီးကျုပ်ဝိညာဉ်ချောင်ကြိုချောင်ကြား မကျန် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အာရုံခံစားမှု အားလုံးကို ထိန်းချုပ်ခဲ့ကြတယ်။

အသေ သတ်ပစ်တာမျိုး မဟုတ်၊ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင် အကြော သေသွားအောင် လုပ်ထားတာမျိုး။

အသေသတ်ပစ်တာ မဟုတ်၊ စိတ်ချယုံကြည်မှု ပျောက်ဆုံး သွားစေတာမျိုး။

ဒေါသ၊ ဒေါမနဿ၊ နာကြည်းစိတ်နဲ့ မစ္ဆရိယတွေကို ယူဆောင် လာခဲ့တာမျိုး။

လူတစ်ယောက်ဟာ ဆုံးရှုံးမှု ကိုဘယ်အတိုင်းအတာထိခံနိုင်သလဲ။

နာကျင်မှုကိုကော၊

အထီးကျန်ဝေဒနာကိုကော။

မင်းက ဒီကို တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်း အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကလေးလေးတစ်ယောက်ရယ်ကို ခေါ်လာခဲ့ တယ်။ အဲဒီကလေးကို ဝှက်ထားဖို့ မင်း ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ကျုပ်က သူ့ကို ချက်ချင်းပဲ သိပါတယ်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိခဲ့တဲ့၊ အမေက တစ်သက် တာလုံး လျစ်လျူရှု ဥပေက္ခာပြုခြင်းကို ခံခဲ့ရတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ၊ နှလုံးသားဟာ အရာရာ ကို သိနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။

လူတကာထက် ပိုအထီးကျန်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေး၊ လက်မှာ လည်း ကြက်သွေးတွေ စွန်းလို့။ သူ့သွေးသားလို သဘောထားခဲ့တဲ့ ကြက်ကလေးတွေရဲ့ သွေးတွေပေါ့။ လက်မှာ သွေးစွန်းချိန် သူ့လက် သူတောင် ပြန်မကြည့်ရဲခဲ့ဘူး။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ၊ နှလုံးသားဟာ ဘယ်အရာ ကိုမှ မမေ့တတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ မယုံတတ်အောင်၊ မုန်းတတ် အောင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တတ်အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်တတ်အောင်၊ ခွင့်လွှတ်တတ်အောင် သင်ယူလာခဲ့ရတယ်။ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတဲ့ ကောင်လေးကို မင်းဟာ မင်းနဲ့အတူ ကျုပ်ဆီ ခေါ်လာခဲ့တယ်လေ။

မင်း ပြန်သွားတဲ့အခါ ဒီ ကောင်လေးဟာ ကျုပ်ဆီ ကျန်နေရစ် ခဲ့မှာ၊ ကျုပ် သူ့ကို စောင့်ရှောက်ထားရမှာ၊ သူ ဝမ်းနည်းရင် နှစ်သိမ့် ပေးရမှာ၊ သူ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေရင် ကာကွယ်ပေးရမှာ၊ သူ အထီးကျန်နေရင် သူ့ကို အဖော်ပြု ပေးရဦးမှာ....။

ကျုပ် စိတ်ဝိညာဉ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းအချို့ဟာ ခုချိန်ထိ... .. ထာဝရ အကျဉ်းစံ ဘဝမှာ ရှိနေမယ် ဆိုတာ မင်းက ထင်းနေအောင် ပြပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် ထင်နေသလို လွတ်လပ်သူ တစ်ယောက် မဟုတ်သေးဘူး ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့ အခိုက်အတန့် ပေါ့။

ဒီအမှားအတွက် ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့။ ဒီစာအတွက် လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်း နာကျင် ကြေကွဲရမယ် ဆိုရင် ကျုပ်မှာ မင်း ကို နာကျင်စေဖို့ ရည်ရွယ်ရင်း မရှိဘူး ဆိုတာ ပြောပါရစေ။ ကျုပ် သွားပါရစေတော့။ တခြားနည်းလမ်းလည်း ရှာမတွေ့တော့လို့ပါ။

အရာအားလုံးအတွက် ကျုပ် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ ဂျူလီယာ။

အကြိမ်ပေါင်း ရာထောင်ချီ ဖတ်ခဲ့ပြီးသော စာ၊ သို့သော် စာဆုံးတော့ မျက်ရည်တွေတွေ ကျနေသည်ကို ခံစားရသည်။ စာကို ပြန်ခေါက်ပြီး ညစားပွဲပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

ကနဦးမှာတော့ သူ ဒီစာကို ပြင်းပြလှသည့် ဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ သူ သားသားကို ကျိန်ဆဲခဲ့သည်။ မြည်တွန် တောက်တီးခဲ့သည်။ သူ့မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်လိုစိတ်က အားကြီးနေခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ဒီလို ပေယျာလကန် စွန့်ပစ်ချင်တိုင်း စွန့်ပစ်သွားခွင့် မပြုနိုင်။

အဲဒီနေ့ မနက်မှာတင် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး သူ ပြန်ချလာခဲ့သည်။ ဘာတစ်လုံးမှ အမှာစကား ပါးမထားခဲ့။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ စာကို တစ်ကြိမ်ဖတ်လိုက်တိုင်း သူ့ဒေါသနှင့် အလိုမကျမှုတွေ တစ်ထစ် လျော့ပါးလာခဲ့သည်။

အပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့်အခါမတော့ သားသားတစ်ယောက် ရန်သူ့ လက်မှ ထွက်ပြေးသလို ညကြီးသန်းခေါင် အလောတကြီး ထွက်ခွာသွား ရသည့် အကြောင်းကို သူ နားလည်စ ပြုလာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သားသားမှာ ထိုစာကို ရေးလိုစိတ် စိုးစဉ်းမျှ မရှိ။ သို့သော် သူ့မှာ ရွေးချယ်စရာသည် နတ္ထိ၊ မရှိ။ ထိုစာကို ဘယာနက ခေါ် အကြောက် တရားက စိုးမိုးထားသည်။ စာတစ်လုံးချင်း၊ တစ်ကြောင်းချင်းစီမှာ ကြီးစိုးထား သည်။ သူသည် အကြောက်တရား အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၊ ဘယာနက ထောင်သား တစ်ယောက် မဟုတ်လား။

ထိုအကြောက်တရားမှ သူ လွန်မြောက်နိုင်အောင် ကူညီနိုင်မည်ကို သံသယ မရှိ။ အကြောက်တရားသည် တစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်၊ တစ်ညပြီး တစ်ည အားနည်းလျော့ပါးလာပြီး နောက်ဆုံးမှာ နေလာနှင်းပျောက် ဖြစ်စေရမည်။

သို့သော် ထိုအချိန် မတိုင်မီမှာတော့ ဂျူလီယာ့အနေနှင့် သူ၏ ကိုယ်ပိုင် အကြောက်တရားကို ကျော်လွှားအောင်မြင်နိုင်ဖို့ ဦးစွာ ပထမ ကြိုးစားရဦး မည်သာ။

ငါး

ခါတိုင်းနေ့တွေလိုပါပဲ။ မြမြင့်မိုရ် ဆိုင်မှာ နေ့လယ်ပိုင်း ဘကြီးတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဆုံကြတယ်။ ဘကြီးက ထိုင်နေကျ ဆိုင်ပေါက်ဝနားက စားပွဲမှာ ထိုင်စားနေကျ ထမင်းကြော်ကို စားရင်း ဆိုင်ရှင်နဲ့ စကားလက်ဆုံ ကျနေခဲ့တာပေါ့။

ဂျူလီယာဟာ ဗမာစကား တစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်း ပြောဖို့အရေး အတော် လေးကို ရှန်းကန်နေရရှာတယ်။ ကော်ဖီနဲ့ စွပ်ပြုတ်ကို မှာပြီး ဘကြီးစားပွဲမှာ သူ ဝင်ထိုင်တယ်။

“စားကောင်းပါစေ”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုကြီး”

ဂျူလီယာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူတယ်၊ လည်ချောင်းကို ရှင်းတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကြေညာချက်ကို ခုလို ထုတ်ပြန်တယ်။

“ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီ အစ်ကိုကြီး၊ သားသားနဲ့ ကလေးတွေ ကို တွေ့ဖို့ သီပေါကို သွားတော့မယ်”

အင်း.. ဘယ်တော့လဲ”

“မနက်ဖြန်ပဲ”

ဘကြီးလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ သူ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံပဲ။

“ကားနဲ့ ဒရိုင်ဘာ စီစဉ်ပေးရမလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ရထားနဲ့ သွားမယ် စိတ်ကူးတယ်၊ အစ်ကိုကြီး လိုက်မှာလား”

“ဒါက မေးတာလား၊ တောင်းဆိုတာလားကွဲ့”

“မေးတာပါ”

“ဒါဆို မလိုက်ဘူးကွာ”

“ဘာရယ်”

ဂျူလီယာ မျက်ခုံးလေး ပင့်သွားရင်း မေးတယ်။

“မလိုက်ဘူးလို့ ပြောတာလေ၊ အစ်ကိုကြီး ဒီမှာပဲ နေမယ်”

“ဟယ်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂျူလီယာကအံ့သြတကြီးမေးတယ်။ သူ့အသံကစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာ သိသာလွန်းတယ် သားရဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညည်းတို့နှစ်ယောက် အချိန်ယူဖို့ လိုတယ်၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် အချိန် မကုန်စေချင်လို့ပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ.. မိုးမိုးတို့၊ အိအိတို့၊ တခြားကလေးတွေလည်း အများကြီး ရှိတာပဲ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေလို့မှ မရတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကြီး ရှိနေဖို့မှ မလိုတာ”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ အစ်ကိုကြီးရာ”

ထမင်းကြော်ကို လက်စသတ်၊ ပန်းကန်ကို စားပွဲအလယ်ကို တွန်းပို့၊ ပါးစပ်ကို လက်ခုံနဲ့ သုတ်ပြီး ဘကြီး သူ့ကို ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးကို လိုက်စေချင်ရ တာလဲ”

“ဘာလို့… ဘာလို့လဲ ဆိုတော….”

သူ စဉ်းစားနေတာကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖွင့်ဟဖို့ သူ ဆန္ဒရှိပုံ မရ။ ဘကြီးလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေရတာပေါ့၊ သူ အချိန်ယူပါစေလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အစ်ကိုကြီး ရှိနေမှ ကျွန်မ လုံခြုံစိတ်ချရသလို ခံစားရတယ်”

“စိတ်ချရတယ် ဆိုတာ ဒီတိုင်းပြည်ထဲမှာလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက် ပြောတာလား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက် ပြောတာပေါ့”

“ညည်း ဒီလောက်တောင် ကြောက်တတ်နေပြီလား ဂျူလီယာ”

“အင်း”

“ဘာကို ကြောက်တာလဲကွယ်”

“အဲဒီ သားသားပေါ့၊ ကျွန်မကို မြင်ရင် သူ စိတ်ဆင်းရဲမှာ၊ ကျွန်မကို ထပ်ပြီး

အဝေးကို ပို့လိုက်မှာကိုပေါ့”

အင်း.... ဒီအကြောက်တရားကတော့ ဘကြီးသူ့ဆီကနေ ဖယ်ရှားပေးဖို့ မစွမ်းသာပါဘူး သားရယ်။

“တောင်းဆိုတာ ဆိုရင်ကော”

“ဟင်.... ဘာကို တောင်းဆိုတာလဲ”

“ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ပေါ့”

ဘကြီးလေ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိတယ်။

“အေးလေ... ဒီလိုဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်”

***

ဘကြီးတို့ကားဟာ ခြံဝင်းကြီးထဲကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဝင်လာတော့ ခွေး နှစ်ကောင် ဟောင်ရင်း ကြိုကြတယ်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက လူတိုင်း ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးဟာ ခုတော့လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး နေလို့ရတယ်ဆိုရုံ။ သစ်သားနံရံတွေဟာ ကျိုးပဲ့လို့။ ခေါင်မိုးသွပ်တွေကလည်း သံချေး ဗရပွ။ ကျောင်းတစ်ခြမ်းလုံး ပြိုလဲကျ။ ကျောင်းဆောင်အဝင်က လှေကား ကျယ်ကြီး လက်ရန်းတွေကလည်း အကြောင်းဆိုးပြီး မီးကျိုးမောင်းပျက်။

နောက်ခြံဝင်းထဲမှာတော့ ထင်းပုံကြီးနားမှာ ကိုရင်လေးတစ်ပါး နံရံကို မှီရင်း ရပ်နေတယ်။ ဝါးရုံတောရှေ့က ကွင်းပြင်လေးမှာတော့ ကောင်လေး နှစ်ယောက် ဘောလုံးကန်နေကြတယ်။

ဘကြီးတို့ ကားထဲက ဆင်းလိုက်ကြပြီး ဒရိုင်ဘာကို ခဏစောင့်ဖို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဘကြီးတို့ကို ပထမဆုံး စတွေ့တာကတော့ မိုးမိုးပဲ။ လျှော်စရာ အဝတ် တွေ ခြင်းကြီးတစ်လုံးအပြည့် ထည့်ရင်း ထောင့်တစ်နေရာကနေ ထွက်လာတဲ့ မိုးမိုးဟာ ဘကြီးတို့ကို တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ သူ့မျက်လုံး သူ မယုံနိုင်သလိုမျိုး နေရာမှာတင် ငူငူကြီး ရပ်လို့ နေတယ်။ ပြီးတော့ အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်လိုက် တယ်။

“ပြန်လာကြပြီဟေ့”

“ပြန်လာကြပြီဟေ့”

ထင်းပုံနားက ကိုရင်လေးဟာ ဆတ်ခနဲ မတ်မတ်ရပ်လိုက်တယ်။

ဘောလုံးကန်နေတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဘောလုံးကို ချုံပုတ်တွေထဲ ကန်ထည့်လိုက်တယ်။

ခဏနေတော့ ကျောင်းပျက်ကြီးမှာ မှီခိုနေထိုင်သူတွေအားလုံး ဘကြီး တို့ အနားမှာ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတော့တယ်။ လက်တစ်ဖက်ပဲ ရှိတဲ့ မိုးမိုးလေး ခများ ပျော်လွန်းလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်။ နို့နှစ်ရောင်မျက်လုံးအစုံနဲ့ စုံလုံးကန်းနေရှာတဲ့ ကိုအောင်၊ ခြေတစ်ဖက်မသန်ဘဲ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နဲ့ အိအိ၊ နားမကြားပေမယ့် အားလုံး နားလည်သယောင် လုပ်တတ်တဲ့ ကိုမောင်၊ ခြေတစ်ဖက် မရှိပေမယ့် အပြုံးတွေ ဘယ်တော့မှ မပျောက်တဲ့ စိုးစိုး၊ ကျောကုန်းဘုကြီးနဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား တိုင်း ကျို့ထိုးတတ်တဲ့ ကိုလွင်။ အားလုံးဟာ ဧည့်သည်ကြီးတွေကို စေ့စေ့ကြည့် ရင်း တစ်ယောက်ယောက်က တိတ်တခိုး အမိန့်ပေးလိုက်သလိုမျိုး ကြိုဆိုပါ တယ်လို့ အင်္ဂလိပ်လို သံပြိုင်ပြောလိုက်ကြတယ်။

ဂျူလီယာဟာ ယောင်နနနဲ့ အားလုံးကို ပြုံးပြနေရှာတယ်။

ခဏနေတော့လှေကားထိပ်မှာ သားသား ပေါ်လာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဆုံကြတယ်။ သားသားရဲ့ အကြည့်က စူးစူးရဲရဲ၊ တစ်ခုခုပြောတော့ မလို ပါးစပ်ပွင့်လာပြီးမှ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ချာခနဲ လှည့်ပြီး အတွင်းကို ဝင်သွားတယ်။

ဂျူလီယာက ဘကြီးလက်ကို ဆွဲလာတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့် တုန်နေလို့ပေါ့ သားရယ်။

ခြောက်

သားသားသည် ဘုရားဆင်းတုတော်တွေကြား၊ ဘုရားစင်နှင့် ဆွမ်းတော်ကြားမှာ ပုန်းကွယ်စရာ နေရာ တစ်ခုခု ရှိနေဘိသည့်အလား ဘုရားခန်းထဲမှာ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

သူ ပြန်ရောက်လာပြီ။ ထိုထက်ပို၍ သူ ဆန္ဒရှိတာ ဘာမှမရှိ။ ထိုထက် ပို၍ သူ့ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေသော အရာသည်လည်း မရှိ။

သားသားသည် သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန် အလို့ငှာ သန်းခေါင်သန်းလွဲ မှာ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ နမ့်ဆမ်ကို ဦးတည်နေ သော တောင်တန်းများပေါ်မှ သူ လျှောက်ခဲ့၏။ တစ်ခါတလေလည်း အပြေးတစ်ပိုင်း၊ ဂျူလီယာ့ကို ဘယ်တော့ မှ ထပ်မတွေ့နိုင်စေဖို့အရေး ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်း ရောက်အောင် ပြေးလို သော ဆန္ဒသည် ရှိနေ၏။ လက်ဖက်ခင်းတွေ၊ ဘိန်းခင်းတွေကို သူ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ သည်။ ဘယ်သူမှ မနေတော့သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်တစ်ခုမှာ ခိုအောင်းရင်း ဂျူလီယာ့အကြောင်း မတွေးမိဖို့အရေး တစ်ပတ်တိတိ ဝင်သက်၊ ထွက်သက် ရှုမှတ်ရင်း အချိန်ကုန်စေခဲ့သည်။

စည်းချက်ရစ်သမ် ပျောက်ဆုံးသွားသော သူ့နှလုံးသားကို တည်ငြိမ်စေဖို့။

ဂျူလီယာ ဆွဲဖွင့်သွားသော သူ့ အဇ္ဈတ္တတံခါးတွေကို ပြန်ပိတ်ဖို့။

သို့သော် လူတစ်ယောက်အဖို့ သူ့ကိုယ်ပိုင် အမှတ်တရတွေ၊ မှတ်ဉာဏ်တွေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဘယ်လိုများ နေထိုင်မှာတဲ့လဲ။

ပွင့်လန်းလာ၊ နိုးထလာခဲ့ပြီဖြစ်သော ဆန္ဒတစ်ခုကို ဘယ်လိုများ ထိန်းချုပ်ကွပ်ကဲပြီး ငြိမ်သက် သေဝပ်စေမှာတဲ့လဲ။

ထိခိုက်လွယ်မှုကို ဆန့်ကျင်ပြီးလား။

လိုအင်ကို ဆန့်ကျင်ပြီးတော့လား။

ဘယ်လိုလူသားမျိုးကများ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုအန်တုဆန့်ကျင်နိုင်မတဲ့လဲ။

ခြံဝင်းထဲမှ ပျံ့လွင့်လာသော အသံများကို သူ ကြားနေရသည်။ ကလေးတွေနှင့် ဧည့်သည်တွေ၏ အသံများ။ လွမ်းဆွတ်တမ်းတခြင်း နှင့် ကြီးစွာသော မျှော်လင့်ခြင်းတို့၏ အသံများ။

ပြီးတော့ မမှားနိုင်သည့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း ဘယာနက၏ အသံ

တွေကိုလည်း သူ ကြားနေခဲ့ရသည်။

ကလေးဘဝက သူ့အဖေ သေဆုံးခဲ့ပုံကို သူ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသည် တရားမျှတမှုကိုသိရှိခြင်းအလျှင်းမရှိကြောင်း ထိုအတွေ့အကြုံက သူ့ကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ ချစ်ခြင်းတရားက သူ့ကိုယ်ပိုင် ဥပဒေသတို့ကိုသာ လိုက်နာတတ်၏။ မိခင်မေတ္တာသည်ပင်လျှင် ထိုနည်းလည်းကောင်း။ အမေသည် သူနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ လက်ပွန်းတတီး မနေဖူးခဲ့။ သူ့အစ်ကိုနှင့်သာ ထိုသို့ ရှိတတ်၏။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ အမေ သူ့ကို သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် စစ်သားများလက်တွင်းသို့ သူ သက်ဆင်းခဲ့ရသည်။ စခန်းမှာ သူ့ကို အကျဉ်းသားတစ်ယောက် လိုနှိပ်စက်ချင်တိုင်း နှိပ်စက်ခဲ့ကြသည်။ စစ်ကြောင်းရှေ့ဆုံးမှ မိုင်းရှင်းသမားပေါ်တာများထဲ သူ ပါခဲ့ရသည်။ မိုင်းကို ခြေအစုံဖြင့် နင်းကာ အသက်ပေး၍ ရှင်းရခြင်းမျိုး။ လူငယ်လေးတွေ လူမမည်လေးတွေ ရာပေါင်းများစွာ သူ့မျက်စိရှေ့ မှာပင်တစ်စစီ ဖြစ်သွားတာတွေ တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရသည်။

ထိုငရဲခန်းမှာ အသက်နှင့်ခန္ဓာ တွဲရက် လွတ်မြောက်လာခဲ့သော သားသားအဖို့ဤကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရသော အရာသည် မရှိဟု ယုံကြည်ယူဆထားခဲ့သည်။

သို့သော် သူ မှားခဲ့သည်ပဲ။

တစ်ခဏတော့ သူ အရင်လိုပဲ ထွက်ပြေးဖို့ စဉ်းစားမိသည်။ အနောက်ပြတင်းမှ ခုန်ချ၊ ဝါးရုံတောထဲက ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဖြတ်၊ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိခင် သစ်တောထဲ ဝင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တောင်တန်းတွေဆီ ရှေးရှု၊ ဂျူလီယာခများတော့ သူ့ကို နှစ်ရက်၊ အင်း... အလွန်ဆုံး သုံးရက်ခန့်လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေရှာပေမည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူ ပြန်သွားလိမ့်မည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမည် မဟုတ်တော့။

ထိုအကြံကို သူ အမြန် ပယ်ချ ဖျောက်ဖျက်လိုက်သည်။ သူ့အတွက် ဘယ်လိုနေရာမျိုးကမှ လုံခြုံစိတ်ချရသည် မရှိ။ သူက အန္တရာယ်ကို သူနှင့်အတူတစ်ပါတည်းသယ်ပိုးခဲ့သည်ပဲ။ သူ ဘယ်သွားသွား ဖဝါးခြေထပ် လိုက်နေမည်သာ၊

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်၍ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်၏။

ဝင်တယ်။

ထွက်တယ်။

ဝင်တယ်။

ထွက်တယ်။

လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၏။ ကျောင်းလှေကားထစ်တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ သူ အောက်သို့ ဆင်း၏။

ဂျူလီယာ့ နောက်မှာ သူ ရပ်လိုက်သည်။ မြင်တွေ့ရသမျှကို ဖော်ပြခွင့်မရှိသော သင်္ကေတန်မျိုးဖြင့် မျက်ဝန်းတွေ အရောင်တောက်နေသည်။

ကလေးများ၏ အကြည့်က သားသားဆီမှာ။

“ခရီးပန်းလာကြရော့မယ်၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ပေးမယ်လေ၊ ခဏတစ်ဖြုတ် နေကြဦးမယ် ထင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

***

ကားထဲက ဘကြီးတို့ အထုပ်အပိုးတွေ ချ၊ ကားဆရာကို ကားခ ရှင်းပေး၊ သူက ဘယ်နေ့ လာကြိုရမလဲတဲ့၊ မကြိုနဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘယ်တော့ ပြန်ရမယ်ဆိုတာ ဘကြီး မသိနိုင်ဘူးလေ။

ကျောင်းလှေကားတွေကို တက်တော့ မိုးမိုးဟာ ဂျူလီယာ့ဘေးက ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာပြီး တတွတ်တွတ် ပြောနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်စကားအပိုင်းအစလေးတွေနဲ့ပေါ့။

“မမ ပြန်လာ၊ သူ သိပ်ပျော်၊ အရမ်း အရမ်းပျော်”

“ဟုတ်လား၊ သေချာလို့လား”

“သိပ် သိပ် သေချာ”

တစ်ခန်းလုံး ပန်းနံ့တွေ ကြိုင်၊ လှိုင်နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုး ခန်းမဆောင်ကြီး ထဲ လျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ မီးလုံးတွေရဲ့ အလင်းအောက်မှာ ဗုဒ္ဓ ဆင်းတုတော်တွေဟာ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် တောက်ပလို့၊ တချို့ဆင်းတုတော်တွေက မီးစလွယ်၊ တချို့ဆင်းတုတော်တွေမှာ စံပယ်ပန်းကုံးတွေ ပူဇော်ထားတယ်။ ဘုရားပန်းအိုးတွေထဲမှာ သစ္စာပန်းနဲ့ ခေါင်ရန်းပန်း နီနီလေးတွေ။ အမွှေးတိုင် မီးခိုးငွေ့တွေက ပန်းတွေကြား ယှက်သန်းလို့၊ တခြားစင်လေးနှစ်ခုမှာတော့ ခရစ်တော် လက်ဝါး

ကပ်တိုင်တွေ၊ ပြီးတော့ မယ်တော်မာရီ ပိုစတာ ရုပ်ပုံလွှာ။

မီးဖိုချောင်က အသံတွေ ကြားနေရတယ်။ ခဏနေတော့ အိအိဟာ လင်ဗန်းကလေး ကိုင်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲက ထွက်လာတယ်။ ဓာတ်ဘူးတစ်လုံး ခွက်သုံးခွက် ပါတယ်။ မိုးမိုးက မုန့်ပန်းကန် ကိုင်လာတယ်။

သွက်ချာပါဒ ဝေဒနာသည်လေး တိုးတိုးက ခွက်တွေထဲကို လက်ဖက် ရည် ဖြည့်ပေးဖို့ ပြင်နေတယ်။ သူ့ခမျာ အတော်အားစိုက်ပြီး ဖိတ်တစ်ဝက် စဉ်တစ်ဝက်နဲ့ ခွက်တစ်ဝက်လောက်စီ ဖြည့်နိုင်ရှာတယ်။

ကလေးမလေးသုံးယောက်လုံးဟာဘကြီးတို့ကိုမျက်ခြည်မပြတ်တမ်း ကြည့်နေကြတယ်။

ဂျူလီယာဟာ စကား စပြောချင်နေတယ်။ ဧည့်ဝတ်ကျေလို့ ကျေးဇူး တင်ကြောင်း၊ မာကြောင်း သာကြောင်း၊ ဒီကို ပြန်ရောက်လာလို့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြောင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ ပြောနေလို့ ခုအခြေအနေနဲ့ တစ်ခုမှ အံဝင် ခွင်ကျ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားချက် ဝင်လာတယ်။ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသမျှ အတွေးတွေဟာ သူ့ကို စကား အကျယ်ကြီး အော်ပြောနေသလိုပဲ။ ဒါကြောင့် သူဘာမှမပြောမိဘူး။ ခန်းမတစ်ခုလုံးကိုတောင်စဉ်ရေမရလျှောက်ငေးနေတယ်။ သူ့ဘေးက သားသားကတော့ရင်အုံကြီး ဖောင်းချည် ပိန်ချည်နဲ့ ဆောက်တည်ရာ မရ။

တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင် ဖြိုခွင်းလိုက်သူကတော့ မိုးမိုးပဲ။

“မမ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမလဲ ဒီမှာ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။ ဂျူလီယာ့ခမျာ ဘာဖြေရမှန်း မသိတာနဲ့ ဘကြီး ကို စစ်ကူတောင်းတဲ့ အနေနဲ့ ကြည့်ရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါ ဘကြီး သူ့အတွက် ကူဖြေ ပေးနိုင်တဲ့ မေးခွန်း မဟုတ်ဘူးလေကွယ်။

မိုးမိုးဟာ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နဲ့ ဂျူလီယာနဲ့ ဘကြီးကို ကြည့်နေရှာတယ်။

“မမ… မမတို့ကို သမီးတို့က နှင်မထုတ်မချင်းပေါ့”

ဂျူလီယာက ကြောက်ရယ် ရယ်ရင်း ဖြေတယ်။

သားသားနဲ့ ကလေးတွေဟာသူ့ကိုကြောင်စီစီနဲ့ ငေးကြည့်နေကြတယ်။

“ကျုပ်တို့က ဘယ်တော့မှ နှင်မထုတ်တတ်ပါဘူး”

သားသားဟာ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ဘုရားရေ… ကျွန်မ ပြောတာ အဲဒီအဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ဘူး၊ စတဲ့ နောက်တဲ့ သဘောပါ၊ အဲသလို ပြောလေ့ ရှိကြလို့ပါ”

“ဟင်.. တကယ်လား”

“အင်း… ဟုတ်တယ်၊ ဆိုလိုတာကတော့ ကျွန်မတို့မှာ တခြား ဘာအစီအစဉ်မှ မရှိဘူး ပြောတာ”

သားသားက ကလေးတွေဘက် လှည့်ပြီး ဗမာလို တစ်ခုခု ပြောတယ်။ လေသံလေးနဲ့ပဲ။ ဘကြီးလည်း မကြားလိုက်ဘူး။ ကလေးတွေက ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“အစ်ကိုကြီး သူ ဘာပြောနေတာလဲ ဟင်”

ဂျူလီယာဟာ ချက်ချင်းကို သိချင်တော့တာပဲ။ ဘကြီး ပြန်ဖြေလိုက် တယ်။

“သေချာတော့ မသိဘူးကွယ်၊ ညီမလေး ပြောသမျှအကုန် အထအန လိုက်မကောက်ဖို့ လိုတယ်လို့ ပြောတာ ထင်ပါရဲ့ “

ခုနစ်

ကလေးများသည် ဂျူလီယာ့ကို ဤနေရာ ဤဒေသကနေ ဘယ်တုန်းကမှ မခွာ ခဲ့ဖူးသလို ခံစားချက်မျိုး ရစေခဲ့သည်။ သူတို့သည် ဂျူလီယာ့ကို ချစ်မြဲတိုင်း ချစ်၊ ဂျူလီယာနှင့် ဆိုလျှင် ပျော်မြဲတိုင်းပျော်၊ အရာရာကို ဂျူလီယာနှင့် မျှဝေခံစားချင်စိတ် ကိုယ်စီ ရှိကြသည်လေ။

မိုးမိုးက ခန်းမထဲရှိ သူ့ ကိုယ်ပိုင်ထောင့်ကလေးဆီ ဂျူလီယာ့ကို ဆွဲခေါ်သွား၏။ အဲဒီမှာ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို ပလတ်စတစ် အိတ်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် ထည့်ထားသည်လေ။ သီပေါက ဝယ်လာသည့် တစ်ပတ်ရစ် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အဘိဓာန်စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်၍ ဂျူလီယာ့ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ သူ ပြသည်။ လွယ်အိတ်ထဲက ဝေါဟာရ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကိုလည်း ဖွင့်ကာ ဖွင့်ကာဖြင့်။ သားသား ၏ သင်ခန်းစာများထဲမှ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရ အသစ်များကို သူ ခဲတံလေးဖြင့် ရေးမှတ်ထားပြီး စာလုံးတစ်လုံးချင်း ဘေးမှာတော့ မြန်မာဘာသာဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရေးမှတ်၊ တစ်ခါတလေပုံလေးတွေဆွဲ၊တစ်ခါတလေမှာတော့မေးခွန်းအမှတ်အသားလေး တွေ လုပ်ထားသည်။

အိအိကတော့ ဂျူလီယာ့လက်ကိုမလွှတ်တမ်းဆွဲ၊ လှေကားကိုထော့နင်းထော့နင်း ဆင်းကာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ အတင်းခေါ်တတ်၏။ ထင်းထည့်သော သစ်သားတဲကလေး အရိပ်အောက်မှာတော့ သူနှင့် ကိုအောင်တို့ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်တွေတုန်းက အပတ်တကုတ် ရက်လုပ်ထားကြသော ဝါးတောင်း ကလေး နှစ်ခု ရှိနေသည်။

ကိုလွင်- သူက ဂျူလီယာ့ ရှေ့တည့်တည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်တတ် ပြီး အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားချိန်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ဆိုင်းတတ်၏။ စရောက်ခါစက ကျွန်တော့်နာမည် ကိုလွင် ဆိုသော ဝါကျတစ်ကြောင်းကိုသာ အင်္ဂလိပ်လို ပြောတတ်ရှာသည့် ဤကလေးကို သူ စာသင်ပေးဖို့ အတော် ဝါယမ စိုက်ထုတ်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်တော် အင်မတန် နေလို့ကောင်းပါတယ် စသည်ဖြင့် ပြောတတ်နေပြီ။ ကိုလွင်သည် ခဏစဉ်းစားနေပြီး- "ကျွန်တော်က မြန်မာပြည်ကပါ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်နိုင်ငံကလဲ" ဟုပင် မေးလိုက်သေးသည်။ ထိုသို့ ပြောနိုင် ဆိုနိုင်သဖြင့် အလွန်တရာ ကျေနပ်နေသည်ကိုလည်း သူ့မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသည်။

သူတို့အားလုံး အတူတကွ ချက်ပြုတ်ကြသည်။ အာလူးတွေ အခွံ့နွှာ ပြီ ဆိုလျှင် ဂျူလီယာနှင့် အိအိက အမြဲ ကြီးကြပ်တတ်သည်။ စားချိန်တန်လျှင် တော့ ဂျူလီယာသည် ထမင်း၊ ဟင်းကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်ဖို့ ခက်လောက်အောင် တဆတ်ဆတ်

တုန်နေရှာသော သွက်ချာပါဒ ဝေဒနာသည်လေး တိုးတိုးကို သူ ရှိစဉ်ကလို ခွံ့ကျွေးမြဲ။

စိမ်းနေသည် မဟုတ်သော်လည်း သားသားက ခုထိ ခပ်ခွာခွာ နေမြဲ။ သို့သော် ညချမ်းချိန်ခါမတော့ အိပ်ရာ အခင်းအကျင်းကို သူကိုယ်တိုင် စီမံတော့သည်။ ကြမ်းပြင်ကို တံမြက်စည်းလှည်းအပြီးမှာ သူနှင့် မိုးမိုးက ဖျာတွေ၊ စောင် တွေ၊ မွေ့ရာတွေကို ဗီရိုတစ်လုံးထဲမှ ထုတ်ကာ ခန်းမကြီး ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခင်းကျင်း၏။ အခန်းသဘောမျိုးဖြစ်အောင် လိုက်ကာ ကာ၏။ ဂျူလီယာ့အတွက် အိပ်ရာကို ဖျာသုံးထပ်ခင်း၊ မွေ့ရာခင်း၊ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့မှု ရှိ မရှိ အိပ်ရာပေါ် ဒူးထောက်ကာ စမ်းသပ်နေပြန်သည်။ ဘုရားပန်းအိုးများထဲမှ နှင်းဆီတစ်ခိုင် ကို သူယူ၏။ နှင်းဆီနံ့က ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော်စေပြီး အိပ်မက်ဆိုးများကို ဖယ်ရှား ပေးမတဲ့။ ဂျူလီယာ အိပ်ရာဝင်တော့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ခေါင်ရန်းပန်းနီလေး တစ်ပွင့်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"အစ်ကိုကြီး မအိပ်သေးဘူးမို့လား"

ဂျူလီယာက လေသံကလေးဖြင့် မေး၏။

"အင်း… မအိပ်သေးပါဘူး"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မအိပ်သေးလို့လား"

"ဟုတ်ပါဘူး၊ညီမလေးနဲ့တူတူလိုက်လာပေးလို့ ညီမလေးကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားလို့ပါ"

"ငါက ညည်းအစ်ကိုလေ၊ ဒါ ပြောနေစရာ မလိုပါဘူး"

"ပြောရမယ် အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးသာ မပါရင် ကျွန်မ ဘာလုပ်မိမယ် ဆိုတာ မသိဘူး"

မနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်တော့ ခွေးဟောင်သံတွေနှင့်အတူ နိုးထလာကြသည်။ လိုက်ကာအပြင်ဘက်မှာတော့ ကလေးတွေ ခြေဖော့နင်း၍ သွားလာနေသံ၊ လေသံလေးများဖြင့် စကားပြောနေသံတွေကို ကြားနေရ၏။ မီးခိုးနံ့၊ ကြက်သွန်ဖြူ ဆီသတ်နံ့၊ ကြက်ဥကြော်နံ့၊ နံနံပင်နံ့တွေ ကြိုင်… လှိုင်….။

ကျောင်းဝင်းထဲမှ ဆိုင်ကယ်စက်သံကိုလည်း ကြားနေရ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်က လိုက်ကာကို ဆွဲလှပ်လိုက်ချိန်မှာ ဂျူလီယာ

ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်သည်။ အိပ်ရာတွင်း နံနက်စာအတွက် မိုးမိုးသည် ရေနွေး၊ ကော်ဖီထုပ်၊ နို့ဆီထုပ်၊ မုန့်များကို လင်ဗန်းလေး တစ်ချပ်ဖြင့် သယ်လာသည်။ ဦးဘ အတွက်တော့ လက်ဖက်ရည်။

"ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်"

"You is welcome"

"မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ You are welcome လို့ ပြောရတယ်"

ဂျူလီယာက မိုးမိုးကို အမှားပြင်ပေးသည်။

မိုးမိုးက တွေခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်ပြီးမှ ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်၏။

"အိုး... ဆောတီး ဆောတီး၊ ဆိုးဆောတီး"

"တခြားကလေးတွေကော"

မိုးမိုးက မှန်ကန်သော စကားလုံးကို ကြိုးစားပန်းစား ရှာဖွေနေ၏။

"အလုပ် လုပ်နေတယ်"

"သားသားကကော"

မိုးမိုးက ပြုံးတုံးတုံးလေး ဖြစ်လာ၏။

"အလုပ်လုပ်ရင်း စောင့်နေတယ်"

ဂျူလီယာက ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို မြည်းလိုက်သည်။

"အရမ်းကောင်းတယ်၊ သိပ်တော်တာပဲ မိုးမိုးက"

မိုးမိုးမျက်နှာလေး ဝင်းသွားသည်။

အိပ်ရာများကို သိမ်းရင်း ဦးဘနှင့် ဂျူလီယာ၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်

ကျောင်းဝင်းထဲ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

သားသားသည် အာလူးအိတ်ကြီး နှစ်အိတ်ကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် ဟန်ချက်ညီအောင် တင်နေသည်။ ဆိုင်ကယ် မောင်းသူက အာလူးအိတ်တွေကို ကြိုးနှင့်ချည်၊ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းထွက်သွားသည်။

သားသားက ဦးဘနှင့် ဂျူလီယာ့ အနားကို လျှောက်လာသည်။ နှုတ်ဆက်သည်။ မောသံက မပျောက်တတ်သေး။

"ဂွတ်မောနင်းပါ၊ စားပြီးကြပြီလား"

"မိုးမိုးက မနက်စာ ပြင်ပေးပါတယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ"

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လား မသိ။ သားသား၏ဘယ်ဘက် မျက်လုံးက ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တွန့်တွန့်သွားသည်။ သူ ဂျူလီယာ့ဘက် လှည့်လိုက်သည်။

"သီပေါမြို့ထဲမှာ လုပ်စရာလေး ရှိလို့၊ အချိန်ရရင် လိုက်ခဲ့မလား"

ဟု ဂျူလီယာ့ကို သူ မေးလိုက်သည်။

"လမ်းလျှောက်ပြီး သွားမှာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

ဂိုဒေါင်ထဲ ဝင်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီးကို သူ ထွန်းထုတ်လာ သည်။ ဆိုင်ကယ်လေးက ဟောင်းနွမ်းလှပြီ။ နောက်မှန်တွေလည်း မပါ။ ရှေ့ ရွှံ့ကာလည်း မရှိ။ ရှေ့မီးကြီးမှ ဝါယာကြိုးတွေကအပြင်သို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်လျက်။ သို့သော် တစ်ချက်နှိုးရုံဖြင့် စက်က ဝူးခနဲ နိုး၏။ သားသားက ဆိုင်ကယ်စီး ဦးထုပ်တစ်လုံး လှမ်းပေး၏။ ဦးထုပ်က ဂျူလီယာ့အတွက် သေးလွန်း နေသည်။ သားသားသည် ဆိုင်ကယ်ကို ခွရင်း သူ့နောက်က ထိုင်ဖို့ ဂျူလီယာ့ကို ဖိတ်ခေါ်နေလေပြီ။

သူတို့ရိပ်မြုံ ကျောင်းအိုဟောင်းမှသည် လမ်းမကြီးအထိ ကျင်းတွေ၊ ချိုင့်တွေ၊ သစ်မြစ်တွေ ဗရပွနှင့် မြေလမ်းကို သားသားသည် အေးဆေး ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ဂျူလီယာကတော့ သားသား ခါးကို သိုင်းဖက်ထားဖို့ရန် ယုံကြည်ချက် ရှိမနေသေး။ ထို့ကြောင့် တန်းကိုသာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

သူ ဆိုင်ကယ် မစီးဖြစ်တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ့ဆံနွယ်တွေ က လေထဲ တလွင့်လွင့်၊ ပန်းရနံ့နှင့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခုတ်ထားသော သစ်စိမ်းနံ့တွေ ရတော့ ခရီးရှည်ပါစေဟု သူ မျှော်လင့်မိနေခဲ့ပြန်သည်။

သီပေါရောက်တော့ အပေါ်ထပ် ဝရန်တာကျယ်ကြီးနှင့် ကျွန်းအဆောက် အအုံကြီး တစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်ကြသည်။ ရပ်စောင့်နေသော လူအုပ်ကြီးက မနည်း မနော။ အတွင်းမှာ ယောကျ်ား၊ မိန်းမများသည် စာဖိုင်တွေ တောင်ပုံရာပုံ တင်ထား သည့် စားပွဲကြီးတွေနောက်မှာ ထိုင်နေကြသည်။ လက်နှိပ်စက် ရိုက်သံတွေကို

လည်း တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ကြားနေရ၏။

သားသားက ဂျူလီယာ့ကို ဆိုင်ကယ်နားမှာ စောင့်ဖို့ ပြောရင်း အတွင်း သို့ ဝင်သွားသည်။ သူ့သင်္ကန်းကြောင့်လား မသိ၊ လူတွေက သားသားကို ရိုသေလေးစားစွာ ရှဲခနဲ ဖယ်ပေးကြသည်။ သားသားက အဆောက်အအုံထဲ ဝင်သွား၏။

လူတစ်ယောက်က ဂျူလီယာ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ မြန်မာလို တစ်ခုခု လှမ်းပြောသည်။ ဂျူလီယာ နားမလည်။ သူ့လေသံကို မဖမ်းတတ်။ ထို့ကြောင့် လျစ်လျူရှုထားလိုက်သည်။ ထိုသူက လက်လျှော့မသွား။ ဒုတိယလူတစ်ယောက် က လှမ်းပြောပြန်သည်။ သူ ဘယ်က လာတာလဲဟု မေးသည်ထင်၍ အမေရိကန် ဟု လှမ်းဖြေလိုက်သည်။

ထိုလူနှစ်ဦးသည် တစ်ပြိုင်နက် စကားလုပြောနေကြသဖြင့် အသံတွေ ဆူညံနေ၏။ အဆောက်အအုံထဲမှ ရဲအရာရှိနှစ်ဦး ထွက်လာမှ သူတို့ တိတ်သွား ကြသည်။

ခဏနေတော့ သားသား ပြန်ရောက်လာသည်။

“ခင်ဗျားကို ဧည့်သည်အနေနဲ့ သတင်းပို့ရတယ်လေ၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ် တို့က နိုင်ငံခြား စပိုင်တွေ လက်ခံထားတယ်လို့ သူတို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်”

“ဟင်... စပိုင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့အတွက် စပိုင် လုပ်ရမှာလဲ”

သားသားက ပခုံးတွန့်သည်။

“အမေရိကန် ထောက်လှမ်းရေးအတွက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဗြိတိသျှ ဘုရင်မကြီးအတွက်၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကဲ... တစ်ခုခု စားချင်လား”

“ဟင့်အင်း... အဲ... နည်းနည်းပေါ့”

မြစ်ငယ်မြစ်ကမ်းပါးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတစ်ခုဆီ ဆိုင်ကယ် ကို မောင်းလာခဲ့သည်။ သားသားသည် ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ပြီး ဆိုင် ဝရန်တာရှိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော စားပွဲရှိရာသို့ ဂျူလီယာ့ကို ဦးဆောင် ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲမှ လူတွေအားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက သူတို့ဆီမှာ ရောက်နေသည်။ စကားသံတွေ ရုတ်တရက် တိတ်သွားသည်။ တချို့က ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း၊ တချို့က နှစ်လိုဖွယ် အံ့အားသင့်၊ တချို့ကတော့ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချချင် သလို မဲ့ရွဲ့ညို့မှောင်။ ဂျူလီယာက အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်ပြီး ခုံမှာ ထိုင်လိုက် သည်။

သူတို့ရှေ့မှာတော့ ဒုဋ္ဌဝတီ မြစ်ပြင်ကျယ်သည် တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်း နေ၏။ မြစ်ကမ်းပါးမှာ လှေအိမ်ကြီးတွေ ရှိနေသည်။ တစ်စီးပေါ်မှာ ကလေး တစ်ယောက်

ဆော့နေသည်။ နောက်တစ်စီးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က ငါးဖမ်း ပိုက်ကွန်ကို ရေပြင်ပေါ် ဖြန့်ခနဲ ပစ်ကြဲနေသည်။ လှေအိမ်ကြီးတွေ အနားမှာ တော့ ဒူးဆစ်လောက် နက်သည့် ရေထဲ မိန်းမနှစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်ကာ အဝတ်လျှော်နေကြသည်။

ဆိုင်ထဲကို ဂျူလီယာ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲက လူတွေက သူ့ကို ငေးနေဆဲ။

သူ သားသားနား တိုး၍ လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို ဒီနေရာက ကြိုဆိုချင်စိတ် မရှိဘူး ထင်တယ်”

“ဒါ ကျုပ်အမှားပါ၊ စိတ်ပူမနေနဲ့”

“သူတို့ ဘာလို့ ဒီလိုကြီး စိုက်ကြည့်နေကြတာလဲ”

“ကျုပ်တို့က ဒီက လောကဥပဒေသကိုမှ မလိုက်နာဘဲ”

“ဘယ်လို ဥပဒေသလဲ”

“ရသေ့၊ ရဟန်းက မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားနေတာလေ၊ ဒီလိုမြင်ကွင်းမျိုး သူတို့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။ ဒါမျိုး မဖြစ်ရဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတာကိုး”

“ဒါပေမဲ့ ရှင်က တကယ့် ရသေ့၊ ရဟန်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်၊ မဟုတ် သူတို့ဘယ်သိပါ့မလဲ ဂျူလီယာ၊ သင်္ကန်းဝတ်ပြီး ဦးပြည်းနဲ့ မြင်ရင်ကို လုံလောက်ပြီလေ”

စားပွဲထိုးမလေးကို သားသားက ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုကောင်မလေးသည်လည်း သူတို့ကို အံ့သြတကြီး ငေးနေသည်ပဲ။ သားသားက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ အရည်ဖျော် နှစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးမလေး ထွက်သွားတော့ သားသားသည် ပင့်သက်တွေ အကြိမ်ကြိမ် ရှိုက်ပြီး-

“တစ်ခုလောက် မေးလို့ ရမလား” ဟု စကားစ၏။

“ကြိုက်တာ မေးပါ”

“အမေရိကန် နည်းနဲ့တော့ မဖြေနဲ့နော်၊ ကျုပ် နားမလည်ဘူး”

“စိတ်ချပါ၊ အဲလို မလုပ်ပါဘူး၊ ကတိပေးပါတယ်”

“ဂျူလီယာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမှာလဲ”

စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ငြိမ်နေပြီးမှ ဂျူလီယာ ဖြေလိုက်သည်။

“ရှင် နှင်မထုတ်မချင်း”

“ကျုပ် ဆိုလိုတာက မင်း နယူးယောက်ကို ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

“ရှင် မပါရင် ဘယ်တော့မှ မပြန်ဘူး”

ဂျူလီယာက ခပ်တိုးတိုး ထပ်ပြောသည်။

“ရှင့်မေးခွန်းကို ကျွန်မ အသေအချာကို နားလည်ပါတယ်”

မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော အမူအရာ၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထွင်းဖောက် မတတ် ကြည့်နေသော အကြည့်။

သားသားသည် ဂျူလီယာ့ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဂျူလီယာ့ မျက်လုံး တွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေ၊ ခေါင်းကို ငဲ့စောင်းပုံတွေ၊ သူပြောနေတာ သူ သေချာသိရဲ့လား ဆိုသည့် အကြည့်။

“ဒါကလည်း ရှင် အလိုရှိမှပါလေ”

ဂျူလီယာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သားသား၏ အရိုးခံမျက်နှာကို လှမ်းမြင်ရသည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က အငွေ့တထောင်းထောင်း ခေါက်ဆွဲတွေ သယ်လာသည်။ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်တွေကို စားပွဲပေါ် အမြန်တင်တော့ အရည်တွေက ဂျူလီယာ့ ခြေထောက်ပေါ် အတန်ငယ် စဉ်ကုန်၏။ ဂျူလီယာ မလှုပ်။

“မင်း… မင်း… နေချင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

ဂျူလီယာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။

“ကျုပ်နဲ့အတူ နေချင်တယ်လား ဂျူလီယာ”

ထိုတဒင်္ဂ ခဏမှာတော့ သားသားသည် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်နေပုံ မပေါ်။

ရှစ်

“နေပါဦး… ဘကြီးရဲ့”

ကျွန်တော် ဘကြီးစကားကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတွေ အကုန်လုံးကို ဘကြီးက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရှိကြတုန်းက ဘကြီးမှ မပါဘဲကို”

“အတော်များများကို ဘကြီး ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် တွေ့ခဲ့ပြီး ကျန်တာတွေကတော့ သား မိဘနှစ်ပါးက ပြောပြတာပေါ့ကွယ်”

ဘကြီးဘက ရှေ့ကို ကုန်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နေကြာစေ့ ပန်းကန် ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော် မေမေ့အကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“မေမေ ပြန်ရောက်လာတာကိုဖေဖေကဘာဖြစ်လို့ဝမ်းမသာတာတဲ့လဲ”

“သူ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်”

“မေမေက သူနဲ့ တူတူနေချင်တယ် ပြောတော့ ဖေဖေ ဝမ်းမသာပါဘူး”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ လူကလေးရဲ့၊ သူ အရမ်းကို ဝမ်းသာရှာတာ”

“ဘကြီး ပြောပုံအရတော့ ဝမ်းသာပုံ မပေါ်ဘူး ဆို”

“သူက ဝမ်းသာတာကို ချက်ချင်း မဖော်ပြတတ်ဘူးလေ၊ တကယ်လို့ဖော်ပြခဲ့မယ် ဆိုရင်လည်း ဂျူလီယာ နားမလည်လောက်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စတွေက ရှုပ်ထွေးတာကိုး။ လူနှစ်ယောက်ဟာ အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းကို ပြောနေ တယ် ဆိုရင်တောင် အကြောင်းအရာက တူတူပဲလို့ ဆိုလိုတာမျိုး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တာ။ အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းကို နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ကြားခဲ့ရင် တောင် နားလည်မှုက ထပ်တူကျချင်မှ ကျတာ၊ တူညီတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို နှစ်ယောက် လုံး လုပ်ချင်တယ် ဆိုဦးတော့ ကျိန်းသေပေါက် လုပ်လိမ့်မယ်လို့ အာမခံတာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“သားသားဟာဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ပီတိသောမနဿကြောင့်နှုတ်ဆွံ့နေတာ၊ ဂျူလီယာကတော့ စိုးရိမ် ကြောက်ရွံ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လိုဘမပြည့်တဲ့ ဒေါသ တရားကြောင့်လား နှုတ်ဆွံ့ရရှာတာ၊ တကယ်တော့လည်း တခြား လူတစ်ယောက် ရဲ့ ခံစားချက် ဘာသာစကားကို အပြည့်အဝ နားလည်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဘကြီးတို့ဟာ အချိန်အကြာကြီး ယူရတာကိုးကွဲ့၊ တချို့လူတွေကတော့ ဒီကိစ္စမှာ သူများတကာ

ထက် ပိုကျွမ်းကျင်တယ်၊ အချိန် သိပ်မယူရဘူးပေါ့”

“သား မေမေက နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့… အဲလိုလား ဘကြီး”

“စစချင်းတော့ သူ့အတွက် မလွယ်ခဲ့ဘူးလို့ပဲ ပြောကြပါစို့ကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“အင်း…. ဘိုဘိုရေ၊ သားက ခက်ခက်တွေ မေးသကိုးကွဲ့၊ အဲဒီတုန်းက မင်းမေမေဟာ သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံအောင် ထုပ်သိမ်းထားတဲ့ အခြေအနေမျိုးမို့ ထင်ပါရဲ့”

ဘကြီးက ခေါင်းကုတ်နေသည်။ အသက်ရှူသံက ချွဲသံ နည်းနည်းပါလာသည်။ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ့ဗိုက်ထဲက ဂွီဂွီ ဂွမ်ဂွမ် အသံတွေ မြည်နေခဲ့သည်။ ခုတော့ သူ ဘူခနဲ အကျယ် ကြီး လေလည်နေပြီ။ ဘကြီး ပင်ပန်းလွန်းနေသည်ကို ကျွန်တော် မြင်နေရသည်။

“ဘကြီး ပင်ပန်းနေပြီ ထင်တယ်၊ ခဏလောက် နားပါလား”

“အင်း… မဆိုးဘူး”

“တစ်ခုခု စားမလား ဘကြီး”

“နည်းနည်းပေါ့”

ပေါင်မုန့်မီးကင်နှင့် အသင့်ဖျော်ကော်ဖီ လုပ်ပေးလိုက်သည်။ ဘကြီး က ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို ကော်ဖီထဲ နှစ်ကာ တို့စားရသည်ကို နှစ်ခြိုက်၏။ စားသောက်ပြီးတော့ သူ ဆိုဖာပေါ် လှဲ၍ အညောင်းဆန့်၏။ ကျွန်တော် ပန်းကန်တွေကို အမြန်ဆေးပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ မှိတ်သွားပြီ။

ဘကြီး မေးစက်နေတုန်း ကျွန်တော် စက်ဘီးကို ထုတ်၍ ကိုအေးမင်း ဆီသို့အမြန်ဆုံး နင်းလာခဲ့သည်။ မိဘများ၏ ဇာတ်လမ်း ကိုအေးမင်းကို ဖောက်သည် ချချင်လိုက်သည်မှာ တစ်ပိုင်းကို သေလို့။ သို့သော် သူက မရှိ၊ ရုံးခန်းကလည်း ပိတ်လို့။

ဈေးဘက်ကို တစ်ချက် ပတ်ကြည့်သည်။ မအိတို့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာများ သူ ရှိနေမလား။ မအိက ဆိုင်ကောင်တာမှာ ထိုင်ကာ ဆဲလ်ဖုန်းနှင့် ကစားပြီး ယင်ကောင် ယမ်းနေသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့၍ ပျော်ပုံရသည်။

“ကိုအေးမင်း ဘယ်သွားလဲ အစ်မ”

“ပြင်သစ်တိုးရစ် နှစ်ယောက်နဲ့ အင်းလေး လိုက်သွားတယ်၊ နက်ဖြန် ပြန်လာမတဲ့”

ကျွန်တော့် အလိုမကျမှုတွေကို မျက်နှာမှာ သူ မြင်သည်ထင့်။

“အစ်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မောင်လေး”

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဗိုက်ဆာလား၊ ခေါက်ဆွဲ စားမလား”

“ဟင့်အင်း... မစားတော့ဘူး၊ ကျေးဇူး အစ်မ”

ကျွန်တော် သူ့ကို နှုတ်ဆက်၊ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဈေးထဲ တဝဲလည်လည် လျှောက်ပတ်ပြီး လမ်းမကြီးပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ လူတွေ စည်ကားလွန်း သည်။ တစ်ကိုယ်တည်း နေလို့ရသော နေရာ ရှာရမည်။ ထို့ကြောင့် လှေကားထစ် ပေါင်း ၂၇၃ ထစ်ကို တက်၍ မြို့ကို စီးမိုးမြင်ရသော သိမ်တောင်ကျောင်းပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည့် ထိုနေရာသည် ကျွန်တော်တို့၏ ကလော တောင်ကြားလေးတစ်ခုလုံးကို မြင်ကွင်းကျယ် မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသည်။ ဈေး၊ ကျွန်တော့်ကျောင်း၊ ဘောလုံးကွင်းတွေနှင့် ကလော ဟိုတယ်ထိ တိုးလျှိုပေါက် မြင်နေရ၏။

တောင်ထိပ်မှာ အိမ်ချင်မူးတူး ကြောင်ကြီးနှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုနေကြသည်။ ကိုရင်လေးတချို့က ကျောင်းခန်းမ နောက်က ကွင်းထဲမှာ ဘောလုံး ကန်နေကြသည်။ လျှော်ဖွပ်ပြီးစ သင်္ကန်းများကို တန်းစီ နေလှန်းထား၏။

စေတီတော်၏ အရိပ်ကို ခိုပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ တစ်မြို့လုံးကို ဘာရယ် မဟုတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် အားလုံး ကို သိရှိနေပြီး ဘယ်အရာကို မှ မေ့လျော့သွားခြင်း မရှိဟု ဖေဖေ ရေးခဲ့ဖူးသည်။ အကယ်၍သာ ထိုစကား မှန်ခဲ့ပါလျှင် မေမေ့အကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာဖြစ် လို့များ မသိသလောက် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ တူတူရှိခဲ့ကြသော အချိန် များကို ဘာဆို ဘာမှ မမှတ်မိရခြင်း အကြောင်းရင်းက ဘာကြောင့် ဘကြီးကတော့ကျွန်တော်သည်ကလောမှာမနေခင်မိဘများနှင့်အတူ သီပေါရှိ ကျောင်းအိုပျက်ကြီးမှာ နှစ်အတော်ကြာ တူတူနေခဲ့ဖူးသတဲ့။ သို့သော် လုံးဝ မမှတ်မိရခြင်း အကြောင်းအရင်းက ဘာကြောင့်များလဲ။

ခွေးငယ်လေးတစ်ကောင် ကျွန်တော့်နားသို့ သတိကြီးကြီးထား၍ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို နှုတ်သီးလေးဖြင့် တို့ကာတို့ကာနှင့် ချစ်ခင် ယုယမှုကို ခံချင်နေရှာသယောင်။ ကျွန်တော် ခွေးလေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း

နောက်ကျောဘက်မှဘောလုံးသမားကိုရင်များ၏အသံကို နားစွင့်နေမိစဉ်မှာပင် မျက်လုံးထဲမှာ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းများ မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ စိတ်မြင်ကွင်း လေလား မပြောတတ်။

အသံလွင်လွင်လေးနှင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် ကျွန်တော့်ကို သစ်ပင် တက်နိုင်အောင် ကူညီလျက်ရှိသည်။ သူ့မှာ လက်တစ်ဖက်သာ ရှိသော်လည်း သစ်ပင်ထိပ်ဖျားထိ တက်နိုင်သော အံ့မခန်း ကောင်မလေးပင်။

မတ်နေအောင် မရပ်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကို လျှာထွက်သည် အထိ ဘောလုံး ယှဉ်ကစားနိုင်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်။

လေးလံလှသော ပုဆိန်ကြီးဖြင့် ထင်းတွေ ခွဲနေသော ဖေဖေ။

ကျွန်တော့်နားက ဘယ်တော့မှ မခွာသော ခွေးကလေး တစ်ကောင်၊

အင်း... မှတ်ဉာဏ်ဆိုတာ အဖြေ၏ အခြားပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်လိမ့်မည်၊ မှတ်ဉာဏ်မှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန် ရှိသည်။ အခါသင့်လို့ အခွင့်သာမှသာ ပေါ်လာ တတ်သည်။ မှတ်ဉာဏ်တို့က ကျွန်တော်တို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိစေဖို့သာ လို၏၊ သို့တည်းမဟုတ် မှတ်ဉာဏ်တွေ မတွေ့နိုင်အောင် ပုန်းအောင်းနေဖို့ပေါ့။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုက်အနည်းငယ်အကွာမှာ ရပ်နေကြသည့် ကိုရင်ကြီး နှစ်ပါးက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုအတိုင်း ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျောင်းပရိဝုဏ်နှင့် ကျောင်းခြံဝင်းတွေကို ကျွန်တော် စတင်မှတ်မိစ ပြုလာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့် မှတ်ဉာဏ်ထဲက သီပေါ ကျောင်းအိုပျက်မှာ ဘကြီးဘ ပြောသော ပုံစံနှင့် ထပ်တူ မကျလှ။ ဘုရားခန်းကြီး၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို လျှပ်စစ်မီး စလွယ်တွေ ပူဇော်ထားခြင်း၊ ကွဲအက်နေသော ဂိုးတိုင်များနှင့် ဘောလုံး ကွင်း၊ ဒါတွေက တူသည်။ သို့သော် ထင်းထည့်သည့် စတိုခန်း နောက်မှာ အုတ် အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှိနေသည်။ အတွင်းမှာ ရေပူရသော ရေပန်း၊ ရေအင်တုံ တွေနှင့်၊ ဘိုထိုင် ကမုတ်အိမ်သာနှင့်၊ ကျွန်တော် မေမေ အိမ်သာထိုင်နေသည်ကို လှမ်းတွေ့နေရသည်။

ကျောင်းမှနေ၍ မြို့ထဲ သွားဖို့ ကားတစ်စီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နားထဲမှာ ထူးဆန်းသော အသံတွေ ကြားယောင်လာသည်။ ငယ်သံ ပါအောင် ဟစ်အော်သံများ။ မဟူရာည ကောင်းကင်ထိ ထိုးတက်နေသော မီးတောက်ကြီး။ မည်းနက်ညိုမှိုင်းနေသော မီးခိုးလုံးကြီးတွေ။ ကျွန်တော့် လက်မောင်း ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲကာ ကျွန်တော့်ကို စွေ့ ခနဲ ပွေ့ချီလိုက်ပြီး

ပြေးလွှား နေခဲ့သည်။

သစ်သားကို မီးလောင်သော ညှော်နံ့က စူးစူးဝါးဝါး။ မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘယ်မှာလဲ။

မြင်ယောင် ကြားယောင်နေသော အတိတ်မြင်ကွင်းတို့သည် အလာတုန်းကလိုပင် ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့သည်။ ပြီးပြီ။ ဒါပဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်စိတ်စင်မြင့်ကို မဟူရာကတ္တီပါ ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်သည့်အလား။ ပြန်ပွင့်လာမလား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေသော်လည်း အကြောင်းမထူး။ မှတ်ဉာဏ်သည် ဟောင်းလောင်း။ ဘာပုံရိပ်မှ မရှိ။ အမြင်၊ အကြား၊ အနံ့ ဘာဆို ဘာမှ မရှိ။

ကျွန်တော့်မှာ မဖြစ်နိုင်တာကို လွန်လွန်ကြူးကြူး တောင်းဆိုမိဘိ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘကြီးက အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ရပ်နေသည်။ သူက သမ်းဝေရင်း အညောင်းဆန့်နေသဖြင့် သူ့အဆစ်တွေ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် မြည်သံထွက်နေ၏။

“အားကို ရှိသွားတာပဲ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ထပ်ဖျော်ပေးဦး သား၊ ပြင်းပြင်းလေး လုပ်နော်”

ဘကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခြံထဲ ဆင်းသွား၏။ သူ့အတွက် ကော်ဖီ ဖျော်နေတုန်း တဗွမ်းဗွမ်း ရေသံတွေ ကြားရသည်။ ရေအေးတွေကို အားပါးတရ ခေါင်းပေါ် လောင်းချိုးနေလေသည်ကိုး။

ရေချိုးပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာတော့ ဘကြီးသည် ဖျတ်လတ်၊ သွက်လက်ကာ စိတ်နှလုံး ပေါ့ပါးနေပုံ ပေါ်၏။ ဘကြီးကို ထိုသို့ မတွေ့ရသည်မှာ အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ စားပွဲပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ကော်ဖီခွက် တင်ပေးထားပြီး ပေါင်မုန့်မီးကင် နှစ်ချပ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြင်ဆင်ပေးထားခဲ့သည်။

“ကျေးဇူးပဲ သားရယ်၊ ဘကြီးတို့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ကြမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘကြီး၊ ဒါပေမဲ့ သား မေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်” ဘကြီးက ပေါင်မုန့်ကို ကော်ဖီထဲ နှစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မေးပြီ။

“သားတို့အားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်ကြီးမှာ တူတူနေခဲ့ကြတာ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ... ဟုတ်တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်လောက် ကြာလဲဟင်”

ဘကြီးက ခဏ စဉ်းစားပြီး-

“လေးနှစ်ကျော်လောက်ကွဲ့” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီလောက်တောင် ကြာတာလား၊ ဒါဆို သား ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခုမှ မမှတ်မိတာလဲ ဟင်”

“သားက သိပ်ငယ်လွန်းသေးလို့ပေါ့ကွယ်”

“ဘယ်လောက်များ ငယ်လို့လဲ ဘကြီးရယ်”

“ဘကြီးတို့ ထွက်လာတော့ သားက ငါးနှစ်လေ၊ မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ သားရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သိမ်းဆည်းထားမှာပါ သားရယ်”

“ဩော်.. ဒါဆို သား နှလုံးသားက မှတ်ဉာဏ်သိမ်းစက်လိုမျိုးလား”

“သဘာဝအားဖြင့် နှလုံးသားဟာ စိတ်ထက်ပိုပြီး တိတိကျကျ မှတ်မိတတ်တယ်၊ နှလုံးသား မှတ်ဉာဏ်ဟာ ပျောက်ပျက်သွားတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မှန်သမျှအတွက် နှလုံးသားမှာ နေရာလွတ် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီ မှတ်ဉာဏ်တွေကို စကားလုံးအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးဖို့သာ ခက်ကောင်းခက်မှာ”

“ဒါဆို အားလုံး အဲဒီမှာ ရှိနေတယ်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သား”

“သားတို့ နေခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်မှာ မီးလောင်ခဲ့ဖူးသလား ဟင်”

“ဟင်… ဘာဖြစ်လို့ အဲ့လို မေးတာလဲ”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းက ကန့်သတ်ချက်ဘောင်ကို ကျော်လွန်သွားသည့်အလား ဘကြီး၏ လေသံသည် ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မပြောတတ်ပါဘူး၊ အဲ့သလို ခံစားမှုမျိုး ရနေတယ် ဘကြီး”

“အင်း… ဟုတ်တယ်ကွယ်”

“အဲဒီမှာ”

ကျွန်တော် ဆွံ့အ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်တော့ တစ်ယောက်ယောက်များ သေသွားခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း.. မသေပါဘူး”

“မီးကို မငြိမ်းကြဘူးလား”

“မီးက ငြိမ်းမနိုင်လောက်အောင် ကြီးလွန်းခဲ့တယ်ကွယ်၊ တစ်ကျောင်းလုံး ပြာကျသွားခဲ့တယ်၊ တိုင်တွေနဲ့ သွပ်မိုးပဲ နည်းနည်းကျန်တယ်”

“မီးက ဘယ်က စလောင်တာလဲ ဟင်”

“တစ်ခါတလေ အဲ့သလိုပဲ လောင်တတ်တယ်ကွယ်”

“အကြောင်းမရှိဘဲတော့ ဒီအတိုင်း ထမလောင်ပါဘူး ဘကြီးရာ”

ကျွန်တော် အတိုက်အခံ ပြောလိုက်သည်။

“ဖယောင်းတိုင်မီးကနေ စတာလား၊ မီးဖိုချောင်က စတာလား မသိပါ ဘူး၊ ကျောင်းအို ကျောင်းဆွေး ဆိုတော့ လောင်စာကလည်း ပေါတယ်လေ၊ အကြောင်းရင်းကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ”

အမှန်တရားကို ပြောနေခြင်း ဟုတ် မဟုတ် သိနိုင်ဖို့ ဘကြီး၏ မျက်လုံး တွေကို ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေစရာ မလိုခဲ့။ ဘကြီး တစ်ခါက ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့ဖူးသလိုပင် မုသားဟူသည် ခက်ခဲလွန်းလှသော အခြေအနေမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်းကိုး။ ဘကြီးတစ်ယောက် ဒီ မုသားစကားကို ဆိုဖို့ ဘယ်အရာကများ သူ့ကို တွန်းအားပေးခဲ့ပါသလဲ။

နောက်မေးခွန်း ထပ်မမေးနိုင်ခင် ဘကြီးက ကော်ဖီကို ကျိုက်ချလိုက်သည်။

“မကြာခင် မှောင်တော့မယ်၊ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောရမလား မပြော ရတော့ဘူးလား သား” ဟု ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်လေသည်။

ကိုး

နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာအထမှာ နှုတ်ဆက်စာ တစ်စောင်များ တွေ့နေရဦး မလားဟု ဂျူလီယာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ စကားတွေ ပြောခဲ့ကြပြီးနောက်ပိုင်း သားသားတစ်ယောက် အငြိမ်ကြီး ငြိမ်နေ၏။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံလို ငြိမ်ခြင်း မဟုတ်၊ ရင်တွင်းက ဝေဒနာတွေကို မြိုထား တတ်သူတစ်ဦး၏ ငြိမ်နည်းမျိုးပါ။

ကလေးတွေက ပျော်ပွဲစားခရီးတစ်ခုလို ပြင်ဆင်ပေးနေကြသည်။ အိအိက ပန်းကိတ်တွေ၊ ဟင်းရွက်စုံဟင်းတွေ၊ ကြက်ဥကြော်တွေ၊ ထမင်းတွေ ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ရင်း အလုပ်များနေသည်။ မိုးမိုးနှင့် ကိုမောင်က အစောကြီး ထပြီး မြို့ထဲသို့ သွားကာ ခရက်ကာ မုန့်တွေ၊ ပတ်ဖ်တွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေ၊ ရေသန့်ဘူးတွေ ဝယ်လာကြသည်။ အဆိုပါ စားသောက်ဖွယ်များကို သပ်ရပ်စွာ ထုပ်ပိုး၍ ဝါးခြင်းတောင်းလေးထဲ ပန်းကန်တွေ၊ စားပွဲခင်းတစ်ခုနှင့် အတူထည့်၊ ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ကြိုးဖြင့် ခိုင်ခိုင်ချည်။ ကနေ့ သားသားသည် ဂျူလီယာနှင့် အတူ အပြင်ထွက်မည်။ ကလေးများအားလုံး ခြံဝင်းထဲ ဆင်း၍ ကမ္ဘာတစ်ပတ် ပတ်တော့မည့် ဟန်မျိုးနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်နေကြသည်။

သီပေါအထွက်လမ်း ရောက်တော့ သားသားသည် လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ခြောက်သွေ့ ဖုန်ထူ၍ ကျဉ်းလှသော လမ်းကလေးများမှ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းလာခဲ့သည်။ ငှက်ပျောခင်းတွေ၊ စပါးခင်းတွေကို ကျော်ဖြတ် လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာအရောက် ရေမရှိသလောက် ဖြစ်နေသည့် စမ်းချောင်းကလေးထဲမှ နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ကယ်ကို တွန်းယူကြရသည်။

ရှေ့မှာ လမ်းဟူ၍ မည်မည်ရရ မရှိတော့၊ ရှေ့ဆက်သွားရန် လမ်းမရှိတော့ဘိသကဲ့သို့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့က လမ်းကို မျိုထား၏။ အတက်ကြမ်လှသော နေရာအရောက် သားသားသည် ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ထားခဲ့ကာ ဂျူလီယာ့ ကို ရှေ့မှ သွားစေ၍ သူက ခြင်းတောင်းကို ပခုံးထမ်း၍ လိုက်ရသည်။

အတော်လေး တက်ပြီးသည့် အခါမတော့ ရေတံခွန်လေးတစ်ခုက ရေ ဖြည့်ပေးနေသော ရေကန်လေးတစ်ခုနား ရောက်နေသည်ကို နှစ်ယောက်သား တွေ့လိုက်ကြရသည်။ အစကတော့ ရေတံခွန်များစွာ ရှိမလား မသိ၊ အခုတော့ တစ်ခုသာ ကျန်၏။ ရေစီးအားလည်း သိပ်မသန်လှ။ သစ်ပင်တွေ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းထားသော ကန်ကလေးက တစ်ဝက်ခန့်သာ ရေရှိသည်။ ကောင်းကင်ပြာနှင့် တိမ်သားဖြူတို့၏ အရိပ်က ကန်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ကျရောက် နေသည်။

သားသားက ဘေးဘီကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေ၏။

"မနှစ်က ဒီအချိန်မှာ ရေများသေးတယ်၊ ဒီလောက် မခြောက်သေးဘူး"

"ဒါပေမဲ့ အရင်အတိုင်းပဲ လှပါတယ်"ဟုဂျူလီယာက ပြောလိုက်သည်။

သူ ရေထဲ ဆင်းကြည့်သည်။ ရေက ကြည်လှသဖြင့် အောက်ခြေကို တိုးလျှိုးပေါက် မြင်နေရသည်။

"တို့များ ရေကူးကြမလား"

သားသားက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

"ကျုပ် သိပ်မကူးတတ်ဘူးရယ်"

"အို… လာစမ်းပါ"

"မလုပ်ပါနဲ့"

နှစ်ခါပြန် မစဉ်းစားဘဲ ဂျူလီယာ ရေထဲ ဆင်းလိုက်သည်။ ရေက နူးညံ့ အေးမြ ကာ စိတ်ကြည်လင်စရာ ကောင်းလှသည်။ တစ်ချက် နှစ်ချက် ကူးလိုက်တော့ အအေးဓာတ်က အသားထဲ စိမ့်လာသည်။ ပက်လက်ကူးရင်း၊ လက်ပစ် ကူးရင်း တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သားသားက သူ့ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြရင်း အစားအသောက် ခြင်းတောင်း ကို ဖွင့်စ ပြုနေသည်။

ဂျူလီယာက အချမ်းပြေ နေစာလှုံရင်း ကျောက်ဖျာကြီး တစ်ခုပေါ်မှာ ပျော်ပွဲစားဖို့ ပြင်ဆင်နေသော သားသားကို သေချာကြည့်နေ၏။ ကြည့်ရင်း ဖေဖေ့ အကြောင်း တွေးနေမိသည်။ သားသားထံမှ ဖေဖေ့လိုပင် တည်ငြိမ်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု တွေ ရောင်စဉ်ဖြာထွက်နေသည်။ ဖေဖေ့နည်းတူ အထီးကျန်မှုနှင့် ဗလာနတ္ထိ ခံစားချက်တွေလည်း တွေ့နေရသည်။ ဖေဖေသည် သူ့ ကိုယ်သူသာ တင်းကျပ်ချင် ကျပ်မည်၊ သူတစ်ပါးအပေါ်ငြိုငြင်ခြင်း အလျှင်းမရှိ။ တန်းစီနေစဉ် တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ ရှေ့မှ ကြားဖြတ်လိုက်လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ သူ ငှားနေသော တက္ကစီကို လုငှားလျှင် သော်လည်းကောင်း သူ ပြုံး၍သာ ကြည့်နေတတ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆက်ဆံပါလျှင် အဆိုပါကိစ္စမှာ သူ့ပြဿနာ မဟုတ်၊ ထိုသူ၏ပြဿနာသာဟု သူ ခံစားနေတတ်သည်။ သားသား လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ မဟုတ်လား။ ဂျူလီယာတစ်ယောက် သူတို့နှင့် မတူ ကွဲပြားခြားနားသော စဉ်းစားပုံ၊ စဉ်းစားနည်း၊ ခံယူချက်ကို ဖြစ်ထွန်းစေ သည့် ကွဲပြားခြားနားသော ကမ္ဘာကို ရှုမြင်ပုံ ရှုမြင်နည်းတို့ကို သဘောပေါက် နားလည်စ

ပြုလာခဲ့ပြီ။

အပြင်ဗဟိဒ္ဓ ပုံပန်းအရလည်း သားသားနှင့် ဖေဖေသည် အလွန်အမင်း ကွာခြားမှု မရှိ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗလတောင့်တောင့်၊ တင်းရင်းသော နှုတ်ခမ်းများနှင့် သူ အမြဲ မနာလိုဖြစ်ခဲ့ရလောက်အောင် ညီညာဖြူဖွေးသော ပုလဲသွယ် သွားတန်းများ၊ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုတွေကလည်း ကျက်သရေတစ်မျိုးကို ဆောင်ကြဉ်းထား၏။

ရုတ်တရက် သူ သားသားကို လွမ်းဆွတ်လာသည်။ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ရှိနေသည်ဟု မထင်ဘဲ ကမ္ဘာခြားနေသည်ဟု ထင်လာသည်။ လူကလည်း ချမ်းစိမ့်လာခဲ့ပြီ၊ သားသားထံ ပြန်သွားရတော့မည်။ သူ ရေထဲ ဆင်းသည်။ ခပ်သွက်သွက်ကူးသည်။ အကြိမ် သုံးဒါဇင်ခန့် ကူးခပ်ပြီးသည့်နောက် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ခြောက်သွေ့အောင် အမြန်သုတ်သည်။ ရေကူးစဉ်က အဝတ်တွေကို ချွတ်ကာ တီရှပ် လဲသည်။

"ရေကူးကောင်းပဲ၊ မအေးဘူးလား ဂျူလီယာ"

"ဟင့်အင်း"

သားသား ပြင်ဆင်ထားသော ပျော်ပွဲစား စားဖွယ်တို့ကို နှစ်သက်စွာ ကြည့်ရင်း သူ ပြောသည်။

"ရှင့် ကြည့်ရတာ ဖေဖေ့ကို သတိရတယ်" သားသားက ရက်ပြုံးပြုံးသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူကော ရေမကူးတတ်ဘူးလား"

ဂျူလီယာက စဉ်းစားလိုက်သည်။

"သူ ရေကူးတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အဲဒါ ကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး"

"ဒါဆို ဘာများလဲ"

"ရှင်နဲ့ ဖေဖေဟာ အတော်များများ တူတယ်၊ ဖေဖေ ရှင့်ကို မြင်ရင် သဘောကျမှာပဲ"

ဂျူလီယာ့လက်တွေက သားသားကို တွယ်မှီလာသည်။

"အို… ချမ်းလို့ တုန်နေတာလား၊ ရေက သိပ်အေးတာလား"

သားသားက အံ့ဩတကြီး မေးရင်း ဂျူလီယာ့ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်

ထားသည်။ သူ့ကိုယ်ငွေ့က ဂျူလီယာ့ကို နွေးစေသည်။

သူ့ခန္ဓာကိုယ် အထိအတွေ့က သားသားကိုမိန်းမောစေတာကိုဂျူလီယာ ခံစားမိနေသည်။ သားသားတစ်ယောက် ရင်ခုန်သံ မြန်လာချေပြီကော။

ဂျူလီယာလည်း စိတ်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဖောင်းလာခဲ့သည်။ ပြည့်ဖောင်းရုံ မက ပေါက်ကွဲချင် ကွဲထွက်သွားပါစေ။

သူ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်လိုက်သည်။

သားသားက ဂျူလီယာ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေနှင့်လည်တိုင်လေးကိုစတင်၍ အနမ်းပန်းတွေ ခြွေသည်။ သားသား၏ ထွက်သက်နွေးနွေးကို ဂျူလီယာ့ အရေပြား က သိနေသည်။ သူ့လက်တွေ... သူ့လက်တွေကတော့ ဂျူလီယာ့ တစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့ မပြတ်မလပ်။

သားသားသည် ဂျူလီယာ့ကို ဇွေ့ခနဲ ပွေ့ကာ အုပ်မိုးနေသော ကျောက် တောင်ကြီးတစ်ခု အနောက်ထဲ သယ်ဆောင်သွား၏။ သားသား၏ လက်မောင်း အိုးကြီးတွေနှင့် ကိုယ်သင်းနံ့က ဂျူလီယာ့ကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါဆိုသလို အရူးအမူး စိတ်လှုပ်ရှားစေလာခဲ့သည်။

အထိန်းအကွပ်မဲ့နေသည့် ဂျူလီယာ၊

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လည်ရှာဖွေနေသော ဂျူလီယာ။

အရင်က ဘယ်ယောကျ်ားမှ သူ့ကို ထိုသို့ ပွတ်သပ် ချော့မြူ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်ခဲ့ခြင်းမျိုး မရှိ။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်အပေါ် ခုလောက် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းထန် တာမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မရှိဖူးခဲ့။

ပန်းကန်လွတ်တွေ၊ ခွက်လွတ်တွေ နားမှာ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။ အိအိ လက်ရာ ပန်ကိတ်တွေကို ခွံ့ကျွေးနေတုန်း သားသားက ဂျူလီယာ့ ဆံပင် လေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ဂျူလီယာက သားသားပေါင်ပေါ်ခေါင်းအုံး ၍ အိပ်သည်။

"ရှင် ကလေးတွေ အများကြီး လိုချင်တာလား"

သားသားက ရယ်သည်။

"မဟုတ်တာ၊ မလိုချင်ပါဘူး"

"ဒါနဲ့ ဒီကလေးတွေဟာ ဥပဒေကြောင်းအရ ဘယ်လိုရှိလဲ"

“ဟင်… ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ.. သူတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ရှိလဲ မေးတာပါ”

“သူတို့မှာပဲ တာဝန်ရှိတာပေါ့၊ တခြား ဘယ်သူရှိရဦးမလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ သူတို့မှ အသက် မပြည့်သေးတာ”

“အင်း… တချို့ကတော့ ငယ်သေးတာ ဟုတ်တယ်”

“အုပ်ထိန်းခွင့်က ဘယ်သူ ရထားလဲ”

“အုပ်ထိန်းခွင့်....”

“သူတို့ကို တရားဝင် အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ဘယ်သူက တာဝန်ယူထား သလဲ မေးတာ”

သားသားက စဉ်းစားနေသည်။

“မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပဲ နေမှာပေါ့”

“သူတို့ကို တရားဝင် မွေးစားထားတာလား”

“ကျုပ်တို့က မိသားစုပဲလေ၊ ဒါကို ဆိုလိုတာလား”

သားသားက ဂျူလီယာ့ နဖူးလေးနှင့် နှာခေါင်းထိပ်လေးကို ယုယစွာနမ်းရင်း ဖြေသည်။

“တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်း ရှိသလား မေးတာပါ”

“ဟင်.. ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“အာဏာပိုင်တွေဆီက ခွင့်ပြုချက်တို့၊ မိဘ သဘောတူညီချက်တို့ပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိပါဘူး၊ အဲဒါတွေက အရေးကြီးလို့လား”

သားသားက ဂျူလီယာ့ မေးခွန်းတွေကို ရိုးသားစွာ ဖြေနေသည်။

ဂျူလီယာ ထထိုင်လိုက်သည်။

“အရေးကြီးတာပေါ့ရှင့်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ တာဝန်ယူရမယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကို တစ်ခုခု ဖြစ်ရမှာလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ တစ်ခုခုကတော့ အမြဲတမ်း ဖြစ်တတ်တာပဲ”

“ဟင်”

“တရားဝင်မွေးစားခွင့် စာရွက်စာတမ်း မရှိရင် မိဘတွေက သူတို့ကို အချိန်မရွေး ပြန်လာခေါ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

သားသားက မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်၍ နေသည်။

“အဲဒီကလေးတွေကို သူတို့မိဘတွေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ကျုပ်ဆီ ခေါ်လာကြတာလေ၊ သူတို့လည်း နေရတာ ပျော်နေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူးလား”

“အို... သားသားရယ်”

ဂျူလီယာ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်။

ထိုခဏမှာ သားသားသည် ဂျူလီယာ့ နားနားကပ်ကာ သီချင်းဆိုလိုက်သည်။ ဗမာသီချင်းတစ်ပိုဒ်၊ နားနားကပ်၍ တိုးတိုးလေး ဆို၏။ သူ နားလည်နေသလိုပင်။

“တစ်နေ့နေ့တော့ ချစ်၍ လာလိမ့်မည်”

ဂျူလီယာ ရှက်ရွံ့စွာ ပြုံးမိသည်။ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ဖေဖေ တစ်ခါ တလေ ဆိုပြတာက လွဲလို့ တစ်ဘဝလုံးမှာ ဘယ်ယောကျ်ားကမှ သူ့ကို သီချင်း ဆိုမပြဖူးခဲ့။

သားသား၏ သီချင်းသံက သာယာစွာ ပျံ့လွင့်နေဆဲ။

သူပန်ထားတဲ့ ပန်းနီနီ

နေရာခဏ လဲချင်သည်

ကြင်နာသူလေး လှဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမည်။

ရင်မှာ ဒီလောက်ချစ်ပါသည်

သူပျော်တာ အမြဲတွေ့ချင်သည်

သူ့အရိပ်အဖြစ် အမြဲ ရှိနေတတ်ပြီ။

သူဆင်မြန်းတဲ့ ဖိနပ်နီနီ

နေရာခဏ လဲချင်သည်

ကြင်နာသူလေး ခလုတ်မထိဖို့

ကိုယ်ကြိုးစားမည်

ရင်မှာဒီလောက် ချစ်ပါသည်

ဒါကို သူလဲ သိနေပြီ

တနေ့နေ့တော့

ချစ်၍လာလိမ့်မည်။

သူပန်ထားတဲ့ ပန်းနီနီ

ကျွန်တော် ခဏဖြစ်ချင်သည်

တနေနေ့တော့ ချစ်၍ လာလိမ့်မည်။

တစ်ဆယ်

ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အမှန်တကယ် ခံစားမိသူများသည် အလှတရားများ ဖြာထွက် လာပြီး အတွင်း စိတ်သန္တန်ကလည်း ငြိမ်းချမ်းလာတတ်သည်။ သဒ္ဓါစိတ်တွေ လျှံတက်လာပြီး သူတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုကို သူတစ်ပါးနှင့် မျှဝေခံစားလိုစိတ်တွေ ပေါ်လာတတ်သည်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီလိုလာသည်။ ဘယ်လို တာဝန်ဝတ္တရား မျိုးကမှ သူတို့အတွက် ကြီးလွန်းသည် မရှိ။ သူတို့ ပျော်ရွှင်နေမှုကို ခံစားကြည့်လို့ ရသည်။ ပျော်ရွှင်မှုက မျက်ဝန်းထဲမှာ၊ ရယ်သံတွေထဲမှာ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေထဲမှာ စိမ့်ဝင်နေတတ်သည်။ ခြေထောက်တွေပင် မြေကြီးနှင့် မထိတော့သလို။

ထိုသို့သော ပျော်ရွှင်မှုသည် ကူးစက်တတ်စမြဲ။ ထို့ကြောင့်ပင် ထို ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း ဂျူလီယာ၊ သားသားနှင့် ကလေးတို့၏ ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်မှု က လေထဲ ရောက်မတတ်။

ဂျူလီယာသည် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ကလေးတွေကိုအင်္ဂလိပ်စကားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အချိန်ယူကာ သင်ပေး၏။ သူကိုယ်တိုင်က ကလေးတွေထံမှ ဗမာစကားကို သင်ယူ၏။ ထိုဘာသာစကားကို အချိန်တိုအတွင်း သူ ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက် ပြောတတ်စေရမည်။

နေ့လယ် နေ့ခင်းဆိုလျှင် ဂျူလီယာနှင့် သားသားတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းမှ ပျောက်သွားကြသည်။ အနီးနားတစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်အောင် နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားကြသည်။ များသောအားဖြင့်တော့ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် ခရီးနှင်ကြပြီး တစ်ခါတလေတော့ သူတို့ တောင်တက်ကြသည်။ ပြန်ရောက်လာလျှင် ပျော်ရွှင်စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်သံ တလွင်လွင်နှင့်။

ဂျူလီယာသည် နေ့သစ်တိုင်းကို အားပြည့်အင်ပြည့်ဖြင့် ကြိုဆိုတတ်လာသည်။ အမေရိကမှာတုန်းက အပန်းဖြေခရီးစဉ်တွေ အတွင်းမှာတောင် သူ ဒီလို မခံစားခဲ့ရစဖူး။

သားသားတစ်ယောက် ကလေးတွေအပေါ်ပြုမူဆက်ဆံပုံကို သူသေချာ ကြည့်မိသည်။ သားသားသည် အလွန်စိတ်ရှည်၏။ ခြေတစ်ဖက်ဆွဲနေသော အိအိ၊ လက်တစ်ဖက် မရှိသော မိုးမိုးတို့ စိုက်ခင်းထဲမှာ ရွာလည်နေလျှင်လည်း သူ ဘာမှ မပြော။ သူ၏တည်ငြိမ်မှု၊ ဂရုစိုက်မှုတွေဖြင့်သာ ကလေးတွေကို သာသာယာယာ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ဘယ်သောအခါမှ မလုပ်နိုင်ရစကောင်းရယ်လို့ အပြစ်မဆို။ “ရှင်က ဖခင်ကောင်းပဲ” ဟု ဂျူလီယာ တီးတိုး ဆိုမိလေသောအခါ-

"ကျုပ်တော့ အဲ့လို မထင်ပါဘူးဗျာ" ဟု သားသားက ရက်တက်တက် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

"အို… ဘာဖြစ်လို့တုံး"

"ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကိုက ကလေးပဲ ရှိသေးတာလေ"

"ဟင်… ရှင်က ကလေး ဟုတ်လား၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့လေ၊ ရှင့်ထက် ပိုပြီး လူကြီးဆန်တဲ့လူ ကျွန်မတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး"

အိအိကတော့ သူ့ ပန်ကိတ်လုပ်နည်း လျှို့ဝှက်ချက် ဂျူလီယာ့ကို ပြောပြမည်ဟု ကတိပေးထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မီးဖိုချောင်ထဲ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်မိကြသည်။ အိအိ သည် နို့ကျို၏။ ကြက်ဥ ခြောက်လုံး၊ ရသာမှုန့်၊ သကြား လက်ဖက်ရည်ဇွန်း တစ်ဇွန်းနှင့် ဆားနည်းနည်းကို ခလောက်၏။

"မမကော မိဘတွေအတွက် နေ့တိုင်း ချက်ပေးလား"

အိအိက သိချင်နေသည်။

ဂျူလီယာ ခဏ စဉ်းစားလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း… မမက တစ်ယောက်တည်း နေတာ"

"ဟင်… တကယ် တစ်ယောက်တည်း နေတာလား"

ခုလို အိအိရှေ့မှောက်မှာ ဖြစ်နေသော သနားစရာ သတ္တဝါပါလား ဆိုသည့် အခြေအနေမျိုး ဂျူလီယာ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးခဲ့။

"ဟုတ်တယ်၊ မမတို့ဆီမှာ အဲ့သလိုပဲ၊ လက်မထပ်ရသေးဘူး၊ အဖော် လည်း မရှိ၊ ကလေးလည်း မရှိဘူး ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း နေကြတယ်ကွဲ့"

"အဲ့လို ဥပဒေထုတ်ထားတာလား"

"ဟယ်… ဥပဒေတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"

အိအိက သူ့ကို ပါးစပ်ကလေး အဟောင်းသားဖြင့် ကြည့်ပြီး-

"ဒါဆို ဘာလို့ အဲ့သလိုကြီး နေနေတာလဲ" ဟု မေးလေသည်။

ဂျူလီယာ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲ့သလိုနေတာက လွတ်လပ်တယ်လေ”

“ဘယ်လို လွတ်လပ်တာမျိုးလဲ မမ”

“မမတို့ လုပ်ချင်တာကို လုပ်နိုင်တယ်လေ၊ တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ အခါ ဘယ်သူ့အတွက်မှ စိတ်ပူပင်သောက ရောက်နေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

ဝါကျတစ်ကြောင်းချင်းစီဟာ အိအိအတွက် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကို ဆောင်ယူလာတယ် ဆိုတာကို ဂျူလီယာ သိနေသည်။

“ရှင်းပြဖို့ခက်တယ်ကွဲ့၊ နယူးယောက်နဲ့ ဒီမှာနဲ့က အရမ်းကွာခြားလွန်းတယ်၊ နယူးယောက်မှာတော့ တစ်နေကုန် အလုပ်ချည်း လုပ်နေရတဲ့အတွက် ညချမ်းဆို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ နေရာလေးမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေချင်ကြ တယ်လေ”

“ဒါဆို မမ ဘာတွေ ချက်စားလဲ”

“အင်း... စနေ၊ တနင်္ဂနွေမှပဲ ချက်ဖြစ်တာပါ၊ တခြားရက်တွေကတော့ အပြင်မှာ စားချင် စား၊ မဟုတ်ရင် မှာစားတာပေါ့”

“ဩော်... အိမ်နီးနားချင်းတွေဆီက မှာစားတာလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေကပေါ့၊ လူတိုင်း အဲသလိုပဲ၊ ချက်ဖို့ အချိန်မှ မရတာ”

“ဟင်... ချက်ဖို့ အချိန်တောင် မရဘူးတဲ့လား”

အိအိဟာ ထောပတ်ကို ဒယ်ပြားကလေးထဲ အပူပေးရင်း ခေါင်းကလေး ယမ်းသည်။ ထောပတ် အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ သူ နို့ လောင်းထည့်၏။ ပန်ကိတ် အလွှာပါးလေး ဖြစ်အောင် လုပ်နေ၏။

“ဒါက ထင်းရှူးရွက်ထက် ပိုထူလို့ မရဘူး” ဟု ဆိုရင်း ဂျူလီယာ့ကို သူ ပညာပေးနေသည်။ ဒယ်ပြားထဲက ပန်ကိတ်အလွှာကို သူ ဆတ်ခနဲ မြှောက်ပြီး အထက်အောက် လှန်၏။ ရွှေရောင်သန်းလာတော့ နို့ဆီလေး ဆမ်းကာ လိပ်လိုက်သည်။

တကယ်ပါပဲ။ စားဖူးသမျှထဲ အရသာ အရှိဆုံး ပန်ကိတ်ဟု ဂျူလီယာ သိလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သောအားဖြင့် သီပေါဈေးထဲမှ ဒီကိုလိုနီခေတ် သံစုံသေတ္တာလေး တစ်လုံးကို ဂျူလီယာ ရှာဖွေ ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။

သေတ္တာလေးက စကော့တလန်ရဲတိုက်ပုံစံ ရှိပြီး အင်္ဂလိပ် စစ်ချီတေးတွေ လွှင့်တတ်သည်။ အိအိသည် လွန်စွာကြိုက်ပြီး သွားလေရာ ယူဆောင်သွားတော့သည်။

***

တစ်မနက်တော့ သူနဲ့ သားသား အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားခဲ့ကြတဲ့ စေတီလေး တစ်ခုကို ဂျူလီယာက ဘကြီးကို ပြချင်သတဲ့။ စေတီက အနီးနား တောင်ကုန်း တစ်ခုရဲ့ အစွန်းမှာ။ စေတီ ငှက်မြတ်နားနဲ့ ငှက်ပျောဖူးက ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း၊ လုံးပတ်ကတော့ တစ်ဖက်က ထုံးသင်္ကန်းရှိသေးတယ်။ တခြားတစ်ဖက်ကတော့ အုတ်တွေ ပေါ်နေပြီ၊ အက်ကွဲကြောင်းတွေလည်း မြင်နေရပြီ။ သစ်ပင်လေးတွေ၊ မြက်လေးတွေတောင် အမြစ်တွယ်လို့။ ပြိုကြတော့မလို တစ်ဖက်ကို စောင်းလို့ နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာမြေဆွဲအားကို ကြံ့ကြံ့ခံပြီး နေတော်မူတုန်း။

“ဒီလိုမျိုး မြင်ဖူးလား အစ်ကိုကြီး”

ဂျူလီယာက ဘကြီးကို မေးလိုက်တယ်။

ဘကြီး စေတီကို သေချာ လှည့်ပတ်ကြည့်တာပေါ့။

“ဟင့်အင်း... မမြင်ဖူးဘူး၊ ထူးတော့ ထူးဆန်းသလိုပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာ သားသားက ဒီစေတီ သမိုင်းကို ရှင်းပြတယ်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း ဒီစေတီတော်ဟာ မြေငလျင်ရဲ့ ဒဏ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံခဲ့ရပြီး ပြိုလဲတိုင်း အသစ်ပြန်လည် တည်ဆောက်ခဲ့တယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးအကြိမ်မှာတော့ မြေတုန်ခါမှုမှာ ခုလိုပြိုလဲတော့မလိုဖြစ်ရသတဲ့။ လူတွေကတော့ စေတီတော် ပြိုလဲမသွားအောင် တန်ခိုးတော် တစ်ခုခုက ဟန့်တားထားတယ်လို့ ယုံကြည်ကြ ပြီး ဒီတန်ခိုးတော်က သူတို့ကိုလည်း ပြိုလဲမသွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်စေ ကြောင်း ဒီစေတီတော်ကို လူတွေ လာဆုတောင်းကြတာ တဲ့။

ဂျူလီယာက ကျောပိုးအိတ်ထဲက မုန့်သုံးခုကို ဂရုတစိုက် ထုတ်လိုက် ပြီး ဆွမ်းတော်ဇုန်းထဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ဘကြီးကိုသူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး တစ်ယောက် တစ်ခုနော်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဂျူလီယာဟာ ပြန်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရာသီဥတုက နွေးပြီး တောင်တက်လာရတာလည်း နည်းနည်းဟိုက်နေတော့ စေတီရိပ်မှာ ခဏနားဖို့ ဘကြီး အကြံပေးလိုက်တယ်။ သားသားက ဘကြီးကို ရေဘူးတစ်ဘူး လှမ်းပေးတယ်။ ဂျူလီယာ့ ကြည့်ရတာ ဂဏှာမငြိမ်ဘူး၊ ဘကြီးနားက နေရာကို

လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ကြဦး လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ဘကြီးအနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးတွေ ထိုင်နေကြတယ်။

ခဏနေတော့ ဂျူလီယာ ထလာတယ်။ ဘကြီးတို့ရှေ့မှာ သူ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေတယ်။

“ကျွန်မတို့ အားနေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာတွေ လုပ်နိုင်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ကျွန်မမှာ အကြံတချို့ ရှိတယ်”

“ဘာအကြံတွေများလဲ”

သားသားက မေးလိုက်တယ်။

“အချိန်ကို အကျိုးရှိအောင် အသုံးချဖို့ပေါ့”

“အချိန်ဆိုတာ လူတစ်ယောက် သုံးလို့ရတဲ့ ကိရိယာမို့လို့လား”

“ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ ဒီလိုပဲ ပြောကြတယ်”

“ကဲပါ... ဘယ်လို အသုံးချမှာလဲ”

“ခေါင်မိုးကို ပြင်လိုက်ပြီး အပြင်က ကလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းဖွင့်မယ်၊ စိုက်ခင်းကို တိုးချဲ့မယ်၊ ပြီးရင် ဈေးကွက်ထဲ ရောင်းမယ်၊ သီပေါမြို့ထဲ မှာတောင် ကဖေးဆိုင်သေးသေး၊ ဒါမှမဟုတ် စားသောက်ဆိုင် ဖွင့်ချင် ဖွင့်လို့ ရသေးတယ်”

“ဟင်”

သားသားက ကျောမှီ ချလိုက်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။

“အဲသလိုဆို ခုလို စေတီရိပ်မှာ နားရင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ ထိုင်နေရတာက အချိန်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုတာမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“အဲသလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကလည်း အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုတာပါပဲ”

“ဟင်… ဘာဖြစ်လို့”

“တစ်ခုခုကို အောင်မြင် ပေါက်မြောက်တာမျိုး မဟုတ်ရင် အကျိုးရှိစွာ အသုံးချတယ် မခေါ်ဘူး”

“ဪ… ဂျူလီယာက ဘာတွေ အောင်မြင် ပေါက်မြောက်ချင်လို့လဲ”

“သားသား… ရှင် တကယ်ပဲ နားမလည်တာလား”

“နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ကျွန်မ အောင်မြင် ပေါက်မြောက်စေချင်တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဥပမာ အားဖြင့် ကလေးတွေရဲ့ဘဝ ပိုပြီး ကောင်းလာစေချင်တာမျိုးပေါ့”

သားသားဟာမျက်ခုံးကြီးနှစ်ဖက်ထိလုမတတ်အတွေးနက်နေတယ်။

“သူတို့ဘဝက ခု မကောင်းဘူးလို့ ခံစားရလို့လား”

“အဲသလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဂျူလီယာဟာ တဖြည်းဖြည်း စိတ်မရှည် ဖြစ်လာတယ်။

“ဒါဆို ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“အသီးအနှံ တစ်မျိုးမျိုး စမ်းစိုက်ပြီး ဈေးကွက်ထဲ အောင်မြင်ရင် ငွေရ မယ်၊ ဒါဆို ခြံဝင်းထဲမှာ အိမ်သာ ကောင်းကောင်း၊ ရေချိုးခန်း ကောင်းကောင်း ဆောက်နိုင်မယ်၊ လမ်းမီးကို သွယ်ချင် သွယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မီးစက်ဝယ်၊ ရေပူ ရအောင် လုပ်၊ ဒါဆို မနက်တိုင်း ရေခဲလို ရေမျိုးနဲ့ ချိုးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါက တိုးတက်မှု မဟုတ်ဘူးလား သားသားရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ”

ဘကြီးတို့ နှစ်ယောက်ကို ဂျူလီယာဟာ တစ်လှည့်စီ ကြည့်တယ်။

“မဟုတ်ဘူးတဲ့လား၊ ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ”

“ဒီကလေးတွေဟာ တခြားနည်းလမ်းနဲ့ တစ်ခါမှ နေဖူး ထိုင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ရေနွေးနဲ့ ရေမချိုးဖူးဘူး”

“တစ်ခါတောင် မချိုးဖူးဘူးလား”

“တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှကို မချိုးဖူးတာ”

“တစ်ပတ်အတွင်း သူတို့ ဒါကို အရမ်းကြိုက်ပြီး ရေအေးနဲ့ ချိုးချင်စိတ် တစ်ခါတည်း ကုန်သွားစေရမယ်၊ ကျွန်မ ကတိပေးတယ်”

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါကို သူတို့ တမ်းတမ်းစွဲနေမှာတော့

မဟုတ်လောက်ဘူး၊ အဲသလိုဆို ခုလို အေးအေးလူလူ ထိုင်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအချိန်လေးတွေကိုတော့ လွမ်းနေရမှာ...”

သားသားက မျှော်လင့်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်တယ်။

“ကျွန်မလည်း လွမ်းမှာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်ခုဟာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးလေ”

“အဲလို မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး”

သားသား ကြည့်ရတာ ဘဝင်ကျပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဒီကိစ္စ ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ကြတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ဘကြီးတို့ ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ လမ်းမှာတော့ ဘာမှ သိပ်မပြောဖြစ်ခဲ့ကြဘူး။

တစ်ဆယ့်တစ်

ကလေးတဲ့လား။

ဒီစစ်ဆေးမှုဟာ ဘာမှ မခက်တဲ့အတွက် သီပေါက ဆေးရုံမှာပင် အလွယ်တကူ ရနိုင်၏။ ပေါ့စတစ်တဲ့။ ဆရာဝန်၏ ထစ်ငေါ့ငေါ့ အင်္ဂလိပ်စကားက အဓိပ္ပာယ် အပြည့်အဝ ဆောင်ယူပေးရန် လုံလောက်သည်။

မနက်တိုင်း ပျို့ချင်သည်။ မကြာခဏ ဗိုက်က တဆတ်ဆတ် တုန်သည်။ ရင်သားတွေ တင်းလာသည်။ အားလုံးသော လက္ခဏာများကလည်း ထိုအရာ ကိုပင် ညွှန်ပြနေသည်။ ခုတော့ ဂျူလီယာ အသေအချာ သိရပြီ။

သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ မီးခြစ်ဆံခေါင်းလောက်ပဲ ရှိသေးသော ဘဝသစ် တစ်ခုသည် ဖြစ်တည်နေခဲ့ပြီ။

ဒါ ဒုတိယမ္ဗ အခွင့်အရေးပဲ၊ လူတိုင်း မရနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးဟု သူ တွေးနေသည်။

ကလေးလေး၊

သူ့ရဲ့ ရင်သွေးလေး။

သားသားတစ်ယောက် ဂျူလီယာ ပြောသည်ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ နားလည်ဖို့ ခဏတော့ အချိန်ပေးလိုက်ရသည်။

ကံဇာတ်ဆရာကပေးသော လက်ဆောင်တစ်ခု၊ ဘယ်လိုလက်ခံရမည် ဆိုခြင်းကို သူ မသိ။ သူ့ဘဝမှာ ကိစ္စများစွာ ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ။ အစ်ကို၊ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်၊ အချစ်မဲ့သား၊ မိဘမဲ့၊ ရှေ့တန်းပေါ်တာ၊ ရသေ့၊ ဒုက္ခသည်၊ အစားထိုး မိသားစု၊ ချစ်သူ။

ဖခင်တစ်ယောက် ဘဝကတော့ သူ့ စိတ်ထဲ ဘယ်တုန်းကမှ ဝင်မလာခဲ့စဖူး။ သူ ဆန္ဒရှိတာမျိုး မဟုတ်သလို ရှောင်လွှဲ ကြောက်ရွံ့နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။ သူ ဘယ်တုန်းကမှ ဒါမျိုး ကြုံခွင့် မရတာမျိုးပါ။ စစချင်း ဂျူလီယာဟာ တခြား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက် အကြောင်း ပြောနေတာလို့တောင် သူ ထင်မိသည်။

ကလေးတစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်ချက်တွေကို သူ ဖြည့်ဆည်းနိုင်ပါ့မလား။ သူ့မိဘတွေ အကြောင်း တွေးမိသည်။ သူတို့နှင့်ပတ်သက်သည့် အတိတ်အမှတ်တရ များများစားစားတော့ မရှိပါ။ သူ့အဖေ၏ ပုံပန်းကိုပင် ခုသူ ဖမ်းမရ

ချင်တော့။ အဖေသည် ခွန်အားဗလ ကြီးမား သန်စွမ်းသူ ဖြစ်ရလိမ့်မည်။ နေ့စား အလုပ်သမား၊ သစ်ခုတ်သမားမို့ တစ်နှစ်ပတ်လည်လုံးလိုလို အိမ်မှာ မရှိ၊ ဧည့်သည်သွား ဧည့်သည်လာ ရက်ပိုင်းလောက်သာ ပြန်လာတတ်သည်။ ပြန်လာချိန်တွေမှာလည်း ကလေးတွေအတွက် သူ့မှာ အချိန်မရှိ၊ သူ့အဖေနှင့် အတူတူ ဆော့ကစားတာမျိုး သားသား မမှတ်မိ။ အဖေဟု မှတ်မိခြင်းက မျက်နှာ၊ သို့မဟုတ် အသံတစ်ခုထက်အထီးကျန်ခြင်းနှင့် လို၍ မရသော ဆင်းရဲကို ခံစားရခြင်းမျှသာ။

သူ့အဖေနှင့် ပတ်သက်၍ အရှင်းလင်းဆုံး မှတ်မိနေသည့် မြင်ကွင်းက အဖေ့ဘဝ နောက်ဆုံး စက္ကန့်ပိုင်းကလေးကိုသာ။ အဖေသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူ့ကို လက်ပြနေ၏။ ဖြောင်းခနဲ သစ်ကိုင်းကျိုးသံ၊ ဝေါခနဲ လေးလံသော တစ်စုံတစ်ရာ သစ်ပင်ထက်မှ ကျလာသံ။ ဝိုင်းအုံလာကြသော လူတို့၏ မျက်နှာများ။

သူ အင်မတန် ငယ်ရွယ်သော အချိန်မှာပင် သူ့အဖေက သူ့ကို ချန်ရစ် သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျူလီယာ့ စကားသံတွေ ကြားရတော့ သူ ဒါတွေကို ပြန်အမှတ်ရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်တဲ့လား။

ဘာတွေ ဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့ကလေးအတွက် သူ ကြုံခဲ့ရတာနှင့် လုံးဝ ကွဲပြားခြားနားသော ဖခင် ဖြစ်စေရမည်ဟု သူ သန္နိဋ္ဌာန် ချမိသည်။

မိုးမိုးနှင့် အိအိတို့ကလည်း သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် မိသားစုဝင် တစ်ဦး တိုးလာတော့မည့်အပေါ် အောင်ပွဲခံကြသည်။ သူတို့ ဂျူလီယာ့ကို မျက်စိအောက် က အပျောက်မခံ။

ညကျတော့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ တွေ့နေကျ ပန်းတစ်ပွင့်အစား နှစ်ပွင့် ဖြစ်လာသည်ကို ဂျူလီယာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အကြီး တစ်ပွင့်၊ အသေး တစ်ပွင့်။ မနက်မိုးလင်း၍ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်ပြန်တော့ အနားမှာ ကလေးမ တစ်ယောက်ယောက်က အမြဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဘယ်လို နေသေးလဲ၊ ဘာလိုသေးလဲ အမြဲ မေးခံရသည်။

လယ်ကွင်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ချိန်၊ ခြံဝင်းထဲမှာ အဝတ်လှန်းနေချိန် တွေမှာ သူတို့ ဂျူလီယာ့နား အမြဲ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ မျက်စိဒေါက် ထောက် ကြည့်နေကြသည်။ သူ ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတာသာ ဖြစ် ကြောင်း ဂျူလီယာ သူတို့ကို သေချာ ရှင်းပြရတော့သည်။

“ဒီက လူတွေဟာ ကိုယ်ဝန်သည်တွေကို အမြဲ ဒီလိုပဲ အကာအကွယ်

ပေးတတ်တာလား ဟင်”

သူ သားသားကို ခုလို မေးမိတော့ သားသားက တွေးတွေးဆဆနှင့် ရယ်၏။

“ဟင့်အင်း၊ အဲသလို မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ထင်တာက မင်းကို အမေရိက မှာဆို ဒီလိုပဲ စောင့်ရှောက်ကြလိမ့်မယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် အမေရိကန်က အိမ်နဲ့ တူအောင် မင်းလိုသမျှ သူတို့ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ကြိုးစားရှာကြတာ ထင်ပါတယ် ဂျူလီယာရယ်”

ဒီ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုက တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ သူ့အတွက် ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုး ဖြစ်ရမည်ကို ဂျူလီယာ မလိုလားပါ။ သူ ကိုလွင်နှင့် ကိုအောင်ကို ခြင်းတောင်း ရက်နည်း သင်ခိုင်းပြီး ရအောင် ရက်သည်။ နောက်ဆုံး လှုပ်ရှားမှုတွေ သိပ်ခက်ခဲ လာချိန် အထိပေါ့။ သူတို့က ခြင်းရက်ရန် သင့်တော်သည့် ဝါးကို ပြ၏။ ဝါးကို ပါးလွှာသော ဝါးခြမ်းလေးတွေအဖြစ် လက်မထိအောင် ဘယ်လို လွှာရမည်ကို ပြ၏။ ပြီးတော့ ဝါးခြင်းတောင်း အကြီးနှင့် အသေး ဘယ်လို ရက်ရမည်ဆိုသော နည်းလမ်းကို သင်ပေး၏။ မျက်မမြင် ကိုအောင်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ သူ့လက်တွေကို စိတ်ရှည်စွာ နေသားတကျဖြစ်အောင် ထားသိုပြသည်။ ဂျူလီယာ မှားလုပ်မိလေတိုင်း သူက အားပေးသည်။

“ခြင်းတောင်း တစ်တောင်း ရက်ရင် အချိန် ဘယ်လောက် ကြာသလဲ”

သူတို့လည်း သေချာ မသိ၊ အကြမ်းဖျင်းတော့ အကြီး နှစ်တောင်း၊ သုံးတောင်းနှင့် အသေး တစ်တောင်း ပြီးသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ခြင်းတောင်းကြီးကို ခြောက်ထောင်ကျပ်၊ ခြင်းတောင်းသေးက လေးထောင်ကျပ် ရောင်းကြသတဲ့။

ဂျူလီယာ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။

“ခြင်းတောင်းသေးက ခြင်းတောင်းကြီးထက် သုံးဆလောက် အချိန် ပိုပေးရပြီး ဈေးကျ ဘာလို့ နည်းနေတာလဲ”

“ဝယ်သူတွေက ဒီထက် ပိုမပေးချင်ကြဘူးလေ”

ဟု သားသားက ရှင်းပြသည်။

“ဒါဆိုလည်း ခြင်းတောင်းကြီးတွေပဲ ရက်ပေါ့”

“ဝယ်သူက အသေးလည်း လိုချင်တယ်”

“ဒါဆို ဈေးကောင်းပေးပေါ့”

“နို့… ပေးသားပဲကို”

“မလုံလောက်ဘူးလေ”

“လေးထောင်ဆိုတာ မနည်းပါဘူးကွယ်”

သားသားက အတိုက်အခံလုပ် ပြောနေသည်။

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ပေးရတဲ့ တောင်းသေးက မြန်တဲ့ တောင်းကြီးထက် ဈေးနည်းနေတာဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

“ဟင်… ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထုတ်လုပ်မှု ကုန်ကျစရိတ်၊ ဝယ်လိုအား နှင့် ရောင်းလိုအား အကြောင်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရှင်းပြပြီးသည်အထိ သားသားမှာ သဘောမပေါက်နိုင်သေး။

ဂျူလီယာ့လက်ရာ ပထမဆုံး ခြင်းတောင်းကို ကြည့်ပြီး သူတို့ သုံးယောက်သည် ကောင်းလိုက်တာဟု ချီးကျူးကြသော်လည်း စိတ်ထဲကမူ တစ်ခုခု ထည့်လိုက်တာနဲ့ တစ်စစီ ပြုတ်သွားမယ် ထင်တယ်ဟု စိုးရိမ်နေကြ၏။ ကျင့်သားရ ကလေးတွေနှင့် ယှဉ်လျှင် သူလုပ်ပုံက မထော်မနမ်း၊ ကိုးရိုးကားယား။

သို့သော် ဂျူလီယာ လက်မမြှောက်၊ အရှုံး မပေး။ တစ်နေ့လယ်ခင်းလုံး ခြင်းတောင်း ယက်လိုက်၊ တဖျစ်တောက်တောက် ကျိန်ဆဲလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး သူ အလွန် ကျွမ်းကျင်လာချိန်ထိပေါ့။ သူ့ခြင်းတောင်းသည် ဘာထည့်ထည့် ပြုတ်မထွက်တော့။ အောင်ပြီ။

သူ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ကို သိပြီးစ ရက်သတ္တပတ်များအတွင်း ဂျူလီယာ သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုမှာ ကလေးနှင့် နေရမည့် ဘဝအတွက် စီမံကိန်းတွေ ဆွဲနေခဲ့သည်။ အမေရိကမှ ငွေတွေကို သုံးပြီး ရေပန်းတွေ အများကြီးနှင့် ရေချိုးဇလုံပါသော ရေချိုးခန်းကြီးတစ်ခု ဆောက်မည်။ လျှပ်စစ်မီး ရအောင် လုပ်မည်၊ ခေါင်မိုးကို သေချာပြင်မည်၊ တစ်ပတ်ရစ်ဂျစ်ကားလေး တစ်စီး ဝယ်မည်။ ရေစုပ်စက်တပ်ထားသော ရေတွင်းတစ်ခု တူးမည်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုမှ လမ်းမပေါ်တက်သော လမ်းကလေးကား ပြုပြင်ဖို့လိုတာ ကြာပြီ၊ မိုးတွင်းများဆို ဗွက်အိုင် အနန္တနှင့် ကားသွားလို့ လုံးဝမရ။

သူ့အကြံတွေကို သားသားက ဘာတစ်ခုမှ မကန့်ကွက်၊ ကန့်ကွက်ချင်ရင်တောင် ဘယ်တော့မှ မပြော။ သားသားသည် အလွန် အင်မတန် ကြင်နာယုယတတ်နေသည်။ ဂျူလီယာ ငါးဟင်း တောင့်တနေလျှင် သူကိုယ်တိုင် ဈေးသွား၊ ငါးဝယ်ပြီး ချက်ပြုတ်ပေးသည်။ မနက်စာ စားတုန်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နို့သောက်ချင်သည် ဆိုလျှင် ရအောင် လုပ်ပေးသည်။ ညဘက် အိပ်မပျော်လျှင် ခြေဖဝါးလေးတွေကို ဆုပ်နယ်ပေးသည်။ ထိုသို့မှ အိပ်မပျော်ဘူး ဆိုလျှင် အိပ်ပျော်

သွားချိန်ထိ ဂျူလီယာနှင့် ကလေးအကြောင်းကို တီးတိုးပြောနေတတ်သည်။

သို့သော် ကိုယ်ကာယ နှီးနှောဖလှယ်ခြင်းမျိုးကို သူရှောင်၍ နေသည်။ ဂျူလီယာ့အဖို့ ဒါ ထူးဆန်းလို့ နေသည်။ အပြင်သွားချိန် နှစ်ယောက်တည်း ရှိချိန်များမှာ ဂျူလီယာ မည်သို့ပင် မြူဆွယ်စေကာမူ အနမ်းနှင့် ကြင်နာသော ထွေးပွေ့မှုတို့က လွဲ၍ ဘာမှ မဘာ။ သားသားသည် ဂျူလီယာ့ ဝမ်းကြာတိုက်ထဲတွင် ကြီးထွား နေသော ကလေးငယ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အနှောင့်အယှက် မပေးချင်။

ကလေးလေး။

ဂျူလီယာ့ရဲ့ ကလေးလေး။

တစ်ဆယ့်နှစ်

မိသားစု ဆိုတာ ဂျူလီယာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက သိ= သည့် အဓိပ္ပာယ်က ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ အစ်ကိုရယ်၊ သူရယ်ပေါ့။

တစ်ကမ္ဘာလုံးက အရာအားလုံးထက် ပိုချစ်ပေမယ့် အိမ်မှာ အမြဲ ရှိမနေတတ်၊ သူ လိုအပ်ချိန်တိုင်း မရှိတတ်သည့် ဖခင်တစ်ယောက်။

တစ်ခါတလေ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် စိတ်တိုတတ်၊ သမီးဖြစ်သူ ဘာဖြစ်နေမှန်း စိတ်မဝင်စားဘဲ မှောင်မိုက်သော သူ့ အိပ်ရာထက်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ နေချင် နေတတ်သည့် မိခင်တစ်ယောက်။

သူက လေးစား အားကျသော်လည်း သူ့ကို ရှိလို့ ရှိမှန်းတောင် မသိဘဲ ဘာမှန်း မသိသည့် အကြောင်းများကြောင့်သူနှင့် စိမ်းလှသော အစ်ကိုတစ်ယောက်။

မပြီးနိုင်လောက်အောင် ကြာပြီး ပန်းကန် ခွက်ယောက်သံများမှအပ တိတ်ဆိတ်လှသော ညစာစားပွဲများအကြောင်း သူ သတိရနေသည်။ အမေနှင့် သားအကြား ဖလှယ်ကြသော အကြည့်များက လျှို့ဝှက်ချက်တို့ ပြည့်နှက်နေ သည့် ကမ္ဘာတစ်ခု၊ သူ ဘယ်တော့မှ လက်လှမ်း မမီနိုင်သည့် ကမ္ဘာတစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။ အရှေ့အပေါ်ခြမ်းက အိမ်ကြီးမဟာမှာ ရယ်သံဆိုတာ ရှားတောင့် ရှားပါး အရာ။

အပျော်တွေ ဘယ်တော့မှ မဆိတ်သုဉ်းသည့် မိသားစုတွေ အများကြီးပါ။ တချို့ကျတော့လည်း ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ တစ်သက်မှ တစ်ခါလောက် လာလည် တတ်တဲ့ ဧည့်သည်လိုပါပဲ။ တစ်ယောက်ချင်းစီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ ထည့်ဝင် ထားကြပေမယ့် လုံလောက်ခြင်း မရှိသေးတဲ့ မိသားစုတွေလည်း ရှိရဲ့။ အားလုံး က ကိုယ် လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ကြပေမယ့် ငတ်မွတ်နေတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် မိသားစုတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်နေဖို့မလို၊ ရည်ရွယ်ချက်ဆိုး မရှိ၊ ဒါပေမဲ့လို့ သေရာပါမယ့် ဒဏ်ရာတွေ၊ တစ်သက်လုံး မကျက်နိုင်မယ့် အနာတရ တွေလည်း ဖြစ်တတ်သေး။

အားလုံးရဲ့ အစ၊ မူလဘူတကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ အချစ်ကို ငတ်မွတ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ စိုးထိတ်ဗျာပွေ သောကအပူ။

ဘယ်သူမှ ဘယ်တော့မှ မလွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ အရာ။ ကြီးမားလွန်းတဲ့၊ သေးငယ်လွန်းတဲ့၊ ငတ်မွတ်လွန်းတဲ့၊ ရောင့်ရဲလွန်းတဲ့ နှလုံးသားတွေ တည်ရှိရာ နေရာ။

အဲဒီနေရာမှာ အားလုံးဟာ ကူကယ်ရာ မဲ့လွန်းတယ်၊ ထိခိုက်လွယ် လွန်းတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အချစ်မှာ တရားမျှတမှု ဆိုတာ နတ္ထိ-မရှိ မို့လို့ ပါပဲ။

ဂျူလီယာ့ရဲ့ ငယ်ဘဝ မိသားစုလေး မရှိတော့ပြီ။ ဖေဖေက သေပြီ။ မေမေက အစ်ကိုနဲ့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ အခြေချနေပြီ။ မွေးနေ့တို့၊ ကျေးဇူးတော်နေ့ တို့မှာ မာကြောင်း သာကြောင်း ဖုန်းကလေး တစ်ခါနှစ်ခါ ဆက်ရုံသာ သူတို့နှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ရုံကလေးသာ ဆက်ဆံရေး ကျန်တော့၏။

ခု သူ့ကိုယ်ပိုင် မိသားစုတစ်ခုကို အစပျိုးတော့မည်။ ကိုယ်ပိုင် စည်းမျဉ်း တွေနှင့် မိသားစုတစ်ခုပေါ့၊

အမေရယ်... အဖေရယ်... ကလေးရယ်...။

ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ ဆယ့်နှစ်ယောက်ရယ်။

ဘကြီးရယ်...။

ရှမ်းတောင်တန်းတွေပေါ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီး တစ်ခုမှာ အတူ တကွ နေကြမယ်။

အားလုံးအတွက် နေစရာ အကျယ်ကြီး ရှိတဲ့ သူတို့ ကွန်းခိုရာ ရိပ်မြုံ ကလေး။ မိသားစုဝင်တွေ အားလုံး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖေးမကူညီပြီး စိတ်ဝင်တစား ရှိလှတဲ့ မေတ္တာဂေဟာလေး။ အမုန်းတွေ အငြိုးတွေ အထင်သေး တာတွေ မရှိ၊ ဘယ်သူမှလည်း စိတ်ကောက်ပြီး အမှောင်ချထားတဲ့ အိပ်ခန်းထဲ တံခါးပိတ်နေလို့ မရ။

ဆိုတော့ ပျော်စရာမိသားစုလေးကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ရလိမ့်မည်။ သားသားနှင့် အစ်ကိုကြီး ဦးဘတို့၏ အကူအညီဖြင့် အရာရာသည် အကောင်း ချည်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ထို့အတွက် သူ သံသယ မရှိ။

တစ်ဆယ့်သုံး

ကံဆိုးမိုးမှောင်က ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ကျရောက်လို့ လာခဲ့ပါတော့သည်။

အိအိသည် ဤရိပ်မြုံတွင် သားသား ပထမဆုံး လက်ခံထားခဲ့သော ကလေးများထဲမှ တစ်ယောက်။ ရှက်တတ်ပြီး စကားနည်း လွန်းခြင်းကြောင့် ဒီကလေး စကား တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးအပြင် ပိုပြောတတ်ရဲ့လားဟု သားသား သံသယ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ပိုလီယိုရောဂါကြောင့် ခြေထောက်တစ်ဖက်က တောင့်တင်းပြီး လက်တွေက ပျော့ဖပ်နေသော ရှစ်နှစ်အရွယ် သမီးလေးကို စွန့်ပစ်ဖို့ သဘောတူခဲ့ကြသည့် မိဘနှစ်ဦး၊ စွန့်ပစ်ကလေးများကို စောင့်ရှောက်ပေးနေသည့် ရသေ့တစ်ပါး ရှိကြောင်း သူတို့ ကြားဖူးသည်။ သူတို့က စာမတတ်သည့် လယ်သမားတွေ၊ ကလေးတွေကလည်း အများကြီး၊ ပါးစပ်ပေါက်များစွာအတွက် ဝမ်းဝဖို့ ကုန်းရုန်း ရှာကြရသူများ။

ရောက်ခါစက အိအိသည် သားသား သွားလေရာ လိုက်၏။ တစ်နေ့မှာ ထိုရသေ့ကြီးလည်း သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားမှာ စိုးရိမ်သည့်အလား။ ယုတ်စွအဆုံး သားသား အခင်းကြီးသွားလျှင်ပင် အိမ်သာ တံခါးပေါက်ဝမှာ သူ ထိုင်စောင့်တတ်သည်။ သားသားသည် အိအိအကြောင်း ပိုသိလာသောအခါ အဆင်ပြေလာခဲ့ သည်။ အိအိ နောက်က လိုက်လာလျှင် သားသားက ခြေလှမ်းကို နှေးပေးသည်။ အလျင်စလို သွားရမည့် ကိစ္စ ဆိုလျှင်တော့ အိအိကို ကျောပိုးချင် ပိုး၊ ချီချင် ချီပြီး သုတ်ခြေတင်ပေါ့။

ထိုအချိန်များတုန်းက အိအိသည် သားသား အနားမှာ ရှိနေမှ အိပ်ပျော် တတ်သည်။

အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ယုံကြည်မှုတွေ တိုးလာခဲ့သည်။ သားသား အနားမှာ မရှိလည်း သူ နေတတ်ပြီ၊ နေပျော်ပြီ။ ထမင်း၊ ဟင်း ချက်တတ်ပြီ။ သူ့ဟာသူ သွားလာတတ်ပြီ။ နောက်ထပ် ဝင်လာမစဲ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာသည့် ကလေးငယ်များအတွက် ချစ်စရာ အစ်မကြီးအဖြစ် နေတတ်ပြီ။ သားသား စိတ်ချရသော အကူလက်ထောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ အိအိ စိုက်ခင်းထဲ မဆင်းနိုင်ခြင်းကို ဘယ်သူမှ စိုးရိမ်သောက မဖြစ်ကြ။ ပိုလီယိုရောဂါသည် ခြေထောက်ကိုသာမက တစ်ကိုယ်လုံးကို ဒဏ်ရာဟောင်းတွေ ချန်ရစ်ထား တတ်သည်ကိုး။

ပထမတော့ ဂျူလီယာရော သားသားပါ အိအိ အအေးမိသည်ပဲ ထင်ကြ ၏။ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ အဖျားရှိခြင်းအတွက် မစိုးရိမ်။ ကလေးအများစုသည် ဆောင်းကာလမှာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ဒါအတွက်လည်း စိတ်ချရသည့် ဆေးဝါးတွေ ရှိပြီးသား။

သားသား၏ တိုင်းရင်းဆေးရည်ကား အလုပ်မဖြစ်။

ဂျူလီယာ့ ဆေးသေတ္တာထဲမှ အအေးမိပျောက်ဆေး၊ အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးတို့လည်း မတိုး။

အိအိ၏ အဖျားကား တက်သည်ထက် တက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်မှာ ပြတ်ရှ ဒဏ်ရာလေး တစ်ခု။

ပိုးဝင်နေချေပြီတကား။

အကယ်၍သာ အိအိတစ်ယောက် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကို ဖွင့်ဟ ခဲ့ပါလျှင် သူတို့ ဆေးရုံသို့ စောစောစီးစီး ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အိအိသည် တစ်ချက်မငြီး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝေဒနာကို မကြေညာခဲ့။

အိအိ၏ သွေးဆိပ်အတွက် သီပေါမှာ ဆေးမရှိ၊ ဂျူလီယာသည် တက္ကစီ တစ်စီး ငှားပြီး မန္တလေးထိ ဆင်းခိုင်းသည်။ သီပေါ-မန္တလေး-သီပေါ အသွား အပြန် ခရီးသည် မနားတမ်း တောက်လျှောက်မောင်းလျှင် ၁၂ နာရီမှ ၁၆ နာရီထိ ကြာနိုင်သည်။ ဂျူလီယာသည် ဒရိုင်ဘာ နောက်တစ်ယောက် ထပ်ငှားသည်။ ဒရိုင်ဘာနှစ်ယောက် အလှည့်ကျ မောင်းရန်။

ထိုအချိန်အတွင်း သူ အိအိနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာခဲ့။ သံစုံသေတ္တာလေး ကို သံပတ်ပေး၍ မြည်စေ၏။ နဖူးပေါ် ရေစိုဝတ် တင်ပေး၏။ စကားလုံးတွေက အဖျားကို ကုစားနိုင်သည့်အလား အိအိ နားနားမှာ စိတ်အားတက်ကြွဖွယ် စကားတို့ကို ပြောပေး၏။

အိအိသည် ဂျူလီယာ့ လက်ကို သူ့အမေ လက်သဖွယ် မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

မနက်စောစောမှာ ကားပြန်ရောက်လာသည်။ ဒရိုင်ဘာနှစ်ယောက် သည် လမ်းမှာ လုံးဝမနားဘဲ ခရီးပြင်း နှင်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျူလီယာသည် အိအိ ကို ဆေးတိုက်၏။ စောင့်၏။ သို့သော် နောက်ကျလွန်းခဲ့ပြီ။

အိအိ၏ နှလုံးသားကား ကြီးမားသော်လည်း ကြံ့ခိုင်ခြင်း မရှိပေသည် တကား။

သံစုံသေတ္တာလေး သော့ပေးသော အသံသည် သူ နောက်ဆုံး ကြား လိုက်ရသည့် အသံ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။

***

အိအိ သေဆုံးခြင်းသည် များစွာသော ကိစ္စတွေကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သည်။

ဂျူလီယာသည် အိအိကို အလွန်ချစ်၏။ အိအိ၏ မလျှော့သော ဇွဲ၊ သတ္တိ၊ စိတ်ဓာတ် အားလုံးကို သူ သဘောကျသည်။ ခုတော့ အိအိ၏ ဖျော့တော့သော အသက်မဲ့ ခန္ဓာလေးသည် ဖျာစုတ်တစ်ချပ်ပေါ်ဝယ် မထသော အိပ်ခြင်းဖြင့် လှဲ၍ နေခဲ့ပြီ။ ဂျူလီယာသည် အရင်က တစ်ခါမှ လူသေကို မမြင်ဖူး၊ မကိုင်ဖူးခဲ့၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသည် အိအိနှင့်အတူ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဟု ခံစားနေရသည်။

သားသားက ဂျူလီယာ့ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အိအိတစ်ယောက် မကြာခင် ဘဝအသစ်တစ်ခု ဖြစ်တည်တော့မည်။ ထို ဘဝအသစ်မှာ အိအိသည် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဆတ်တောက်ဆတ်တောက် သွားစရာ မလိုတော့ပြီ။ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သော ဘဝသစ်တစ်ခု။ ထိုအတွေးက သားသားကို စိတ်ဖြေသိမ့်စေနိုင်သော် လည်း ဂျူလီယာ့အတွက်တော့ မဟုတ်။

ထိုနေ့မတိုင်ခင်အထိ သူ ကလေးကို သီပေါ၊ သို့မဟုတ် မန္တလေးမှာ မွေးဖို့သာ စိတ်ကူး မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သူ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က သားအိမ်နံရံ မှ အလုံးကြောင့် သားပျက်ခဲ့ဖူးသည်။

ကံ၊ ကြမ္မာ၊ ကံဆိုးခြင်း၊ ကြိုက်သလို အမည်တပ်ပေါ့။

ဆေးပညာရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် ထိုကိစ္စက ဒုတိယကိုယ်ဝန်ကို အန္တရာယ် ပြုစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။ ဆရာဝန်များစွာက သူ့ကို ထိုသို့သာ ပြောခဲ့ကြ သည်။ ဒီတိုင်းပြည်မှာ ကျန်းမာသော မိခင်များမှ ကျန်းမာသော ကလေးများကို နေ့စဉ် ဖွားမြင်နေကြသည်ပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြောမိသည်။ ကိုယ်ဝန် ပထမ သုံးလသည် အခက်အခဲ မရှိ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ နယူးယောက်မှ သူ့ သားဖွားမီးယပ် ဆရာဝန်နှင့်ထပ်တူ ယုံကြည်စိတ်ချရသော အင်္ဂလန်မှ ဘွဲ့ရလာသည့် အမျိုးသမီး သားဖွားမီးယပ် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်လည်း မန္တလေးမှာ ပြထားပြီးပြီ။

ခုတော့ မဟုတ်တော့ပြီ။

ခြေထောက်မှ ခြစ်ရာလေးတစ်ခုက ကလေးတစ်ယောက်ကို သေစေ နိုင်လျှင် မွေးကင်းစကလေးအတွက် အန္တရာယ်တွေ တပ်ထောင်တာ ဗိုလ်ထုဖြင့်

စောင့်ဆိုင်းနေမည်မှာ သေချာလှသည်။

ကလေးမိခင်အတွက်ကော။

ဂျူလီယာ့အတွက် တစ်ရက်တစ်ရက် သံသယနှင့် နေရသည်က များလာသည်။ ခြင်ကောင်တို့သည် အန္တရာယ်၊ ရွှံ့ဗွက်တွေသည် အန္တရာယ်၊ ကျိုချက်မထားသော ရေသည် အန္တရာယ်။ လူကို ဒုက္ခပေးမည့် ဗိုင်းရပ်စ်တွေ၊ ဗက်တီးရီးယားတွေက နေရာစုံ ထောင့်စုံမှာ သွားဖြဲကာ စောင့်နေကြသည်။

ရိုးရိုးကိုယ်ဝန်သည် ရုတ်ခြည်းပင် အန္တရာယ်ပတ်လည် ဝိုင်းနေသော ကိုယ်ဝန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အကြောက်အလန့် မရှိသော အမျိုးသမီးသည် ရုတ်တရက် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်လာခဲ့သည်။ မိုးထက်မြင့်သော ယုံကြည်မှုတို့သည် ချက်ချင်းပင် မြေကြီးထဲ ရောက်သွားခဲ့သည်။

သူ့ သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်ကတော့ နယူးယောက်သို့လေယာဉ်စီးရန် အတွက် ဂျူလီယာ့မှာ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိဟု ဆို၏။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ကလေး မွေးဖွားရန် လုံခြုံစိတ်ချရသည်ဟု ခံစားရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မွေးဖွားခြင်းသည် အကောင်းဆုံးပါ တဲ့။

အိအိ သေဆုံးပြီးနောက် ဂျူလီယာ သေချာသိလာတာ တစ်ခု ရှိသည်။ သူ့ကလေးကို မန်ဟက်တန် ဆေးရုံမှာ မွေးမည်။ တခြား ဘယ်နေရာမှာမှ မမွေး၊ ဘန်ကောက်၊ ဟောင်ကောင်၊ စင်ကာပူတို့မှာပင် မမွေးနိုင်။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ၊ မျက်နှာတွေ၊ အသံတွေက ခု ဂျူလီယာ့အတွက် စိမ်းနေခဲ့ပြီ။ မနေ့တစ်နေ့ကပင် သူ့အတွက် နွေးထွေးလှသော ရပ်ဝန်းသည် ခုတော့ စိတ်ဒုက္ခရောက်စရာအတိ ဖြစ်၍ နေသည်။ နယူးယောက်ကိုသာ ပြန်ချင်သည်။ သူ သေချာနားလည်သည့် ဘာသာစကားကိုသာ ကြားချင်သည်။ အကဲခတ်လို့ ရသော မျက်နှာတွေကိုသာ မြင်ချင်သည်။ သူ ကျွမ်းဝင်သော ဓလေ့ထုံးစံတို့ကိုသာ ဆောင်ရွက်ချင်သည်။ သူ့ လုံခြုံစိတ်ချမှုအတွက် အာမခံနိုင်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာ ကျင်လည်ချင်သည်။

သူ့အတွက် ကောင်းသောအရာ မှန်သမျှ သူ့ကလေးလေးအတွက် လည်း ကောင်းမည်သာ။

တစ်ဆယ့်လေး

ဂျူလီယာ လုပ်သမျှ ဟုတ်သပ လုပ်ခဲ့သော သားသားမှာ ဒီတစ်ခါတော့ အခက် တွေ့နေခဲ့သည်။ ဘယ်လိုကြောင့် ဂျူလီယာတစ်ယောက် နေ့ချင်း ညချင်း ပြောင်းလဲ သွားရသလဲ ဆိုတာကို သူ လုံးဝ သဘောမပေါက်။

ဂျူလီယာသည် ဒီနေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာလို၏။ မြန်နိုင်သမျှ မြန် အောင် သွားချင်သည်။ တတ်နိုင်လျှင် ပြေးသွားလိုက်ချင်သည်။ ဘယ်သူမှ ဘာ ရောဂါမှ မရှိကြသော်လည်း ကူးစက်တတ်သည့် ရောဂါသည်များ အလား၊ ကလေး တွေကိုလည်း လက်တစ်ကမ်းအကွာထက် ပို၍ သူ့နား တိုးလာခွင့် မရှိ။

သားသားသည် သူ့ကို ဖျောင်းဖျချင်သည်။ သို့သော် ဘယ်လို လုပ်ရမှန်း မသိ။ အိအိ၏ရုတ်တရက်သေဆုံးခြင်းကြောင့် သားသားလည်း ပူဆွေးရပါသည်။ သို့သော် လူဆိုတာ သေမျိုးချည်း မဟုတ်လား။ ကလေးတွေသည်လည်း ခြွင်းချက် မဟုတ်စကောင်း။ ဝမ်းနည်းစရာ ဆိုပေမယ့် ဒါနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ လုပ်ပေးလို့ မရ။ သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် ဘဝကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း မည်၏။ အိအိ ဆုံးပါးခြင်းနှင့် ဂျူလီယာ့ကိုယ်ဝန်အကြား ဆက်စပ်မှုကို သူ ဘယ်လိုမှ နားမလည် နိုင်ခဲ့။ သူ ဂျူလီယာ့ကို သတိထား၍ မေးကြည့်သည်။

“ဒီနှစ်ခုက ဆက်စပ်မှု ရှိလို့လားကွယ်၊ သွေးဆိပ်တက်တယ် ဆိုတာ ကူးစက်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင်က ဒါကို ကျွန်မ မသိဘူး မှတ်နေလို့လား”

ဂျူလီယာက ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ဖြေသည်။

“ဆောရီးပါ၊ ဒေါသထွက်အောင် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

မဟုတ်၊ သူသိသော ဂျူလီယာက ထိုသို့ မဟုတ်။

သူတို့ စကား ဆက်မပြောဖြစ်ကြ။ ယခင်ကတော့ စကားမဆိုဖြစ်ဘဲတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်ကို သဘောကျတတ်သော သားသားသည် ခုလို ငြိမ်သက်နေသောအခါ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ နောက် တစ်ခါ ကြိုးစားပြန်သည်။

“အိအိ ဆုံးသွားတဲ့အတွက် မင်းနဲ့ ကလေးရဲ့ အသက်ဟာ အန္တရာယ် ရှိလာတယ်လို့များ စဉ်းစားမိတာလား ဂျူလီယာ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဖျတ်ခနဲ ဖြေလိုက်ပြီးမှ ဂျူလီယာသည် တွေသွားပြီး ဟုတ်တယ်ဟု ပြန်ပြင်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မ ကြောက်လို့ပါ၊ ဒီမှာနေရတာကို လုံခြုံတယ်လို့ မထင်တော့ဘူး”

အိအိ၏ သေခြင်းက ဂျူလီယာ့ကို သတိပေးခေါင်းလောင်း ထိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သေမင်းဟူသည် ဤတိုင်းပြည်မှာ မဖိတ်ခေါ်ဘဲ လာလာလည် တတ်သော ဧည့်သည်ကြီး ဆိုသည့် အသိ။ မခေါ်ဘဲ လာတတ်သော ဧည့်သည်။ အိမ်တံခါးဝမှာ သူ ဘွားခနဲ ကိုယ်ထင်ပြလာရင် ဘယ်သူမှ မတားဝံ့၊ မတားနိုင်။ ဒီဧည့်သည်ကြီးကို ရှောင်လွှဲ၍ မရ။ သူသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း၊ မတားနိုင်၊ မတားဝံ့။

“အရင်ကလောက် မလုံခြုံတော့တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“အိအိဟာ ခြေထောက်က မဖြစ်စလောက် အနာကလေးကြောင့် ကျွန်မတို့ဆီကနေ ဆွဲထုတ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတာပဲ၊ အဲဒါဟာ နားလည်ရ မခက်လွန်းဘူးလား”

“မခက်ပါဘူး”

သားသားက နာနာကျင်ကျင် ပြန်ပြောတယ်။

“ကျွန်မ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတယ်၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ နေထိုင် မကောင်းရင် ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးတယ် ဆိုတာ မေ့နေတာ”

“တခြားနေရာတွေထက် ဒီမှာ ပိုအန္တရာယ်ကြီးတယ် ထင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အတည်ပြောတာ သားသား၊ ၊ အမေရိကမှာဆိုရင် ကလေးတစ်ထောင် မွေးတိုင်း ခုနစ်ယောက်လောက် သေကြတယ်၊ မန္တလေးက ဆရာဝန်ကို ကျွန်မ ကလေး သေနှုန်း မေးကြည့်ဖူးတယ်၊ ဘယ်လောက်လို့ ထင် တုံး”

သာသားက ခေါင်းခါပြရှာတယ်။

“ခုနစ်ဆယ်ရှင့်၊ ဆယ်ဆ ပိုများတယ်”

စာရင်းအင်းဗေဒဟာ ဖြစ်တန်စွမ်းလိုပါပဲ။ သားသားအတွက်တော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိလှ။ ကလေးတစ်ထောင် မွေးရင် ခုနစ်ဆယ် သေတာ လွန်လွန်း တယ်ဟု သူ သိပေမယ့် တစ်ထောင်မွေးမှ ခုနစ်ယောက်သာ သေခြင်းကလည်း လွန်လွန်းသည်ပင်။

“ပြီးတော့ မီးဖွားတုန်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးတွေကို စဉ်းစားကြည့်ဦး၊ ကျွန်မ အသက်နှစ်ဆယ် မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ တွေးနိုင်မှ တော်ကာကျမယ်”

သားသား အသံတိတ်နေသည်။ ဂျူလီယာ၏ အကြောက်တရားတို့ သည် များစွာသော အကြောက်တရားတို့နည်းတူ ယထာဘူတ မကျ။ သို့သော် ဤကိစ္စအတွက်ရွေးချယ်ခွင့်သည် ဂျူလီယာ့ဆီမှာ၊ကလေးကိုမြေကမ္ဘာလောက ထဲ ဆောင်ယူလာမည့် သူမှာ ဂျူလီယာ။ ဂျူလီယာ ဆုံးဖြတ်သမျှ နာခံရမည်သာ၊

“ပြန်စဉ်းစားကြည့်ဖို့ အခွင့်အရေး ရှိသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

သားသားသည် ကလေးများကို ပြောမထွက်။ နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့နှင့် ရက် ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။ မနက်ခင်းမှာ ဒီညနေတော့ ကျိန်းသေပြောမည်ဟု ဂျူလီယာ့ကို သူ ကတိတွေ ပေးသည်။ တရားထိုင်ပြီးချိန်မှာတော့ ကလေးတွေ ကို ဂွတ်နိုက်လုပ်၊ နှုတ်ဆက်ရင်း အနားက ခွာပြန်သည်။

ကလေးတွေ အနားက သူ ထွက်သွားမည်၊ ခွဲခွာသွားမည် ဆိုခြင်းကို မည်သို့ ပြောထွက်ပါ့မည်နည်း။ ဒီကလေးတွေသည် သူ့မိသားစု။ သူ နှစ်ပေါင်း များစွာ ငတ်မွတ်နေသည့် မေတ္တာကို ပေးခဲ့သူလေးများ။

သူ့မိဘတွေ သေကြပြီ။ သူ့အစ်ကိုက ပျောက်ဆုံးနေသည်။ တပ်မှ ထွက်ပြေးပြီးသည့်နောက် သူသည် ကက်သလစ် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးနှင့် ရှစ်နှစ်တိတိ အတူနေခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအတွက် သူ အိမ်ရှင်းပေးသည်၊ ဈေးဝယ်၊ ချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ် ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ခရစ်တော်မှာ အိပ်ပျော်တော့ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်သည်။

သင်္ကန်းတစ်ထည် ကောက်ရုံပြီး တစ်ရွာပြီး တစ်ရွာ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းပြီး တစ်ကျောင်း ဦးတည်ရာမဲ့ သူ လျှောက်သွားသည်။ တစ်ခါတလေ ရက်သတ္တပတ်အချို့၊ တစ်ခါတလေ ရက်အနည်းငယ် တည်းခိုနေထိုင်၍ မေးသမျှ လူအားလုံးကိုတော့ မဂ္ဂင်လမ်း လျှောက်လှမ်းကာ တရား အားထုတ်နေသည်ဟု သူ

ဖြေသော်လည်း တကယ်တမ်းက ရောက်ရာပေါက်ရာ သွားနေခြင်းသာ။

စွန့်ပစ်ထားသော ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးကို သီပေါနားမှာ တွေ့ရချိန်မတော့ သူ ခိုလှုံစရာ အိမ်ကို တွေ့ပြီဟု သူ သိလိုက်သည်။ စစချင်းတော့ ထိုနေရာမှာ သူ တစ်ပါးတည်း စံမြန်းသည်။ ကျောင်းကို သူ တတ်နိုင်သလောက် ပြုပြင်သည်။ ဈေးထဲမှာ တောင်းရမ်းနေသော မိုးမိုးကို သူ တွေ့သောအခါ မိုးမိုး ၏ မိဘများက တစ်ခါတည်း သူ့ကို ပေးလိုက်တော့သည်။

မျှားမကြာခင် ခြံဝင်းထဲမှာ ရပ်နေသော ကိုမောင်၊ နောက်တော့ အိအိ၊ နောက်တော့ ကိုအောင်၊ ဒီလိုနှင့် ကလေးတွေဟု သူ ခေါ်သော အုပ်စုသည် တစ်ဒါဇင်ခန့် ဖြစ်လာသည်။ သူတို့နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေခဲ့သည်။ ခု သူတို့လေးတွေ အရွယ်ရောက်စ ပြုပြီ။ သူတို့ဆီမှ ဘဝ၏ အရေးအကြီးဆုံး သင်ခန်းစာကြီးကို သူ ရသည်။ ထိုအရာကတော့ လူဆိုသည်မှာ အားနည်းချက် ကို အားကောင်းအောင် ပြောင်းလဲနိုင်၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အဖြစ် အသွင်ပြောင်းနိုင်၊ ထိတ်လန့်အားငယ်မှုကို ရဲစွမ်းသတ္တိအဖြစ် ကူးပြောင်း နိုင်စွမ်း ရှိသူများပါပေ။

သူ အိပ်မပျော်လေတိုင်း၊ မိုင်းကွင်းတွေကို နင်းဖြတ်ရင်း ပေါက်ကွဲသေဆုံးရသော အကျဉ်းသားများ၊ ပေါ်တာများ၏ အသံတွေ စိတ်အာရုံမှာ ဆူညံ လာလေတိုင်း သူ တရားထိုင်၊ ဘုရားရှိခိုးသော ကျောင်းခန်းမကြီးထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေတတ်သည်။ ကလေးတွေ အိပ်မောကျစဉ် အသက်ရှူသံလေးတွေကို နားထောင်ရင်း စိတ်အစဉ် တည်ငြိမ်လာတတ်သည်။

“တကယ်တော့ ဒီက ခွာဖို့ ဆိုတာ ကျွန်မအတွက်လည်း ခက်ခဲတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သုံးလေးလပါပဲ”

“အင်း… ကျုပ် သိပါတယ်”

“အားလုံး အဆင်ပြေလို့ရှိရင် နောက်အကျဆုံး ဒီနှစ်ကုန်လောက်မှာပြန်လာမယ်လေ… နော်”

“အဆင်မပြေရင်ကော”

ဂျူလီယာ့ထံမှ အဖြေမရ။

“ဒါဆို ဒီမှာ နေခဲ့ချင်လား ဟင်”

ဆိုသော အမေးစကားသာ ကြားရသည်။ နေခဲ့ရ ကောင်းမလား ဆိုသော အတွေးကလေး ဖြစ်ပေါ်လာပေမယ့် ချက်ချင်း သူ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“နေခဲ့ရင်လည်း အပြစ်မတင်ပါဘူး”

ဂျူလီယာက သူ့ဗိုက်ပေါ် သားသားလက်ကို တင်စေသည်။ ခု ဗိုက်ကလေး စူထွက်နေသည်ကို ထင်ထင်ရှားရှား ခံစားလို့ ရပြီ။

“ဒါမှမဟုတ် မွေးခါနီးမှ လာခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးကို ခေါ်သွားမယ်၊ နယူးယောက်မှာက မိတ်ဆွေတွေလည်း အများကြီးပါ”

သားသားက ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ကလေးတွေကို စိတ်ချရသူထံ ထားခဲ့မည်။ သီပေါက သူ့မိတ်ဆွေ မုဆိုးဖိုကြီး ဦးကိုထွန်းက သူတို့ သွားနေစဉ် ဒီမှာ လာနေပေးမည်ဟု ကတိပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။ အရင်ကလည်း ခဏခဏ လာပြီး ရက်ချီ လချီ ဒီမှာ နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကလေးအားလုံးကို ခန်းမထဲ စုဝေးကြဖို့ ဆင့်ခေါ်သူ မှာ ဂျူလီယာသာ ဖြစ်ရလေသည်။ ကလေးတွေက ဂျူလီယာ့ကို ပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ဂျူလီယာ့ ဘေးမှာတော့ သားသား။

ဂျူလီယာက တောင့်တောင့်မတ်မတ်ထိုင်၊ အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှူသွင်းရင်း ကြက်ရိုး နင်နေသလို မျက်နှာပေးမျိုး ဖြစ်၍ နေသည်။ သူ က ကလေး တစ်ယောက်ချင်းစီ၏ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ အကူအညီ တောင်းနေ သည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်နေသလား မသိ။

သူ စကား စပြောပြီ။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောသည်။ သားသားက မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ရင်း ခပ်တိုးတိုး ဘာသာပြန်ပေးနေသည်။

ဂျူလီယာက သူ့ဗိုက်ထဲမှကလေးကို မည်သို့မည်ပုံကာကွယ်သင့်သည် ဆိုခြင်းအား ကလေးများကို ပြောပြနေသည်။ ကလေးကို ကာကွယ်ဖို့က သူ့ အလုပ်တဲ့၊ အရင် ကိုယ်ဝန်တုန်းက သားပျက်ကျခြင်း အကြောင်း၊ ခု ကိုယ်ဝန်ကို အလွန်သတိကြီးစွာ စောင့်ရှောက်ရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်း ရေး စံစနစ်များ၊ ကိုယ်ဝန်၏ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ အန္တရာယ်များ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်နိုင်သည့် ဆိုးကျိုးများနှင့် အကောင်းဆုံး ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှုကို မှတပါး အခြားမရှိ ရနိုင်သော နေရာ။

နောက်ဆုံးစာကြောင်းကို ဘာသာပြန်ဖို့ သားသားမှာ အတော် အချိန် ယူလိုက်ရသည်။

ကလေးများက နားစိုက်ထောင်နေသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ချောင်းဆိုး သံ၊ နှာရှုံ့သံလေးတွေ ကြားရသည်။ ဂျူလီယာ့စကား ဆုံးသွားချိန်မှာ အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ဆယ်နှစ်သားတုန်းက အနားမှာ ဗုံးကွဲ၍ အကြားအာရုံ

ဆုံးရှုံးခဲ့သော ကိုမောင်သည် ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်လျက် ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေသည်။ ဂျူလီယာ့စကား အားလုံးကို သူ နားလည်နေသယောင်၊ မိုးမိုးက မျက်ရည်စတွေ ကို ခိုးသုတ်နေသည်။ တခြားကလေးတွေက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ တစ်နေ့ ဒီလို ဖြစ်လာမှာကို သူတို့ ကြိုမြင်နေသယောင်။ ဂျူလီယာသည် ကလေးကို ဒီမှာ မမွေး၊ တခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ မွေးမည်။ သူတို့ ဒါကို လက်ခံရမည်။ ဂျူလီယာ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မေးခွန်းထုတ်၊ ပြန်စဉ်းစားခိုင်းတာမျိုး အတင်းအကျပ် လုပ်၍ မဖြစ်။

ဆိုတော့ ဒါပဲပေါ့။

သူနှင့် သားသားတို့ နယူးယောက်ကို သွားမည်၊ ကလေးကို မွေးမည်၊ ခရစ္စမတ်၊ သို့မဟုတ် နောက်အကျဆုံး မြန်မာနှစ်သစ်ကူးချိန် ဧပြီလောက်တွင် ပြန်လာမည်။ အချိန်တို့သည် မျှော်လင့်သည်ထက် ပို၍ မြန်ဆန်စွာ ကုန်ဆုံးတတ်သည်ကော။

ထိုအချိန်က သီပေါမှာ အင်တာနက် မရသေး၊ ဆဲလ်ဖုန်းလည်း မရှိသော ကြိုးဖုန်းများမှ နယူးယောက်ကို ခေါ်၍လည်း မရနိုင်သေး။ သို့သော် ဂျူလီယာက သူ့ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် အီးမေးလ်လိပ်စာကို ပေးခဲ့သည်။ အရေးပေါ်အခြေအနေမှာ ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ပေါ့၊ နိုင်ငံခြားကို ဖုန်းခေါ်၍ ရသော မန္တလေးရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုမှ ဆက်သွယ်၍ ရသည်။

ခရီးကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ သွားကြလေသည်။ သားသားက ဂျူလီယာ့ ခရီးဆောင် ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို သယ်လာသည်။ သူ့အတွက်ကတော့ သားရေ အိတ်ကလေး တစ်လုံးသာ။ ဒါတောင် ချောင်နေသေးသည်။ ဦးဘကတော့ ဈေးက ဝယ်လာသော ခရီးဆောင်အိတ် အသေးလေး တစ်လုံး။

သို့သော်လည်း ခရီးသွားတစ်ယောက် ဝန်စည်စလယ် မည်မျှ သယ်ဆောင်လာမိသည် ဆိုခြင်းက အမှန်တကယ် ခရီးသွားချိန်မှသာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာတတ်သည်လေ။

တစ်ဆယ့်ငါး

လေကြောင်းခရီးစဉ်၏ အမြန်နှုန်းကို သားသား မည်သို့မှ မလိုက်နိုင်ခဲ့။ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ နေရာတွေ အချိန်တွေ မှား၍ နေတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် က သူ့ရှေ့မှာ စားစရာ တစ်ခုခု လာချသည်နှင့် ဆာဆာ၊ မဆာဆာ သူ အကုန် စားပစ်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်မှာ နေမင်းကြီး ဝင်းဝင်းတောက်နေသော်လည်း သူ အလွန်အိပ်ချင်နေသည်။ ကြယ်စင် ထွန်းလင်း ညခင်းချိန်ခါတွေမတော့ သူ မျက်လုံးကြီး ပြူးနေသည်။

"သားသား စိတ်လှုပ်ရှားနေလား"

ဂျူလီယာက မေးလိုက်သည်။

"မလှုပ်ရှားပါဘူး"

"နယူးယောက်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သွားတာလေ၊ စိတ်မလှုပ်ရှားဘူးလား"

"စိတ်လှုပ်ရှားသင့်တယ်လား"

"ဟယ်... နယူးယောက်လေ၊ နယူးယောက်... တော်ရေ့"

ဂျူလီယာ့ကို စိတ်မပျက်စေချင်သည့်အတွက် သားသားသည် အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။ လနှင့် ချီနေရမည့် ထိုနေရာအကြောင်း သူ ဘာဆို ဘာမှ မသိ။ မန္တလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုမှာ မြူခိုးတွေကြားက မိုးမျှော်တိုက် ကြီး တစ်ခုပုံ ပိုစတာတစ်ခု ကပ်ထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပိုင်ရှင်က ဒါ မန်ဟက်တန် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူ့ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် လာသောက် သော စစ်သားများကိုတော့ ဘန်ကောက်မြို့ပုံဟု ပြောတတ်သည်။ မိုးမျှော်တိုက် ကြီးများ၊ တံတားကြီးတစ်ခုနှင့် မိုးမျှော် မျှော်စင်ညီနောင်ပုံကို သူ မှတ်မိနေသည်။ ထို မျှော်စင်ကြီးများကား အကိုင်းအခက်မဲ့ ရောမသစ်ပင် ပင်စည်ကြီးများကဲ့သို့။

ဖာသာ အိန်ဂျလိုနှင့် နေစဉ်က နယူးယောက်ကို အခြေပြုသော ဝတ္ထု နှစ်အုပ်လောက် သူ ဖတ်ဖူးသည်။ သို့သော် သူ ဘာမှ သိပ်မမှတ်မိ။ စိတ်ထဲလည်း စွဲမနေခဲ့။

"အဲဒီမှာ ကျုပ်ကိုဘာတွေ စောင့်နေလဲ ဆိုတာ မသိဘူးလေ၊ ကျုပ်ဘယ်လို လုပ် စိတ်လှုပ်ရှားရမလဲ"

“စိတ်ပျက်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်လား”

“ဟင့်အင်း... ကျုပ် ဘာမှ မျှော်လင့်မထားပါဘူး”

“ဘာဆို ဘာမှ မမျှော်လင့်ဘူးလား”

“နယူးယောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပါ”

“အဲဒီမှာ သက်သောင့်သက်သာ မဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေတာလား”

“ကျုပ် မင်းနဲ့အတူ ရှိနေရရင် သက်သောင့်သက်သာ ရှိမှာပါ”

ဂျူလီယာက ရယ်ရင်း သားသား ခေါင်းကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ အသာပွတ်သပ်နေသည်။ သားသားကို သူ နားလည်ရဲ့လား ဆိုတာတော့ မသိ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုနှင့် ကလေးတွေအကြောင်း ဂျူလီယာ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူတို့ကလေးတွေကို ဂွတ်ဘိုင်ဟု နှုတ်ဆက်ရမှာ ခက်ခဲလှသည်ပဲ။ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် ပြန်ရောက်အောင် လာမည်ဟု အားလုံးကို သူ ကတိ အထပ်ထပ်ပေးသည်။

သို့သော်လည်း မန္တလေးသို့ ဦးတည်သော ရထား စထွက်သည်နှင့် သူ့အကြောက်တရားတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေ နေရာမှာ စိတ်သက်သာရာ ရခြင်းက လွှမ်းမိုးလာခဲ့သည်။ ဒီနေရာနှင့်ဝေးလေ၊ စိတ်သက်သာလေ။

သူ့အပြန်ကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေသူ ဆို၍ သူငယ်ချင်း အေမီသာ ရှိသော်လည်း ဒီတစ်ခါ အိမ်ပြန်ရတာလောက် ပျော်တာမျိုး မရှိ။ နယူးယောက်မှာ လွမ်းရသည့် အရာက နည်းပါးလှသည်။ အဝတ်လျှော်ဆိုင်မှ မစ္စစ်လီ၏ အပြုံး လား။ ဒုတိယရိပ်သာလမ်း ဂျိုးမုန့်တိုက်မှ သစ်ကြံပိုး ဒိုးနတ် ပေါင်မုန့်မွှေးမွှေး နွေးနွေးလေးလား၊ ဆောင်းတွင်းရဲ့ ပထမဆုံး နှင်းလား၊ နှင်းနှင့်အတူ ပါလာသည့် ဆိတ်ငြိမ်သော ငြိမ်းချမ်းမှုလား။

ခရီးသွားနေကျဖြစ်သည့် ဂျူလီယာကတော့ ခရီးရှည်ကြီးကို အိပ်စက်ခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးစေပြီး စိတ်ပင်ပန်းမှုတွေကို လျှော့ချနိုင်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ငါးလ၊ နယူးယောက်က ထွက်လာခဲ့သည့် ခရီးအကြောင်း သူ ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။ သူ နယူးယောက်ကနေ စိတ်ချောက်ချားစွာ၊ အကြောက်တရား အပြည့်နှင့် တစ္ဆေခြောက်ခံရသလို၊ ထောင်ချောက်မိနေသလို လူမမာကြီး လုံးလုံးဘဝနှင့် အရုပ်ကျိုးပြတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမလုပ်ချင်သော တစ်ပတ် နာရီခြောက်ဆယ် အလုပ်ကလည်း သူ့အင်အားတွေကို ရေကာတာ ကျိုးပေါက်သလို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ တစ်ကိုယ်ရေဘဝများမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

ဝန်မခံချင်ပေမယ့် ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် အလျှင်းမရှိ။ သူများ မကြားရသော အသံတွေကို ကြားနေရသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မိသည်။ ထိုအသံတွေကြောင့်ပင် အရေးကြီး အစည်းအဝေးတစ်ခု အလယ်မှ ထ,ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ တစ်ခွန်း မရှင်းပြဘဲ ရုံးသို့ သွား၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး နောက်ပြန်မလှည့် စတမ်း ထွက်လာမိခဲ့သည်။ အားလုံးက ရည်မှန်းချက်ကြီးသည့်၊ အလုပ်အလွန်ကြိုးစားသည့် ဂျူလီယာဝင်းဟု ထင်ခဲ့ကြသည့် သူလေ။ ထိုအသံက သူ့ကို အဖြေမရှိသည့် မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးနေခဲ့သည်။

နင် ဘယ်သူလဲ။

နင် ဘာလို့ တစ်ကိုယ်တည်း နေတာလဲ။

ဘာလို့ နင့်မှာ သားသမီး မရှိတာလဲ။

စိတ်ရောဂါအထူးကု ဆရာဝန်ကတော့ ဒါ စိတ်ကစဉ့်ကလျားရောဂါ၏ နိဒါန်းအစ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ့ကို ပြောသည်။

သူ့ သူငယ်ချင်း အေမီကတော့ သူ့ဘဝကို မသိစိတ်က မုန်းနေခြင်း၏ တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုတဲ့။

ဒီဘဝကို သူ မလိုချင်တော့၊ သို့သော် ဘယ်လိုဘဝမျိုး လိုချင်မှန်းလည်း သူ မသိ။

ခုတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိလာခဲ့ပြီ။ သူ့ဘေးမှာ အရာအားလုံးထက် ပိုချစ်ရတဲ့ သူ၊ ကလေး၏ ဖခင်လည်း ရှိနေခဲ့ပြီ။

သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။

သူ ဘယ် သူလဲ ဆိုတာ ရှာဖွေသည့် ခရီးစဉ်ကို သူ စခဲ့ပြီးပြီ။

သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ အရူးလုပ်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သွင် ရုပ်လွှာ ပြောင်းလဲခြင်း ဆိုသည်က တချို့သော တိရစ္ဆာန်များသာ လုပ်နိုင်သည့် အရာ။

ဆိုက်ရောက်တာမိနယ် အပြင်ဘက်မှာတော့ အေးစိမ့်သောလေ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေသည်။ သူ နယူးယောက် ရနံ့ကို ရပြီ။ အတ္တလန်တစ် သမုဒ္ဒရာမှ ဆားနံ့သင်းသော လေ၊ ထိုရနံ့ထဲမှာ အမှတ်ရစရာတွေ အများကြီး။ သူ ကြိုက် သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူ ဒီ မြို့တော်နှင့် အစဉ်ထာဝရ ဆက်စပ်နေ မည်သာ။

ခရီးရှည်ကြီးကြောင့် ပင်ပန်းသော်လည်း ဂျူလီယာ ကောင်းကောင်းကြီး နိုးနေသည်။ သားသားကတော့ ရောက်ကတည်းက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ သည်။

သူလည်း ပင်ပန်းရှာလို့ပေါ့ဟု ဂျူလီယာ တွေးမိသည်။ သို့မဟုတ် စကား မပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့သြနေတာလား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ စိတ်တွေ ရောက်နေတာလား။ သူ သားသားကို စာနာနိုင်ပါသည်။ သားသား အချိန်ယူဖို့ လိုသည်။

လေဆိပ်မှ ကားစီးလာချိန်မှာ သားသားသည် စကားတစ်ခွန်းမှ မဆို။ ဂျူလီယာကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဖင်တကြွကြွ။ ဘာပြောနေမိမှန်း သတိ မထားမိဘဲ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ ဝါကျတွေ ထွက်ကျနေသည်။ အရင်က သူ ဒီလို မဟုတ်။

နယူးယောက်က တက္ကစီအားလုံးသည် အဝါရောင် ဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သူ မဆို လက်ပြလိုက်လျှင် တက္ကစီ ငှားနိုင်ကြောင်း၊ နယူးယောက်မှာ လေဆိပ် သုံးခု၊ ခရိုင်ငါးခုနှင့် မြေအောက်ရထားလိုင်း တစ်ဒါဇင်ကျော် ရှိကြောင်း၊ အမေရိကန်၏ အကြီးဆုံးနှင့် အရေးအပါဆုံးမြို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ လူဦးရေ အထူထပ်ဆုံး၊ ကဇာတ်ရုံ အများဆုံး၊ ပြတိုက်အများဆုံး၊ စားသောက်ဆိုင် အများဆုံးမြို့ ဖြစ်သည့်အတွက် ဗမာတွေလည်း ကျိန်းသေရှိမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကားပိတ်နေတုန်းမှာ သူ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ သူ ပြောသမျှထဲက နည်းနည်းသာ သားသား နားလည်သည်။

ဂျူလီယာသည် တက္ကစီဒရိုင်ဘာကိုလည်း ညနေပိုင်း ကားပိတ်သည့် အချိန် ဘရုတ်ကလင်းကို ဘယ်လမ်းကြိုလမ်းကြားမှ သွား၊ ဘယ်လို ကျော်ဖြတ် ဆိုတာတွေကို သင်ကြား ပြသနေလိုက်သေးသည်။

စာအုပ်စင်တွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ကြမ်းပြင်တွေမှာ ဖုန်ထုတက်နေသည်က လွဲ၍ သူ့တိုက်ခန်းသည် သူ ချန်ထားခဲ့သည့် အတိုင်းသာ။ မီးဖိုခန်းက ပန်းအိုးလေး နှစ်လုံးထဲက ပန်းတွေကတော့ ခြောက်သယောင်း နေခဲ့ပြီ။

ဂျူလီယာက ဦးဘနှင့် သားသားကို ရေပန်း ဘယ်လိုဖွင့်၊ တဘက်တွေ ဘယ်မှာရှိ ဆိုတာ ပြ၏။ အဝတ်အိတ်ကို ဖွင့်၏။ အဝတ်လျှော်ဖို့ ပင်မင်းပေးဖို့။ သို့သော် ခြေတွေ လက်တွေက လေးလံလွန်းလှသည်။

“ဆာကြလား၊ တစ်ခုခု မှာလိုက်ရမလား”

“ဟင့်အင်း၊ အိပ်ပဲအိပ်ချင်တယ်၊မြန်မာပြည်မှာခုဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“ခု ညနေငါးနာရီ မထိုးလောက်သေးဘူး၊ ခု အိပ်လိုက်ရင် မနက် သုံးနာရီ လောက် နိုးပြီး ပြန်အိပ်မရ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီလောက် တော့ အချိန်ဖြုန်းဦးမှ”

နာရီဝက်အတွင်း အားလုံး အိပ်ရာထဲရောက်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော

ကျသွားကြလေတော့သည်။

တစ်ဆယ့်ခြောက်

“မေမေက နားထဲမှာ တကယ်ပဲ အသံတွေ ကြားရတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လံကြုတ် လား ဘကြီး”

ဘကြီးက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ထပ်ငှဲ့လိုက်ပြီးတစ်ဝက်ကျိုးအောင် ကျိုက်ချလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို သူက ဘာဖြစ်လို့ လံကြုတ်ဇာတ်လမ်း ထွင်ရမှာတုံးကွဲ့ “

“သိဘူးလေ၊ ရုံးမှာ ထိုင်နေရတာ ငြီးငွေ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သားလည်း ကျောင်းမှာဆို အဲ့သလိုပဲ”

“အဲဒီတော့ မင်း လံကြုတ်ဇာတ်လမ်း ထွင်ရောလား”

ဘကြီးလေသံ မာသယောင် ဖြစ်နေပေမယ့် နှလုံးသားက ပြုံးနေမှာကို ကျွန်တော် သိပါသည်။

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ သားအမေဟာ အသံတွေကို တကယ်ကြားခဲ့တာ၊ သားအဖေနဲ့ မတွေ့ခင် သားအမေရဲ့ အခြေအနေဟာ မကောင်းလှဘူး”

သူ့အသံက ကြေကြေကွဲကွဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပေါ့”

သူ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့၊ ဘကြီး ဒီအကြောင်း ပြောချင်ပုံ မရ။

“လူကြီးတွေဟာ အဲ့သလိုပဲ အသံတွေ ကြားတတ်တယ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘကြီးကော ကြားလား”

“ကံကောင်းထောက်မလို့ မကြားဘူးကွဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့နော်”

အပြင်မှာ မှောင်နေပြီ၊ ညချမ်းချိန်ခါ အသံဗလံတွေ လေထုထဲမှာ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် အသံတွေ၊ ကလေးတွေ အသံတွေ၊ အမှောင်ည ၏

ဟောင်သံတွေ၊ ဟိုဘက်အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် ဂစ်တာတီး၍ သီချင်း ဆိုနေသည်။ ဘကြီးဗိုက်ထဲက ဂွီဂွီ ဂွမ်ဂွမ် အသံတွေ ထွက်လာပြီ။

“နောက်ကျနေပြီ၊ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပြင်လိုက်ရတော့မလား”

ဘကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် မီးဖိုထဲ သွားလိုက်သည်။ ထမင်းကြမ်း ရှိသေးသည်။ ထမင်းကြမ်းကို ငရုတ်ကောင်း၊ ကြက်သွန်နီ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ပဲငံပြာရည်၊ ကြက်ဥ၊ ငရုတ်သီး ထည့်ကာ ကြော်၊ နံနံပင်လေး တင်လိုက်သည်။ ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကူချင်သော်လည်း ဘကြီးကို နားစေချင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ညစာကို တိတ်ဆိတ်စွာ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် စားကြသည်။

ညစာစားပြီးချိန်မှာတော့ ဘကြီးသည် ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောရန် ပင်ပန်းလွန်းနေပေပြီ။ ကျွန်တော့်အတွက် ကိစ္စမရှိ၊ စိတ်သက်သာရာတောင် ရသေးသည်။ ခု ကြားထားရတာတွေနဲ့ပင် ခေါင်းတွေ ချာချာလည်နေပြီ။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဘကြီးတစ်ယောက် အိမ်အောက်က ဝက်လိုတခေါခေါ ဟောက်သံပေးရင်း အိပ်မောကျနေသည်။ မေမေ့အကြောင်းနှင့် သူ ကြားရသော အသံအကြောင်း ကျွန်တော် ဆက်မတွေးဘဲ မနေနိုင်။ အဲဒီအသံများ ပြန်ပေါ်လာတာလား၊ ဒါကြောင့် မေမေ့အတွက် အခက်အခဲတွေ ကြုံနေတာလား။ အဲဒီအသံ က နင့်သားကို နင် တွေ့လို့ မဖြစ်ဘူးလို့များ ပြောနေသလား။ ဘယ်သောအခါမှ မတွေ့ရလို့ပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲ။ ဒီပြဿနာအတွက် ကုစရာ ဆေး ရှိသလား။

နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုကြောင့် လန့်နိုးလာသည်။ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင်လို ငြိမ်ကုပ်ရင်း ကျွန်တော်လည်း အသံတွေ ကြားရလေမလားလို့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ နားစွင့်နေမိ၏။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြားရတဲ့ အသံတွေကတော့ ဘကြီးဘရဲ့ ဟောက်သံ၊ ပုစဉ်းရင်ကွဲသ နဲ့ ဖားအော်သံတွေ။

မနက်လင်း ကြက်တွန်တော့ ကျွန်တော် နိုးပြီ။ သေလောက်အောင် ပင်ပန်းနေ၍ ကျောင်းလစ်ရ ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားမိသည်။ ဘကြီးကတော့ သဘောတူမယ် မထင်။ အပြစ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်မပြောပြမှာ စိုးရိမ်မိသည်။

အိပ်ရာ ထလိုက်သည်။ ခြံဝင်းထဲ ဆင်းကာ ရေတိုင်ကီထဲ ခေါင်းနှစ်ပစ် လိုက်သည်။ ပင်ပန်းနေလျှင် ထိုအပြုအမူက အမြဲ အကူအညီ ဖြစ်တတ်သည်။

ဘကြီးကို မနှိုးတော့။ သူ အိပ်ပါစေ၊ ကြက်ဥပြုတ်နှစ်လုံး၊ ပေါင်မုန့် မီးကင်နှစ်ချပ်ကို ထုတ်ကာ ကျောင်းသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ကျောင်းသွားရသည်မှာ အမြဲ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကနေ့တော့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ဒုက္ခမပေးနိုင်။ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်ပြီး ခေါင်းထဲမှာ အသံအလိုလို ကြားတတ်သူ ရှိလား ဆိုတာ တွေးနေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့အတန်း ထဲမှာ စုမြတ်ဖြူ၏အဒေါ်သည် မနှစ်က သူ့ယောကျ်ားကို ကြွက်သတ်ဆေးကျွေး သတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးသည်။ အစားအသောက်ထဲ ရောထားသည့် ကြွက်သတ်ဆေး အနံ့ကို မသင်္ကာသဖြင့် သူ့ယောကျ်ားက ခွေးကျွေးလိုက်သည်။ စုမြတ်ဖြူအဒေါ် သည် ပင်ကိုစိတ် ပျောက်သွားပြီး ပယောဂ ပူးဝင်တာ ခံရခြင်းဟု လူတွေက ပြောကြသည်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ သူ ဘယ်က လာမှန်း မသိရသော အသံတွေကို ကြားရ တာများလား။

လူတစ်ယောက် သူများ မကြားရသော အသံတွေကို ကြားနိုင်သည် ဆိုခြင်းကို မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်ပါသလား။ ထိုသို့သော အကြားအာရုံ ရှိသူများသည် နားပိတ်ထားလည်း ကြားနိုင်သလား၊ အသံရှင်၏ မျက်နှာကို ပုံဖော်နိုင်သလား။ အသံက သူတို့ နှာခေါင်းကို ကလိနေသလား။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့၏ ဆရာမများသည် ကျွန်တော်တို့လို မျက်နှာမွဲ လူဆင်းရဲ ကျောင်းသားတွေကို ရိုက်ဟ၊ နှက်ဟ၊ စစ်ဗိုလ်ကြီးတို့၏ သားသမီးတွေကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားဟ ဆိုသည့်အသံများ သူတို့နားထဲ ကြားနေလို့များလား။ ဒါကြောင့် သူတို့ ဒီလိုဖြစ်နေကြ တာများလား။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သော အရာများစွာကို ဖြေရှင်းနိုင်သော အချက်က ထိုအကြားအာရုံလေလား။

သို့သော် ဒီကိစ္စက ဒီလောက် မလွယ်လှ။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ စုမြတ်ဖြူက ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဘူတာရုံအထိ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အဒေါ်ဘယ်လိုနေလဲဟု သတိဖြင့် မေးလိုက်တော့ လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်က သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားပြီဟု ပြန်ဖြေလေသည်။ ကိုယ့်အသက် ကိုယ် အဆုံးစီရင်သတဲ့လား၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့ အတွေး။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဘကြီးက ကနေ့ ပင်ပန်းလွန်း၍ ဇာတ်လမ်း မဆက်နိုင်၊ နက်ဖြန်ထိ စောင့်ဟု ပြော၏။

ပထမတော့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ မကျေနပ်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ နယူး ယောက်မှာ မည်သို့ ဖြစ်ပျက်ကြသည်ကို သိလိုလှသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သိလျှင် စိတ်ဆင်းရဲရမည်ကိုလည်း ကြောက်သေးသည်။ မကောင်းတာ တစ်ခုခု ဖြစ်ကို ဖြစ်ခဲ့ရမည်။ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့လျှင် သူတို့က ရန်ကုန်မှာ နေပြီး ကျွန်တော်က

ဘကြီးနှင့်အတူ ကလေးမှာ နေရစရာ အကြောင်း မရှိ။ ဘကြီး ရေးထားသလို သူတို့နှလုံးသား၏ ခံနိုင်ဝန်အင်အားထက် ပိုလွန်သော သတ္တိကို သူတို့ မတောင်း ဆိုသင့်ဟု ထင်မိသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဘကြီးသည် ကျွန်တော့် ကျောင်းပေါက်ဝမှာ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ ဘကြီး ဈေးသွားပြီး မလုပ်တာ ကြာပြီဖြစ်သော အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်လာသည်။ ကျွန်တော့်အကြိုက် ပဲကုလားဟင်း ချက်ရန်နှင့် အင်းလေး ကန်မှ ရသည့် ပုစွန်ကလေးတွေကို ကြော်ရန်အတွက် ဈေးဝယ်လာခြင်း။

ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပြီးသောအခါ ဘကြီးက ဆိုဖာမှာ ထိုင်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ် မီးညှိသည်။

“သား ဆက်နားထောင်တော့မလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော် သူ့ဘေးမှာ လှဲပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးလိုက်သည်။ သူက ကျွန်တော် လည်ကုပ်ကလေးကို ကလိထိုးသလို ကစားနေ၏။ သူ စပြောတော့ မည်အလုပ် ကျွန်တော် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“သား တစ်ခုလောက် မေးချင်တယ်”

“အေး… မေးလေ”

“အသံတွေ ကြားရတာက မျိုးရိုးလိုက်တတ်လား”

ဘကြီးက ပြုံးပြီး “မလိုက်ပါဘူး၊ မပူပါနဲ့” ဟု ဖြေသည်။

“သေချာလို့လား ဘကြီးရာ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ ငါ့သားရာ”

သူ အမှန်ပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် မသေချာပေမယ့် ထိုစကားကြောင့်

ကျွန်တော် စိတ်ချသွားမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

တစ်ဆယ့်ခုနစ်

သန်းခေါင်ယံလောက်မှာ သားသား နိုးလာသည်။ လမ်းမထက်မှ သူ ပထမဆုံး ကြား ရသည့်အသံက ဥဩသံ တစ်ခု၊ ဟော… နောက်တစ်သံ၊ ဟော… နောက်တစ်သံ၊ ဥဩသံက ပဲ့တင်သံ ထပ်၍ နေသည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ ဆိုတာ ပြန်မှတ်မိဖို့ စက္ကန့်အနည်းငယ် အချိန်ယူလိုက်ရသည်။ ကြမ်းခင်းမီးက သူ့ဘေးက နံရံဖြူဖြူ မှာ အရိပ်ထင်နေစေသည်။ အရိပ်က ကြိုးစင်အရိပ်အလား၊ ချောက်ချားစရာ။ ခုတင်တစ်ဖက်မှာ ဂျူလီယာ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေသည်။ သက်သောင့်သက်သာ အနေအထားသို့ ပြင်ပေးချင်သော်လည်း နိုးသွားမှာ စိုးသည်။ ထို့ကြောင့် အသာ ထားလိုက်သည်။ သားသားက သူ့နား အသာတိုးလိုက်သည်။ အနည်းဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်သင်းနံ့လေးတွေကို ရှူရှိုက်ချင်သေးသည်။

သားသားသည် လုံးဝ နိုးနေပြီး မကြုံစဖူး ယောက်ယက်ခတ်သလို ဖြစ်နေသည်။ သာသာယာယာ လှဲမနေနိုင်လောက်အောင်ပင်။ ထို့ကြောင့် သူ အသာလေး ထထိုင်သည်။ ခြေထောက်တွေကို ကွေးပြီး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်သည်။ ဝင်လေ၊ ထွက်လေ မှတ်သည်။ အသက်ရှူပုံက မြန်သည်၊ တိမ်သည်၊ အားမပါ။ ဝင်လေက အေးစိမ့်နေပြီး ထွက်လေက နွေးနေတာကို နှာသီးဖျားက သတိထားမိသည်။ သူ့စိတ်အာရုံမှာ ပုံရိပ်တွေ၊ မြင်ကွင်းတွေ တသွင်သွင် စီးဝင်။ သစ်ပင်တွေ ထက် ပိုမြင့်မတ်သော အဆောက်အအုံ၊ အိအိက မီးဖိုချောင်ထဲ ထော့နင်း ထော့နင်း နှင့် ဝင်သွားပြီး မီးပုံထဲ ဝုန်းကနဲ ခုန်ဆင်း။ မှုန်ရီဝိုးတဝါး အလင်းအောက်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအို။ အထက်မှာ တိမ်ထု၊ တောတွင်းမှ လူသွားလမ်းငယ်လေး။ မြေသားမွမွ၊ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ဝုန်းခနဲ လေထဲ လွင့်ပျံ၊ အော်သံတွေ၊ ငိုသံ တွေ၊ သေနတ်သံတွေ၊ ပြတ်ထွက်သွားသော်လည်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေဆဲ ခြေတစ်ဖက်။ ကြောက်စိတ်က သားသားကို မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာစေသည်။ ခုလို တစ်ခါမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူး။ စိတ်ငြိမ်အောင် ဝင်လေ၊ ထွက်လေ ကြိုးစားမှတ်သော် လည်း ထိုပုံရိပ်တွေက ပျောက်ကွယ်မသွား။

အသံမထွက်စေဘဲ သူ ထရပ်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ နံရံကပ်စင်တစ်ခုမှာ ဂျူလီယာ ပထမဆုံးအကြိမ် မြန်မာပြည် လာစဉ်က အမှတ်တရများကို သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ စာအုပ်တွေ၊ ပန်းအိုးတွေနှင့် တစ်ဝက် တစ်ပျက် ဖုံးလွှမ်းနေသော သစ်သားဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ဘေးမှာတော့ ဖုန်တက်နေသည့် အရက်ဘူးခွံတစ်ခုနှင့် စေတီတစ်ဆူရှေ့မှာ ရိုက်ထားသော ဂျူလီယာ့ ဓာတ်ပုံ၊ ပုံမှန် မဟုတ်သည့် သူ့အပြုံးက နေ့ခင်းကြောင်တောင် အိပ်မက်မက်နေသလို။ မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံမှာတော့ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ဦးခေါင်းခွံ နီနီကြီးမှ ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးများနှင့် ယောင်ယမ်း ထူအမ်းနေသော

နှုတ်ခမ်းများကို စုတ်ချက်ကြမ်းကြီးများဖြင့် ရေးဆွဲထားသည်။ ဒီပန်းချီကားကို မြင်မြင်ချင်း သားသား စိတ်အနှောင့်အယှက် အတော်ဖြစ်၏။ ခုလည်း ညကြီးသန်းခေါင် မြင်ရပြန်တော့ စိတ်နှလုံး မချမ်းမြေ့သဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် မြို့တော်ကြီးကို ကြည့်မိသည်။

***

သားသားတင်မက ဘကြီးလည်း အိပ်လို့ကို မရ။ ဆိုဖာက ကျုပ်အတွက် ပျော့လွန်း နေတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် စောင်ခင်းအိပ်တော့ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားပေမယ့် သိပ်မကြာလိုက်ဘူး၊ ပြန်နိုးလာတယ်။ ခု အိပ်မရလို့ ထပြီး သားသားနား သွားရပ် နေလိုက်တယ်။ အချိန်မတော်ပေမယ့် ပြတင်းပေါက် တချို့မီးတွေ လင်းနေတုန်း၊ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ သွားနေတုန်း၊ နှစ်ယောက်သား ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတာနဲ့ နီလိုက်၊ စိမ်းလိုက်၊ ဝါလိုက်နဲ့ စည်းချက်ညီ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ မီးပွိုင့်တွေကို ငေးနေမိတယ်။

“အဲသလောက် မြင့်တဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေ ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ လူတွေအများကြီး နေနေလိမ့်မယ်လို့ တွေးမိဖူးလား အစ်ကိုကြီး” လို့ သားသား က မေးလိုက်တယ်။

“ဟင့်အင်း”

“ဒီလောက် လူတွေ၊ ကားတွေ အများကြီးရှိတဲ့နေရာ နေရလိမ့်မယ်လို့ကော”

“ဟင့်အင်း”

“များလွန်းတယ်ဗျာ”

“ဘာများလွန်းတာလဲ”

“အရာအားလုံးပဲ၊ လိုတာထက် ပိုများလွန်းတယ်”

ဘကြီး ခေါင်းယမ်းမိတယ်။ နောက်ထပ် ဥသြဆွဲသံတစ်ခု၊ ရဲကားတစ်စီး ဟာ မီးနီကြီးကို ဖြတ်ပြီး တရကြမ်း မောင်းသွားတယ်။

သားသားက ရေငတ်သတဲ့။ ကြွေအင်တုံဆီ သွားပြီး ရေပိုက်ခေါင်းကို ဖွင့်၊ ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်ပြီး သူ စိုက်ကြည့်နေတယ်။

“ဒါ သောက်လို့ အဆင်ပြေပါ့မလား” တဲ့။ မသိဘူးလေ၊ ကျုပ်လည်း ပခုံးတွန့်ပြမိတယ်။ သူ ဖန်ခွက်ကို ကြည့်ရင်း ရေကို သောက်လိုက်တယ်။

“ဂျူလီယာ အိပ်မောကျနေပြီ၊ လမ်းလျှောက်ထွက်ကြမလား” တဲ့၊ ကျုပ်ကို မေးတယ်။

“ခုလား”

သူက ခေါင်းညိတ်တယ်။

“ကျွန်တော်တော့ မပင်ပန်းလှဘူး၊ အစ်ကိုကြီးကော”

“မပင်ပန်းပါဘူး”

ဒီလိုနဲ့ ဘကြီးတို့ အဝတ်တွေ လဲကြတယ်၊ ဂျူလီယာ့အတွက် စာတို လေး ရေးထားပစ်ခဲ့တယ်။ သူပေးထားတဲ့ သော့ကို ယူပြီး တံခါးကို အသံမထွက် အောင် ပိတ်ရင်း အပြင်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

သုံးဆယ့်ငါးလွှာကနေ လှေကား ကျဉ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ကြတယ်။ သားသားက ဓာတ်လှေကားကို ကြောက်သတဲ့၊ မယုံဘူးတဲ့။ အဆောက်အအုံ ဝင်ပေါက်မှာ ဘကြီးတို့ ရောက်စက ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အစောင့်ကို တွေ့ရတယ်။ ဂျူလီယာက ဘကြီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေ အစောင့်ကို ပေးထားတယ်။ အစောင့်က ငိုက်မျဉ်းသမ်းဝေရင်း ဘကြီးတို့ကို နှုတ်ဆက်တယ်။

အပြင်မှာတော့ လေညင်းကလေး တိုက်နေတယ်။ လေရဲ့ အနံ့နဲ့ အရသာ က ကလော၊ သီပေါတို့နဲ့ တစ်မူကွဲတယ်ကွဲ့။ ဘကြီးတို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ချီတုံချတုံနဲ့ပဲ ဒုတိယရိပ်သာလမ်းဆီ ဦးတည်နေတဲ့လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့မိတာပေါ့။ ဒုတိယလမ်းဆုံမီးပွိုင့်ရောက်တော့ အဆောက်အအုံတစ်ခုရဲ့ နံရံကို မှီပြီး လဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြတယ်။ စောင်တစ်ထည်ကို ခင်းပြီး တစ်ထည်ကို ခြုံထားတဲ့ အဲဒီလူဟာ ဆံပင်ရှည် တစ်ဝက်ဖြူ တစ်ဝက်မည်း ဖရိုဖရဲနဲ့၊ အဝါရောင်လက်အိတ်တွေ စွပ်ထားပေမယ့် ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်က မပါ။ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင် ခွေးကြီးတစ်ကောင် လဲနေသလိုပဲ။ သူ့နားမှာတော့ ဈေးဝယ်တွန်းလှည်းကလေး၊ အထဲမှာ ပလတ်စတစ်ဘူး လွတ်တွေနဲ့ စောင်အပိုတွေ။

လမ်းသွားလမ်းလာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ သားသားဟာ အဲဒီလူနား ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘာကူညီရမလဲ မေးနေတယ်။ ဘာအဖြေမှ ပြန်မရ တော့ သူ ပခုံးကို ခပ်သာသာ လှုပ်ကြည့်တယ်။ ဘာမှ တုံ့ပြန်မှု မရှိ။ စောင်က လည်း အန်ဖတ်နံ့နဲ့ သေးစော် ဟောင်နေတာပဲ။ သားသားက အဲဒီလူကို လက်သွေး စမ်းကြည့်တယ်။ သွေးခုန်နှုန်းက မြန်ပြီး ပုံမမှန်ဘူးတဲ့။ သူဟာ ချွေးတွေလည်း ပြန်နေတယ်။ ဆံပင်တွေက သူ့မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေတယ်။ သူဟာ အရက်အမူးလွန်

နေတာလား၊ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေတာလား မသိပေမယ့် ဆရာဝန်ပြဖို့တော့ လိုတယ်လို့ ဘကြီးတို့ နှစ်ယောက်လုံး ထင်မိကြတယ်။

သားသားက လမ်းဘေးမှာရပ်လိုက်ပြီး လက်တဖက် မြှောက်ထားတယ်။ ခဏနေတော့ တက္ကစီတစ်စီး လာရပ်တယ်။ လမ်းဘေးကလူ လဲနေတာ သားသားက လမ်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက် မြှင်လို့ ဆေးရုံတစ်ခုခု ပို့ချင်လို့လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒရိုင်ဘာဟာ ဘာတစ်ခွန်း မှ ပြန်မပြောဘဲ ဒီအတိုင်း မောင်းထွက်သွားတယ်။

ဒုတိယတက္ကစီလည်း ခဏပဲ ရပ်ပြီး ထိုနည်းလည်းကောင်း။ တတိယ တစ်စီးက သာတောင် ဆိုးသေး။

စတုတ္ထမြောက် ဒရိုင်ဘာကတော့ ဒီနားမှာ ဆေးရုံတစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာ ပြောဖော်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်တော့ အတင်မခံဘူး။ မောင်းထွက်သွားတာပဲ။ ဘကြီးတို့လည်း အဲဒီလူနား ရပ်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး တော့ သားသားဟာ အဲဒီလူကို ကျောပိုးလိုက်တယ်။ သူက ထင်ထားတာထက် သေးကွေးပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ပေါ့ပေါ့ပဲတဲ့။ ပါးစပ်က ဝူး… ဝါး ညည်းသံမျိုး ခဏထွက်ပေမယ့် မနိုးဘူး၊ သတိရမလာဘူး၊ ဘကြီးက လက်တွန်းလှည်းကြီး တွန်းရင်း မင်းအဖေနောက်ကနေ လိုက်ရတော့တာပေါ့။

ဒုတိယရိပ်သာလမ်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာခဲ့ကြတယ်။ လမ်းပေါ် မှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိ။ အစားအသောက်နဲ့ ပန်းတွေ ရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ခု တွေ့ပေမယ့် ကောင်တာက လူက အင်္ဂလိပ်လို မပြော၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့လေသံကို ဘကြီးတို့ နားမလည်တာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ၆၇ လမ်းထောင့်မှာတော့ စလုန်းကီတာရင်း အောက်မေ့ဖွယ်ဆေးရုံသို့ ဆိုတဲ့ လမ်းညွှန် ဆိုင်းဘုတ်လေး သွားတွေ့တယ်။

အရေးပေါ်ဌာန ကောင်တာစားပွဲနောက်မှာ သူနာပြုနှစ်ယောက် ထိုင်နေ ဘယ်။ နှစ်ယောက်လုံး အိပ်ချင်နေပုံပဲ။ ဘကြီးတို့ ပြောပြတဲ့ ဖြစ်ကြောင်းရယ် ဘုန်စင်ကို သူတို့ တစ်စက်မှ ယုံပုံ မရဘူး။

“လမ်းပေါ်မှာ တွေ့တဲ့ လူကို ဒီခေါ်လာတယ် ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ဒီလူကို မသိဘူးလို့ ဆိုလိုတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး” လို့ သားသားက ဖြေလိုက်တယ်။

“သူက ရှင်တို့ကို အကူအညီတောင်းလို့လား”

နောက်သူနာပြုတစ်ယောက်က မျက်နှာထားတင်းတင်းနဲ့ မေးပြန်တယ်။

"မတောင်းဘူး၊ ကျုပ်တို့ တွေ့တော့ သူက လဲနေတာ"

"သူ့ဘာသာသူ လှဲနေချင်လို့ နေမှာပေါ့"

သားသားက သူနာပြုတွေကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ကြည့်နေတယ်။

"သူက ဘာဖြစ်လို့ လှဲနေချင်ရမှာလဲ၊ လမ်းဘေးမှာကို"

"ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ"

တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် သူနာပြုကြီးက နက်ကျောကျောအသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

"ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒါ ကျွန်မတို့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေက ရှုံးရှုံး နှမ်းနှမ်း လုပ်တတ်ကြတာပဲ၊ သူ အိပ်ချင်တဲ့ နေရာ အိပ်မှာပေါ့"

"ကျုပ်… ကျုပ်တော့ စဉ်းစားလို့ မတတ်…"

သားသားက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်တယ်။

သူနာပြုမကြီးဟာ ကောင်တာကနေ ရှေ့ကို ကိုင်းလိုက်လို့ ဘကြီးတို့ နှစ်ယောက်လုံး ယောင်မှားပြီး နောက်ကို ယို့ယို့လေး ဆုတ်ပေးလိုက်ကြတယ်

"ရှင့်ဟာရှင် စဉ်းစားလို့ တတ်တတ်၊ မတတ်တတ် ခု ဒီကို ရောက်လာ တာနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ်"

"သူ နေမကောင်းဘဲ အကူအညီလိုနေတယ် ထင်မိလို့ပါ"

သားသားက အသံတိမ်လေးနဲ့ ပြောတယ်။

"ဟုတ်လား၊ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ၊ ရှင်က ဆရာဝန်လား"

"မဟုတ်…. မဟုတ်ပါဘူး"

သူနာပြုဆရာမက မျက်လုံးကို ဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင် လုပ်ပြရင်း-

"ကဲ…… နေမကောင်းဘူးဘဲ ထားဦး၊ သူ့ကို ကုသလို့ ကုန်ကျစရိတ်ကို ဘယ်သူ ပေးမှာတုံး၊ ရှင်လား" လို့ မေးထည့်လိုက်တယ်။

သူတို့ခေါ်လိုက်လို့ရောက်လာတဲ့ရဲတွေလည်း စိတ်ညစ်ကုန်ကြတယ်။ သားသား ကျောပိုးလာတဲ့ လူက ဘာနိုင်ငံသားကတ်မှ မပါ၊ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မပါ၊ ဘကြီးတို့ဆီမှာလည်း အမေရိကန်ဗီဇာ ထုထားတဲ့ မြန်မာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ်တွေပဲ ပါ။ မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေး၊ အကြာကြီး ငြင်းခုံပြီးတဲ့အခါ

ဘကြီးတို့ကို သွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ဟိုလူကိုတော့ ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်ကြည့်ပေးနေပြီ၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ သားရယ်၊ သူ့ကို ထားပစ်ခဲ့ရတယ်။

လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်တော့နေထွက်စပြုနေပြီ။ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေရဲ့ ထိပ်ဖျားတွေဟာ ထွက်ပြူစ နေမင်းရဲ့ အလင်းအောက်မှာ ဝင်းဝင်းတောက်နေတယ်။ ဘကြီးကတော့ သီပေါတောင်တန်းတွေရဲ့ နေထွက်စ မြင်ကွင်းကို သတိရနေမိတယ်။

တစ်ဆယ့်ရှစ်

သားသားဟာ သုံးဆယ့်ငါးထပ်ကို လှေကားက တက်ချင်နေပေမယ့် ဓာတ်လှေကားထဲက လူငယ်လေးတစ်ယောက်က ဘကြီးတို့ကို ဓာတ်လှေကားတံခါး ဖွင့်ပြီး ရပ်စောင့်ပေးနေတာ မြင်ရလို့ အထဲဝင်လိုက်ကြတယ်။ သူကလည်း သုံးဆယ့် ငါးထပ်ကို သွားမှာပဲ။ လူငယ်လေးဟာ ဂျူလီယာ့ အခန်းနားက အခန်းတစ်ခုထဲ မဝင်ခင် ဘကြီးတို့ကို ကောင်းသောနေ့ပါလို့ နှုတ်ဆက်သွားသေးတယ်။

ဂျူလီယာဟာ မီးဖိုခန်းစားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ဘကြီးတို့ သူ့အတွက် ရေးထားပစ်ခဲ့တဲ့ စာလေးကို လက်မှာ ကိုင်ထားတယ်။ ကော်ဖီနဲ့၊ ပေါင်မုန့်နံ့တွေ လှိုင်နေတယ်။

“အမယ်လေး.. လေး... ပေါ်တော်မူလာကြပြီ”

ဂျူလီယာဟာ အကြီးအကျယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“တော်တို့နှစ်ယောက် မနက်ဟက်တန်လမ်းတွေပေါ် အချိန်မတော်ကြီး ဘာထွက်လုပ်ကြတာတုံး၊ ခု ကျွန်မ ရဲခေါ်တော့မလို့”

ဂျူလီယာ့ နှာခေါင်းဟာ ပြောရင်းနဲ့ ရှုံ့ပွ ရှုံ့ပွ ဖြစ်လာတယ်။

“အလိုလေး... ဒါက ဘာနံ့ကြီးတုံး”

ခုနက ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတော့ ဂျူလီယာက မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်ရင်း နားထောင်တယ်။

“နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ ထပ်မလုပ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မကိုကျေးဇူးပြုပြီး ပြောလိုက်ကြစမ်းပါ”

“ဟင်.. ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“ညကြီးသန်းခေါင်သူများတိုက်တံခါးရှေ့ကသူစိမ်းကိုကူညီတာမျိုးလေ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်သင့်တာလဲ”

“ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ရမှာ”

“ဟာ… တကယ်ပြောတာလား”

“သြော်… တကယ်ပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သားသားဟာ နားမလည်ခြင်း များစွာနဲ့ စိတ်တွေ ရှုပ်နေပုံပဲ။

“နယူးယောက် လမ်းမတွေပေါ်မှာ အဲသလို အိမ်ခြေရာခြေမဲ့တွေ ထောင်သောင်း သိန်းချီပြီး ရှိတယ်၊ ရှင်က သူတို့ အကုန်လုံးကို ကူညီချင်လို့လား”

“အကုန်လိုက်ကူညီတာတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တကယ် ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ လူကို ကူညီတာပါ”

“ကံမကောင်းရင် ဇာတ်သိမ်းမလှ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဟင်.. ဘယ်သူကတုံး”

“ရှင်တို့ပေါ့၊ ရှင် ဘယ်သူ့ကို ကူညီနေတယ် ဆိုတာ ဘာမှ မသိဘူး မဟုတ်လား”

“သြော်... အဲဒါ အရေးကြီးလို့လား”

“သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့”

ဂျူလီယာဟာ သူ နယူးယောက်တိုင်းမ်မှာ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် အကြောင်း ဘကြီးတို့ကို ပြောပြတယ်။ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်လား၊ ဆန်ဒီယေဂိုလား၊ အနောက်ဘက် ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ တစ်ယောက်ကို ကူညီမိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဓားနဲ့ တွက်လွှတ်တာ ခံလိုက်ရသတဲ့။ အဲဒီ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ဟာ လာကူညီတဲ့ အမျိုးသမီးကို မိစ္ဆာနတ်ဆိုးလို့ ယူဆလို့တဲ့။

ဂျူလီယာ့ လေသံဟာ သီပေါမှာနဲ့ မတူတော့ဘဲ အသက်မရှူတမ်းတရစပ် စက်သေနတ်ပစ်သလို ပြောတဲ့ နယူးယောက်လေ ပေါက်လာပြီ ဆိုတာကို သားသားက သတိထားမိနေတယ်။ သားသားဆီက အသံမကြားတော့ ဂျူလီယာက မေးတယ်။

“မြန်မာပြည်မှာကော အိမ်ခြေရာခြေမဲ့တွေ မရှိဘူးလား” တဲ့။

“မရှိဘူး”

သားသားက အပြတ်ဖြေနေတယ်။

“မယုံပါဘူး၊ အိမ်ခြေရာခြေမဲ့ဆိုတာ နေရာတိုင်းမှာ ရှိတယ်”

ဂျူလီယာဟာ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ယုံကြည်မှု ရှိနေတဲ့ လေသံနဲ့ပြောနေ တာ။ သားသားက ခဏစဉ်းစားတယ်။ ဘကြီးဘက်ကို စစ်ကူတောင်းသလို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ သူ ဖြေတယ်။

“ကျုပ်တော့ မထင်ဘူး၊ အားလုံးမှာ ကူညီပေးမယ့် မိသားစု၊ အိမ်နီး ချင်း၊ မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်း ဆိုတာတော့ ရှိကြစမြဲပဲ၊ ဟုတ်တယ်မို့လား... အစ်ကိုကြီး” တဲ့။

“ရှင့်ကျတော့ ဘယ်သူမှ မရှိပါလား”

“ကျုပ်က ခြွင်းချက်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါလည်း ရှားပါတယ်၊ ဖာသာ အိန်ဂျလိုက ကျုပ်ကို ကူညီခဲ့တာပဲလေ”

“ထားပါတော့... ဒီမှာတော့ အဲသလို မရှိဘူး။ ကဲ... ကော်ဖီလား၊ လက်ဖက်ရည်လား၊ မုန့်တွေ နွေးလိုက်ဦးမယ်”

ဂျူလီယာဟာ ရေခဲသေတ္တာထဲက ချောကလက် ခရိုးဆန့်တွေကို နွေး တယ်။ ခဏနေတော့ စားချင်စဖွယ် ပူပူနွေးနွေး မုန့်တွေ အဆင်သင့်။

စားပွဲပေါ်မှာ အနက်ရစ်တစ်ရစ် ပတ်ထားတဲ့ ဦးထုပ် အညိုတစ်လုံး တင်ထားတယ်။

“ဒါ ကျွန်မ ဗီရိုထဲက တွေ့တာ၊ ဖေဖေ့ရဲ့ ဘော်ဆယ်လီနို ဦးထုပ်တွေ လေ၊ အစ်ကိုကြီး ဆောင်းကြည့်ပါလား”

ဂျူလီယာက ဦးထုပ်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ဦးထုပ်က ဘကြီးနဲ့ ကြီးလွန်း နေတယ်။ ဒါနဲ့ သားသားကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ သူနဲ့ကျတိုင်းချုပ်ထားသလား မှတ်ရတယ်၊ အတော်ပဲ။ ဂျူလီယာက ဓာတ်ပုံဟောင်းလေးတစ်ပုံ ထုတ်လာ တယ်။ ဘကြီးတို့အဖေ ဦးတင်ဝင်း အဲဒီဦးထုပ် ဆောင်းထားတဲ့ ပုံ၊ အဖေနဲ့ သားသားဟာ ခုလိုဆိုတော့ အတော်တူတာပဲ။ ဂျူလီယာက ရေချိုးခန်းထဲက မှန်ယူလာပြီး ပြတယ်။ သားသားဟာ ဂျူလီယာ ဘန်ကောက်မှာ ဝယ်လာတဲ့ ရှပ်ဖြူ၊ ဂျင်းပြာ၊ ဘော်ဆယ်လီနို ဦးထုပ်ညိုနဲ့ အတော်ပနံရနေတယ်။ သင်္ကန်းကြီး ဆီးထားတုန်းကနဲ့ တခြားစီပါပဲ။ ခုတော့ သူလည်း ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေလေရဲ့။

“ရှင် ယူထားလိုက်တော့”

ဂျူလီယာက ဘကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ဒီဦးထုပ် သားသား ကို ပေးတဲ့ ကိစ္စမှာ ဘကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက် ယူချင်တဲ့ ပုံပါပဲ။

“အင်း…ကျေးဇူးပဲ”

ဦးထုပ်ကို ကြိုက်နေပုံရတဲ့ သားသားက မငြင်းဘူး။

“ခုနက မင်း အိမ်နီးနားချင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ခတ်လှေကားထဲမှာ ဆုံတယ်၊ သူက ခင်ဖို့ ကောင်းသားပဲ၊ သူ့နာမည် ဘာတဲ့လဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ဟင်.. ကိုယ့်အိမ်နီးနားချင်း နာမည်တောင် မသိဘူးလား”

“မသိဘူး၊ သူက မနှစ်ကလား ပြောင်းလာတာ၊ ကျွန်မက ဒီမှာ မရှိတာ ကြာပြီကို”

“အရင်က အဲဒီမှာ ဘယ်သူ နေသွားတာလဲ”

“မိုက် ထင်တယ်၊ နေပါဦး… ဖေးလ်လား၊ အင်း… ရှင်းရှင်းပြောရရင် မသိဘူးတော့”

“ဒီအထပ်မှာ နေကြတဲ့ တခြားသူတွေကိုကော”

“ပြောတတ်ဘူး၊ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ”

“ဩော်… လူတွေဟာ သူတို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေသင့်တယ်လေ”

“မြန်မာပြည်မှာ ဟုတ်ချင် ဟုတ်ပေမယ့် နယူးယောက်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး တော်ရေ့၊ ဒီ အဆောက်အအုံမှာ လူ ဘယ်နှယောက် ရှိတယ် ထင်လို့လဲ”

“ငါးဆယ်လောက်လား”

“နည်းလွန်းတယ်၊ ထပ်မှန်းဦး”

သားသားက ကူကယ်ရာမဲ့ ပခုံး တွန့်ပြတယ်။

“အနည်းဆုံး နှစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျော် ရှိတယ်၊ လမ်းတစ်ဖက်က မိုးမျှော်တိုက်ကြီးမှာ လူ တစ်ထောင်ကျော် နေတယ်၊ သူတို့တွေ အိမ်နီးနားချင်း အကုန် လုံးကို သိကြမယ် ထင်လို့လား”

“အင်း… မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ထပ်တည်း နေတဲ့ လူတွေကတော့ သိသင့်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီက လူတွေက တစ်နေရာတည်း ကြာကြာမနေဘူး သားသားရဲ့၊ အမြဲ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်၊ ဒီနေ့ ရှင့်အိမ်နီးချင်းက တွမ်ဆိုရင် နက်ဖြန် ဒစ်၊ သန်ဘက်ခါ ဟယ်ရီ အဲသလိုမျိုး”

“ဒါဆို အကူအညီ လိုခဲ့ရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ဘယ်လို အကူအညီမျိုးလဲ”

သားသားက လှည့်ပတ်ကြည့်တယ်။

“ဥပမာ ရေမလာဘူး ဆိုပါတော့”

“ရေမလာဘူးတဲ့ လား၊ ရေက ဘာကိစ္စကြောင့် မလာရမှာလဲ”

“ဥပမာပြောတာပါ၊ မီးပျက်ရင်ကော”

“မီးပျက်ရင်တဲ့လား၊ ကျားသားမိုးကြိုး၊ ထားပါတော့... အဲဒါတွေက စူပါဗိုင်စာကို ပြောရုံပဲလေ”

“သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

ဂျူလီယာ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

“ပက်ဒရိုလား၊ မန်နွယ်လား၊ ရိုဒရီဂေးလား တစ်ခုခုပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ၊ သူတို့လည်း အမြဲပြောင်းနေကြတာပဲ၊ သားသားရာ... ဒီနာမည်ကိစ္စနဲ့ ရှင် ကျွန်မကို ရူးအောင် လုပ်နေတယ်၊ ဒီမှာ ဒါတွေ အရေးမကြီးဘူး၊ မီးတို့၊ ရေတို့၊ အိမ်သာတို့က စူပါဗိုင်စာ ရှင်းလိမ့်မယ်၊ သူ ဘယ်ကလာလာ သူ့နာမည် ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး၊ သိပလား”

တစ်ဆယ့်ကိုး

အေမီသည် အူယားဖားယားဖြင့် လှေကားပေါ်မှ ဝရုန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းလာ သည်။ ဂျူလီယာ့ကို လည်ပင်းမှ သိုင်း၍ တင်းနေအောင် ဖက်ထားသည်။ ဂျူလီယာကလည်း ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဖက်၊ ကြည့်ရတာ သူတို့ အပွေ့အဖက်သည် ကမ္ဘာဆုံးတိုင် တည်နေတော့ ပြော်မလို။ မျက်ဝန်းမှာလည်း ဝမ်းသာမျက်ရည်တွေ စို့လို့။ ထို့နောက်မှာတော့ အေမီက သားသားနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ပြီး သားသားကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည်။

“ရှင်က သူ့တစ်ဘဝလုံး အချစ်ရဆုံး ဆိုတဲ့ လူကိုး”

သားသားသည် ခပ်လန့်လန့်နှင့် ပြုံးပြလိုက်၏။ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရမည် မှန်း သူ မသိ။

“ရှင် ကံကောင်းတယ် မှတ်၊ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက သိပ်ဇီဇာကြောင်တာ”

အေမီက ပြောရင်း ရယ်၏။

“ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်၊ ရှင်နဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

အေမီက သားသားကို အကြာကြီး ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်သောအခါ သားသား တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်၍ နေသည်။ ဂျူလီယာ့ကို ဘယ့်နှယ်တုံးဟု မေးချင်သလို သူ ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က တွေ့တွေ့ချင်း ဖက်လား ယမ်းလားနဲ့။

ရီဗင်တန်လမ်းက အဆောက်အအုံတစ်ခု ထိပ်ဆုံးထပ်မှာ အေမီက နှစ်ခန်းတွဲအိမ်ခန်း ပိုင်၏။ တစ်ခန်းကို လူနေ၊ တစ်ခန်းကို စတူဒီယိုအဖြစ် လုပ်ထား၏။ ထိုအခန်းတံခါး နှစ်ခုကြားက နေရာကလေးမှာ ဘုရားစင်ကလေး တစ်ခု ရှိပြီး အမွှေးတိုင်တွေ အများကြီး ပူဇော်ထားသည်။ ကနေ့ ဂျူလီယာ ပြန်ရောက် ခြင်း အထိမ်းအမှတ် ကြိုဆိုညစာ တဲ့။ ကြက်သွန်ဖြူ ဆီသတ်နံ့၊ နံနံပင်နံ့၊ ငရုတ်သီး နံ့တွေကို လှေကားတက်လာတုန်း ရနှင့်နေပြီ။

သားသားက အခန်းကိုလှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ အခန်းတိုင်းမှာ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် ကြီးကြီးငယ်ငယ်တွေ စံပယ်တော်မူနေကြသည်။ စင်တွေပေါ်၊ စားပွဲတွေ ပေါ်၊ မီးဖိုခန်းထဲပါ မကျန်။ ကြေးဆင်းတု အသေးလေးတွေရောပဲ။ သီပေါက သူ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထက် မလျော့။ နံရံပေါ်မှ ပန်းချီကားတွေကိုလည်း သူ ကြည့်သည်။ ကြောက်စရာ အသွင်တွေပါပဲ။ ဂျူလီယာ့ အိမ်က ပန်းချီကားကြီး လိုပဲ

ဘယာနကရသကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါပေ့။

“ရှင် ကြိုက်လား”

အေမီက သူ့နား လာရပ်ရင်း ရုတ်တရက် မေးလိုက်သောအခါ-

“အင်း.. ဟို... ဒီပန်းချီကားတွေက သိပ်ကို ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အသွင်ဆောင်တယ်” ဟု သားသားက မရေမရာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“အဲဒါက မကြိုက်ဘူးလို့ အာရှလို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောတာ ပေါ့နော်”

သူပြောတာ မှန်နေသဖြင့် သားသားလည်း ရှက်ရယ် ရယ်နေလိုက်သည်။

“ဘာမကြိုက်တာလဲ ပြောပါဦး”

“မသိဘူးဗျ၊ ဘာကို ဆွဲထားမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ဘာမှလည်း မတွေ့သလိုပဲ”

“ရှင် ကြာကြာကြည့်ပါ၊ ဒါဆို ရှင် မြင်ချင်တာကို ဒီထဲမှာ မြင်လာလိမ့်မယ်”

အေမီက သွားဖြဲပြပြီး တခြားဧည့်သည်တွေဆီ လှည့်ထွက်သွားသည်။

အခန်းနှစ်ခန်းလုံးကို ဖယောင်းတိုင်တွေသာ ထွန်းညှိထားသည်။ စားပွဲအရှည်ကြီးတစ်လုံးကို တည်ခင်းထားသည့် အခန်းထဲ လူတွေ ထပ်ထပ်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကောင်းစွာ သိကျွမ်းကြသည်။ သူတို့က သားသားကို သူတို့ အုပ်စုဝင်ကဲ့သို့ ဖက်ယမ်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဟိုင်း..ကျွန်မက ချားလော့ပါ၊ ရှင်ကကော”

ဆံပင်နီကောက်ကွေးနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး မှဲ့ခြောက်တွေ ရှိနေသော အမျိုးသမီးငယ်လေး တစ်ဦးက နှုတ်ဆက်ပြန်သည်။

“သားသားပါ”

“ရှင်က မြန်မာပြည်က လာတာဆို.. အေမီ ပြောတယ်”

သားသားက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မက ဖရီးဘားမား ညွန့်ပေါင်းအဖွဲ့မှာ အလုပ်လုပ်တယ်”

ချားလော့က ရှင်းပြနေသည်။

“ဪ… ဖရီးဘားမား ဆိုတာက ဘာများလဲ”

“မြန်မာပြည်မယ် ဒီမိုကရေစီ နည်းလမ်းတကျ ရွေးကောက်ပွဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့နဲ့ စာနယ်ဇင်း လွတ်လပ်ခွင့်ရဖို့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ အဖွဲ့ပါ”

“ဩ… ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

တကယ်တော့သူဘာပြောရမည်မှန်းမသိ၍ထိုသို့ပြောလိုက်ခြင်းသာ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံး၊ လေးလက ကျွန်မ ထိုင်း-မြန်မာ နယ်စပ်က ဒုက္ခသည် စခန်းမှာလေ၊ အဲဒီမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာ ရှင် တွေးကြည့်လို့တောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထောင်ချီတဲ့ လူတွေဟာ ရေမရှိ၊ မီးမရှိဘဲ တဲကလေးတွေနဲ့ နေရ တယ်၊ ဆရာဝန် မရှိ၊ စာသင်ကျောင်း ဆိုတာ ဝေလာ ဝေး၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ချင်တဲ့ လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးရှင့်၊ သူတို့အားလုံး ပြန်ရမှာကို သေမလောက် ကြောက် ကြတယ်၊ တကယ့်ကို စိတ်ချောက်ချားစရာပဲ”

သူ့စကားလုံးတိုင်းကို သားသားသည် တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးသလို အသေအချာ နားထောင်၏။ ချားလော့က ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့ ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို ရှင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စစ်သားတွေ က မိန်းမတွေကို မုဒိမ်းကျင့်၊ ကလေးတွေကို သတ်ဖြတ်၊ အင်း… မြန်မာ အတော် များများဟာ ဒါတွေကို ဘာမှ သိပုံ မရဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

သားသားအဖြေကို မစောင့်ဘဲ သူက စကား တပြောပြောဖြင့် အခန်းထဲ လှည့်ပတ်သွားသည်။ မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေဆီက အဆိုပါ ဒုက္ခသည် စခန်းတွေအတွက် အလှူငွေတွေ သွားရောက် ကောက်ခံခြင်း တဲ့။ သူနှင့် သူ့ သူငယ်ချင်းများသည် ငါးကီလိုမီတာ၊ ဆယ်ကီလိုမီတာ မာရသွန်ပွဲတွေ ဝင်နွှဲပြီး ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းကြသတဲ့။ စုဆောင်းရငွေဖြင့် ခုဆို ဒုက္ခသည် စခန်းတစ်ခုမှာ စာသင်ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်း ဆောက်ပေးတော့မတဲ့။ သူက ပြောပြီးရင်း ပြော၊ သားသားက ခေါင်းညိတ်ပြီးရင်း ညိတ်။ တစ်ခါတလေတော့ မျက်လုံးကို ပိတ်။

အေမီက အားလုံး စားပွဲရှည်ကြီးမှာ နေရာယူကြဖို့ ဆော်ဩနေသည်။ ဂျူလီယာက သားသားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၏။ ဂျူလီယာ့ နားမှာတော့ မျက်မှန်ဝိုင်းကို တပ်၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဆိတ်မုတ်ဆိတ်ချွန်လေး နှင့် လူတစ်ယောက်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ဘော့ပ်ဟု မိတ်ဆက်ပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်း၍ သားသားဆီ ဦးတည်ကာ-

“ခင်ဗျား မြန်မာပြည်မှာ ဘာအလုပ် လုပ်လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ နေပါတယ်”

“ဩ... ခင်ဗျားက ဘုန်းကြီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေတယ်လား”

သူက အံ့ဩသော လေသံဖြင့် မေးနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဩ... သိပြီ၊ အနားယူနေတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ တရားထိုင်ရလား”

“အင်း... ထိုင်ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေတုန်းက ထိုင်ဖူးတယ်။ တစ်ခါ ထိုင် နာရီဝက်၊ တစ်ရက် နှစ်ကြိမ်၊ မနက်နဲ့ ညပေါ့၊ ကျွန်တော့် အိမ်ထောင်ရေးကို ဒါက ကယ်သွားတာ”

ဘော့ပ်က ရယ်လိုက်ရင်း သားသားကို မေးတယ်။

“တရားထိုင်တော့ ဘယ်ကျင့်စဉ်ကို လိုက်လဲ”

သားသား စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ဂျူလီယာ့ကို စစ်ကူတောင်းဖို့ ကြည့် တော့ အေမီနှင့် စကားကောင်းနေသည်။

“ခင်ဗျားမေးတာကို ကျွန်တော် နားလည်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တရားထိုင်တာလဲ မေးတာပါ၊ ဇန်နည်းလား၊ ဝိပဿနာ လား၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းလား”

သားသားက အကြာကြီး စဉ်းစားပြီးမှ-

“ကျွန်တော့်နည်းနဲ့ ထိုင်တာပါ” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထိုသူက ကျောမှီထိုင်လိုက်ပြီး သားသားကို ပြူးပြဲကြည့်သည်။

“ဟင်.. ကိုယ်ပိုင် တရားထိုင်နည်းလား”

စားပွဲရှည်ကြီးမှ တခြားသော စကားသံတွေ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ် သွားသည်။ အားလုံးက သူ့ကို ကြည့်နေကြသည်။ အားလုံး၏ စိတ်ဝင်စားမှုက

သားသားကို ပိုလို့တောင် အနေရခက်စေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

သူ့အသံက တိုးတိုးလေး၊ တိမ်တိမ်လေး၊ လေသံလေးတမျှ။

“ခင်ဗျားနည်းမှာ နာမည် ရှိလား”

“ဘယ်လို နာမည်မျိုးလဲ”

“တရားထိုင်နည်း အားလုံးမှာ နာမည်ရှိကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဩော်... ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် ထိုင်တဲ့ နည်းမှာတော့ နာမည် မရှိဘူးခင်ဗျ”

“သားသားက စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးမှာ မသန်စွမ်း ကလေး ၁၂ ယောက်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း နေတာလေ၊ သူတို့အားလုံး အတူတူ တရားထိုင်ကြလေ့ ရှိတယ်”

ဂျူလီယာက အကျပ်တွေ့နေသောသူ့ကို ဝင်ရောက် ကယ်တင်လေပြီ။ စားပွဲတစ်ခုလုံး တစ်ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အားလုံး၏ မျက်လုံးတွေက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူ ပို၍ နေရခက်လာသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ လူအများ၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်းကို မခံလိုသော သားသားသည် နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်းစေ့ကာ ဂျူလီယာ့ဆီ ကူကယ်ရာမဲ့ ကြည့်နေရှာသည်။

“သူက ကလေးတွေကို စာရေး၊ စာဖတ် သင်ပေးတယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်၊ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်တယ်၊ ကလေးမိဘတွေက ကလေးတွေကို သူ့ဆီ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လာအပ်ထားကြတာ”

ဂျူလီယာက ဆက်ရှင်းပြနေသည်။ “မသန်စွမ်း ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ” ချားလော့က သိချင်စိတ်ဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်က မျက်စိ မမြင်ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်က နားမကြားဘူး၊ မိုးမိုး ဆိုတဲ့ ကလေးမက လက်တစ်ဖက် မရှိဘူး၊ နောက် ကလေးမတစ်ယောက် က ခြေထောက်တစ်ဖက် ဆုံးရှုံးထားတယ်၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်က စကား မပြောနိုင်ဘူး”

“ဂျူလီယာ၊ ရှင်ကော သူတို့နဲ့ အတူတူနေခဲ့တာလား” တခြားအမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကလည်း ဝင်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ရှင် သူတို့ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံလဲ၊ ဘယ်လို သည်းခံပြီး နေရတာမျိုးလဲ”

ဂျူလီယာက သားသားကို ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုတွင် နေရသည့် အချိန်များအကြောင်း သူတို့ကို ပြောပြပါတော့သည်။ ကလေးတွေနှင့် အတူတူ သီးနှံရိတ်သိမ်းကြပုံတွေ၊ ချက်ပြုတ်ကြပုံတွေ၊ တောင်တက်ကြပုံတွေ၊ အိအိ လုပ်ပေးသော အရသာရှိလှသည့် ပန်ကိတ်များနှင့် အိအိ၏ သေခြင်းတရား။

သားသားက နားထောင်ရင်း ဂျူလီယာတစ်ယောက် ပုံပြောကောင်း ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်၍ နေ၏။ သူသာဆိုလျှင် ဒီအကြောင်း သူစိမ်းတွေကို ပြောပြ ဖို့ ခက်မှာ သေချာသည်။ သူပြောလည်း စိတ်ဝင်စားကြမည် မထင်။

စကားဝိုင်းသည် တခြားအကြောင်းခြင်းရာများဆီသို့ ဦးလှည့်သွားသည့်အတွက် သားသားတစ်ယောက် လွန်စွာမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့သည်။ ဂျော့ချ် ဒဘလျူဘုရှ်ဟာ စစ်ရာဇဝတ်ကောင်လား၊ တရားရုံး တင်သင့်သလား ဆိုသည့် အကြောင်း၊ အီရတ်နှင့် အာဖဂန်နစ္စတန်က စစ်ပွဲတွေအကြောင်း၊ လာမည့် သမ္မတရွေးကောက်ပွဲ အကြောင်း၊ ရီပတ်ပလစ်ကန်တွေ ဟီလာရီ ကလင်တန် ကို ရှုံးနိမ့်မလား ဆိုသော အကြောင်း။ အားလုံးက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လုပြောနေကြသလို။ သားသား နားထဲမှာတော့ အားလုံး တစ်စိတ် တည်း တစ်ဝမ်းတည်း ပြောနေကြသလို တစ်သံတည်း ကြားရသလို။

“ဘယ့်နှယ်တုံး ပျော်ရဲ့လား”

အပြန်လမ်းမှာ ဂျူလီယာက မေးသည်။

“အင်း... ဆိုပါတော့”

သားသားက နွမ်းရိရိလေသံဖြင့် ဖြေသည်။

“တကယ်လား၊ ဒီလိုဆိုရှင် ခဏနေ နယူးယောက်သား ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ဂျူလီယာက ရယ်သံစွက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်...... ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ရှင် ဘယ်လိုများ သည်းခံနေသလဲလို့ပါ”

“ဘာကို သည်းခံတာလဲ”

“ချားလော့ ရှင့်ကို ပြောနေတဲ့ လေသံကိုပေါ့၊ ရှင် ကြုံခဲ့ရတာတွေကို ဘာလို့

ပြောမပစ်လိုက်တာလဲ”

“သြော်… သူမှ မမေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ပြောမလဲလေ”

“ဆိုတော့ ရှင်က ကိုယ် ကြားချင်မှ ပြောတဲ့ လူလား”

ဂျူလီယာက သားသား ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမှီရင်း မေးလိုက်သည်။

သားသားက ခွန်းတုံ့မပြန်။

“ကျွန်မသာဆိုရင်တော့ သူနည်းနည်းပြောပြီးတာနဲ့ ရေပက်မဝင်အောင် ပြန်ပြောပစ်လိုက်မှာပဲ”

“ဘာလို့လဲ၊ အဲဒီလိုဆို ရိုင်းရာကျမှာပေါ့”

“တစ်ခါတလေရိုင်းသင့် ရိုင်းရတယ် တော်ရေ့၊ သူ ရှင့်ကို လုပ်သွားတာ မမြင်ဘူးလား”

သားသားက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဟယ်… တကယ်လား၊ သူ ရှင့်ကို စကားပြောနေပုံကို ကြည့်ပြီး အေမိ ဆို ရှက်လွန်းလို့”

“သြော်… ဒါတွေ မလိုပါဘူးကွယ်”

နှစ်ဆယ်

“ရှင့်အတွက်” ဟု ဂျူလီယာကိုယ်တိုင် မြန်မာလို ရေးထားသော စာအိတ်ကလေး တစ်လုံး သားသား ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ။

“ဟင်… ဒါက ဘာလဲ”

“အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုပေါ့”

စာအိတ်ထဲမှ ပို့စကတ်အရွယ် ပုံလေးတစ်ပုံ ထွက်လာသည်။ အနက် ရောင်နောက်ခံမှာ အဖြူစက်ကလေးတွေမှတစ်ပါး တခြား ဘာမှ မမြင်ရ။ ပုံကြည့် ရတာ ကြယ်စုံသော ညကိုပင် သတိရသေးသည်။ သူ ပုံရိပ်ကို အသေအချာ ကြည့် သည်။

“ဒါ ဘာပုံလဲ၊ ကျုပ် ဘာမှကို သေချာ မတွေ့ရဘူး”

ပုံအလယ်မှ ပုရွက်ဆိတ်ပမာဏမျှ ရှိသော ဖြူဖြူအစက်လေးတွေကို ဂျူလီယာက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဒါ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကလေးလေးပုံလေ” တဲ့။

သူ ကြည့်သည်။ အနားကပ်ကြည့်သည်။ မျက်စိ အနီးမှုန်နေသူလို မျက်နှာနား ကပ်၍ ကြည့်သည်။

ဂျူလီယာက အတန်းလေး လေးတန်း၊ အစက်လေး နှစ်စက်ကို ပြပြီး-

“ဒါက လက်တွေ၊ ခြေတွေ၊ ခေါင်းနဲ့ ဗိုက်လေးလေ” ဟု ဆိုသည်။ သားသားသည် ဘာမှန်း မသိသည့် ထိုပုံကို သံသယအပြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ဂျူလီယာ့ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင် မပျော်ဘူးလား”

“ကျုပ်တို့ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးလား… ပျော်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပုံမှာ ကလေးမှ မမြင်ရဘဲ၊ အစက်ကလေးတွေဟာကို”

ဂျူလီယာက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ပုံကို စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဟင်… ကျုပ် ဘာအမှား လုပ်မိလို့လဲ”

“မလုပ်ပါဘူး၊ ပုံမြင်ရင် ရှင် ပျော်မယ် မှတ်နေတာ၊ ကျွန်မကတော့

ကလေးကို သေချာ မြင်နေရတယ်”

“ကျုပ် မင်းကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း..မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါက......”

ဂျူလီယာက သားသားလက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“နယူးယောက် ရောက်လာကတည်းက ရှင် အရမ်း တိတ်ဆိတ်နေ တယ်၊ ရှင် ဘယ်လိုနေလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်မ မသိဘူး၊ ရှင် ပျော်နေလား၊ ကလေးတွေကို လွမ်းနေလား၊ တစ်ခုခု လိုအပ်နေလားပေါ့၊ ဒီမှာနေရတာ ရှင့် အတွက် လွန်လွန်း အားကြီးနေလားဟင်၊ လိုက်လာမိတာ နောင်တရနေလား တောင် မသိတော့ပါဘူး”

သားသားက ခဏစဉ်းစားနေပြီး-

“ကျုပ် တစ်သက်လုံး ဘယ်သူကမှ ကျုပ် ပျော်နေသလားလို့ မမေးဖူး ဘူး၊ တစ်ခုခုကို လွမ်းနေလားလို့ မေးတဲ့လူလည်း မရှိဘူး၊ ဒီမှာ နေရတာ ဆိုးသလားလို့ မေးဖို့တော့ ဝေလာ ဝေးပေါ့”

“ဘယ်သူမှ မမေးဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟိုလေ...ဟို”

“ဟင့်အင်း”

သားသားက စကားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဆော်ရီးပါ”

“ကျုပ်တို့က ကွဲပြားခြားနားတဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုစီက လာကြတာနော်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာပေါ့”

အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေ၏။ ဒုတိယရိပ်သာလမ်းမှ အမြဲ ပိတ်နေတတ်သော ကားတွေပင် ငြိမ်သက်နေသည်ဟု ဂျူလီယာ ထင်မိသည်။ သားသားက ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ ဂျူလီယာ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ဖို့ ခက်ခဲနေသလို ထင်မိသည်။

“ဘာအကြောင်း ပြောချင်တာလဲ ဟင်”

“အားလုံးပေါ့၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၊ များမကြာခင် သုံးယောက်၊ ပြီးရင် လေးယောက်”

“အင်း… အဲဒါ ခက်လိမ့်မယ်”

သားသားက ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ် အဲသလို ပြောကျင့်မှ မရှိတာ၊ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ်လည်း အဲသလို မေးခွန်းတွေ မမေးဖူးဘူး ဂျူလီယာ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်းပဲ ဆိုပြီး နေနေခဲ့တာ”

“အဲဒီတော့ ဖြစ်သမျှအကြောင်းတွေက ကောင်းလား၊ ဆိုးလား သားသား”

ထိုမေးခွန်းကို သူဖြေဖို့အတော်ကြာအောင် အချိန်ယူရသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့နှုတ်ဖျားက စကားသံ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဖြစ်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေကတော့ အဆိုးများတယ်။ ကျုပ်ထက် အစ်ကို့ကို ဘာလို့ ပိုချစ်တာလဲဟင်လို့ ကျုပ်အမေကို ကျုပ် မေးသင့်လား၊ ရှေ့တန်းမှာ မိုင်းရှင်းပေါ်တာ လုပ်နေတုန်း ဘယ့်နှယ့်နေတုံးကွလို့ ကျုပ်ကိုယ် ကျုပ် မေးသင့်လား၊ မင်း ကျုပ်ဘဝ ဇာတ်လမ်းကို သိပါတယ်လေ၊ ကျုပ်ဘဝမှာ အချိန်တော်တော်များများကို အသက်ရှင်သန်ဖို့ ပူနေပင်နေခဲ့ရတယ်၊ နောက်တော့ ကလေးဆယ့်နှစ်ယောက်ကို ပြုစုကျွေးမွေးရပြန်တယ်၊ ဆိုတော့ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး တွေကို တွေးဖို့ ဖြေဖို့ အချိန်က သိပ်မရှိဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီမေးခွန်းတွေဟာ အရေးကြီးတယ်လေ”

သားသားက ခေါင်းကို ဘယ်ညာယမ်းတယ်။ ဂျူလီယာ ပြောတာကို သူ သဘောတူသင့်သလား။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းအတွက် အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက်ပါ၊ ရှင် ဒီလို မထင်ဘူးလား”

“အင်း… သိပ်တော့ မသေချာဘူး၊ ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခုပြောမှ ရမယ်၊ ကျွန်မတို့မှာ ခု အချိန်ရှိတယ်၊ ကျွန်မတို့ နဲ့ ပတ်သက်လို့၊ တဖြည်းဖြည်း ပူလာတဲ့ ဒီဗိုက်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင် ဘယ်လို ခံစားရလဲ၊ နယူးယောက်မှာ ကျွန်မနဲ့ အတူနေရတာကို ရှင် အိုကေရဲ့လား ဆိုတာ ကျွန်မ သိဖို့လိုတယ် သားသား”

“အင်း... အိုကေပါတယ်”

“ကလေးတွေက လွဲလို့ ရှင့်မှာ တခြားလွမ်းစရာများ ရှိသလား”

“ဟင့်အင်း... ကျုပ်တို့ဆီမှာတော့ ဘယ်သူမှ အဲသလောက် မေးခွန်း တွေ အများကြီး မမေးကြဘူးလေ”

“ဘာလို့လဲ”

“မယဉ်ကျေးဘူးလို့ ယူဆကြလို့လေ၊ တစ်ခါတလေတော့ အရိုအသေ တန်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ အကြောင်း သူ ပြောချင်မှ ပြောမယ်၊ မပြောချင်လည်း နေမှာပေါ့”

“ဖြေရမှာ ကြောက်လို့ နေမှာပေါ့”

“တစ်ခါတလေတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတာကတော့ မေးခွန်း မှားမေးရင် အန္တရာယ်ကြီးတယ်”

“ရှင်ပြောတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ကဲ... ထားပါတော့၊ ကျုပ်က သီပေါ ရဲမင်းကြီးကို ခင်ဗျားရဲ့ ရောမ စံအိမ်တော်ကြီးကို ဒီမဖြစ်စလောက် လခနဲ့ ဘယ်လိုများ ဆောက်သလဲလို့ မေးသင့်သလား၊ တရားသူကြီးကို ခင်ဗျား ကား ဘယ်လို ဝယ်စီးနိုင်တာလဲလို့ မေးသင့်သလား”

ဂျူလီယာက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... ဒါပေမဲ့ ရှင် ကျွန်မကိုတော့ ကြိုက်ရာ မေးနိုင်ပါတယ်”

“အတော် ကြိုးစားရမှာပဲ”

“ကဲ... မေးစမ်းပါ၊ မေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

ဂျူလီယာက ပြုံးပြုံးလေး စောင့်၍ နေသည်။

သားသားက စဉ်းစားပြီး-

“ခု ပျော်လား”

“သိပ်ပျော်တာပေါ့”

“ဂျူလီယာ လိုအပ်တာ တစ်ခုခု ရှိလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကျုပ်နဲ့ အတူတူရှိနေရတာ ပျော်လား”

“ဟေး… ရှင် ဒါတွေ မေးနေတာက အဖြေ သိချင်လို့လား၊ ကျွန်မက မေးစေချင်တာကို သိလို့လား”

“အင်း… နှစ်ခုလုံးပဲ”

ဂျူလီယာက သားသား မျက်နှာကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ပြီးတော့ သားသားရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သားသား ခေါင်းကို သူ့ဗိုက်မှာ အပ်ထားစေသည်။ သားသားက ဂျူလီယာ့ကို တင်းတင်းလေး ဖက်ထားပြီး သူတို့ ထိုအနေအထားဖြင့် ကြာမြင့်စွာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။

သားသား နားထဲမှာ ဂျူလီယာ့ အသံလေး ကြားနေရသည်။

“ကျွန်မလေ ရှင့်ကို အရာအားလုံးထက် ပိုချစ်တယ်”

“ကျုပ်လည်း မင်းကို အရမ်းချစ်ပါတယ်”

အင်း… ပျော်ရွှင်မှု ဟူသည် မျှဝေခံစားမှု မပါဘဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု သားသား တွေးနေမိသည်။

နှစ်ဆယ့်တစ်

တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးဖို့အတွက် သူတို့ကို ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာ ထိ သိနေဖို့ လိုပါသလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက် ကို ယုံကြည်ကိုးစားဖို့အတွက် သူတို့ နှင့် သူတို့သမိုင်းကြောင်းကို ဘယ်လောက်ထိ သိနေဖို့ လိုပါသလဲ။

ဒီမေးခွန်းတွေအတွက် သားသားမှာ အဖြေ မရှိ၊ ဒါပေမဲ့ ဂျူလီယာ့ကမ္ဘာ ကို သူ သိအောင်ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးပြီ။ နယူးယောက်က ထူးဆန်း သော ဘဝတွေ ဘယ်လို လည်ပတ် အလုပ်လုပ်နေကြလဲဆိုတာကို သူ ဖမ်းဆုပ် ကြည့်ချင်သည်၊ လှမ်းကိုင်ကြည့်ချင်သည်။ ဘယ်လို စည်းမျဉ်းတွေ၊ ဥပဒေသ တွေ ရှိနေသလဲ။ ထိုဥပဒေ၊ စည်းမျဉ်းများကို ချိုးဖောက်လျှင် ဘယ်လို အပြစ် ဒဏ်မျိုး ရနိုင်သလဲ။ လိုက်နာလျှင် ဘယ်လို ချီးမြှင့် မြှောက်စားမှုတွေကို ခံစား ရမလဲ။ ဒီမြို့တော်က လူတွေကို ဘယ်အရာကများ လှုပ်ရှားသက်ဝင်စေသလဲ။ သူတို့ ဘယ်ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြသလဲ။ သူတို့ အတွက် ဘယ်ဟာ က အရေးပါပြီး ဘယ်အရာက အရေးမပါဘူးလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် လေးစားသမှု၊ သို့တည်းမဟုတ် သရော်စော်ကားမှုကို ဘယ်လို ပြသပါသလဲ။ ထိုဒေသတွင် အပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ်အမှန်က ဘာများလဲ။

သားသားသည် အပြင်သို့ မကြာခဏ ထွက်တတ်သည်။ အမြဲတမ်း လည်း တစ်ယောက်တည်းလိုလိုပင် ထွက်တတ်သည်။ ဂျူလီယာက ဆရာဝန် တွေ၊ ရှေ့နေတွေနှင့် ရက်ချိန်းယူကာ မကြာမကြာ တွေ့နေသည်။ ဦးဘ အဖိုးက တော့ သားသား၏ မြန်လွန်းသော ခြေလှမ်းကို အမီမလိုက်နိုင်။ သားသားက တော့ မန်ဟက်တန်ကို ခြေကျင်ပတ်ဖို့ အကြံကို အတည်ကြီး အကောင်အထည် ဖော်နေပုံပင်။ မြေပုံကြီးပေါ်တွင် သူရောက်ခဲ့ပြီးသော လမ်းတွေကို မင်နီဖြင့် အမှတ်အသား လုပ်ထားသည်။ ၆၄ လမ်းမှစ၍ ကျွန်းတောင်ဘက်စွန်းထိ တောက်လျှောက်ဆင်း၍ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လည်သည်။ စီးပွားရေး ရပ်ကွက်ကြီးကို ဖြတ်သန်း၊ တရုတ်တန်းကို မွှေ၊ အီတလီလေးကို၊ နောက်တော့ ဆိုဟိုကို၊ အရှေ့ရွာကို၊ ဂရင်းဝစ်ရွာကို တစ်ပတ်ကြီး ပတ်ပြီး ၁၂၅ လမ်း နောက်မှ ပတ်၍ ပြန်သည်။

စစချင်းမှာတော့ သူ့အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည်က အသေးအမွှား အရာလေးတွေသာ။

ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုမှာ သူ တန်းစီရင်း လူပေါင်းများစွာကို သူ့ရှေ့မှ တန်းစီ စေခြင်းကြောင့် ကော်ဖီသောက်မှာလား၊ မိုးခိုမှာလား ဟု အပြောခံခဲ့ရသည်။

မြေအောက်ဘူတာ ဝင်ပေါက်တစ်ခုမှာလည်း သူက ဝင်ပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ သူ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ မဆုံးနိုင်သော လူအုပ်ကြီးက သူ့ကို တစ်ချက်တောင်မကြည့်ဘဲ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ တံခါးကို ကိုင်ပြီး သူ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ထိုနေရာမှာရပ်နေခဲ့သည်။ သူစိတ်ရှည်ပါသည်။အံ့သြတာလေးတစ်ခုသာ။

ကန်နယ်လမ်းပေါ်မှ တီရှပ်သည်တွေကြောင့်လည်း သူ စိတ်ရှုပ်ရသေးသည်။ တီရှပ်တွေပေါ်မှာ ရိုက်နှိပ်ထားသော စာတန်းတွေက-

“ဘဝဟာ ကောင်းတယ်”

“ဒါ မင့်ဘဝ၊ ခံစားလိုက်”

“လုပ်သာလုပ်”

“ပျော်ရွှင်မှုများ ရောင်းရန် ရှိသည်”

“ငါ့ကိုနမ်းပါ” ဆိုပဲ။

မြို့လယ်က လမ်းဆုံမီးပွိုင့် တစ်ခုမှာတော့ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် ဂျူလီယာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့နား ချဉ်းကပ်လာသည်ကို သူ သတိထားမိသည်။ သူသည် ဂျူလီယာ့အရွယ်၊ ဂျူလီယာလို အာရှနွယ်သည့် မျက်နှာပေါက်မျိုး၊ ချွန်မြဲသောဒေါက်တွေနှင့် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်၊ ကျပ်လှသော စကပ်အနက်၊ အဖြူရောင်ဘလောက်စ် အင်္ကျီ၊ ရွှေလက်ကောက် တစ်ရန်တို့ကို ဆင်မြန်းထားသည်။ ဖုန်းကို နားနားကပ်ရင်း စကားလုံးရေစီးကြောင်းကြီး မပြတ်စီးဆင်းစေသည်။ မြန်လွန်း၍ သူ တစ်လုံးမှ နားမလည်။ လမ်းလျှောက်တာက လည်း အရှိန်မြန်လှသဖြင့် သူ့ညာဘက်မှ ဒရောသောပါး ဖြတ်သွားခဲ့သည်။

ဂျူလီယာလည်း ထိုပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်သည်လေ။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က ဂျူလီယာသည် ဒီလို ဝတ်စားဆင်ယင်၊ ဒီလိုပဲ စိတ်ဖိစီးပြီး မန်ဟက်တန်လမ်းမတွေပေါ်မှာ ချိန်းဆိုမှုတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်၍ နေလိမ့်မည်။ သားသား သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဟွန်းသံ တတီတီ ကားတွေကြားမှ သူ မီးပွိုင့်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ငါးလမ်းထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ အကြည့် အမျှင်တန်းနေခဲ့သည်။

မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ဂျူလီယာ၊ သူ နားမလည်သော ကိစ္စတွေကို ညှိနှိုင်းနေသည်။ ဝတ်စုံပြည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ခပ်သုတ် သုတ် နေ့လယ်စာစား။ ကော်ဖီတစ်ခွက် ဝင်သောက်၊ ခဏလေး တွေး-ငေး၊ ဖုန်းဆက်၊ နောက် ချိန်းဆိုမှုတစ်ခုဆီ ကူး။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် သီပေါ ကျောင်းအိုထဲက မီးဖိုချောင်မှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ အိအိနှင့်အတူ ပန်ကိတ်တွေ လုပ်နေသော ဂျူလီယာ့ ပုံရိပ်တွေကိုလည်း သားသား မြင်နေရပါသေးသည်။ ဂျူလီယာနှင့် မိုးမိုး လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ ချွေးတစိုစို နှင့် ဒူးတုပ်ထိုင်ပြီး အာလူးတွေ ကောက်နေပုံ၊ ကလေး တွေနှင့် ဂျူလီယာ ဘောလုံးကစားရင်း ခြေတစ်ဖက် ဆာနေသော ကိုအောင့်ကို သူ သိုင်းဖက်လိုက်ပုံ၊ ကိုအောင်က သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံးဂိုးကို တခြားကလေးတွေ အကူအညီဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ သွင်းနေပုံ။

အင်း... ဂျူလီယာ့ခရီးစဉ်ဟာ အမှန်တကယ် ရှည်လျားခဲ့တာပါလား၊

သူတို့နှစ်ယောက် လွန်စွာ ကွဲပြားခြားနားသော ကမ္ဘာတစ်ခုစီမှ လာခဲ့ကြကြောင်းကို သူ လက်မွန်မဆွကတည်းက နားလည်ခဲ့ပါသည်။ သီပေါမှာတုန်းကတော့ သူ အဲဒီအချက်ကို လျစ်လျူရှုထားနိုင်ခဲ့သည်။ ဂျူလီယာက သူ့ဆီ လာခဲ့သည်ပဲ။ ဂျူလီယာသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဘဝကို နေသားကျအောင် အသွင်ပြောင်းယူနိုင်ခဲ့သည်။ ဘာမှ အတွန့်တက်မှု၊ တောင်းဆိုမှု၊ ဇီဇာကြောင်မှု တွေ မရှိခဲ့။ ခုတော့ သူ၏ စိတ်မရှည်မှုတွေကို မြင်တွေ့လာရပြီ။ ဂျူလီယာသည် အစီအစဉ်တွေ ဆွဲ၏။ ထို အစီအစဉ်တွေအတိုင်း ဆောင်ရွက်၏။ သူ့အစီအစဉ် အတိုင်း မဖြစ်လျှင်၊ သူ့အတွက် အဆင်မပြေလျှင်၊ သူ့လိုဘ မပြည့်လျှင်၊ တစ်ခုခု ကိုအကြာကြီး စောင့်ရလျှင်သူ ဒေါသပုန်ထတော့သည်။ သားသားအတွက်တော့ ထိုအရာများသည် ဘယ်တုန်းကမှ အရေးကြီးသည်ဟု မတွေးဖူးခဲ့။ ရိုးအလွန်း သည် ဆိုချင်ဆို။

မန်ဟက်တန်တစ်ခွင် ပြဲပြဲစင်အောင် လျှောက်တော့မှ သူတို့ကမ္ဘာတွေ ဘယ်လောက်တောင် ခြားနားနေသလဲ ဆိုတာကို လက်တွေ့ မြင်ရ သိရ ခံစားတတ်ရတော့သည်။ သူတို့မှာ ဘုံတူညီမှု ဆိုတာ မရှိသလောက်ပါလား။ သူတို့ ဖြတ်ကျော်နိုင်ဖို့ ထိုးရမည့် တံတားက ဘယ်လောက်တောင် ရှည်လျားရန် လိုသလဲ။

ထိုအတွေးကို စဉ်းစားသောအခါ သံသယအရိပ်က တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာတတ်သည်။ သီပေါမှာ ကလေးတွေနှင့် အတူနေဖို့၊ သူနှင့် အတူနေဖို့ ဂျူလီယာ့အတွက် ဘယ်လိုမှ အထိုင်မကျနိုင် ဆိုသော သံသယ။ သုံးလ၊ ခြောက် လ မဟုတ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ ကလေးလေး တစ်ယောက်နှင့်အတူ။ ထိုအရာတွေ ဘာမှ မရှိခဲ့သော ဘဝက ဂျူလီယာ အသားကျနေသော ဘဝ ဖြစ် ၏။ သက်သောင့်သက်သာ၊ နည်းပါးစွာသော မသိကိန်းများစွာနှင့် ဘဝ၊ ဖုန်တွေ၊ ရွံ့တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသော ဘဝကို သူ့တိုက်ခန်းထဲ ဘာဒုက္ခမှ မပေးနိုင်သော ပင့်ကူတစ်ကောင်၊ ပိုးဟပ်တစ်ကောင် တွေ့တာကိုပင် သည်းမခံနိုင်သော ထိုမိန်းမက ကြာတောင့်ကြာရှည် သည်းခံနိုင်မတဲ့လား။

သူ့အတွက် အရာအားလုံးကို ဂျူလီယာက လွှတ်ချခဲ့နိုင်ပါမည်လား။

ကိုယ်ပိုင်စိတ်ဆန္ဒကို လျစ်လျူရှု၍ တစ်သက်တာ နေနိုင်မတဲ့လား။

သို့တည်းမဟုတ် သူ့ကို နယူးယောက်မှာပဲ နေကြစို့ဟု ပြောမည်လား။ သားသား ဒါကိုတော့ စဉ်းစားလို့ မရနိုင်ခဲ့။ ဂျူလီယာ ကိုယ်တိုင်ပင် ကလေးတွေ ကို သင်္ကြန်မတိုင်ခင် နောက်ဆုံးထား၍ အရောက်ပြန်လာခဲ့မည်ဟု ကတိစကား ဆိုထားခဲ့သည်။ ဂျူလီယာက ကတိစကားကို လွယ်လင့်တကူ ဖျက်တတ်သူ မဟုတ်။

ဂျူလီယာ၏ ကမ္ဘာသည် သားသားအတွက် စိမ်းလွန်းလှသော်လည်း ဂျူလီယာ အရေးထားသော ကိစ္စအားလုံးကိုတော့ သူသိနေပါသေးသည် ဟု သားသာထင်မိသည်။ ကလေးတွေကို အင်္ဂလိပ်စာ စိတ်ပါလက်ပါ သင်ပေးနေ သော ဂျူလီယာ၊ ညကြီးသန်းခေါင် အဖျားတွေ တက်နေသော အိအိကို ရေဖတ် တိုက်ပေးနေသော ဂျူလီယာ၊ အိအိ ဆုံးပါးသွားချိန်ထိ အိအိနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာခဲ့သော ဂျူလီယာ။

ဒါသည်ပင် သူ့အတွက် လုံလောက်ပြီပဲ။

သူ့နှလုံးသားကို ထိုသို့ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းခဲ့သော ဂျူလီယာ့အပေါ်ချစ်စိတ်၊ လွမ်းစိတ်များနှင့် လက်ဆင်တန် ရိပ်သာလမ်းပေါ်မိုးရေတွေကြားမှာ သူ မားမား ကြီး ရပ်နေမိသည်။

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာထိများ သိနိုင်မှာလဲ။ အားလုံးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုယ်စီ ရှိကြစမြဲ။ သေးသေးကြီးကြီးသာ ကွာလိမ့်မည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များသည်ပင် လူတိုင်း၊ ဆက်နွယ်မှုတိုင်းအတွက် ဇာတ်လမ်း၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအဖြစ် အသုံးတော်ခံ တတ်ကြသည်ပဲ။

နှစ်ဆယ့်နှစ်

သူ ဘက်မလိုက်သော စောင့်ကြည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်သည်။ နယူးယောက် ကိုသူ နားလည်ဖို့သာ လိုသည်။ အကဲဖြတ် သုံးသပ်ဖို့မလိုပါ။ အစဉ်အမြဲ သမာသမတ် ကျဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ကူလှမှန်း သူ သင်ယူခဲ့ဖူးပါသည်။

စင်ထရယ်ပန်းခြံထဲမှာ ရှိသော လှေအိမ်ဟု နာမည်ရသည့် သူ့အကြိုက် ဘားဆိုင်တစ်ခုသို့ ဂျူလီယာက သားသားကို ခေါ် ထုတ်သွားခဲ့သည်။ ရေကန် ငယ်လေးကို မျက်နှာမူထားသော လသာဆောင်လေးမှာ ထိုင်ရင်း မြန်မာပြည် ပထမဆုံး ခရီးစဉ်အကြောင်း ဂျူလီယာက ပြောပြနေသည်။ သို့သော် သားသား အာရုံစိုက်ဖို့ရန် ခက်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးက တစ်ဖက်စားပွဲမှ မောင်နှံနှစ်ဖော်ဆီ ရောက်နေသည်။

ဂျူလီယာသည် ထိုမောင်နှံကို သတိထားကြည့်မိသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ”

“အဲဒီမိန်းမဟာ ပုံသဏ္ဍာန်ပျက်ယွင်းနေပုံပဲ”

သားသားက လေသံလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်လို ပုံသဏ္ဍာန်ပျက်ယွင်းတာလဲ၊ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့သူ ကြည့်လို့ ကောင်းပါတယ်”

“သူ့မျက်နှာနဲ့ သူ့လက်က တူတူ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့… ဘယ်လိုများလဲ သားသားရဲ့”

“သူ့လက်တွေက အမယ်အိုကြီးလို တွန့်နေပြီး မျက်နှာက ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်လို တင်းတင်းရင်းရင်း ဖြစ်နေတယ်”

“သူ့မျက်နှာကို ပင့်တင်ထားတာ နေမှာပေါ့”

“ဘယ်လို… ဘယ်လို”

“မျက်နှာကို ပင့်တင်ထားတာလေ၊ အရေပြားကို နားရွက်နောက် ဆွဲပြီး တင်းလိုက်တာ၊ အရေးအကြောင်းတွေ ပျောက်သွားအောင်”

သားသားက ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်နေတယ်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့မျက်နှာသူ မကြိုက်တော့ဘူးရယ်လို့ ရှိလို့ လား ဂျူလီယာရယ်”

“သူ့မျက်နှာက အရေးအကြောင်းတွေ သိပ်များတယ်လို့ သူထင်မှာပေါ့ မျက်ခွံတွေ တွဲကျလာလို့ မျက်လုံးတွေ သေးလာတယ်၊ နှုတ်ခမ်းက သေးနေတယ် စသည်ဖြင့် အကြောင်းပြချက် များစွာ ရှိမှာပေါ့”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီတော့ ပြင်လိုက်တာပေါ့”

စားသောက်ပြီး ဘေလ်ရှင်းတဲ့အခါ ဘေလ်စာရွက်ကို ကြည့်ရင်း သားသား မျက်လုံးပြူးနေတယ်။

“လူနှစ်ယောက်စားတာ ဒေါ်လာနှစ်ရာ ကျတယ်လား၊ ညစာအတွက် ဘာလို့ ဒီလောက် သုံးရတာလဲ”

“ဒါ ဘယ်လောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ ဒီထက် အဆပေါင်းများစွာ ဈေးကြီး တဲ့ နေရာတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီး”

“သီပေါမှာဆို ဒေါ်လာနှစ်ရာဟာ တစ်လလောက် သုံးလို့ ရတယ်”

“ဒါ သီပေါ မဟုတ်ဘူး... နယူးယောက်၊ ပန်းသီးနဲ့ လိမ္မော်သီး ယှဉ်လို့ မရဘူး သားသား”

သားသားက တစ်ခုခု ပြန်ပြောရန် စိုင်းပြင်းလိုက်သော်လည်း ဂျူလီယာ့ စကားကို စဉ်းစားနေသည်။

ဂျူလီယာကလည်း သားသားနှင့် အချေအတင် မဖြစ်ချင်သောကြောင့်ပြေရာပြေကြောင်း ခုလို ပြော၏။

“ဆောရီးပါ၊ ရှင့်ကို နည်းနည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ စားတာလဲ”

“ပျော်စရာ ကောင်းလို့လေ၊ သိပ်ဆိုးနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း တကယ်မှ မလိုဘဲ”

“ကျွန်မ အဲသလို ရှင်နဲ့အတူ အပြင်ထွက်စားရတာ ကြိုက်တယ်”

“ကျုပ်က ဒီလို ဇိမ်ခံရတာမျိုးနဲ့ မတန်ပါဘူး”

“လူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တာကို အမြဲရနေတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင်က တခြားလူထက် ပိုသိမှာပါ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွယ်”

“ရှင်တို့ တောထဲမှာ ပေါ်တာဆွဲခံရတော့၊ ရှေ့တန်း မိုင်းရှင်းထွက်ရတော့ အဲဒီ အကျဉ်းသားတွေဟာ ဒုက္ခ သုက္ခ ခံစားဖို့ ထိုက်တန်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

“အိအိကကော ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သေဖို့ ထိုက်တန်လို့လား”

“ဘယ်ထိုက်တန်လိမ့်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့လည်း...”

“ဒါပေမဲ့လည်း.... ဆိုတာက ဘာလဲ”

“ဒီလောက် ကုန်ကျတာကို စိတ်ထဲ မကောင်းတာ အမှန်ပဲ”

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရှင့်ကို အလွယ်တကူနဲ့ ဖျက်ဆီးလို့ မရဘူးပဲနော်၊ ရှင်က အင်မတန်မှကို မိန်တိန်းနန့်စ် နည်းသူပါပဲ”

ဂျူလီယာ ဘာပြောချင်သည်ကို သားသား နားမလည်။

“အဲဒါ ကောင်းတာလား၊ ဆိုးတာလား”

ဂျူလီယာက သားသား လက်ကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး-

“ကြိုက်သလိုသာ ယူပါကွယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်တိန်းနန့်စ် နည်းတယ် ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ မေးတာပေါ့”

“အလိုရမ္မက် နည်းတယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ”

“ကျုပ်က ရိုကျိုး နှိမ့်ချတတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

“အဲသလိုလည်း ပြောလို့ ရပါတယ်”

“ရောင့်ရဲလွယ်တယ်လို့ကော”

“အဲဒါက ပိုမှန်သေးတယ်”

“ဒါဆိုမင်းကကော၊မင်းကအင်မတန်မှ တောင်းဆိုမှု တွေများ တယ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“အဲဒါကကော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

ဂျူလီယာသည် အဖြေပေးရန် စဉ်းစားနေ၏။ သားသားက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်၍ နေသည်။

“ဒီမြို့တော်မှာ နေရင်ကို တောင်းဆိုမှုက များမှာပဲ သားသား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ သိချင်လား၊ ငြိမ်သက်အေးဆေး ရောင့်ရဲခြင်း ဆိုတာဒီမှာ ရှာတွေ့မှာ မဟုတ်လို့ပဲ၊ နယူးယောက်ကို စတည်တဲ့ လူတွေကိုက သူတို့မှာ ရှိသလောက်နဲ့ ရောင့်ရဲတာမျိုး မရှိ၊ ရောင့်ရဲတယ် ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ဘာမှန်း မသိကြလို့ပဲ၊ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ရော၊ တခြားသူတွေကိုရော၊ ဘဝကို ရော အမြဲ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု တောင်းဆိုနေတတ်ကြတယ်”

အဲဒီညမှာ ဂျူလီယာ အိပ်မပျော်ခဲ့။

“ကျွန်မကို ပုံပြောပြ၊ ရှင့်အသံကို နားထောင်ရတာ ကြိုက်တယ်”

ဟု သားသားကို ချွဲနွဲ့နေသည်။

“ဘယ်လိုပုံမျိုးလဲ ဂျူလီယာရဲ့”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်”

“ဗမာ့ရိုးရာ ပုံပြင်ဆိုရင်ကော”

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့”

“ဉာဏ်ရှိသော မျောက်နဲ့ မိကျောင်း ဆိုတဲ့ပုံပြင် ကြားဖူးလား”

ဂျူလီယာ ပြန်စဉ်းစား၏။

“ဟင့်အင်း... ကြားဖူးဘူး”

“မင်းအဖေ တစ်ခါမှ မပြောပြဖူးဘူးလား”

သားသားက အံ့အားသင့်သွားသည်။

ဂျူလီယာက သားသား ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းအုံးရင်း သားသား၏ ရင်ခုန်သံကို နားစွင့်နေသည်။

“ပြောတတ်ဘူး၊ တခြားနာမည်နဲ့များ ပြောဖူးသလား မသိ၊ ပုံပြင်က ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ပြောပြလေ”

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက အပြောကျယ်တဲ့ မြစ်တစ်စင်းရဲ့ ကမ်းပါးတစ်ခုမှာ မိကျောင်းကြီး တစ်ကောင်ဟာ သူ့ကြင်ရာတော် မိကျောင်းမကြီးနဲ့ အတူနေခဲ့ကြသတဲ့။ တစ်နေ့မှာတော့ မိကျောင်းမကြီးဟာ နေမကောင်း ဖြစ်ပါလေရော၊ မျောက်အသည်းနှလုံးကို စားရမှ သူ့ရောဂါ ပျောက်လိမ့်မယ်၊ ဒါကလွဲလို့ တခြားနည်းလမ်း မရှိဘူးလို့ မိကျောင်းမကြီးက ယုံကြည်နေသတဲ့။ ကြင်ရာတော် မိကျောင်းမကြီးကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ မိကျောင်းကြီးဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မျောက်ရှာထွက်ခဲ့သတဲ့။ မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် စုန်ချည်ဆန်ချည် စိတ်ရှည်လက်ရှည် မျောနေပြီး သစ်ပင်တွေကို သတိထားကြည့်နေတယ်။ မျောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရတဲ့အခါ သူဟာ ကမ်းပေါ် ကမန်းကတန်း တက်သွားပြီး မျောက်ကို စကားဆိုသတဲ့၊ “အို… အဆွေမျောက်၊ ဟောဟို မြစ်မင်းမဟာရဲ့ ဟိုမှာဘက်ကမ်းကို အသင် ရောက်ဖူးပါစ၊ တစ်ဘက်ကမ်းသည်ကား သစ်သီးဝလံများ ပေါကြွယ်ဝပေစွ၊ ငှက်ပျောသီးတို့သည် ဒီမှာဘက်ထက် ပို၍ဝ၊ ပို၍ချိုမြ၊ သဘော်သီးတို့သည် ပို၍လှ၊ ပို၍ အရည်ရွှမ်းပေသည်၊ အကယ်၍သာ အဆွေမျောက် အာသီသရှိခဲ့ပါလျှင် အကျွန်ုပ် ကျောပေါ် ကြွခဲ့ပါ၊ လိုက်ပို့စမ်းပါရစေ ဆိုပြီး ရွှန်းရွှန်းဝေ အောင်လောကွတ်လုပ်သတဲ့”

“ပထမတော့ မျောက်က ဘယ်ယုံပါ့မလဲ၊ အသင့်စကား ကျွန်ုပ် တစ်လုံး မှ မယုံ၊ သင် ကျွန်ုပ်ကို စားချင်၍သာ ပရိယာယ် ဆင်နေသည် မဟုတ်တုံလောလို့ ပြန်မေးတာပေါ့”

“မိကျောင်းက မဟုတ်ရပါ အဆွေမျောက်၊ သင် အထင်မှားနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်လို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်း၊ မျောက်ကလည်း မယုံ၊ ဒီလိုနဲ့ ရက်ကြာလာတော့ မျောက်ဟာ ယုံစပြုလာတယ်၊ ဩော်… မိကျောင်းဟာ ငါ့အကျိုးကို လိုလားရှာတာပဲလို့ ယုံကြည်လာပြီး တစ်နေ့တော့ မျောက်ဟာ မိကျောင်းရဲ့ ကျောပေါ် ခုန်တက်လိုက်တယ်”

“ဒီလိုနဲ့ မြစ်လယ်လည်း ရောက်ရော မိကျောင်းဟာ မြစ်ထဲကို ငုပ်လျှိုးဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့အခါ မိကျောင်းကျောပေါ်က မျောက်ဟာကြောက်လန့်တကြားနဲ့ အသင် ဘာလုပ်တာလဲ ကျွန်ုပ် ရေနစ်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

"မိကျောင်းက သူ့ မိန်းမဟာ ရောဂါဖြစ်လို့ မျောက်အသည်းနှလုံးကို စားမှ ပျောက်ကင်းမှာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် ပရိယာယ် သုံးရတာ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်တယ်"

"မျောက်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တယ်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး စားချင်စား၊ အသည်းနှလုံးတော့ ရမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်"

"အသို့နည်း... ဘဇာကြောင့်လဲလို့ မိကျောင်းကြီးက မေးတာပေါ့"

"ခက်ပ မိကျောင်းရယ်.. ကျွန်ုပ်တို့ မျောက်ဆိုသဟာမျိုးက နှလုံးသား ကို ကိုယ်နဲ့မကွာ သယ်ဆောင်တတ်တယ်လို့များ သင် ထင်နေရှာ့သလား တောထဲမှာ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားကနေ တစ်ပင်နဲ့တစ်ပင် လွှားခနဲ ခုန်ကူးနေကြတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့မျိုးနွယ်ဟာ လေးလံတဲ့ နှလုံးသားကို ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ထည့်ပြီး အမြဲ ဘယ်သယ်နိုင်လိမ့်မလဲ"

"ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နှလုံးသားကို သစ်ခေါင်းပေါက်တွေထဲ ထည့်ဝှက်ထား တတ်ကြတယ်။ အမှန်တကယ် လိုအပ်မှသာ ထုတ်ယူပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်တပ် တာ။ ကျွန်ုပ်ကို ကမ်းခြေ ပြန်ပို့မယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်က သင့်ရောဂါသည် မိန်းမ အတွက် မျောက်နှလုံး တစ်ခုမဟုတ် နှစ်ခုတောင် လက်ဆောင်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ တခြားမျောက်တွေ သူတို့နှလုံးကို ဘယ်မှာ သိမ်းထားတယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သိသလေ"

"မျောက်စကားဟာ ယထာဘူတ ကျတယ်လို့ ခံစားရတဲ့ မိကျောင်း ဟာ မျောက်ကို မြစ်ကမ်းပါးဆီ ပြန်ပို့တယ်"

"ကမ်းပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း မျောက်ကလေးဟာ အမြန်တက်သွား ပြီး ခဏနေတော့ နီရဲမှည့်ပြီး အရည်တွေ ရွှမ်းနေတဲ့ သဖန်းသီးမှည့် နှစ်လုံးနဲ့အတူ ပြန်လာတယ်၊ အဆိုပါပစ္စည်းတွေဟာ အင်မတန် အာဟာရဓာတ် ပြည့်ဝတဲ့ မျောက် အသည်းနှလုံးတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းမကို အမြန် ပြန်ကျွေးသင့်ကြောင်း၊ မကြာခင် ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးလိုက်တယ်"

"မိကျောင်းကြီးဟာ မျောက် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တသဝေမတိမ်း လုပ်လိုက်တာ မကြာခင်မှာပဲ မိကျောင်းမကြီးဟာ နေကောင်းထိုင်သာ ဖြစ်လို့ လာပါတော့သတဲ့ကွယ်"

သားသားသည် ဂျူလီယာ့ ဆံနွယ်ကလေးများကို အသာပွတ်သပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပြီလား အသာနားစွင့်သည်။

"ဟင့်အင်း... ဒီပုံပြင် ကျွန်မ မကြားဖူးဘူး"

ဂျူလီယာ့အသံ ထွက်လာသည်။

“တကယ်လား အံ့သြစရာပဲ၊ အဲဒါ မြန်မာပြည်မှာ သိပ်ခေတ်စားတဲ့ပုံပြင်ပဲ”

“ဒီပုံပြင် ပြောဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ရွေးတာလဲဟင်”

“အရင်ရက်တွေက ကျုပ် အပြင်သွားသွားပြီး လူတွေ သုတ်ခြေတင်နေကြတာကို ကြည့်ကြည့်နေမိတယ်”

ဂျူလီယာက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။

“ဒီလောက် ဒရောသောပါး ပြေးလွှားနေကြတဲ့ လူတွေကို မိကျောင်း ကြီး မြင်ရင် ဪ... ဒီလူတွေလည်း သူတို့နှလုံးသားကို တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့မှာပဲလို့ တွေးမယ် ထင်တယ်”

ဂျူလီယာက သားသား လက်တွေ လက်မောင်းတွေကို နမ်းရင်း “ကျွန်မကို သီချင်းဆိုပြ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နေရိပ်မိုးတဲ့ ထီးနီနီ...

ကျွန်တော် ခဏဖြစ်ချင်သည်.....

ကြင်နာသူလေး အေးမြဖို့ ....

ကိုယ်... ကြိုးစားမည်။

ရင်မှာ ဒီလောက်ချစ်ပါသည်....

ဒါကို.. သူလည်း သိနေပြီ...

တနေ့နေ့တော့

ချစ် ၍ လာ လိမ့် မည်။

ခဏနေတော့ ဂျူလီယာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သားသားကတော့ ဂျူလီယာ့အနားမှာ လှဲရင်း စိတ်တွေ အဝေးရောက် လို့နေသည်။ ပုံပြင်နှင့် သီချင်းတို့က သူ့ကို ကလေးတွေရှိရာ သီပေါသို့ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ သူတို့လေးတွေ အကြောင်း သူ မတွေးဘဲ မနေနိုင်တော့။ နေ့ရက်တွေ ကြာလာလေ ကလေးတွေကို ပို၍ လွမ်းလာလေ။ အဆိုးဆုံးက သူတို့ ဘယ်လို နေကြသလဲဆိုတာ မသိရခြင်းပင်။ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျန်းမာကြရဲ့လား၊ ဦးကိုထွန်းက လာစောင့်ပေးရဲ့လား။ လွန်ခဲ့သည့် လက သူ စာရှည်ကြီးတစ်စောင်

ရေးထည့်ထားသည်။ ပြန်စာကို စိတ်မရှည်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်း နေဆဲ။

လေကြောင်းစာပို့ နှစ်ရက်ခရီးအကွာမှာ သူတို့တစ်ကွဲစီ နေခဲ့ကြရသည်ပဲ။ သူဘယ်ရောက်နေလဲဟု မေးလာရင် ဘယ်လိုရှင်းပြရပါ့။သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ရှင်းပြဖို့ သင့်တော်သည့် စကားလုံး ရှာတွေ့ပါ့မလား၊ သူ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ သို့ အကြောင်းကိစ္စ မရှိဘဲ မသွားခဲ့ဖူး။ တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံသို့ သွားခြင်း ဆိုတာ တော့ ဝေးပေါ့။ ခုတော့ မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမှန်း သူနားလည်ပါပြီ။ နယူးယောက် မှာ ကြာကြာနေလေ၊ မပြန်နိုင်တော့မှာကို စိုးရိမ်လေပင်။ လူတစ်ယောက်သည် နေရာတစ်ခုသို့ လွယ်လင့်တကူ ပြန်သွား၍ ရသော်လည်း အချိန်တစ်ခုသို့ ပြန်သွားဖို့ ဆိုတာကတော့...။ အကျွမ်းတဝင် မရှိသည့်အရာများကို လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်လောက်ထိ သည်းခံနိုင်မည်လဲ။

နှစ်ဆယ့်သုံး

"ဂျူလီယာ… ဂျူလီယာရေ"

လမ်းတစ်ဖက်မှ အော်သံကျယ်ကြီး စီခနဲ ထွက်လာသည်။

ပရင့်စ်လမ်း ဟိုဘက်ခြမ်းမှ လူတစ်ယောက်က လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေပြီး သူတို့ဆီ သုတ်ခြေတင် လျှောက်လာသည်။ ဂျူလီယာနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့် ရှိသော ထိုလူသည် သူ၏ သန်မာထွားကျိုင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သူနှင့် အတော် လေး သေးငယ်နေသည့် ရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီတွင်းသို့ မဆံ့ရင်ကာ အတင်းသွပ် ထည့်ထားသည်။ ဂျူလီယာကို မြင်ရသဖြင့် သူ ဝမ်းသာနေတာတော့ သေချာ သည်။

"အိုး… မက်ဂ်၊ ကြည့်စမ်း… တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့နေတာ"

"မင်း ဘယ်လိုနေလဲ"

ထိုသူက သားသားကိုလုံးဝ သတိမထားမိဘဲ ဂျူလီယာ့ကိုသာ နှုတ်ဆက် နေသည်။

"ကောင်းပါတယ်၊ ရှင်ကော"

"ငါ အဆင်ပြေတယ်၊ ကျေးဇူးပဲ၊ မတွေ့တာ ကြာပြီနော"

"ဟုတ်ပ၊ တစ်ကမ္ဘာလောက် ရှိပြီ၊ ရှင် ဝိတ်ကျသွားတယ်"

"မကျလှပါဘူးဟာ"

မက်ဂ်က ခေါင်းယမ်းနေသည်။

"ခုတော့ ငါ့ရဲ့ ဒိုးနတ်တွေ၊ ကိတ်ဝိုင်းတွေကို ဝှက်ထားမယ့် လူတစ်ယောက်မှ ရုံးမှာ မရှိတော့ဘူးလေ၊ နင် ခု နေကောင်းသွားပြီလား၊ နင် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာနော်၊ မူလီဂန်ကတောင်…"

"အင်း… ခု ကျွန်မ အများကြီး နေထိုင်ကောင်းသွားပြီ"

"တော်သေးတာပေါ့.. ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ"

သူက သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်သည်။

"ငါ မင်းကို စိတ်ပူနေတာ"

ဂျူလီယာ့နောက်မှာရပ်နေသောသားသားကိုခုမှသူသတိထားမိသွား သည်။ မက်ဂ်က သားသားကို ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့အားသင့်နေသည့် သူ့အကြည့် က ဒီ အသားညိုမောင်းမောင်း၊ မျက်လုံးအိမ် ခပ်ကြီးကြီးနဲ့ ခေါင်းတုံးဟာ ဂျူလီယာ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်လောက်ဘူးဟု ယူဆနေဟန်။ ထို့ကြောင့် သူ ဂျူလီယာ့ကို ဆက်မေး သည်။

“မူလီဂန် ပြောတော့ မင်း အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒီထက် ပိုကောင်းတဲ့ အရာကို တွေ့သွားပြီ ထင်တယ်”

ဂျူလီယာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကံကောင်းတာပဲ၊ ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“ဘာကို ဘယ်နေရာလဲ”

“ငါ မေးတာက ဘယ်ဥပဒေရုံးလည်း မေးတာပါ၊ ဝယ်လင်တန်မှာလို့ တော့ မဖြေနဲ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီမှာ လုပ်လို့ကတော့ မူလီဂန်က နင့်ကို တစ်သက်လုံး ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ကျွန်မ လက်ထပ်တော့မယ်၊ ဆောင်းဦးမှာ ကလေးမွေးမယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်နားထားတယ်”

“အလုပ်နားတယ် ဟုတ်လား... နင်ကလေ”

အသံက တိုးသွားခဲ့သည်။

သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ။

“အိုး... ငါ.... ငါ ဆိုလိုတာက... ဒါ သတင်းဦးပဲ၊ နင် ကိုယ်ဝန် ရနေတာ လား၊ ဘုရားရေ... ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းပါ၊ ဟာ.. ဒါနဲ့... ဒါနဲ့ ကံထူးသူက ဘယ်သူလဲ ငါ မေးလို့ ရမလား”

ဂျူလီယာက ပြုံးလိုက်ပြီး သားသားဘက် လှည့်ကာ မဟာဆန်ဆန် မေးငေါ့ ပြလိုက်သည်။

ထိုလူက သားသားကို ကြည့်ပြန်သည်။

ဂျူလီယာ တကယ်ပြောနေတာလားဆိုတာ မသေချာသည့် ပုံ။ ဂျူလီယာက ဘာမှ ဆက်မပြောသောအခါ သူက သားသားဆီ လက်ကမ်းပေးပြီး-

"မက်ဂ် ဖစ်ရှာပါ" ဟု မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

"သားသားပါ"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ"

မည်သို့ တုံ့ပြန် ပြောဆိုရမည်မှန်း မသိသဖြင့် သားသားက ဘာမှ ပြန်မပြော။

"ခင်ဗျား... ခင်ဗျားက နယူးယောက်ကပဲလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာပြည်ကပါ"

"ဒါပေမဲ့ ခု ခင်ဗျား ဒီမှာနေတာ မဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း"

"ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ကလေးမွေးပြီးရင် မြန်မာပြည် ပြန်ကြမှာ"

"ဪ.. သိပြီ၊ ခင်ဗျားလည်း ရှေ့နေပဲလား"

"မဟုတ်ဘူး၊ ရသေ့ပါ"

မက်ဂ်ဖစ်ရှာက ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်ပြီးမှ သူ့ကို ဟာသလုပ်သည် ထင်၍ ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဂျူလီယာရော သားသားပါ လိုက်မရယ်သော အခါ ငြိမ်သွားပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်၍ နေသည်။ အဟင်း... အဟင်းနှင့် လည်ချောင်းရှင်းကာ သူ၏ ထူထဲသော ဆံပင်များကြားသို့ လက်ချောင်းများ ထိုးထည့်ကာ ဖွနေသည်။ သူ မည်မျှ စိတ်ရှုပ်နေမည်၊ နေရခက်နေမည်ကို သားသား ရိပ်မိသည်။ သူ အနေချောင်စေရန် အာလာပ သလ္လာပ စကားတွေ ပြောချင်သော်လည်း ဂျူလီယာ့ကို မေးခွန်းတွေ မေးမိသလို ပိုဆိုးမည် စိုးသည်။ ဘာမှ မပြောဘဲ နေတာ ပိုကောင်းသည်ဟု သားသား စဉ်းစားနေသည်။

မက်ဂ်ဖစ်ရှာသည် အတော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ-

"ကဲ.... ငါ သွားရတော့မယ်၊ တစ်ခါလောက် ကော်ဖီ တူတူသောက်ကြတာပေါ့" ဟု ဆို၏။

“ကောင်းတာပေါ့”

“နင့်မှာ ငါ့ ဖုန်းနံပါတ် ရှိသေးတယ်မို့လား၊ အေး... ဂရုစိုက်နော်၊ ကံကောင်းပါစေ”

“ရှင်လည်း ကံကောင်းပါစေ၊ မကြာခင် တွေ့ကြမယ်”

ခဏနေတော့ ဘရော့ဒ်ဝေးဘက်က လူစုလူဝေးထဲ သူ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဂျူလီယာက သားသား၏ လက်ကို ဆွဲကာ ခပ်တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက်နေမိကြသည်။

“ကျုပ်တို့ လက်ထပ်ကြမယ်လား”

ဂျူလီယာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမေရိကမှာ မိန်းမတွေက အဲသလို စပြောရတာလား”

ဂျူလီယာက ခိခနဲ ရယ်ရင်း-

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စကို ဒီမှာ မိန်းမတွေကပဲ စရတာ”

“ဩော်.. ကျုပ် မသိဘူး၊ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပြီးပြီလား”

“ရှင် ကြိုက်တဲ့ အချိန်ပေါ့”

“မနက်ဖြန် ဆိုရင်ကော”

ဂျူလီယာက တုန့်ခနဲ ရပ်ကာ သားသားဘက် လှည့်သည်။

“မနက်ဖြန်လား”

“အင်းလေ... ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”

ဂျူလီယာသည် သားသား၏ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ သူ့နား ဆွဲကပ်လိုက်သည်။ သားသားက ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ လူကြားထဲမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပြသသော လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် သားသား အသားမကျကြောင်း သိပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ အိမ်ရောက်သည်အထိ သူ မစောင့်နိုင်။ ဒီနေရာ၊ ဒီအချိန်မှာပင် ခုချက်ချင်း သားသားကို ထိတွေ့လိုသည်။ သားသားက နှုတ်ခမ်းတွေကိုတင်းတင်းစေ့ထားသည်။ လက်ကလည်း ဖက်ထားတာ မဟုတ်ဘဲ ဂျူလီယာ့ကို တွန်းထားသလို။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သားသားသည် အလိုက်သင့်

ပျော့ပျောင်းလာ၏။ ဂျူလီယာ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖက်ကာ စိတ်တိုင်းကျ အနမ်းမိုးစွေတော့သည်။

“ချစ်တယ် ရှင်ရယ်”

“ကျုပ်လည်း ချစ်တယ် ဂျူလီယာ”

“ကျွန်မကို ပစ်မသွားနဲ့နော်”

နှစ်ဆယ့်လေး

ဂျူလီယာက သားသားကို အင်ပါယာစတိတ် အဆောက်အအုံ အပေါ်ဆုံးထပ်မှ မြင်ကွင်းတွေကို ပြချင်သည်။ သို့သော် ရှစ်ဆယ့်ခြောက်ထပ်ထိ ဓာတ်လှေကား စီးရမည်ဟု သားသား သိသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဒါ အကြံကောင်း မဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအစား သူတို့ ဘရုတ်ကလင်းတံတားသို့ မြေအောက်ရထား စီးသွားကြသည်။ ထို့နေ့က ပူနွေးပြီး တိမ်ကင်းစင်သော နွေတစ်နေ့၊ ဂျူလီယာက သားသားနှင့် လက်ချင်းချိတ်ပြီး တံတားအလယ်သို့သူတို့လျှောက်သွားကြသည်။ တံတားအလယ်တွင် ရပ်ကြသည်။ ထိုနေရာသို့ သူ့ဖခင်နှင့်အတူ ရံဖန်ရံခါ လာခဲ့ဖူးကြောင်း ဂျူလီယာက ပြောပြသည်။ သို့သော် သားသားက ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်။ သူ့အကြည့်က မြို့လယ်ကောင်က မိုးမျှော်တိုက်ကြီးတွေဆီ ရောက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူ စကားသံ ထွက်လာသည်။

"ကောင်းကင်မှာ အပေါက်တစ်ပေါက် ဖြစ်နေတာပဲ"

"ဘယ်လိုအပေါက်လဲ သားသား"

"ရောမ မိုးမျှော်တိုက်ကြီးနှစ်ခု မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ မန္တလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နယူးယောက် မိုးမျှော်တိုက်တွေ ပုံ ကျုပ် တွေ့ဖူးတယ်၊ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်၊ ခု ပြောင်းလဲနေတာ သေချာတယ်"

သားသား ပြောတာ မှန်ကြောင်း ဂျူလီယာ ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ သူ သားသားကို ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကို ပြောပြနေပြီ။

စက်တင်ဘာလ၏ နွေနှောင်းတစ်ရက်၊ ခုလိုပင် တိမ်ကင်းစင်သည့် နေ့တစ်နေ့မှာ အမုန်းတရားက ဦးဆောင် မောင်းနှင်လာသော လေယာဉ်ကြီးနှစ်စင်း။

ယောက်ျားတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ မိခင်တွေနှင့် လောကထဲ မရောက်သေး သည့် ကလေးငယ်တွေကို ထိုအမုန်းတရားက သေခြင်းတရားဆီ ဦးတည်စေခဲ့ သည်။

မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေသော မိုးမျှော် မျှော်စင်ညီနောင်၏ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ချရရှာသူတို့အား အမုန်းတရားက တခြားနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ခွင့် အလျင်း မပေးခဲ့။

သားသားသည် ထိုစကားများကို ကောင်းကင်ယံအပေါက်ထံမှ မျက်စိမလွှဲဘဲ နားစိုက်ထောင်နေသည်။ ဂျူလီယာ ဘာကိုပြောနေသလဲ ဆိုတာ သားသားကောင်းစွာ သိပါသည်။ လူသားတို့၏ ရက်စက်တတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အတိုင်းအတာကို ဂျူလီယာတစ်ယောက် သားသားကို ရှင်းပြနေစရာ မလိုပါ။ ဆိုတော့ အမုန်းတရားသည် ဒီနေရာမှာလည်း သူ့ခြေရာကို ထင်စေခဲ့သည်ပဲ။ အမုန်းတရားဟူသည် တောကြီးမျက်မည်းအတွင်းသာ ကျင်လည် ကျက်စားတတ်သည် မဟုတ်၊ မိုးမျှော်တိုက်တွေ၊ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေနှင့် လူတွေ ကျပ်ခဲနေသော မြို့တော်ကြီးများမှာလည်း အညှောက် ပေါက်လာတတ်သည်ပင်။ သူ့မှာ နယ်နိမိတ်ဆိုတာ မရှိတော့ပြီလား။

ထိုနေရာမှာတော့ အမုန်းတရားသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် တူသည်လေ။ သူတို့ တံတားပေါ်မှာ အချိန်ကြာကြာ လက်ချင်းချိတ်ကာ စကားမပြော ဖြစ်၊ အကြည့်ချင်းလည်း မဆုံဖြစ်ဘဲ ရပ်နေခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက်မှာ သူ မိုးမျှော် တိုက် ၃၅ ထပ်သို့ ပြန်သွားရန် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသည့်အတွက် သူတို့ စင်ထရယ်ပန်းခြံသို့ ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ လူငယ်လေးတွေ ဘောလုံး ကစားနေကြသည်။ ကြည့်လေရာမှာ ကလေးတွေ ကစားနေကြသည်။ ချစ်သူစုံတွဲတွေက မြက်ခင်း ပေါ် လှဲကာ နေစာလှုံနေသည်။ သားသားသည် ပင်ပန်းလာ၏။ ယင်းပင်ကြီး တစ်ပင်၏ အရိပ်မှာ သူတို့ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သားသားက ပင်စည်ကို မှီပြီး ခဏနေတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျလာသည်။

သားသား အိပ်ပျော်နေသည်ကို ဂျူလီယာ ငေးနေမိသည်။ ရင်ဘတ် သည် ဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ချည် ကြွချည်။ မျက်နှာသည် အလုံးစုံ ပြေလျော့လျက်၊ လူတစ်ယောက်တည်းက ကွဲပြားခြားနားလွန်းသည့် အသွင်ကို အခြေအနေပေါ် မူတည်ပြီး ဆောင်ကြဉ်းတတ်သည်ကို သူ စဉ်းစားနေမိသည်။

လူတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

သူ ဆောင်ယူခဲ့သော အားအင်နှင့် ယုံကြည်ချက်တွေ၊ ကမ္ဘာကို ပြောင်းလဲစေနိုင်သော သူ့အပြုံး။ သူသာ မရှိခဲ့လျှင် ဘယ်အရာမှ ခုလိုဖြစ်မည် မထင်။

သူနှင့်အတူ နယူးယောက်မှာ ရှိနေသည့် ဤကာလများအတွင်း သားသားသည် သူ၏ ကမ္ဘာကို ပြောင်းလဲစေသည်ကို ဂျူလီယာ ခံစားမိနေသည်။ မရပ်မနား လှုပ်ရှားနေတတ်သော သူ့အတွင်းစိတ်တွေကို သားသားက တည်ငြိမ်အေးဆေးစေသည်။ သူ အလိုရှိသည့် ကိစ္စ၊ အလိုရှိသည့် အရာကို အမြဲတမ်း ရှာဖွေနေတတ်သည့် သူ့ကို သားသားက ပြောင်းလဲစေသည်။

အရင်က ဂျူလီယာသည် အမြဲတမ်း တင်းကျပ်မာခဲစွာ နေတတ်သူ။ ပြဿနာကို ချက်ချင်း ဖြေရှင်းတတ်သူ။ သူ့ကိုယ်သူ အတွက် ကြည့်ကာ တွဲခဲ့ သော ယောကျ်ားများကို အပြစ်ဆိုရင်း လမ်းခွဲခဲ့သူ။ တကယ်တော့ သူ့မှာ ဒီလမ်း ကိုသာ စိုက်လိုက်မတ်တတ် လိုက်မည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်း မရှိ။ သူ့ကို ယဉ်ပါးစေရာ တွင် အဘယ့်ကြောင့် သားသားသာ အောင်မြင်၍ အခြား ပုရိသများ ကျရှုံးခဲ့ရ သနည်း ဆိုခြင်းကို သူ မသိ။ သူ့ကြောက်စိတ်တွေကို လျှော့ပါးစေဖို့ သားသားမှာ ဘယ်လိုအရာတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားပါသနည်း။ သေချာ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း သူ ဒါတွေကို ဂရုမထားကြောင်း သိလာသည်။

ခုချိန်မှာ တစ်ခုတည်းသော ကိစ္စက ဘယ်အရာကမှ ဟန်ချက် ချိန်ခွင်လျှာ ကို မပြောင်းလဲစေခြင်းသာ။ အကာအကွယ်မဲ့နေလည်း ကိစ္စမရှိ။

လူတိုင်းသည် မွေးကတည်းက ကူကယ်ရာမဲ့သာပါ။ အချိန်တစ်ခုကိုရောက်မှသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တတ်ဖို့ သင်ယူခဲ့ကြရသည်။ တစ်ပါးသူ၏ အန္တရာယ်မှ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်၏ အန္တရာယ်မှ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရန် မလိုအပ်တော့ချိန်၊ သို့တည်းမဟုတ် ကာကွယ်လိုစိတ် မရှိတော့ချိန်မျိုးမှာ အချစ် ဟူသည် စတင်ပေါက်ဖွားလေ့ ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ခု သူ့ကိုပဲ ကြည့်၊ ဂျူလီယာသည် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်ခဲ့ဖူး တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အကာအကွယ်မဲ့နေသလို ခံစားရအောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ စိတ်တွေ လျှော့ချလိုက်ပြီ။ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့အတွက် အရာရာသည် အကောင်းဘက် လှည့်နေခဲ့သည်။ အဖြစ် အပျက်တို့က စိတ်အာရုံမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေသေးသော်လည်း သူ ကြောက်သည့် အသံတွေကို ထပ်မကြားရတော့။

သူ အကြောက်တရားနှင့် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ နေခဲ့ဖူးသည်။ ခုခံတွန်းလှန်နိုင်စွမ်း နည်းပါးလှသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ချောက်ချောက် ချားချား အံ့ဩမိဖူးသည်။

သူ့ဘဝ အနှောင်တွေကို နောက်ကျလွန်းချိန်မှ သတိထားမိခဲ့သည်။ ဒီလိုနှင့် အတ္တပါဝါတွေ တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာတာကို မကြည့်ချင်ချင် ကြည့်ချင်ချင် ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ သူ့ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းတွေ ပျောက်ဆုံးကာ သူ့ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ဖူးသည်။

ဒါမျိုး နောက် ဘယ်တော့မှ ထပ်မဖြစ်စေရ။

ဂျူလီယာသည် သူ့ဗိုက်ပေါ်လက်နှစ်ဖက် တင်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေကို သူ ပထမဆုံးအကြိမ် စတင် ခံစားနေရသည်။ နူးညံ့

ညင်သာသော လှုပ်ရှားမှုလေးတွေက စည်းချက်မမှန်သော နှလုံးခုန်သံအလား။

ဘယ်လို လူစားမျိုးများ သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ ကြီးထွားလာနေပါလိမ့်။ သူ အရူးအမူး သိချင်နေသည်။ ကမ္ဘာလောကထဲသို့ ကြီးမားသော စိတ်ဝမ်းနှလုံးသား ဖြင့် ဝင်လာမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် သေးငယ်သော နှလုံးသားဖြင့်လား။ သူနှင့် တူမှာလား။ သားသားနှင့် တူမှာလား။

သူ့အချစ်ကကော ပြည့်စုံလုံလောက်ရဲ့လား၊ သူဟာ မိခင်ကောင်း ဖြစ်နိုင် မည်လား။ သူ့အမေထက် ပိုကောင်းသော မိခင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သူ့ကလေးကို ဤလောကမြေမဟီ၏ နာကျင်ခံစားမှု အပေါင်းမှ အလုံးစုံ ကာကွယ်ပေးလိုသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်မှန်း သိသောအခါ သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ စို့လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချမှုနံရံမှာ အက်ကွဲကြောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာ တာကို ဂျူလီယာ ခံစားရသည်။ သူ တာဝန်မကျေလျှင် မည်သို့ ဖြစ်မည်နည်း။ သူ့ခွန်အားတွေ ဆုံးရှုံးပြီး ခေါင်းထဲမှာ အသံတွေ ပြန်ပေါ်လာဦးမည်လား။

ထိုသို့ တွေးလိုက်သည်နှင့် သူ ပျော့ကျသွားသည်၊ နွမ်းလျလာသည်။ သားသား မရှိဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ရင်မဆိုင်နိုင်၊ မလုပ်နိုင်။ သားသား ရင်ဘတ်ကို တင်းတင်းဖက်ပြီး နွေးထွေးသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ကပ်ထားလိုက် သည်။ သားသား၏ ကိုယ်သင်းနံ့က သူ့ကို အတန်ငယ် တည်ငြိမ်စေသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား ဂျူလီယာ”

သားသားက အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဂျူလီယာ့လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ် ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အင်း... ပြေတယ်၊ အိပ်... အိပ်... အနားယူ”

သူ့မှာ တခြားရွေးချယ်စရာကော ရှိလို့လား။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ အရာအားလုံးဟာ အမြဲတမ်း အန္တရာယ် မကင်းဘူး မဟုတ်လား။

နှစ်ဆယ့်ငါး

ပထမရိပ်သာလမ်းပေါ်က ပိတ်နေသော ကားတန်းရှည်ကြီးအတွင်း တစ်ခုသော တက္ကစီပေါ်မှာ သူတို့ ထိုင်နေခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွေ အများအပြား ကားတန်းတွေ ပိတ်ဆို့နေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဟယ်လီကော်ပတာ တစ်စီး ပတ်ပျံနေပြီး ရဲတွေက လမ်းထောင့်တိုင်းမှာ ရှိနေသည်။ လမ်းလျှောက်သွားတာက ပိုမြန်မည် ဖြစ်သော်လည်း မိုးကလည်းရွာ၊ ဂျူလီယာ့ ခြေထောက်ကလည်း နာနေသည်။ မီးပွိုင့် အရောင်တွေက မိုးရေစိုနေသောလမ်းမှာ ရောင်ပြန်တွေ ဟပ်နေသည်။ သားသားက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို ငေးရင်း ဂျူလီယာ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ဂျူလီယာ တကယ်လို့ တစ်ယောက်ယောက်က မင်း ဘယ်နေရာနဲ့ သက်ဆိုင်သလဲလို့ မေးလာရင် ဘယ်လို ပြန်ဖြေမလဲဟင်”

သားသားက ရုတ်တရက်ကြီး သိချင်လာခဲ့သည်။

“ဘာလို့လဲ၊ ဘာလို့ အဲသလို စဉ်းစားတာလဲ”

ဂျူလီယာက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“မင်းက နယူးယောက်မှာ မွေး၊ နယူးယောက်မှာ ကြီးပြင်းတာလေ။ ဒါက မင်းရဲ့ ကမ္ဘာ၊ မင်းရဲ့ ဘာသာစကားပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းဟာ ဒီနေရာနဲ့ သက်ဆိုင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်က ဘယ်လိုတွေ တွေးနေပြန်ပြီတုံး”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲသလို တွေးမိလို့ပါ”

“ကျွန်မဘဝရဲ့ ပထမ ၂၈ နှစ်ဟာ နယူးယောက်မှာပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့တာ ကျွန်မဟာ အမေရိကန် တစ်ယောက်၊ မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနေရာနဲ့ သက်ဆိုင်သလားလို့ မေးရင်တော့...”

ဂျူလီယာက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်မလည်း သက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

သူ ဒီရက်ပိုင်း ခေါင်းထဲ ပေါ်နေသော မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးရန် ဂျူလီယာ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ဒီမှာ ကြာကြာနေဖို့ စိတ်ကူးမိလား”

“ကြာကြာဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ပေါ့”

သားသားသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားဟန် ပေါ်၏။

“အင်း… ဘယ်လို ဖြေရမှန်း မသိပါဘူး”

“ဘယ်လို စဉ်းစားလဲဆိုတာ ပြောပြ”

“ဒါက ဒီလောက် မလွယ်ဘူး ဂျူလီယာရဲ့”

“အင်း လား၊ ဟင့်အင်း လား”

“ဟင့်အင်း ဖြစ်ဖို့ များတယ်”

“သီပေါမှာ ကလေးတွေ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေနေကြတယ် ဆိုတာ သိနိုင်ရင်ကော”

သားသားက အကြာကြီး စဉ်းစားပြီးမှ “ဟင့်အင်းပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ်… ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်လေ.. အင်း.. ကိုယ်လေ ဒီမှာ အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်ဘူးလို့ ခံစားနေရတယ်”

“ဘာလို့ အဲသလို ပြောရတာလဲ သားသားရယ်”

“ဒါက တကယ့်အမှန်တရားမို့ပေါ့ ဂျူလီယာရယ်”

“အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်ဘူးလို့ ရှင် ထင်လာအောင် ဘယ်အရာတွေကများ ဖန်တီးနေလဲ ပြောပါဦး”

“ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ လောကက ဒီကနဲ့ သိပ်ကို ကွဲပြားခြားနားတာကိုး”

“အဲ့ဒါ ဘာအရေးလဲ သားသားရယ်”

ဂျူလီယာက ဖောင်းထုပ်ကြီးနှင့် ကားဒရိုင်ဘာကို ကြည့်ပြီး

“ရှင် ဘယ်က လာတာလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်။

“အိန္ဒိယအနောက်ပိုင်း ဂူဂျာရက်ကပါ မဒမ်”

ဒရိုင်ဘာက ခေါင်းကလေး ညိတ်ကာညိတ်ကာဖြင့် ဂျူလီယာ့ မေးခွန်း ကို ယဉ်ကျေးစွာ ဖြေ၏။

“အဲဒီက အခြေအနေတွေက မန်ဟက်တန်နဲ့ တူသလား”

“ဘယ်တူလိမ့်မလဲ မဒမ်”

ဒရိုင်ဘာက နောက်ကြည့်မှန်ကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း-

“တူစရာ အကြောင်းကို မရှိတာ ခင်ဗျ”

“ဘာတွေများ ကွာခြားတာလဲဟင်”

“အရာအားလုံးပါပဲ မဒမ်ခင်ဗျာ”

“ရှင် ဇာတိမြေကို ပြန်မသွားချင်ဘူးလား”

“မသွားချင်ဘူး မဒမ်၊ မသွားပါရစေနဲ့”

ဂျူလီယာက သားသားဘက်ပြန်လှည့်ပြီး-

“တွေ့လား သားသား၊ ကျွန်မတို့ တက္ကစီ နောက်တစ်စီး စီးရင် ဒရိုင်ဘာ ဟာ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်က ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ အယ်လ်ဂျီးရီးယားက ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ လိုက်ဘေးရီးယားက ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီမှာလည်း ဘဝတွေဟာ အင်မတန် သင်းကွဲပြားခြားနားတာပါပဲ၊ရှင်ကျွန်မဆိုလိုရင်းကိုမြင်ရဲ့လား။ နယူးယောက်ဆိုတာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က လူတွေ ပြည့်နေတဲ့နေရာပဲ။ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ နေရာ အသီးသီး သည်ကနေ ရောက်လာကြတာ။ သူတို့ဟာ ဒီမှာ နေစရာလေး တစ်နေရာ ရှာနိုင်ခဲ့ ကြတယ်၊ ရှင့်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့ မတူဘူး ထင်နေရတာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီမှာနေမှ ဖြစ်မယ်လို့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ထင်နေတာလဲ။ ရောင့်ရဲမှု ဆိုတာ ဒီမှာ မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“မန်ဟက်တန်မှာ မနေလည်း ဖြစ်တာပဲလေ”

“ဒါဆို ဘယ်မှာ နေမှာလဲ”

“တောပိုင်းကို ပြောင်းနေမယ်လေ၊ အပ်စတိတ် နယူးယောက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗားမောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ဂျူလီယာက သားသား၏ လက်ကို ဆွဲ၍ သူ့ဗိုက်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

"အဲသလိုဆိုလည်း ကိုယ်က တစ်ခုခုတော့ ပျောက်ဆုံးနေသလို ခံစားရမှာပါပဲ"

"ဘယ်လို"

"ဒါကို စကားလုံးတွေအဖြစ် ဘယ်လို ဖော်ပြရမလဲ၊ ဆောရီးပါ၊ ကိုယ် အရမ်းကို ကျေးဇူးကန်းသလို ဖြစ်နေတာ သိပါတယ်"

သားသားက ခေတ္တ တုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

"ကိုယ် ဒီမြို့တော်၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာ နိုင်ငံသားကောင်း တစ်ယောက် အဖြစ် အောင်မြင်ချင် အောင်မြင်မယ်၊ ဒီက စည်းကမ်းဥပဒေသတွေကို လွယ်လင့် တကူ တတ်မြောက်ချင် တတ်မြောက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် အဲသလို မဖြစ်ချင်ပါ ဘူး"

"ဪ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်"

"ကိုယ် အဲသလိုလုပ်လိုက်ရင် ကိုယ်ဟာ မင်း ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သားသား မဟုတ်တော့ဘဲ တခြားတစ်ယောက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ ကိုယ် ဆိုလိုတာကို နားလည်လား ဟင်"

"အဲသလိုပြောကြေးဆို ကျွန်မလည်း ဒီရောက်တော့ မြန်မာပြည်မှာလို မဟုတ်ဘဲ ကွဲပြားခြားနားတဲ့ အသွင် ပြောင်းသွားခဲ့တာပဲလေ၊ အဲဒီတော့ ရှင် ကျွန်မအပေါ် အချစ်လျော့သွားသလား"

"ဟင့်အင်း... မလျော့ဘူး"

ဂျူလီယာသည် ထိုစကားများကို စိတ်ထဲမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ ရေရွတ် နေခဲ့သည်။ မင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ နေရာဟာ ဘယ်မှာလဲ။ သားသား၏ ထိုမေးခွန်း ကို သူ့စိတ်ထဲမှ ထုတ်ပစ်၍ မရ။ သူဟာ နယူးယောက်နဲ့ တိတိကျကျ ပြောရရင် သူ့မွေးရာ ဇာတိ နယူးယောက် အရှေ့အပေါ်ပိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်သူလား၊ မွေးရပ်မြေ မို့ သက်ဆိုင်နေတာလား။ ဒီမှာပြောတဲ့ ဘာသာစကားတွေ၊ ဓလေ့ထုံးစံတွေ၊ စည်းကမ်းဥပဒေသတွေနဲ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိလို့ သက်ဆိုင်နေတာလား။ အဲသလို မျိုး သူ မခံစားရတာကတော့ အမှန်ပင်။

လူသားဆိုတာ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၊ လူမျိုးစု တစ်စု၊ ရွာ တစ်ရွာနဲ့ပဲသက်ဆိုင်တာမျိုးလား၊ မိသားစုတစ်စု၊ ဒါမှမဟုတ် လူတစ်ယောက်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင် တာမျိုးလား။

သူ အဖြေပေးရရင်တော့ ကျွန်မက ရှင်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာလေ၊ ရှင့် တစ်ယောက်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာ။

သားသားသည် ခုတင်ရှေ့က ကြမ်းပြင်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပြီး တရားထိုင်ရန် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ အာရုံတည်နေအောင် ကြိုးစားပေမယ့် အတွေးတွေ က ပြောင်းဆန်နေသည်။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းသည် သူ့ကို ဖယ်ခွာသွားခဲ့ပြီကော။

တရားထိုင်ခြင်း ဆိုသည်မှာ ခန္ဓာအိမ်ဆီ ပြန်ခြင်းသာဟု သူ့ကို ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးက သင်ကြား ပြသပေးတော်မူခဲ့ဖူးသည်။ နယူးယောက်တွင် အရာရာသည် သူ့ ခန္ဓာအိမ်မှ ဖယ်ခွာလျက် သူ့ကို ဆွဲခွာထုတ်နေသလို ခံစားနေရသည်။ ညကြီးသန်းခေါင်မှာတောင် နယူးယောက်သည် တိတ်ဆိတ်ခြင်း အလျှင်း မရှိ၊ အသံတွေက ဆူညံလွန်းလှသည်။ မရင်းနှီးသော မျက်နှာတွေ၊ အသံတွေ၊ အလင်းတွေ၊ အနံ့တွေ အားလုံးသည် သူ့အတွက် သူစိမ်းဆန်နေသည်။ အားလုံး က သူ၏ အာရုံစူးစိုက်မှုကို တောင်းဆိုနေကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကလေး တွေ ထောင့်တိုင်းမှာ ရပ်ကာ ဒီကိုလာ ဒီမှာ ဒီမှာဟု အော်ခေါ်နေဘိသကဲ့သို့။

သူ့အတွက်တော့ နယူးယောက်ဟူသည် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ ပေါက်ပန်းဈေး အော်ညည်းသံတို့ ကြီးစိုးနေသော နတ်ဘုရား များစွာတို့၏ မြို့တော်သာ။

နှစ်ဆယ့်ခြောက်

ပထမဆုံးသော သတင်းတို့သည် ဩဂုတ်လလယ်မှာ စတင်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သားသားသည် မနက်ပိုင်းဆိုလျှင် ဘီဘီစီ ကမ္ဘာ့ရေးရာကဏ္ဍမှ အရှေ့တောင် အာရှ သတင်းများကို နားထောင်လေ့ ရှိသည်။ ထိုကဏ္ဍမှ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အစိုးရ က လောင်စာဆီ ဈေးနှုန်းများကို တိုးမြှင့်ခြင်းကြောင့် အခြေခံ စားသောက်ကုန် ဈေးနှုန်း တက်လွန်းသဖြင့် ဆန္ဒပြကုန်ကြပြီ ဆိုသော သတင်းတွေကို သူ ကြားခဲ့ ရသည်။ ထင်ရှားသော အစိုးရ အတိုက်အခံများ ထောင်နန်းစံကုန်ကြပြီ တဲ့။

ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာတော့ ရန်ကုန်တွင် လူပေါင်းထောင်နှင့်ချီ၍ အကြီးအကျယ် လမ်းပေါ်ထွက် ဆန္ဒပြကြသည့် သတင်းတွေ တက်လာသည်။ တိုင်းပြည်၏ တခြားအစိတ်အပိုင်း များကတော့ စိတ်မသက်သာစရာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

ထိုအပတ်ထဲမှာပင် ပခုက္ကူမြို့ တွင် ရဟန်းသံဃာ ငါးရာကျော် ပတ္တနိက္ကုဇ္ဇန ကံဆောင်ပြီဟု ဘီဘီစီက ကြေညာသွားခဲ့သည်။ လူထောင်ပေါင်းများစွာက လက်ချင်းယှက်၍ သံဃာတော်တို့ကို အကာအကွယ်ပေးရင်း လမ်းပေါ်ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ စစ်သားတွေက သတိပေးသည့် အနေနှင့် လေထဲ သေနတ်တွေ ဖောက်၊ အရုံအတားတွေတားရင်း ဆန္ဒပြသူတွေကို တားဆီးခဲ့ရာ အတည်မပြုနိုင်သော သတင်းရင်းမြစ်များအရ ဒဏ်ရာရသူများထဲတွင် သံဃာတော်သုံးပါး ပါဝင်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သားသားသည် အချိန်အားရတိုင်း ရေဒီယိုနှင့် တီဗွီရှေ့ က မခွာတော့။ ဆန္ဒပြပွဲများနှင့် အစိုးရ၏ တားဆီး နှိမ်နင်းမှုများအကြောင်း နေ့စဉ် သတင်းသစ်တွေ တက်လာသည်။ ဓာတ်ပုံတွေက သူ အရင်တစ်ခါမှ မမြင် ဖူးခဲ့သော ပုံမျိုးတွေ၊ ပိတ်ဆို့ထားသော အရုံအတားများ အလယ်မှာ လူတွေ အုပ်လိုက်ကြီး ရပ်နေကြသည်။ ရောမလူအုပ်ကြီးက လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် အရင်က အချင်းချင်း လေသံလေးနှင့်သာ တီးတိုးပြောဝံ့သော လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ အမည်ကို ရင်ကွဲမတတ် အော်ခေါ်နေကြသည်။ ရဲနှင့် စစ်သား တို့က ရပ်စောင့်နေကြသော်လည်း ခုချိန်ထိ ဘာမှ မလုပ်ကြသေး။

သားသားသည် ထိုအခြင်းအရာများကို တီဗွီမှတစ်ဆင့် ကြည့်နေရင်း သူပင် သတိမထားမိဘဲ မျက်ရည်သွယ်သွယ် ကျလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲက ဆို့လာခဲ့ သည်။

သူ့ကို စစ်တပ်က ပေါ်တာအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားချိန်မှာ သူ့အသက်

ဆယ့်ခြောက်နှစ်။ တစ်ခါတလေမှာ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်မှုတွေကြားက သူ့ကိုယ်သူဘယ်လို ကာကွယ်ခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ အံ့ဩနေမိသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် လူတွေအတွက်ကတော့ သူ သေသေရှင်ရှင် ဘာမှ အရေးမပါ။

လွတ်လပ်ရခြင်း၏ ခံစားချက်က ဘယ်လိုများလဲ။

ဆန်ခိုးသော ဘဝတူ ပေါ်တာတစ်ဦးအား ရိုက်နှက်ရန် ငြင်းဆန်မှုကြောင့် သေလုမြောပါး အရိုက်ခံရပြီး မရဏတဲပဟု သူတို့ အမည်ပေးခဲ့ကြသော ရှေ့တန်း စခန်းမှ မသေမရှင် ပေါ်တာများအတွက် တဲထဲတွင် သူ လဲနေခဲ့ချိန်တုန်းက ဒီစစ်သားတွေ သူတို့လုပ်သည့် ကံ သူတို့ထံ ပြန်မည့်နေ့ကို သူ စိတ်ကူးကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ အဖျားတွေတက်ပြီး မက်သည့် ချောက်အိပ်မက်ထဲတွင်လည်း လက်နက်မဲ့ကာ လန်ကွတ်တီလေးများသာ ပါသော စစ်သားတွေကို သူ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဖုန်တထောင်းထောင်းထသော လမ်းများပေါ် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ တန်းစီ လျှောက်လာရင်း အနီစစ်သားတို့သည် ဒူးထောက်ကာ ငိုကြွေးကာ ပြည်သူလူထု ၏ ခွင့်လွှတ်မှုကို ရင်နဲ့အမျှ တောင်းခံနေကြသတဲ့။ ထိုအတွေး၊ ထိုမြင်ကွင်းတွေ ကပင် နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတာ မြင်ရမည် မထင်သော နေ့မျိုးမှာ သူ့ကို ရှင်သန်အောင် ထောက်ပံ့ထားနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်မနက်မှာတော့ ဂျူလီယာက သူ့ စားပွဲရှေ့မှာ နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာကို ချပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာဖုံးသတင်းက မြန်မာပြည်မှ ကြီးထွား လာသော ဆန္ဒပြပွဲများအကြောင်း။ သံလက်သီး စစ်ဥပဒေကို နှစ်နှစ်ဆယ်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြောင်ဆန့်ကျင်ဝံ့သော တိုင်းသူပြည်သားများကြောင့် ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်နေသည့် တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ မြင်ကွင်း။

ထိုသတင်း ဖတ်ပြီးသောအခါ သားသားက ထရပ်လိုက်ပြီး ဂျူလီယာ့ လက်မောင်းတွေကို အသာကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုယ် ပြန်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

သူ လေသံတိုးတိုးလေးနှင့် ပြော၏။

“ပြန်မယ်၊ ဘယ်ကို ပြန်မှာလဲ”

“မြန်မာပြည်ကို”

“ဪ... ဘယ်တော့ ပြန်ချင်တာလဲ”

“မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ၊ အမြန်ဆုံးပေါ့”

ဂျူလီယာက သားသား ဖက်ထားသည့် လက်တွေကြားမှ ရုန်းဖယ်

ထွက်ရင်း-

“ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မှာလဲ ပြော” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့.. ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့”

သားသားသည် နှုတ်ဆွံ့နေ၏။ သူ့အတွက် အကြောင်းပြချက် မလိုသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို ဂျူလီယာ့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမည်လဲ။ ရှင်းပြတော့ကောသူ နားလည်မတဲ့လား။ ခုချိန်က မားမားမတ်မတ် ရပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်လိုသူ တွေ လက်တွဲ မဖြုတ်စတမ်း ရှိနေရမည့် အချိန် ဆိုတာကို သူ ဘယ်လိုလုပ် နားလည်ပါ့မလဲ။ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ပြန်လည်တောင်းဆိုရမည့် အချိန် ဆိုတာကို ဘယ်လို သဘောပေါက်နိုင်ပါ့မလဲ။ သူ ဘာမှမှ မဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးပဲ၊ သူ့အတွက် ရဲ ဆိုတာ ကြောက်စရာ မဟုတ်၊ ညဘက်မှာ စစ်သားတွေ အိမ်ထဲဝင်လာ ပြီး ဖမ်းခေါ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ဖို့ မလို၊ သတ္တိ ဗျတ္တိနှင့် မိမိကိုယ်မိမိ လေးစားနိုင်မှု၊ အုပ်စိုးသော စစ်အစိုးရသည် တစ်တိုင်းပြည်လုံးရှိ ပြည်သူတွေထံမှ ထိုအရာနှစ်ခုကို ချွတ်ယူ ခွာချပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ခု သူတို့ မအောင်မြင်ကြောင်း ထင်ရှား လာခဲ့ပြီ။ သတ္တိနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာက ခေတ္တခဏ ပုန်းအောင်းနေခြင်းသာ။ ခုတော့ ထွက်ပဲ့ပြီ။ မျက်နှာပြဝံ့ကြပြီ။

“ခုနက သတင်း မဖတ်မိဘူးလား”

“ဖတ်သားပဲ”

“တီဗွီမှာ ပြနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေ မမြင်ဘူးလား”

“မြင်သားပဲ”

“ဒီအခြေအနေကို ကိုယ်တို့အားလုံး ဘယ်လောက်ကြာအောင် စောင့်နေခဲ့ရလဲ ဆိုတာ ဂျူလီယာ သိလား”

“အတော်ကြာမှာပေါ့”

“အတော်ကြာမယ် တဲ့လား၊ အတော်ကြာမှာပေါ့ တဲ့လား”

သားသားသည် ဂျူလီယာ့ကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်က တစ်ဖက်လူ မျက်လွှာချသွားလောက်စရာ ပြင်းအားမျိုး။

“ကိုယ်တို့ တစ်ဘဝလုံးကွ အချစ်ရ၊ တစ်ဘဝလုံး စောင့်ခဲ့ရတာ”

ဂျူလီယာ ဘာမှ ပြန်မပြော။ သားသားကသာ တရစပ် ဆက်ပြော၏။

“ကိုယ်တို့ဟာ နှစ်ငါးဆယ်နီးပါး ရာဇဝတ်ကောင်တွေ အုပ်ချုပ်တာကို ခံခဲ့ရတယ်၊ လက်မရှိ့ လူသတ်သမားတွေ အုပ်ချုပ်တာနော်၊ ဒီမှာလို မဟုတ်ဘူး”

“သိပါတယ်”

ဂျူလီယာ့အသံက ထွက်သည် ဆိုရုံမျှ။

“အဲဒီ အာဏာရှူးတွေကို ဒီမှာလို မဲနဲ့ ဆင်းခိုင်းလို့ မရဘူး၊ သူတို့ဟာ ပြည်သူအားလုံးကို ကိုယ့်မွေးရပ်မြေမှာတင် ထင်သလို လုပ်ရင်း ဆယ်စုနှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာလာခဲ့ပြီ။ ကိုယ်တို့ရွာတွေကို မြေလှန်တယ်၊ ကိုယ်တို့ကို မောင်းထုတ်တယ်၊ သတ် တယ်၊ လုပ်ချင်တိုင်းကို လုပ်တာ”

သားသားက ဆက်မပြောခင် ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းကို သိပါတယ်၊ ဒါဟာ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာသော ဇာတ်လမ်းတွေထဲက တစ်ခုပဲ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်ခံနေခဲ့လဲလို့ မေးချင်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့မှာ လက်နက်ရှိပြီး ကိုယ်တို့မှာ မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တို့သာ အင်မတန်ကြီးမားလှတဲ့အကြောက်တရားကြောင့် မသန်မစွမ်းလို ဖြစ်နေခဲ့ကြတယ်၊ ခု အဲဒီအချိန်တွေ ကုန်ဆုံးပြီ”

ဂျူလီယာ့ကို ဖက်ရန် ဟန်ပြင်ပါသော်လည်း ဂျူလီယာက သားသား နားမှ ခွာ၍ နောက်ဆုတ်လိုက်လေပြီ။

“အဲဒါတွေ အားလုံး ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မ စိတ်ပူတာက ရှင့်ရဲ့ လုံခြုံမှုကိုပါ၊ နောက်နှစ်လဆို ကျွန်မတို့ ကလေးလေး လူ့လောကထဲ ရောက်လာတော့မှာလေ သားသားရယ်”

သားသားက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ဂျူလီယာ့ကို မော့ကြည့်လာချိန် မတော့ သူ့မျက်ဝန်းတွေ စွေးစွေးနီနေသည်။

“ကိုယ် ပြန်လာမယ်၊ ကတိပေးတယ်”

သားသားသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အစုန်အဆန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်ပြီး အပြင်ကို ငေးသည်။ ရောမ မိုးစက်များက ပြတင်းပေါက် မှန်ကို ရိုက်ခတ်၍ နေသည်။ သူ ထိုသို့ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေပုံမျိုး ဂျူလီယာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ ဟော... ဂျူလီယာ့ဖက် လှည့်လာပြန်ပြီ။

“ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးမှာ လူတွေ အသက်ပေးပြီး နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေချိန်မှာ ကိုယ်က မန်ဟက်တန်မှာ ထိုင်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ စားလိုက်

အိပ်လိုက်နဲ့ ဇိမ်ခံနေတာ”

သားသားရယ်.. ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲ။

“ကိုယ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ တိုင်းပြည်က ကိုယ့်ကို လိုအပ်နေပြီ”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို လိုအပ်တာပဲ သားသားရယ်”

“ကိုယ် သိပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို နားလည်ပါ ဂျူလီယာရယ်”

“ရန်ကုန်ရောက်ရင် ဘာလုပ်မှာလဲဟင်”

“ဒီလှုပ်ရှားမှုကြီးရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“တစ်မြို့လုံး သံဃာတော်တွေ၊ ဆန္ဒပြသူတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲ သားသားရယ်၊ တစ်ယောက် လျော့သွားလို့ ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲ”

“တကယ်လို့သာ လူတိုင်းက ဒီလိုပြောရင် ဘယ်သူမှ စုဝေးကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျူလီယာသည် သက်ပြင်းမောကြီးတစ်ခု ချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို သူ အလိုမကျ၊ ဒေါကလေး ထလာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို နားမလည်နိုင်ဘူး”

သူခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည်။ သူ့လေသံကိုသူပြန်အံ့ဩနေမိသည်။

“နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်လောက်ပါပဲ ဂျူလီယာ၊ ကိုယ် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

သားသားက ဂျူလီယာ့ကို နှစ်သိမ့်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ပြန်လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်လဲ သားသား၊ ဆန္ဒပြပွဲတွေ အောင်မြင် ပြီး အစိုးရ ပြုတ်ကျသွားတဲ့အခါလား၊ အဲဒီအချိန်ကြရင် သူတို့က ရှင့်ကို ဝန်ကြီး တွေ ဘာတွေ ခန့်ချင် ခန့်နေမှာပေါ့၊ ရှင့်တိုင်းပြည်က ရှင့်ကို အလိုရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

သားသား ခွန်းတုံ့ မပြန်နိုင်။

“ဒါမှမဟုတ် သူတို့က လူတိုင်းကို ပစ်သတ်ပြီးချိန်လား။ စစ်တပ် ဆိုတာ မျိုးက ဒါမျိုးကို ဘယ်တော့မှ အကြာကြီး အချိန်ဆွဲ မထားတတ်ဘူး”

“ဒီတစ်ခါတော့ မတူဘူးကွ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ လွှမ်းမိုးတဲ့ စစ်တပ်ဟာ ပထ

နိက္ကုဒ္ဓနေ ကံဆောင်တော်မူနေတဲ့ သံဃာတော်တွေကို မပစ်ရဲပါဘူးလေ”

“ရှင် တကယ်တမ်း ဒီလို မယုံနေပါဘူး သားသားရာ”

“ဒါ သူတို့ မကျော်ဝံ့တဲ့ စည်းပဲ။ ကိုယ်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ သံဃာ ဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါလဲ ဆိုတာ ဂျူလီယာ သိပါတယ်၊ သံဃာအားလုံး ပေါင်းရင် ငါးသိန်းကျော် ရှိတယ်၊ ဆရာ၊ ဒကာ ဆက်ဆံရေးမှာ သံဃာဟာ အမြဲ ဆရာပဲ၊ သံဃာများများ လမ်းပေါ်တက်လာလေ အန္တရာယ် နည်းပါးလေပါပဲ”

ပြတင်းပေါက်နားမှာ ရပ်နေသော သားသားထံ ဂျူလီယာ လျှောက်သွားသည်။ သားသား ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ရင်း-

“မသွားနဲ့၊ မသွားဖို့ ကျွန်မ ပြောနေတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ချစ်ရသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှာ မတောင်းဆိုအပ် သည့် အရာတွေက ရှိနေသည်ပဲ။ ထိုအရာများကို သူတို့ထံမှ ရချင်လည်း ရမည်၊ မရချင်လည်း မရ။ သားသားတစ်ယောက် ကြီးစွာသော စိတ်ဒုက္ခဖြင့် ကိုယ်တွင်း တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေသည်ကို မြင်ရသောအခါမတော့ စဉ်းစားပါဦး သားသားရယ် ဟုသာ ဂျူလီယာ ပြောလိုက်နိုင်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ နယူးယောက်မှ ရန်ကုန်သို့ သားသား ပြန်သွားခဲ့သည်။ ဖရန့်ဖွတ်နှင့် ဘန်ကောက်မှ တစ်ဆင့်ပေါ့။ အပြန်လက်မှတ်ကို နောက်နှစ်ပတ်အကြာမှာ လုပ်ထားခဲ့သည်။ ပြန်လဲ၍ မရသော လက်မှတ် လုပ်ထား သဖြင့် သားသားတစ်ယောက် နှစ်ပတ်အတွင်း ကတိအတိုင်း နယူးယောက်သို့ ပြန်ရောက်လာမည်ဟု ဂျူလီယာ စိတ်ချထားလိုက်သည်။

ပထမဆုံး ခြောက်ရက်၊ ခုနှစ်ရက်လောက်ကို သူ ရန်ကုန်မှာ နေမည်၊ ဒုတိယအပတ်မှာတော့ သီပေါကို သွား၍ ကလေးတွေ အခြေအနေ ကြည့်ဦး မည်ဟု သားသား စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တွင် နေစဉ်ကာလအတွင်း တစ်ရက် တစ်ခါ ဖုန်းခေါ်ပါမည်ဟု သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။ စထရန်း သို့မဟုတ် ထရိတ်ဒါး ဟိုတယ်မှ နယူးယောက် သို့ ဖုန်းခေါ်ရန် မခက်ခဲလှဟု ယူဆရသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဖုန်းခေါ်တော့ အသံက ဟိုဖက်ခန်းမှ ပြောနေသလို ပီသကြည်မြလှသည်။ သားသား၏ အသံက တက်ကြွလှသည်။ ရန်ကုန်လမ်းမ တွေပေါ်မှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော သံဃာတော်တွေနှင့်အတူ ယောကျ်ား တွေ၊ မိန်းမတွေနှင့် ကလေးတွေပါ မကျန် ထွက်ကြပြီတဲ့။ အခြေအနေက တင်းမာ နေသော်လည်း အားလုံးက မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီနှင့် တက်ကြွလှသည်။ စစ်သား တွေ အရိပ်အယောင် မမြင်ရ၊ ကင်းချထားသော ရဲတွေပင် ဆုတ်သွားခဲ့ပြီ။ ဂျူလီယာ

ပူစရာ ဘာမှ မရှိ၊ လွမ်းသည်။ သတိရသည်။

ဒုတိယနေ့မှာတော့ သံဃာအပါး နှစ်သောင်းကျော် ပရိတ်ရွတ်ကာ ကံဆောင်တော်မူလာကြပြီး ဝန်းရံသူများကြောင်း လမ်းတွေပေါ်ပြည့်နှက်သွားပါသတဲ့။ လမ်းတွေ၊ လသာဆောင်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ၊ ခေါင်းမိုးတွေပေါ် လူတွေ လူတွေဆိုတာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ အစာတွေ၊ ရေတွေ ကပ်ကြသည်။ အခြေအနေက မနေ့ကထက် ပိုကောင်းလာသည်။ ပွဲတော်တစ်ခု ကျင်းပနေသလိုပင်။ လူတိုင်းက အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခု ကျိန်းသေပေါက် ဖြစ်တော့မည် ဟု ခံစားနေရသည်။ ဂျူလီယာကိုယ်တိုင် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ခံစားစေချင်လိုက် တာဆိုပဲ။

တတိယနေ့။ တတိယနေ့မှာ သားသားသည် အသက်မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဆန္ဒပြလူအုပ်ကြီးက တစ်သိန်းကျော်မျှ ကြောက်ခမန်းလိလိ၊ တခြားမြို့များမှာလည်း အုံလိုက် ကျင်းလိုက် ဆန္ဒတွေပြနေကြပြီ။ မန္တလေးမှာ လူအုပ်ကြီးက တစ်မိုင်ကျော်မျှ ရှည်လျားသတဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ကောလဟာလတွေပလူပျံနေသည်။ စစ်သားတွေ နောင်တရပြီ၊ သံဃာတော်တွေနှင့် ပူးပေါင်းပြီ။ မန္တလေးမှာ တပ်ရင်းတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည်။ အရာရှိကြီး တွေက သံဃာတော်တွေကို တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ဖို့ အမိန့်မပေးဝံ့။ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီး သန်းရွှေ အနားယူတော့မည်။ ရာထူးမှ ဆင်းပေးတော့မည်။ တချို့ကတော့ လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နေအိမ်အကျယ်ချုပ်မှ မကြာခင် ပြန်လွတ်တော့မည်ဟု ဆိုနေကြသည်။ ဒီတိုင်း ဆက်သွားလျှင် မကြာမီ ဆန္ဒပြ သူ တစ်သန်းကျော် လမ်းပေါ် ရောက်လာတော့မည်။ ဂျူလီယာ ဒီမှာ ရှိစေချင်စမ်းပါဘိ၊ မည်မျှ လွမ်းကြောင်း၊ ဘယ်လောက် ချစ်ကြောင်း ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်း

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ သားသားဆီက ဖုန်းလာသည်။ သူ့အသံက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်၊ အလောသုံးဆယ်လည်း နိုင်လှသည်။ နောက်က ဝရုန်းသုန်းကား အသံတွေ၊ အော်သံတွေကို ကြားနေရသည်။ ဖုန်းလိုင်းက လည်း တဂျစ်ဂျစ် အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။

"ရှင် ဘယ်မှာလဲ"

"ဆူးလေဘုရားနားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ"

"ဟင်.. ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"..... …. …..!?"

"သားသားရေ နားမလည်ဘူးတော့၊ ဘာလို့ ဟိုတယ်ကနေ

ဖုန်းမခေါ်တာလဲ”

“..... ....!”

“ဟယ်.. မကြားရဘူး ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“လမ်းတွေ၊ . ဟိုတယ်တွေ.... ပိတ်ထား”

“ဟင်.... ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဖုန်းထဲမှ တဂျစ်ဂျစ်မြည်သံက နားမခံသာလောက်အောင် ကျယ်လာသည်။

“.... ....ဘယ်တော့မှ......... ....”

“ဟယ်လို... ဟယ်လို... သားသား”

“...........စိတ်မပူနဲ့...........မဟုတ်.............သိပေါ”

“သားသား”

သူ ဖုန်းထဲကို ကုန်းအော်ထည့်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သားသား၊ သားသား”

“ကိုယ် မင်းကို..... ....”

မရင်းနှီးသည့် အသံတစ်သံ၊ ရုတ်တရက် အော်ဟစ်လိုက်သံ၊ ဖုန်းလိုင်းမအားကြောင်း အချက်ပြ ဆစ်ဂနယ်သံတွေ ကြားပြီးတော့ လိုင်းကျသွားတော့သည်။

“သားသားရေ၊ သားသား”

တုန့်ပြန်မှု မဲ့နေသည့် ဖုန်းကို သူ အသံတိမ်လေးဖြင့် ခေါ်နေမိသည်။

ကိုယ်မင်းကို......... .... တဲ့။

သိပ်မကြာပါ။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး ပတ်ပတ်လည်တွင် စစ်ကားအစင်းပေါင်းများစွာ နေရာယူထားပြီ ဆိုခြင်းကို ရေဒီယိုမှာ ကြားရပြီ။ လမ်းတွေအားလုံးမှာ စစ်သားတွေ ချထားပြီ။ သတင်းတွေအရ သံဃာများက အလျှော့မပေးကြ၊ လမ်းတွေပေါ် မှာ ထောင်ပေါင်းများစွာ ကံဆောင်နေကြဆဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာရော နောက်ထပ်တစ်နေ့မှာပါ သားသားဆီက ဘာသံ မှ

မကြား။

ဂျူလီယာသည် အချိန်ရှိသရွေ့ တီဗွီနှင့် ရေဒီယို သတင်းတွေကို နားထောင်သည်။ ဘီဘီစီကတော့ စစ်အစိုးရသည် ကာဖျူး ခေါ် လူမစုဝေးရ၊ ညမထွက်ရ အမိန့်ကို ထုတ်ပြန် ကြေငြာပြီဟု ဆို၏။ သို့သော် ဘုန်းကြီးနှင့် သီလရှင်တွေ သောင်းချီ၍ လမ်း ပေါ် ထွက်လာကြပြန်သည်။ ထိုသို့ ထွက်လာသော အခါမှာ တော့ မည်သည့် သတိပေးမှုမျိုးမှ မပြုလုပ်ဘဲ ဆန္ဒပြလူအုပ်ထဲသို့ ကျည်ဆန်တွေ ပစ်သွင်းလိုက်ကြတော့သည်။ ကံဆောင်နေသော သံဃာတော်များကိုလည်း ချမ်းသာမပေး။ အမြောက်အများ သေကြေ ဒဏ်ရာရကြသည်။ သေဆုံးဒဏ်ရာရ စာရင်း အတိအကျကို မည်သူမှ မသိ။ စစ်အစိုးရကတော့ ရှစ်ယောက် သေသည် ဟုကြေငြာသည်။ ပြည်ပရောက် အတိုက်အခံများကတော့ ရာချီသေဆုံးသည်ဟု အခိုင်အမာ ဆိုကြသည်။ ရေဒီယိုဖရီးဘားမားက ထောင်ချီသေသည်ဟု ဆိုသည်။ ရေခဲတိုက်တွေ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်တွေ နေ့မအား ညမနား အလုပ်လုပ်ကြရသည် ဆို၏။

ခုတော့ စစ်သားများသည် တစ်ပြည်လုံးမှ ဘုန်းကြီး ကျောင်းများကိုစစ်ဆင်ရေး ဝင်ချေပြီ။ ဘုန်းကြီးအများအပြား ထောင်သွင်း အကျဉ်းချခံကြရပြီ။ ထောင်ချီသော သံဃာတော်များကို စစ်ကားများပေါ်သို့ မောင်းတင်ပြီး မောင်းထွက် သွားကြသည်။ ဘယ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားသလဲ၊ သူတို့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာ တော့ တပ်မှတစ်ပါး အခြား မသိနိုင်ပြီ။

သားသား ဘယ်ဆီ ရောက်၍ နေပြီလဲ။

သားသား နောက်ဆုံးခေါ်ခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဖုန်းလိုင်း ပိတ်သွားပြီ။ သူ့မှာ ထိုနံပါတ်သာရှိ၏။ သားသား ဘယ်မှာလဲ ဆိုတာ သူ့ကို ဘယ်သူ ပြောပြနိုင်မည်လဲ။ ရန်ကုန်က အမေရိကန် သံရုံးကတော့ သားသားသည် အမေရိကန်နိုင်ငံသား မဟုတ်သဖြင့် သူ့အတွက် တာဝန်မရှိဟု ဆိုသည်။ ဝါရှင်တန် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဌာနကလည်း ထိုသို့ပင် ပြော၏။

အမေရိကန်ရှိ မြန်မာကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ ဖုန်းခေါ်တော့လည်း ကိုင်မည့် သူ မရှိ။ ကုလသမဂ္ဂဆိုင်ရာ မြန်မာသံအမတ်ကြီးကလည်း မှတ်ချက်ပေးရန် နှုတ်ဆိတ်၍ နေသည်။

သားသား၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုမှာ တယ်လီဖုန်းနှင့်တူတာ ဘာမှမရှိ။

ဆိုတော့ ဂျူလီယာ့အနေဖြင့် သားသားတစ်ယောက်မြေလျှိုးပြီးလုံခြုံရာ ရှာရင်း အခြေအနေပေးပါက သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိမ့်မည်ဟုသာ မျှော်လင့်ရတော့သည်။

ကိုယ်မင်းကို …….. …….. ……..။

ကိုယ် မင်း ကို………………………………….

နှစ်ဆယ့်ခုနစ်

ဂျူလီယာ စောင့်သည်။ ဖုန်းနားမှာ ထိုင်၍ စောင့်သည်။ မဖြစ်စလောက်သာ စား၍ စောင့်သည်။ မနက်နှင့် နေ့လယ်များမှာ အိပ်စက်၍ မြန်မာပြည်မှာ နေ့အချိန် ဖြစ်သော နယူးယောက် ညကာလများကို ဖုန်းနားမှာ ထိုင်ရင်း စောင့်သည်။ သို့သော် မလွယ်လှပါ။ ဗိုက်ထဲက ကလေးက ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ကန်သည်၊ ကျောက်သည်၊ တံတောင်နှင့် တွတ်သည်၊ သူ့ကို အမြဲတစေ နှိုးနေသည်။ အပြင်လောကမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းကို သူ အတွင်းကနေ သိနေသည့် အလား။

ဂျူလီယာ အပြင်းအထန် ခါးတွေ ကိုက်လာသည်။ ကိုက်ခဲမှုက ပေါင်ရင်း ဆီ ဆင်းလာခဲ့သည်။ သွေး အနည်းငယ်သွန်သည်။ ဆရာဝန်က စိုးရိမ်လာခဲ့သည်။ သူ ကိုယ်ဝန် သုံးဆယ့်လေးပတ်ထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

အာထရာဆောင်းမှာ မြင်ခဲ့ရသော အစက်အပြောက်လေးများသည် ခု ပုံမှန်အတိုင်း ကြီးထွားလာခဲ့ပြီ။ အချိန် မတန်ဘဲ စောမွေးလျှင်လည်း အသက်ရှင်နိုင်သော်လည်း အန္တရာယ်နှင့် နဘန်း လုံးရလိမ့်မည်။

တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသလား။ စိတ်ဒုက္ခ ရောက်နေသလား။ စိတ်ဖိစီးမှုက လမစေ့ဘဲ မွေးခြင်းကို တွန်းအားပေးနိုင်သည်။

ဆရာဝန့်မေးခွန်းတွေအတွက် ဂျူလီယာ ခေါင်းကိုသာ သွက်သွက်ခါပြခဲ့သည်။

ဆရာဝန်က အိပ်ရာထက်မှာ အနားယူဖို့ ညွှန်ကြားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား စရာတွေကို ရှောင်ကျဉ်ရမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ရမည်။ နောက် သုံးလေး ပတ်အတွင်း ဂရုစိုက် စောင့်ကြည့်ပေးမည့်သူ ရှိသလား။ ဂျူလီယာက ခေါင်းညိတ် သည်။ ကလေးအဖေ နယူးယောက်ကို ပြန်လာနေပြီ။ နောက်သုံးရက်ဆို နီဝေါ့ခ်လေဆိပ်သို့ ရောက်ပြီ။

နောက်နှစ်ရက်၊

နောက်တစ်ရက်။

ယနေ့။

သားဖွားမီးယပ်ဆရာဝန်၏ သတိပေးချက်ကို လျစ်လျူရှုကာ ဂျူလီယာ လေဆိပ်သို့ ကားမောင်းသွားသည်။ အကယ်၍ ဖရန့်ဖွတ်လေယာဉ် စောဆိုက်ခဲ့ လျှင် ဆိုသော အတွေးကြောင့် အစောကြီး ကြို၍သွားသည်။

သူ့နားမှာတော့ လူတွေအားလုံး လက်ချင်းချိတ်လို့။ ကလေးလေး နှစ်ယောက်က သူတို့မိခင်ဆီ ပြေး၍ သွားသည်။ သက်ကြီး စုံတွဲတစ်တွဲက ကြင်နာယုယစွာ အနမ်းချင်း ဖလှယ်နေကြသည်။ အဘိုးကြီးက အဘွားကြီး၏ မျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးနေသည်။ သူ့နားက ကောင်လေးက အသည်းပုံ ဘောလုံးလေး ကိုင်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လက်သည်းတွေ ကိုက်နေသည်။ ဂျူလီယာ့ လက်ထဲမတော့ ရိုးတံရှည် နှင်းဆီတစ်ပွင့်။

ဖရန့်ဖွတ်လေယာဉ်မှ ပထမဆုံး ခရီးသည်များသည် စကြံရှည်ကြီးမှ တစ်ဆင့် ဆိုက်ရောက်ဆောင်သို့ ဆင်းလာကြပြီ။ သူတို့ လက်ဆွဲအိတ်မှ ဖရန့်ဖွတ်-နီဝေါ့ခ် ဆိုသည့် အမှတ်အသားအရ ဂျူလီယာ သေချာသိသည်။

သူ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ ကလေးကလည်း အဆက်မပြတ် ကန်ကျောက်နေသည်။ သားသား၏ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသေး။

ကေန္တတော့ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ကောင်တာမှာ ပြဿနာ တွေ့နေပြီထင်သည်။ ခက်ခဲသော နေ့ရက်များတုန်းက နိုင်ငံခြားသား တစ်ယောက်လျှင် သုံးနာရီမျှ ကြာတတ်သည်ကိုး။ ဒါမှမဟုတ် ခရီးဆောင်အိတ် ထွက်မလာသေးလို့လား။

ဆိုက်ရောက်ဘုတ်ပြားမှ ဖရန့်ဖွတ်လေယာဉ် ပျောက်ကွယ်သွားချိန် ယိ သူ စောင့်နေသည်။ ဖရန့်ဖွတ်-နီဝေါ့ခ် ဆိုသည့် စတစ်ကာလေးတွေကို မတွေ့ရတော့။

မှောင်ရီပျိုးချိန်ထိလည်း သူ စောင့်နေဆဲပါ။

သူ သေပြီ။

ဒါ အရင်ကြားနေကျ ခေါင်းထဲမှ အသံမျိုး မဟုတ်၊ သံသယစိတ်၊ အလိုလိုသိစိတ်၏ ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ သေပြီ၊ သူ သေပြီ၊ သူ သေပြီ။

နေမကောင်းဘူးလား၊ဘာအကူအညီပေးရမလဲဟုအမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လာမေးသည်။

အင်း… အကူအညီလိုတယ် ဟု ဂျူလီယာ တွေးမိသော်လည်း ပါးစပ်ကတော့-

“ဟင့်အင်း… ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သွေးလည်ပတ်မှု အားနည်းလို့ပါ၊ တစ်မိနစ်အတွင်း ကောင်းသွားမှာပါ”

ဟု ပြောရင်း ဗိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ကို ကုလားထိုင်တစ်လုံးဆီ ပို့ပေးသည်။ ရေတစ်ခွက် ပေးသည်။

ထိုနေရာတွင် သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ထိုင်နေမိသည် မသိ။ အတန်ငယ် သက်သာလာသောအခါ သူ ကားမောင်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က ခဲတွေ အရေကျိုပြီး သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်းချခံထားရသလို တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံ၍ နေသည်။ အားအင် ဟူသမျှ တစ်စက်မှ မကျန်အောင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ငိုရှိုက်ရန်ပင် အားက မရှိ။

သူ သေပြီ။

နောက်လာမည့် ရက်သတ္တပတ်တွေ၊ လတွေမှာ သူ ဘယ်လို ရင်ဆိုင် ဖြတ်သန်းရမည်လဲ။ သူ့ကလေးကို ဘယ်လို ပျိုးထောင်ရမလဲ။

ရူးသွပ်ခြင်းမှ ကာကွယ်ထားသည့် အရံအတားတွေ က ပါးလွှာလွန်းလှသည်။ လူတစ်ယောက် သွက်သွက်ခါ ရူးသွားစေဖို့ ဘယ်လို စိတ်သောကတွေ ကို ဘယ်လောက်ထိ ဒဏ်ခံနိုင်ပါမည်လဲ။

သူ သေပြီ။

တို့အားလုံးဟာ အစွန်အဖျားလေး တစ်နေရာမှာ နေနေရတာပါဟု သူ တွေးနေမိသည်။ ဒါကို တချို့က သတိထားမိသော်လည်း အများစုကတော့ ဖာသိဖာသာ နေခဲ့ကြသည်။

ခုတော့ ခြေတစ်လှမ်းစာသာ လိုတော့လည်း။ ခြေလှမ်းသေးသေးလေး တစ်လှမ်းပေါ့။

နှစ်ဆယ့်ရှစ်

“သား မယုံဘူးဗျာ”

ကျွန်တော် ဘကြီးကို ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကို မယုံတာလဲ သားရဲ့”

“စစ်သားတွေက ဘုန်းဘုန်းကြီးတွေကိုသေနတ်နဲ့ ပစ်တယ်ဆိုတာလေ”

“ဒါပေမဲ့ ဒါက အမှန်ပဲ သားရဲ့”

“သူတို့ ဘာဖြစ်လို့များ အဲသလို လုပ်ကြတာလဲဟင်”

မယုံနိုင်သေးသဖြင့် ကျွန်တော် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ကို အမိန့်ပေးလို့ပေါ့၊ တပ်မှာက အမိန့် ကို လိုက်နာရတယ်လေ”

“မလိုက်နာရင် ဘာဖြစ်လဲ”

“မလိုက်နာရင် ထောင်ကျမယ်၊ ပစ်သတ် ခံရမယ်၊ သားတို့ ကျောင်းမှာ လို မဟုတ်ဘူးကွဲ့”

“ဟင်… သားရော ကြီးလာရင် အဲဒီ စစ်တပ်ထဲ ဝင်ရမှာလား”

ယခင်က တစ်ခါမှ ပေါ်မလာခဲ့ဖူးသော ထိုအတွေးကြောင့် ကျွန်တော် ကြောက်လန့်သွားသည်။ ဂဏန်းတွေ စတင် ရေတွက်မိသည်။

တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး ခြောက် ခုနှစ် ရှစ် ကိုး တဆယ် ….။

“ဟင့်အင်း… စစ်မှုမထမ်းမနေရ ဥပဒေ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် အတင်း အကျပ် ဝင်ခိုင်းလို့ မရပါဘူး”

“တကယ်လားဟင်”

ဘကြီးမျက်လုံးထဲမှ အရိပ်အယောင်တစ်ခုက သူ အမှန်ကို ပြောခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော်ကို ပြောပြနေသည်။ အနည်းဆုံးတော့ သူ ပြောတာ အကုန်အမှန်ချည်း မဟုတ်။

“တကယ်လို့ စစ်မှု မထမ်းမနေရ ဆိုရင်တောင် ဘကြီး ရှိပါတယ်ကွယ်

မပူပါနဲ့”

ခဏသာ စိတ်သက်သာရာ ရပါသည်။ အကယ်၍သာ စစ်သားတွေ လာပြီး ကျွန်တော်ကို ဆွဲခေါ်သွားခဲ့လျှင် အိုမင်းမစွမ်း ကျွန်တော့်ဘကြီးက ဘာများ လုပ်နိုင်ဦးမည်နည်း။ သူတို့လမ်းကို ပိတ်ရပ်နေမှာလား၊ သူတို့ကို ခြိမ်းချောက်မှာလား၊ သူ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို ထည့်မတွက်တာ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိသည်။ ပုန်းခိုဖို့ နေရာကောင်းကောင်း တစ်ခု ရှာရင် ရှာ၊ ကိုအေးမင်းကို အကူအညီ တောင်းချင် တောင်း။ ကျွန်တော် သိသလောက် ကိုအေးမင်းသည် တစ်ခါမှ စစ်သား မဖြစ်ခဲ့ဖူး။ ဆယ့်နှစ်နှစ်သားတွေကို စစ်သား အဖြစ် ခေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုသော အတွေးကြောင့် နည်းနည်း စိတ်သက်သာ လာပြန်သည်။ စဉ်းစားရန် အချိန်တွေ ရသေးသည်ပေါ့။

“သံဃာကို သေနတ်နဲ့ ပစ်တဲ့လူဟာ နောက်ဘဝမှာ ခြေတွေ၊ လက်တွေ မပါဘဲ မွေးချင်မွေး၊ မျက်စိကန်း နားပင်းပြီး မွေးချင် မွေးလာမယ် မဟုတ်လား ဘကြီး”

“သေချာတာပေါ့”

ဘကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“သူတို့ အဲဒါကို မကြောက်ကြဘူးလားဟင်”

“အင်း... အမိန့်ကို မလိုက်နာခဲ့ရင် နောက်ဘဝ မကူးဘူး သားရဲ့၊ ဒီဘဝမှာတင် ရက်ရက်စက်စက် အပြစ်ပေးခံရမှာ”

ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်သလိုမျိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။ သို့သော် နည်းနည်းမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ စစ်သားတွေက ဘုန်းကြီးတွေကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သည်တဲ့။ မည်သူ နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။

ကုတင်ပေါ်မှာ မေမေ တစ်ယောက်တည်း လှဲရင်း ဖေဖေ့ကို လွမ်းဆွတ် တမ်းတနေမှာကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လွမ်းဆွတ် ရသည်က ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်မျိုး ရှိသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ မေမေ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ ထိုဖြစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ခု ဆယ့်သုံးနှစ်နီးပါး ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော် မေမေ့နားသို့ သွား၍ နှစ်သိမ့်ပေးချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်နေသည်။ မေမေ့နားမှာ လှဲမည်။ မေမေ့ ကို ဖက်ထားမည်။ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလွှတ်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မေမေ့ကို ကူညီရာရောက်မှာ သေချာသည်။

“ဘကြီးက မေမေ့အတွက် ဘာမှ မလုပ်ပေးဘူးလား”

“ဘကြီးလည်း ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလွယ်ဘူး သားရဲ့။ ဂျူလီယာ ဟာ နေ့နေ့ညည အိပ်ရာထဲမှာပဲ နေပေမယ့် လုံးဝ မအိပ်ဘူး။ ဘကြီး ဈေးသွား တယ်၊ ချက်ပြုတ်ပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ စားလည်း မစား၊ သောက်လည်း မသောက် ဘူး။ ဂျူလီယာဟာလေ ဘကြီး မျက်စိအောက်မှာတင် ယူပစ်သလို ကျသွားရှာ တယ်။ ဘကြီး လုပ်ပေးနိုင်တာကတော့ သူ့ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး သူ့လက် ကလေးကို ကိုင်ပေးထားရုံပါပဲ။ ဘကြီးလေ… ညီမလေးအတွက်လည်း စိုးရိမ် သလို ဗိုက်ထဲက သားအတွက်လည်း အရမ်း စိုးရိမ်တာ”

ဘကြီး၏အသံက နောက်ဆုံးစကားလုံးများမှာ သိသိသာသာ တုန်ခါ သွားခဲ့သည်။

“သားအတွက် ဘာလို့ စိုးရိမ်တာလဲ”

“သားက ညီမလေးရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလေ။ ဂျူလီယာ သူ့ကိုယ်သူ လုပ်နေသမျှဟာ သားကို လုပ်နေသလို အကျိုးသက်ရောက်တယ် သားရဲ့၊ ဆရာဝန်ဆီ သွားဖို့ ဘကြီး တိုက်တွန်းပေမယ့် သူ လုံးဝမသွားခဲ့ဘူး”

“အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ဘကြီး”

“သူ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် အားနည်းလာတယ် သား။ တစ်မနက်မှာ တော့ သူ ဂယောင်ခြောက်ခြားတွေ ဖြစ်ပြီး ဘကြီးကို သားသားလို့ ထင်မှတ်မှား ရှာတယ်။ ဘကြီးလည်း ထူပူပြီး အိမ်နီးနားချင်းကို သွားအကူအညီ တောင်းမိ တယ်၊ သူကလည်း လူ နာတင်ယာဉ် အရေးပေါ် ခေါ်ပေးရှာတယ်”

ဘကြီးဘက အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ပြီးမှ စကား ဆက်သည်။

“တို့ ကံကောင်းတယ်၊ မင်း အမေဟာ နေမကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေသောက်နည်းလွန်းလို့ ရေဓာတ် ခန်းခြောက်သွားတာတဲ့။ ဆေးရုံ နှစ်ရက်လောက် တက်ပြီးတော့ သူအတော် ကောင်းလာတယ်၊ အနည်းဆုံးတော့ ရုပ်ပိုင်း ဆိုင်ရာပေါ့လေ”

ဘကြီးက မတ်တပ်ထရင်း ဖယောင်းတိုင်တွေ မီးညှိသည်။

ဒီဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ရင်း ကျွန်တော် နှလုံးသားက ခဲဆွဲထား သလို လေးလံလာခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မှောင်တော့မည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ထမင်း ဟင်းတွေ ရှိသော်လည်း ကျွန်တော် စားချင်စိတ် မရှိ။ အင်းလေးကန်က ပုဇွန် ဆိတ်နှင့် ပဲကုလားဟင်းကိုပင် နည်းနည်းမှ စားချင်စိတ် မရှိ။

“ဘကြီး ဆာပြီလား”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

“မဆာဘူးကွယ်”

“လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးရမလားဟင်”

သူက ခေါင်းခါသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီး အလင်းအောက်မှာ ဘကြီး သည် အိုမင်းကာ ခြုံးခြုံးကျနေရှာသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာမဝင်ခင်အထိ တစ်ညလုံး ဆိုဖာပေါ် မှာ ထိုင်နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်ရော သူပါ စကားပြောချင်စိတ် မရှိကြ၊ တစ်ခါတလေတော့ ဘကြီးနားမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေရတာ ကောင်းသည်ပဲ။ ဘကြီး က စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။ သူ ဘာဖတ်နေသလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် စပ်စုချင်စိတ် မရှိ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် လေးလံလွန်းသဖြင့် ကျွန်တော် လှုပ်ပင် မလှုပ်နိုင်။ တစ်ညလုံး ပေါင်းနှုတ်ထားရသလို၊ အဝတ်တွေ လျှော်ထားရသလို တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ခံထားရသလိုဖြစ်နေသည်။ ဘကြီး၏ ပုခုံးကို အသာကိုင်၍ ဒီနေ့ နေမကောင်းသဖြင့် ကျောင်းမသွားလို့ ဖြစ်မလားဟု မေးတော့ သူက အင်းဟု ဖြေကာ ပြန်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မနက်စာ စားပြီးကြသောအခါ ဘကြီးက နေကောင်းပြီလားဟုမေးသည်။ နေကောင်းလျှင် သူနှင့် ပျော်ပွဲစားလေး ထွက်ကြစို့တဲ့။ ကျွန်တော့် နားကိုပင် မယုံချင်။

“ပျော်ပွဲစား ဟုတ်လား ဘကြီး၊ ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ရှားပင်ကိုလေ၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ နေရာကောင်းလေး မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်မှုကို ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ခဲ့။ ပြီးခဲ့သော ပွင့်လင်း ရာသီတုန်းက ကျွန်တော် အဲဒီကို ကိုအေးမင်းနှင့်အတူ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနေရာ ရောက်အောင် အချိန်တစ်နာရီလောက် သွားရသည်။ ဘကြီးနှင့် အတူသွားလျှင် နှစ်နာရီခန့် ကြာမည်။ ထိုနေရာမှာ ဘာမှ လုပ်စရာ၊ ကြည့်စရာ မရှိ၊ တောင်ကြား နှင့် တောင်တန်းများ မြင်ကွင်းကို ငေးရုံသာ။ သို့သော် နိုင်ငံခြား ခရီးသွားများ အလွန်ကြိုက်သည်ဟု ကိုအေးမင်း ပြောဖူးသည်။ ဓာတ်ပုံတွေ အများအပြား ရိုက်ကြသည်တဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ပျင်းစရာကောင်းသည်ဟု ထင်သည်။

“အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ဘကြီး”

“ရောက်တော့ ပြောတာပေါ့ သားရယ်၊ လမ်းခရီးအတွက် အစားအသောက်တွေ စီစဉ်ဦးမယ်”

ဘကြီးက ကြက်ဥပြုတ်တွေ၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်တွေ၊ ပတ်ဖ်တွေ၊ ရေနွေးပုလင်း၊ ငှက်ပျောသီး နှစ်လုံးကို ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်ကာ ကျွန်တော်က အိတ် ကို စလွယ်သိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်၊ ရှားပင်လို ခရီးတိုလေးကို သွားဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စားစရာတွေ လိုမှာလဲ။

ဝါးကို အကျောသတ်၍ ဘကြီးအတွက် လုပ်ပေးထားသော တောင်ဝှေး ကို သူကိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းမအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြ ပြီး နွားလှည်းလမ်းလေးအတိုင်း ဖွဲ့ဆင်း၊ ဆေးဝင်္ဘာဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကွေ့ပတ်ရင်း ကလောအထွက်ဆီ ဦးတည်ခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းထဲ တရိပ်ရိပ် ဖြစ် နေသေး၍ ခြေလှမ်းတိုင်းကို အားစိုက်နေရသည်။ ဘကြီးကတော့တစ်မျိုးထူး၏။ ယခင်ရက်များတုန်းက လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာ ခံစားနေရပုံ ပေါက်သော ဘကြီးမှာ ယနေ့တော့ ခြေလှမ်းတွေ ပေါ့ပါးသွက်လက်နေသည်။ ဘကြီး ထိုသို့ လန်းဆန်းတက်ကြွသည်ကို မမြင်ရတာ ကြာပြီကော။

“အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေဟာ ခြေထောက်ကို အတောင်ပံ တပ်ပေးသလို သွက်လက်လာစေတယ် ဘိုဘိုရဲ့”

ဘကြီးက သွားဖြဲရင်း ကျွန်တော်ကို ရယ်ကြဲကြဲ ရှင်းပြနေသည်။ ထိုစကားကို ကျွန်တော် အကြာကြီး စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ ခြေထောက်ကို တောင်ပံတပ်ပေးနိုင်သော အတိတ်မှတ်ဉာဏ် ဆိုတာ မရှိ။

ကျွန်တော် ဘာစဉ်းစားနေသည်ကို သူ သိပုံပင်။

“အတိတ်မှတ်ဉာဏ် အားလုံးကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ဟု ဖြည့်ပြောသည်။

“တချို့ဖြစ်ရပ်တွေကတော့ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရင် တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားသလို၊ နှလုံးသားကို ခဲဆွဲထားသလို ဖြစ်တတ်တယ်ကွဲ့”

“ပြီးတော့ရော”

“ပြီးတော့ အဲသလို မှတ်ဉာဏ်မျိုးကို ဘေးချထားနိုင်ရတယ်”

“ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ ဘကြီး”

“စိတ်ထဲကို အဝင်မခံရဘူးကွယ်၊ ဒါဆို အများစုက သူ့အလိုလို ပျောက်

ကွယ်သွားမှာပဲ၊ အလေ့အကျင့်လေးပဲ လိုတာပါ”

“ဘယ်လို အလေ့အကျင့်မျိုးလဲ”

“လွှတ်ချတတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ပေါ့”

မကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆိုးအတိတ်တွေကို တွယ်ကပ် သိမ်းဆည်းထား တတ်ကြတယ်လား။ အင်းလေ... ကျွန်တော် ကျောင်းက ဆရာမ တစ်ယောက် ယောက်ကို စိတ်ဆိုးလာခဲ့လျှင် နောက်တစ်နေ့အထိ ထိုကိစ္စက တွယ်ငြိလိုက်ပါ လာတတ်သည်ပဲ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဖြတ်ကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အတက်လမ်းက ပို၍မတ်စောက် လာသောကြောင့် ဘကြီးသည် အရှိန်နှေးသွားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မဆိုစလောက်မျှသာ။

“ဒီနေ့ ဘကြီးခြေထောက်တွေကို တောင်ပံတပ်ပေးနေတဲ့ အတိတ် မှတ်ဉာဏ်က ဘာများလဲ”

ဘကြီးက ရပ်လိုက်ပြီး ဝါးတောင်ဝှေးပေါ် အားပြုရပ်လိုက်သည်။ တောင်ပံတပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မတပ်သည်ဖြစ်စေ သူ အသက်ကို အမောတကော ရှူနေရတာကို ကြားနေရသည်။ နဖူးမှာလည်း ချွေးတွေ သီးလို့။

“အရင်တုန်းက ဒီလမ်းကို ဘကြီးအမေနဲ့အတူ ခဏခဏ လာခဲ့တာပေါ့”

“ဟင်... ကျွန်တော် သိတာက အဘွားဟာ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးဆို”

ကျွန်တော်က အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဘကြီးက ကျောပိုးသွားတာပေါ့ကွဲ့”

“တစ်လမ်းလုံးလား”

သူက ခေါင်းငြိမ့်လိုက်သည်။

“ဘကြီးလည်း တစ်ခါကတော့ လူငယ်လူရွယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသားပဲ၊ ဘကြီး တို့ နောက်ဆုံး ရောက်ဖြစ်တာ အမေ မဆုံးခင် သုံးလေးပတ် အလိုလောက်က ပေါ့၊ ဒီခရီးကို သူ နောက်ဆုံးအကြိမ် သွားချင်ရှာခဲ့တာလေ။ ဘကြီးမှ မဟုတ်ရင် အမေက ဘယ်သူ ကျောပိုးတာမှ မခံဘူး၊ သူ့ဖာသာသူ လေးဖက်လေးထောက်ပြီး တွားသွားရှာတာ။ သူ ဘယ်လိုမှ မတက်နိုင်တဲ့အတွက် တောင်ကုန်းလေးတွေဆို ပိုချစ်ရှာတယ် တူပါရဲ့ကွယ်၊ အဲဒီကနေ တစ်လောကလုံးကို ကြည့်ရတာဟာ

အမေ့အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ် အများကြီး ရှိတယ်”

“ဘကြီး အဲဒီအတိတ်က ဘကြီးကို ဝမ်းမနည်းစေဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီနေ့က သာယာတယ်ကွဲ့။ ဘကြီးတို့သားအမိ ခဏနားလိုက်ကြ၊ စကားလက်ဆုံ ကျပြီး ရယ်လိုက်ကြနဲ့ပေါ့၊ ဘကြီးက အမေ မြင်ကွင်းကောင်းရနိုင်တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ် အမေ့ကို အသာလေးချပေးတယ်။ အမေက ငေးရင်း တွေးနေတယ်၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်၊ ခဏနေတော့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ဆိုသလို ကိုတင်ဝင်း ပြန်လာတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင်… အမေ၊ ဘာလို့ အဲသလို ထင်နေတာလဲ”

ဘကြီးလည်းအမေ့ကိုအံ့ဩပြီး မေးမိတယ်။ အမေက ဘာပြန်ပြောလဲ ဆိုတော့ ဟိုးမှာ အမေ မြင်နေရတယ်၊ ဟိုးအဝေး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း တစ်နေရာ မှာပေါ့တဲ့၊ အမေ ထင်မိယောင်မှားတွေ ဖြစ်နေပြီလားလို့ ဘကြီး စိုးရိမ်သွား ခဲ့တယ်။ ဘကြီးအဖေ ဦးတင်ဝင်းက နယူးယောက်မှာ နေတာလေ၊ အမေဟာ အဖေ့ကို မတွေ့ရတာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် ကျော်သွားခဲ့ပြီ။ ခုမှ ရုတ်တရက် ကိုတင်ဝင်း ပြန်လာတော့မယ်လို့ သေသေချာချာကို ပြောနေတာ၊ ကိုတင်ဝင်း တစ်ယောက် ဒီခရီးအတွက် စီစဉ်ရင်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပြီလို့တောင် ပြောလိုက် သေးတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ အမေဟာ အဖေ့ အိမ်အပြန်ခရီးအတွက် စပြီးပြင်ဆင်တော့တယ်။ အိမ်ထဲမှာ ဖင်တွန်းသွားရင်း သန့်ရှင်းရဲ့လား၊ အမှိုက်တွေ ဖုန်တွေရှိလား ဆိုတာ ကြည့်တယ်။ လှဲကျင်းတယ်၊ မနက်ဆို ဘကြီးက ခေါင်ရမ်း ပန်းလေးတွေ၊ ဂန္ဓမာပန်းတွေ၊ တရုတ်စကားပန်းလေးတွေ ခြံထဲက ခူး၊ အမေက အိမ်ခန်းကို အဲဒီပန်းကလေးတွေနဲ့ အလှဆင်၊ ခေါင်းမှာလည်း ပန်းတွေနဲ့ ဝေအောင် ပန်၊ ဒီလိုနဲ့ အမေ့ကြည့်ရတာလေ တနေ့ထက်တနေ့ ပိုပိုလှပပြီး နုပျိုလာသလိုပါပဲ။ နောက်သုံးလေးပတ်လောက် ကြာတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တည်း ဘကြီးဟာ အဖေရှေ့မှာ ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေတယ်။ အမေ ကြိုတင် ပြောခဲ့သလိုပဲ သူ အမှန်တကယ် ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီညမှာပဲ အဖေနဲ့အမေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖက်လျက်သားလေး အသက်ကုန်သွားခဲ့ကြတယ်ကွယ်”

“ဘကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက ဘကြီး ဖေဖေကို မလွမ်းဘူးလားဟင်”

“ဘကြီးမှ အဖေ့ကို သေချာမသိဘဲ သားရယ်၊ မသိတဲ့ လူတစ်ယောက် ကို လွမ်းဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလားကွဲ့”

“အင်း… ဟုတ်တယ်နော်”

“အင်း… ဒါပေမဲ့ ဘကြီးမှာ အားလုံး ပြည့်စုံပါတယ် ဘိုဘိုလေးရယ်”

“သားက သိပ်မသေးတော့ပါဘူး ဘကြီးရာ”

“အဲဒီသဘော ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လူကလေးရဲ့ မင်း ထွားလာပြီ အရွယ် ရောက်တော့မယ် ဆိုတာ ဘကြီး သိတာပေါ့၊ မင်းက အထွားမြန်တာ ပဲလေ”

ဘကြီးက ကျွန်တော့်ဖက် လှည့်ကာ သူ လုပ်နေကျအတိုင်း ကျွန်တော့် ကို ဖက်လိုက်သည်။ သို့သော် သိပ်မကြာလှ၊ ကျွန်တော့် နောက်ကျောမှ ဘကြီး၏ လက်တွေ၊ အမာရွတ်ရှိသော ပါးပြင်ပေါ် ထိတွေ့ထားသည့် သူ၏ နူးညံ့ပျော့ ပျောင်းသော ပါးကလေး၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားနေရသည်။ ဘကြီးက ကျွန်တော့် ကိုတင်းနေအောင် ဖက်ထားသည်။ သူ့နှလုံးခုန်သံက ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကျနေသည်။ ရုတ်တရက်ကြီး ကျွန်တော် ငိုချင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်မှ မိုးရေတွေ စီးကျသလို ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့် ကျလာခဲ့သည်။ ဒီလိုပုံမျိုးနှင့် ကျွန်တော် မငိုချင်သော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ ခါးသက်စွာ ရှိုက် လိုက်မိသည်။

ဒီလိုမျိုး မကြာခဏ ဖြစ်နိုင်သည်တော့ မဟုတ်ပါလေ။ တကယ်တော့ တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးခဲ့။

ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို တင်းတင်းဖက်ထားပြီး ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့။ အငိုတိတ်သွားတော့ ကျွန်တော် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းလာခဲ့သည်။ ဓနုရွာလေးတစ်ရွာကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ ပန်းတွေ ကပ်ထား သော နတ်စင်လေးတစ်ခုကို ကျော်လာသည်။ တောင်ကြားလမ်းလေး တစ်ခု အတိုင်း တက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ သုတ်ခြေတင်ကြသည်။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေက ဘကြီးခြေထောက်ကို ဒုတိယ အတောင်ပံတပ်ပေးလိုက်ပြန်ပြီ ထင်သည်။

ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရိပ်အောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ နားကြ သည်။ ငှက်ပျောသီးနှင့် ရေပေးဖို့ သူက တောင်းသည်။

“ကဲ… အခု ဘကြီးတို့ ဇာတ်လမ်း အဆုံးသတ်ခါနီးပါပြီ”

ရေကိုတကျိုက်ကျိုက်သောက်ရင်း ဘကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဆုံးအောင် နားထောင်ရန် စိတ်အားထက်သန်ဖို့ နေနေသာသာ သူ့ကို ဆက်၍ မပြောစေချင်၊ ကျွန်တော့်အပိုင်း ရောက်လာတော့မည် မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ထိုအရာကို လက်ခံနိုင်စွမ်း ရှိပါ့မလား၊ သတ္တိရော။

ကျွန်တော် ဂဏန်းတွေ စတင်ရေတွက်သည်။

တစ်

နှစ်

သုံး

လေး

ငါး

ဘကြီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် နယူးယောက်မှ မေမေ့ဆီ ပြန်သွားရတော့မည်။

ဘာတောင်ပံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိနိုင်သော အတိတ်ဆီသို့။

နှစ်ဆယ့်ကိုး

ဖုန်းက အသံမြည်လာသည်။ ပြီးတော့ ပြန်တိတ်သွားသည်။ စားပွဲတင်နာရီက မနက် ၄ : ၄၄ ဟု ပြနေသည်။ ခဏနေတော့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်မြည်လာပြန် သည်။

"ဟယ်လို"

ဂျူလီယာအသံက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တုန်ခါနေခဲ့သည်။

သားသားလား"

"....................."

"ဟယ်လို... ဟယ်လို"

"....................."

"ဘယ်သူလဲ"

"ဂျူလီယာ... ဂျူလီယာလား"

"သားသား... အမယ်လေး သားသား၊ နောက်ဆုံးတော့... တော်ပါသေး ရဲ့၊ ခု ရှင် ဘယ်မှာလဲ"

ဂျူလီယာ့အသံတွေက အိမ်ခန်းတစ်ခန်းလုံး ပျံ့လွှင့်သွားခဲ့သည်။

".......... မှာ"

"ဘယ်မှာလဲ အချစ်ရယ်၊ သေချာ မကြားရဘူးကွယ်"

"ကိုယ်..... ...."

"ဘယ်မှာ... သေစမ်းဟာ၊ လိုင်းကလည်း ဆိုးလိုက်တာ"

"........ မန္တလေး.......ဟိုတယ်မှာ ..... ဖုန်းနဲ့ ဆက်နေတာ"

"ဘုရားရေ.. ဖုန်းဆက်လို့ရလို့တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်းကြောက် နေခဲ့တာ၊ ရှင် အိုကေရဲ့လား"

“..................”

“ဇာတ်လမ်းက...........”

သားသားက တစ်စုံတစ်ခုကို ဗမာလို ပြော၏။ တစ်ယောက်ယောက် ပြန်ပြောသံကို ကြားရသည်။

“ကိုယ်တို့ အချိန် သိပ်မရဘူး ဂျူလီယာ”

လေသံလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည့် သားသားအသံကို သေချာကြားရ သည်။ ဖုန်းထဲက တဂျစ်ဂျစ်အသံတွေ ပျောက်သွားသည်။ သေချာကို ကြားရပြီ။

“အချစ် ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ၊ ကျွန်မ လေယာဉ်လက်မှတ် လုပ်လိုက်ရမလား”

“ကိုယ် ပြန်လာလို့ မရဘူး ဂျူလီယာ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး အဲသလို မပြောပါနဲ့ အချစ်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဂျူလီယာ၊ ရဲတွေက ကိုယ့်ပတ်စ်ပို့ကို သိမ်းသွားကြတယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သားသား ခွန်းတုံ့မပြန်။

“ဘယ်သူက သိမ်းတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတို့အဲသလိုလုပ်လို့မရဘူးလေ”

“သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ ရတယ်ကွယ်”

သားသားက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဘယ်တော့ ပြန်ရမတဲ့လဲ”

“ဘာမှ မပြောကြဘူး ဂျူလီယာ၊ နက်ဖြန်လား၊ နောက်နှစ်မှလား၊ တစ်သက်လုံး ပြန်မရတော့တာလား မသိဘူး”

ဂျူလီယာ့အသံသည် ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်လာသည်။

“ရှင့်အသံ ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်မလေရှင် သေပြီမှတ်နေ တာ၊ သားသားရယ်... ရှင် သိခဲ့ရင်လေ.....”

“မငိုပါနဲ့ ဂျူလီယာရယ်၊ ကိုယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

"သေချာရဲ့လား"

ထိုအသံကိုက ငိုသံ ပါချင်နေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဂျူလီယာ ထိန်းချုပ်ထားသည်။

"သေချာပါတယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးက မင်း ဘယ်လိုနေသလဲ"

အိပ်မရသည့် ညအပေါင်းအကြောင်း သူ့ကို ပြောရမည်လား။ သူ၏ အကြောက်တရားတွေ အကြောင်းကိုရော၊ ကလေးက ဖိသဖြင့် အသက်ရှူရ ခက်နေတာကိုရော၊ နိစ္စဓူဝ လှုပ်ရှားမှုလေးတွေပင် သိပ်ခက်ခဲနေပြီ ဆိုသည့် အကြောင်းရော၊ သားသားက သူ့ကို မကူညီနိုင်သော အဝေးတစ်နေရာမှာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေပြောပြီး ဒုက္ခပေးနေမှာလဲ။

"အဆင်ပြေတယ် စိတ်မပူနဲ့" ဟုသူသေသေချာချာ လိမ်ညာလိုက်သည်။

"တကယ်လား"

"အင်း....အဆင်ပြေတယ်၊ကျွန်မတို့သားလေးလည်းအဆင်ပြေတယ်"

"ဟင်... မွေးပြီးပြီလား"

သားသားက သတိကြီးစွာ ထား၍ မေးလိုက်သည်။

"ဟင့်အင်း... ဆရာဝန်ကတော့ နောက်နှစ်ပတ်လောက်မှ မွေးမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကြားထဲလည်း အချိန်မရွေး မွေးသွားနိုင်တယ်"

နောက်မှ အော်သံဟစ်သံတွေ ကြားရသည်။ သားသားက ဆက်ပြော နေသည်။

"ကိုယ် အဲဒီမှာ မရှိလို့ အရမ်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်၊ မင်း စကား ကို ကိုယ် နားထောင်လိုက်ရမှာ ဂျူလီယာရယ်... ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

"တော်တော့... အဲသလိုမပြောနဲ့၊ အရေးအကြီးဆုံးက ရှင် အသက်ရှင် နေတာပဲ ဒါဆိုရပြီ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမလဲ"

"ဆက်သွယ်လို့ မရဘူး၊ ကိုယ်ပဲ ဖုန်းခေါ်မယ်"

"ဆက်သွယ်လို့ မရဘူးတဲ့လား"

ဂျူလီယာ့အသံက ကျွတ်ဆတ်လာပြန်သည်။

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ..."

“................................”

“ဟယ်လို သားသား မကြားရတော့ဘူး”

“............ဒီမှာ အားလုံး အရမ်း ခက်ခဲနေ..............”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်”

“အကြောက်တရားတွေပြန့်ကြီးစိုးနေပြီလေ၊ စစ်တပ်က နေရာတကာ ရောက်နေပြီ၊ လူတွေ ပျောက်သွားကြ..............”

“ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား”

“မတွေ့ရသေးဘူး၊ မနက်ဖြန် အဲဒီကို သွားမယ်”

“အဲဒီမှာ ဆက်သွယ်လို့ရတာ တစ်ခုခုများ............”

လူတစ်ယောက် အော်ပြောလိုက်သံ ကြားရသည်။ သားသားက တစ်ခုခု ပြန်ပြောနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောနေကြသည်။

“ခဏကိုင်ထားဦး အချစ်၊ မချလိုက်နဲ့ဦး”

သားသားက ပြောသွားသည်။ သို့သော် စက္ကန့်ပိုင်းမျှအကြာတွင် ဖုန်းလိုင်း ကျသွားတော့သည်။

“သားသားရေ… အချစ်ရေ၊ ဟယ်လို… ဟယ်လို”

ဒီကနေ အော်ပြောလျှင် မြန်မာပြည်မှ ကြားရတော့မည့်အလား ဂျူလီယာ အသံကုန် အော်ပြောနေသည်။

သို့သော် ဖုန်းလိုင်းက ကျသွားခဲ့ပြီ။

ပသို့ဆိုစေ ဒီဖုန်းက သူစောင့်မျှော်နေခဲ့သည့် ဖုန်း၊ သားသား အသံကို ကြားရဖို့ သားသား တည်ရှိနေသေးတာကို ခံစားနိုင်ဖို့ပေါ့။ မိနစ် အနည်းငယ်သာ ကြာသည်ဆိုဦးတော့သားသားသည် ကျန်းကျန်းမာမာ အသက်ရှင်နေသေးသည် ကို သိရပြီ။

ထိုအသိက သူ့ကို တည်ငြိမ်မှုတွေ ပေးနိုင်ဖို့ သူ မျှော်လင့်သည်။ သို့သော်လည်း ဆန့်ကျင်ဖက်ရလဒ်သာ ထွက်လာသည်။ပထမ စိတ်သက်သာရာ ရတာလေး ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာ သူ ပို၍ ခံစားရတော့သည်။ ပို၍ အထီးကျန်၊ ပို၍ ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်၊ ပို၍ စွန့်ပစ်ခံရသော ခံစားမှုတွေ တိုးလာသည်။ သူ သားသား

နှင့် အဆက်မပြတ် စကားပြောချင်သည်။ သားသားကို ကူညီချင်သည်။ သို့သော် သူလုပ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိ၊ ထိုင်စောင့်ရုံသာ။ ထိုသို့ ကူကယ်ကာရာမဲ့ ဖြစ်နေခြင်းက သူနှင့်အတူ ယှဉ် တွဲနေထိုင်၍ မရ။

သူ့ အိမ်ခန်းက သူ့အတွက် ထောင်လို ဖြစ်လာသည်။ သူ အပြင်ထွက်ချင်သည်။ သို့သော် နည်းနည်းလေး လမ်းလျှောက်လိုက်တာနှင့် အသက်ရှူရ ခက်လာသည်။ သေမတတ် မောလာသည်။ စင်ထရယ်ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်ဖို့ အေမီနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့သော်လည်း မဒီဆန်ရိပ်သာ လမ်းထောင့်ကနေ ပြန်လှည့်ရသည်။ လူအုပ်ကြီးနှင့် ဆူညံသံတွေက တိုက်ခန်းထဲ အထီးကျန် နေရတာထက် ပိုဆိုးစေသည်။

တယ်လီဖုန်းနားမှာ ထိုင်ရင်း လက်သည်းတွေကို သွေးစို့သည်ထိ ကိုက်မိနေသည်။ ထိုအကျင့်ပျောက်သွားခဲ့တာ ကလေးဘဝထဲက၊ ခုတော့ မတတ်နိုင်ပြီ။ ဖုန်းသံကြားတိုင်း နှလုံးသားက ရပ်ရပ်သွားသလို။

နောက်တစ်ကြိမ် သားသား ဖုန်းခေါ်တော့ ဖုန်းလိုင်းသည် အနားကပ် ပြောနေရသလို ကြည်လှသည်။

“ပတ်စ်ပို့တော့ ပြန်ရပြီ”

သို့သော် သူ့အသံက စိတ်သက်သာရာရခြင်း အလျှဉ်းမရှိ။

“ဘုရားရေ… အံ့ဩစရာပဲ၊ ရှင် ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ လက်မှတ် စီစဉ်လိုက်တော့မယ်”

“ပြန်မလာနိုင်ဘူး ဂျူလီယာ”

“ဟောတော့… ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“ထွက်လာပြီးရင် မြန်မာပြည်ထဲ ပြန် ဝင်လို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်. ကိုယ့်တိုင်းပြည်ထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်လို့ မရစရာ အကြောင်း ရှိသလား”

“ခု အဲလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ထိုင်းကို ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ လူတွေကို ပတ်စ်ပို့က တရားမဝင်တော့ဘူး ဆိုပြီး ပြန်လက်မခံဘူး လေ”

“ဟယ်.. မယုံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ၊ နေပါဦး… သူတို့က ရှင့်ကို ဘာမှုနဲ့ စွဲချက်တင်မတဲ့တုန်း”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“သူတို့တစ်ခုခုလိုချင်လို့နေမှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့က အခြေအနေတွေကို မသိဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ထွက်ပြီး ပြန်ဝင်လို့ မရဘူး ဆိုတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး သားသားရယ်”

“ခု အဲသလို ဖြစ်နေတာပဲ ဂျူလီယာ”

“တိုင်းပြည်ထဲ ပေးမဝင်ရင် စာဒကတက်လွှာ တင်မယ်လေ”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဂျူလီယာရယ်၊ စာဒကမပြောနဲ့ ဘာတင်တင် အစိုးရက သူ လုပ်ချင်တာ လုပ်မှာ”

“သိပါတယ်၊ ဆိုလိုတာက ထွက်ပြီး ပြန်ဝင်လို့ မရဖို့ ဆိုတာ အခွင့်အလမ်း နည်းပါတယ်၊ သားသားရယ်... ကျွန်မတို့ ရှင့်ကို လိုအပ်နေပြီ”

“သိပါတယ် ဂျူလီယာရယ်... ခုတော့ ဂွတ်ဘိုင်လို့ပဲ ပြောရဦးမယ်၊ ကိုယ် သွားမှ ရမယ်”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့”

“နောက်တော့ ကိုယ် အကုန် ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ခု ဆက်ပြောလို့ မရတော့ ဘူး ဂျူလီယာ”

“ခဏလေးနေပါဦး”

“ကိုယ် ပြန်ဆက်သွယ်ပါ့မယ်”

သားသားက အလောသုံးဆယ် ဖုန်းချသွားခဲ့သည်။

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း မြန်မာပြည်သတင်းများက စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အစုလိုက် အပြုံလိုက် လူဖမ်းပွဲကြီးတွေ ကျင်းပနေသည်။ ဘုန်းကြီး တွေ အစရှာမရအောင် ပျောက်သွားသည်။ ထိုင်းဖက်သို့ ဒုက္ခသည်အဖြစ် ထွက်ပြေး ကြသည်။ ထိုသူတွေကို ဘီဘီစီက အင်တာဗျူးတော့ နှိပ်စက်မှုတွေအကြောင်း ကြားရသည်။

သားသားက ဖုန်း ပြန်မခေါ်။

နောက်တစ်ပတ်ကြာတော့ လော့စ်အိန်ဂျယ်လီးစ် စာတိုက်တံဆိပ်ဖြင့် စာတစ်စောင်ရသည်။ စာအိတ်ပေါ်က သားသား လက်ရေးကို ဂျူလီယာ ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ သားသားသည် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် စာကို ထည့်ပေးလိုက်ပုံပင်။ ပြက္ခဒိန်စာရွက်ဟောင်း နောက်ကျောမှာ ခပ်သော့သော့

ရေးထားသည်က-

အောက်တိုဘာ ၂၀၀၇၊ သီပေါ

ဂျူလီယာရေ၀၀၀

အဆင်ပြေတယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ အတူရှိနေပြီ။

သူတို့ ဘုန်းကြီးတွေကို ဖမ်းနေတုန်းပဲ၊

သီလရှင်တွေလည်း မရှောင်ဘူး။

ကိုယ် ခဏတော့ ရှောင်နေရဦးမယ်၊

ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ဖုန်းခေါ်လို့ ရတာနဲ့ခေါ်မယ်နော်။

ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။

လွမ်းတယ်....

အချစ်များစွာနဲ့

သားသား။

သုံးဆယ်

နောက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အကြာမှာ သားကို မွေးခဲ့တယ်။ လစေ့ဖို့တော့ ရက် နည်းနည်း လိုတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သားက မစောင့်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လေ။ သား မေမေ ရဲ့ သောက ပရိဒေဝ ဗျာပါဒ အပြည့်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ သားဟာ ဘယ်လိုမှ နေနိုင် စွမ်း မရှိတော့သလိုပါပဲ။

သားဖွားမီးယပ် ဆရာဝန်ကတော့ မွေးဖွားတာ လျှောလျှောရှုရှုပါပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ ဂရုစိုက်တာက ဂျူလီယာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပဲလေ။ စိတ်နှလုံး ဝိဉာဉ်ကိုမှ သူ လက်လှမ်းမမှီရှာပဲကိုး။

ဘကြီးလည်း ကလေးပုလု ပိစိကွေးကို တစ်ခါမှ မချီဖူးပါဘူး။ လောက ကမ္ဘာမြေရဲ့ ထပ်တိုး အလေးချိန်လေး။ မွေးကာစကလေးလေးပေမယ့် သားရဲ့ မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေကို ဘကြီး ခုထိ မမေ့နိုင်အောင်ပါပဲ။

ဘကြီး ညီမလေး၊ မင်းအမေ ဂျူလီယာခမျာတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဂရုစိုက် ဖို့ရော၊ ပျော်ဖို့ရော မလုပ်နိုင်လောက်အောင် ကိုယ်၊ စိတ်၊ နှလုံး သုံးပါးလုံး ပင်ပန်း လွန်းနေခဲ့တယ်။ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေခဲ့တယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့လို့ပဲ။ သူနာပြုက မင်းကို ရေချိုးသန့်စင် အနီးသစ် ထုတ်ပေးပြီး လာပြတာတောင် သူ ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်ရှာခဲ့ဘူး။ သူနာပြုကတော့ ကလေး မွေးပြီးတဲ့အခါ ပင်ပန်းလွန်းလို့ အဲသလိုမျိုး ဖြစ်တတ်တဲ့အတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အခါ ကလေးနဲ့ အမေရဲ့ ခိုင်မာတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးဟာ ပေါ်ထွန်းလာမှာ မလွဲသေချာပဲတဲ့။ ရက်နည်းနည်းတော့ အချိန်ပေးရမယ်တဲ့။ မိခင်တိုင်းဟာ သူဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးခဲ့ရတဲ့ သားသမီးအပေါ် တမဟုတ်ချင်း မေတ္တာစိတ် ဖြစ်လာတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အံ့တစ်ပါး ပါပဲ လို့ဆိုတယ်။

ဘကြီးက သူနာပြုရဲ့ စကားကို ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းမလဲ။ မိခင်နဲ့ ကလေး ကြားက ဆက်ဆံရေးကို ဘကြီး ဘာသိမှာလဲ။

ဘကြီး အဲဒီတုန်းကတော့ စိတ်ပူရုံပဲ တတ်နိုင်တာပေါ့။

သားဟာ ဆာနေပုံပဲ။ သား လိုချင်တာကို ဂျူလီယာကလည်း မပေးနိုင်။ ပေးတော့လည်း မလောက်မင။ သားကို ချီပိုးရတာတောင် သားမေမေဟာ ခက်နေရှာတယ်။ သူ့လက်ထဲက သားကို သူနာပြုက ယူလိုက်ရင် သူ သိသိသာသာ ကို စိတ်သက်သာသွားသလိုပါပဲ။ သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တာမျိုး မတွေ့ရ တော့ဘူး။ တကယ်က ပြုံးကို မပြုံးတော့တာ။

ဘကြီးလေ၊ မင်းအဖေ သားသားကြောင့် သူ စိုးရိမ်ခဲ့ရသမျှ၊ ကြောက်လန့်ခဲ့ရသမျှ အားလုံးကို မင်းက ဖြေလျှော့ပေးနိုင်လိမ့်မယ်၊ မင်းဟာ မင်းမေမေရဲ့ မျက်ဝန်းထဲ အလင်းရောင်ကို ပြန်လည် ဆောင်ယူပေးလာလိမ့်မယ်လို့ မဝံ့မရဲ မျှော်လင့်မိတာ။ နေသာလာတာနဲ့ ဂျူလီယာဟာ ဘကြီးကို မြန်မာပြည်သတင်း မေးတော့တာပဲ။ သားသား ဖုန်းဆက်သေးလား၊ စာရောက်သလား စသဖြင့်ပေါ့။

ဆရာဝန်က ဆေးခန်းကနေအိမ်ကိုပြန်စေချင်တယ်။ ဒါမှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သက်တောင့်သက်သာ နေနိုင်မယ်တဲ့။ အိမ်ပြန်တော့မယ်လို့ ဂျူလီယာ ပြောတော့ သူက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံတယ်။

အိမ်ရောက်ပြီး ပထမဆုံးရက်တွေဟာ အင်မတန် ပင်ပန်းတယ်၊ ကိစ္စတွေဟာ ပိုပိုခက်ခဲလာသလိုပဲ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ ခွန်အားတွေ၊ စွမ်းအင်တွေဟာသားနဲ့အတူ အပြင်ကို ထွက်သွားသလိုပဲ။ ဂျူလီယာဟာ ဘဝအသစ် တစ်ခု ကို ဆောင်ယူပေးပြီး သူ့အတွက်တော့ ဘာမှ ပြန်မရသလို၊ အနည်းဆုံးတော့ သူ လိုအပ်နေတာကို ပြန်မရသလို ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ဒီလိုနဲ့ သားမေမေဟာ ဘာကိုမှ အာရုံမစိုက်နိုင်ဘူး ဖြစ်လာတယ်။ ဘကြီး သူ့အတွက် ဝယ်လာပေးတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတွေကို လှန်တောင် မကြည့်ဘူး။

ခေါင်းမူးတယ်၊ ခေါင်းကိုက်တယ်လို့လည်း မကြာခဏ ညည်းရှာတယ်။ ဘကြီးက သူ့ပုခုံးလေးတွေ၊ ခြေထောက်လေးတွေကို နှိပ်ပေးတဲ့အခါ ကြွက်သားတွေဟာ တင်းမာ ကျပ်ခဲနေတာပဲ။

တချို့ ညနေခင်းတွေမှာတော့ သူဟာ ရုတ်တရက်ဆိုသလို စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ ပြောချင် ပြောနေပြန်ရော။ သီပေါပြန်မယ့် ကိစ္စအကြောင်း ဘကြီးနဲ့ သူ ဆွေးနွေးတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သူ ဘယ်လို ပြင်ဆင်လိုက်မယ်၊ ဘာတွေ လုပ်လိုက်မယ်နဲ့ အားတက်သရော။ အဲ.. တစ်ခါတလေတော့ ဆိုဖာပေါ်ငူငူကြီး ထိုင်ပြီး စကားတစ်ခွန်းတောင် မဟဘူးရယ်။

ခင်ဗျားညီမ အလိုအပ်ဆုံးက သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်မှုဘဲလို့ ဆရာဝန်က မှာလိုက်တဲ့အတွက် ဘကြီးလည်း တတ်အားသရွေ့ ဂရုစိုက်ပါတယ်။ ဈေးဝယ်တယ်၊ သူ ကြိုက်တာလေးတွေ ချက်ပေးတယ်။ စာအုပ်တွေ နယူးယောက်တိုင်း တွေ ဖတ်ပြ၊ သိသလောက် ဗမာ့ရိုးရာ ပုံပြင်လေးတွေ ပြောပြနဲ့ နေလာရင်း တဖြည်းဖြည်း သိလာတာကတော့ ပျော်ရွှင်မှု ဆိတ်သုဉ်းနေသူတစ်ဦးနဲ့ တူတူ နေရတာဟာ မဖြည့်ဆည်းနိုင်ခြင်း အနုပညာပါပဲ။ ကိုယ်က မဖြည့်ဆည်းပေး နိုင်လေ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေပေါ့။

ကံကောင်းတာကတော့ အဲဒီကာလအတွင်း သားဟာ ဘာမှ ပူညံပူညံ

မလုပ်ဘဲ သူ့ကို မလိုအပ်လောက်အောင် နေနိုင်တာပဲ။ များသောအားဖြင့် ပုခက်ထဲမှာ အေးအေးသက်သာလေး အိပ်နေတာပဲ။ သားကို အချိန်မှန် နို့ဘူး တိုက်၊ အနှီးလဲ၊ သန့်စင်ပေးတဲ့ အလုပ်ကို ညဖက်တွေဆို ဘကြီးတို့ မောင်နှမ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူမယ်လို့ သဘောတူကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲသလို တာဝန် ခွဲဝေပြီး ဒုတိယည အရောက်မှာ မင်းအမေဟာ ဘကြီးကို နှိုးပါလေရော။ မင်းကို ချီပြီး ဘကြီးနားမှာ သူ ရပ်နေတယ်။ မင်းကလည်း ငို၊ သူကလည်း မျက်ရည် တစိုစို။

"ကလေးက နို့ဘူးမစို့ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဘာလုပ်ပေးရမှန်းတောင် မသိပါဘူး"

သားကို ရှေ့တိုးနောက်ငင် ယိမ်းရင်း၊ ချော့ရင်း ဂျူလီယာဟာ ငိုသံပါကြီး နဲ့ ပြောတယ်။

ဘကြီးတို့ ဆိုဖာပေါ်ထိုင်ကြတယ်။ ဂျူလီယာက နို့ဗူးကို ကိုင်ပြီး သား ကို တိုက်တယ်။ သားက နည်းနည်း စို့ပြီးတာနဲ့ နို့တွေ ပါးစပ်ကနေ လျှံကျလာ တယ်။

"တွေ့လား... ကလေးက တစ်ညလုံး အဲလိုပဲ လုပ်နေတယ်၊ နို့ကို ပြန်ပြန် ထွေးထုတ်နေတယ်"

"သူ မဆာလို့လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့ ဂျူလီယာ"

"ညနေကလည်း သူ သိပ်စို့တာ မဟုတ်ဘူးရယ်"

ဂျူလီယာဟာ စိတ်မရှည် ဖြစ်လာတယ်။ သားကို သူ တင်းတင်းပွေ့တယ်။

"ဘိုဘို၊ သားလေး၊ ချိုချိုစို့နော်၊ ကျေးဇူးပြု၍ စို့လိုက်ပါ" လို့ ပြောတော့ သားဟာ နို့ဗူးကို ခေါင်းယမ်းပြီး ရှောင်နေတယ်။ အမေ့ဆီက စိတ်သောကတွေ သားဆီ ကူးသွားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

ဘကြီးမျက်စိ ရှေ့မှာပဲ ညီမလေးဂျူလီယာဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မေတ္တာ ကနေ သောက၊ သောကကနေ ဒေါသကို အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းသွားတာ မြင်နေ ရတယ်။ နို့ဗူးက နို့သီးခေါင်းကို မင်းပါးစပ်ထဲ အတင်းအဓမ္မ ထိုးထည့်တော့မလို လုပ်နေတယ်။ သားက တမြဲမြဲ အော်ငိုနေပြီ။

ဘကြီးလည်း မနေသာတော့ သားကို ပေါင်ပေါ်တင်၊ သီချင်းလေး ညည်း၊ ချီပြီး ချော့နဲ့ အတော်ကြာအောင် ချော့မှ သားက ငြိမ်သွားတယ်။ နို့လည်း ကောင်းကောင်းစို့လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းအမေ ဂျူလီယာကတော့ ဆိုဖာ ပေါ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီ။

မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ သားသားဆီက ဒုတိယစာကို ရကြတယ်။ ထိုင်း စာတိုက် တံဆိပ်နဲ့၊ မင်းအမေက ဘကြီးကို ဖတ်ပြခိုင်းတယ်။

အချစ်ရေ...

ဒီစာကြောင်းတွေ အချစ်ကို ရှာတွေ့ပါစေလို့ ကိုယ် မျှော်လင့် ပါတယ်၊ စာယူသွားပေးတဲ့ လူကတော့ စာကို ဘန်ကောက်ကနေ ထည့်ပေးမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်စပ်မှာ သူတို့တွေကို ဖမ်းမိသွားတယ်လို့လည်း ကြားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ စာ နယူးယောက် ကို ရောက် မရောက် ကိုယ် မသိပါဘူး။ မသေချာပါဘူး။

ကိုယ်တို့သားလေးမွေးပြီလားဟင်၊ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ဘယ်သူ နဲ့ တူလဲ၊ သားက မင်းလို နှုတ်ခမ်းဖူးလေးနဲ့လား၊ အချစ်လို မျက်ဝန်း တောက်တောက်လေးလား၊ ကိုယ် အချစ်နားမှာ မရှိတာကို ကျေးဇူး ပြုပြီး ခွင့်လွှတ်ပါတော့။ နေ့တိုင်း၊ အချိန်တိုင်း ကိုယ် မင်းအကြောင်း တွေးနေခဲ့တာ၊ နေထိုင်ကောင်းမယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။

မင်းစကားကို နားထောင်လိုက်ရမှာလို့ ကိုယ်တွေးနေခဲ့ မိတာ ကြာပြီ။ ပြန်လာခဲ့မိတာ မှားများသွားသလား။ အချစ်ကို အားငယ်စေ၊ စိတ်ပျက်စေ၊ ဝမ်းနည်းစေသလို ဖြစ်စေခဲ့တာကို စဉ်းစားမိရင် ရင်ကွဲမတတ် နာကျင်ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အရေးအခင်းကြီးအတွင်း ရန်ကုန်မှာ နေခဲ့ရ တဲ့ နေ့ရက်တွေကို ကိုယ် တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

လူတွေ အကြောက်တရားကို ဖယ်ခွာချပြီး ရဲဝံ့လာတာကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မြင်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့မျက်ဝန်းတွေဟာ ဂုဏ် သိက္ခာ၊ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ လက်လက်ထနေတာကို၊ ဘဝမှာ ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အားလုံးအတူတကွ ထရပ်လိုက်ကြတာကို ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ သေးသည်ဖြစ်စေ ခြေလှမ်းတိုင်းဟာ အောင်ပွဲတစ်ခုပါပဲ။ မိုးရေစက်တွေကြားမှာ လူတွေ လမ်းပေါ် စီတန်းရင်း မိုးရေစိုစို၊ မျက်ရည်စိုစိုနဲ့လေ။

ငါလုပ်သမျှ ဟုတ်သပ ဆိုတဲ့ စစ်အာဏာရှင်ခေတ် အောက် မှာ ဆယ်စုနှစ်တွေ ကြာလာတော့ အကြောက်တရားဟာ မိုးထိ အောင် လှေကားထောင်လာတယ်။ ကြောက်တယ် ဆိုတာ ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်လာတယ်။ အကြောက်တရားက ကိုယ်တို့ကို ဘယ်လောက်ထိ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသလဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ စွမ်းအားကြီးသလဲဆိုတာ ကိုသေချာသိတဲ့လူဟာ ပြည်သူတွေထဲမှာ မရှိသလောက် ဖြစ်လာတယ်။

တောထဲမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အကြောင်းကိုလည်း ပြန်သတိရတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ကိုယ် ဘယ်လိုတွေ ခံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အချစ် သိပြီးသားပါ။ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကြုံဖူးမှ သိမှာပါ။ အဲဒီနေရာမှာ ကိုယ်တို့ဝိညာဉ်တွေကို အကြောက်တရားက ဝါးမြိုစားသုံးသွားခဲ့တယ်လို့တောင်

ဆိုခဲ့ကြ တယ်။ အားလုံးကတော့ ကိုယ်ဟာ အကြောက်တရားကို အောင်နိုင် သူလို့ ထင်ကြတယ်။ ကိုယ့်မှာ အကြောက်တရား မရှိဘူးလို့ ယူဆ ကြတယ်။ တကယ်တော့ ကိုယ် မကြောက်ဘူး ဆိုတာက ကိုယ်က အကြောက်တရားကို အတွင်းမှာ ပိတ်လှောင် ထည့်ထားတာကိုး။ ကြောက်ပါများတော့ ထုံ ဆိုသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာ။ ဒါက မကြောက် တာနဲ့ အများကြီး ကွာခြားတယ်။

ကိုယ် ယုံကြည်တာကတော့ အကြောက်တရားကို လုံးဝ ခွာချနိုင်တဲ့တစ်နေ့မှာ ကိုယ်တို့ဟာ လွတ်လပ်ခြင်းရဲ့ အရသာကို မြည်းစမ်းကြည့်နိုင်လာကြလိမ့်မယ်။ ခု ကိုယ်တို့ သတိကြီးကြီး ထားပြီး နေချင်နေရမယ်၊ ထိုးမယ့် ဆင် နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ် သလို အသာလေး ဆုတ်ခွာပြီး နေချင်နေရ မယ်၊ ပုန်းအောင်းနေချင် နေရမယ်၊ အကြောက်တရားတွေ ပြန်ဖြစ် ချင် ဖြစ်လာမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြောက်တရားက လုံးဝဥဿုံ ဖမ်းစားသွားတဲ့ အခြေအနေမျိုး တော့ လုံးဝ ပြန်အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ခု ကိုယ် ထိုင်းနယ်စပ်က ဒုက္ခသည် စခန်းလေးတစ်ခုမှာ ခဏခိုနေတယ်။ မြန်မာပြည်က ထွက်ချင်ရင် အချိန်မရွေး ထွက်လာလို့ ရပါပြီ လိုအပ်ရင်ပေါ့။

ကလေးတွေကတော့ သီပေါမှာပဲ။ ဦးကိုထွန်းကလည်း သူတို့ကို စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ သူတို့ အန္တရာယ်မရှိပါဘူး။ အခြေ အနေတွေ အေးဆေးသွားရင်တော့ သူတို့ဆီ ပြန်သွားမယ်။

ကိုယ့်ရဲ့ အရိုးသားဆုံး ဆန္ဒကတော့ မင်းကို အမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့ဖို့ပါပဲ။ ဒါက မင်းအပေါ် မူတည်ပါတယ်။ ခရီးသွားနိုင် လောက်အောင် ကျန်းမာလာရင်၊ ဒါမှမဟုတ် အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်ချင်သေးတယ် ဆိုလည်း ကိုယ် လုံးဝနားလည်ပါတယ်။ ဘာကို မျှော်လင့်ရမှန်း မသိတဲ့ အခြေအနေအတွက်တော့ အကောင်းဆုံး ရွေးချယ်မှု ဖြစ်မှာပါ။ ဒီက ဘဝတွေဟာ ကောင်းမလာသေးတာ လည်း အမှန်ပဲကိုး။

ဘာပဲပြောပြော မင်းကို ဖက်ထားဖို့ မစောင့်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကိုယ့်သဘောအတိုင်းဆို မနက်ဖြန်တောင် ပြန်တွေ့ လိုက်ချင်သေးတယ်။

ကိုယ့်ကိုမမေ့သွားနဲ့နော်။

မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို အရမ်းချစ်တဲ့

သားသား

ဂျူလီယာဟာ ဘကြီးလက်ထဲက စာကို ယူပြီး ဒုတိယအကြိမ်၊ တတိယ အကြိမ် ထပ်ဖတ်တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း စာပြန်မတဲ့။ ဘောပင် ယူပြီး စာအိတ် ပေါ် ချရေးတယ်။

သားသား

မသန်စွမ်းကလေးများအတွက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း

သီပေါ၊ ရှမ်းပြည်နယ်

မြန်မာနိုင်ငံ

စာရွက်လွတ်ကို သူ ငေးကြည့်နေတယ်။ ဘယ်က စရေးရမှန်း မသိဘူး နေမှာပေါ့။ သားကိုမွေးတဲ့အကြောင်းလား၊ သူ့ရဲ့ အကြောက်တရားတွေ အကြောင်းလား၊ သူတို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်မှာ တွေ့မှာလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းလား။

ဂျူလီယာဟာ ခေါင်းတွေ ချာချာလည်လာပုံပဲ။ အတွေးတွေက ရှုပ်လွန်းတော့ ဘာတစ်လုံးမှ ချမရေးနိုင်ဘူးပေါ့။ နောက်ဆုံးတော့ ဘကြီးဆီ စာရွက်နဲ့ ဘောပင် ထိုးပေးတယ်။

“ညီမလေးအနေနဲ့ သူ့ဆီ စာပြန်ပေးပါ အစ်ကိုကြီး” တဲ့။

“အင်း… ဘာရေးလိုက်ရမလဲ”

“ညီမလေးက သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ ရေးလိုက်ပါ”

“အင်း.. နောက်တော့ရော”

“ဒါပဲ”

သုံးဆယ့်တစ်

ခရစ္စမတ်အတွက် ဘကြီးတို့ဟာ အပ်စတိတ် နယူးယောက်မှာ အေမီ ဝယ်ထားတဲ့ ယာတောအိမ်ဟောင်းနဲ့ စပါးကျီကို ခရီးထွက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီမှာပဲ နှစ်သစ် ကူးကြမယ်လို့ စီစဉ်ထားကြတာပေါ့။

အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရရင် ဂျူလီယာ့ အဖို့ ကောင်းမယ်လို့ အေမီက ယုံကြည်တယ်လေ။ အေမီဟာ အစစ အရာရာ လိုလေသေး မရှိ လုပ်ပေးတယ်။ ဈေးဝယ်တာ၊ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် လုပ်တာ၊ လူတိုင်း အတွက် လက်ဆောင်တွေ စီစဉ်တာ၊ သစ်ပင်ကို အလှဆင်တာ၊ ကွတ်ကီးတွေ ဖုတ်တာ၊ ချက်ပြုတ်တာ အားလုံး သူချည်း ဒိုင်ခံလုပ်တယ်။ ပထမဆုံး ရက်တွေ မှာ ဂျူလီယာဟာ ကာလရှည်ကြာ အချိန်အတွင်း နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းလာခဲ့ တယ်။ အိပ်လို့လည်း ပျော်တယ်၊ လမ်းလည်း လျှောက်တယ်၊ ချက်ပြုတ်ရာမှာ လည်း ကူတယ်၊ စကားတွေလည်း ပြောလာတယ်။ မီးဖိုခန်းဟာ သူ့ရယ်သံတွေ ကြောင့် နွေးထွေးလာခဲ့တယ်။

အပြင်မှာတော့ ဒီနှစ်ရဲ့ ပထမဆုံး နှင်းပွင့် နှင်းဖတ်တွေ ကျလာခဲ့ပြီ။ ဘကြီးတို့လည်း နေ့နေ့ညည မီးဖိုနားက မခွာနိုင်ဘူးပေါ့။

တို့များ သီပေါမှာ ကျန်းမာရေးစင်တာ တစ်ခုလောက် ဖွင့်ရရင် ကောင်း မလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

တစ်ညတော့ ဂျူလီယာဟာ ဘကြီးကို တစ်ဝက်၊ အေမီကို တစ်ဝက် ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒီမှာ အမျိုးမျိုးသော အနှိပ်တွေ၊ ကုထုံးတွေ၊ ယောဂသင်တန်းတွေ အပြင် ဧည့်သည်တွေ မြန်မာ့ချက်ပြုတ်နည်းတွေကို လေ့လာနိုင်မယ့် စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ခုလည်း ပါရမယ်”

ဂျူလီယာဟာ စိတ်အားထက်သန်မှု အပြည့်နဲ့ ပြောရင်း-

“နင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

လို့ မေးလိုက်တယ်။ အေမီကို မေးတာ သေချာသမို့-

“နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို တွေးတာလဲ”

လို့ အေမီက ပြန်မေးလိုက်တယ်။

"ကလေးတွေဟာ အတတ်ပညာ တစ်ခုခုကို တတ်ကျွမ်းသင့်တယ်။ မျက်စိမမြင်သူတွေဟာ အနှိပ်ကောင်းတတ်ကြတယ်။ ထိုင်းက အနှိပ်သင်ပေးတဲ့ ဆရာကို ခေါ်ပြီး သင်လိုက်မယ်။ နိုင်ငံခြားခရီးသွား ဧည့်သည်တွေ ဒါကို ကြိုက် မှာပဲ။ သီပေါရဲ့ ပထမဆုံးစင်တာ ဖြစ်မှာ၊ အစ်ကိုကြီး ဘယ်လိုထင်လဲ"

လို့ ဘကြီးကို မေးတယ်။

"အင်း.. အဲသလိုဖြစ်မယ် ထင်တယ်"

လို့ ဘကြီးလည်း အလိုက်သင့် ဖြေရတာပေါ့။

အေမီက ဘကြီးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

"နေပါဦး... နင် ငါ့ကို ပြောပြခဲ့တဲ့ အချက်တွေအရ သီပေါ ဆိုတာ တိုးရစ်အလာများတဲ့ နေရာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ခုလို ဗရုတ်ဗရက်ကာလဆို ပိုတောင် မလာဦးမယ်၊ ခုနေ မြန်မာပြည် အလည်သွားတဲ့လူများ ရှိလို့လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ စိတ်ဝင်စားလာအောင် ငါတို့က လုပ်ယူမှာပေါ့ အေမီရဲ့"

"အချက်အပြုတ် သင်တာရယ်၊ ယောဂရယ်၊ အနှိပ်ရယ်နဲ့လား"

"ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ နင့်မှာ ပိုကောင်းတဲ့အကြံ ရှိရင် ပြောလေ၊ ငါကြားချင်တယ်"

"အိုကေ၊ ပြီးမှ စိတ်မဆိုးနဲ့။ ငါတော့ နင့်အကြံ ကောင်းတယ် မထင် ဘူး။ အရိုးသားဆုံး ပြောရရင် သားသားကလည်း ကြိုက်မယ် မထင်ဘူး"

"ကြည့်ကြတာပေါ့လေ"

ခဏနေတော့ ဂျူလီယာဟာ အိပ်ရာဝင်သွားတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ဂျူလီယာ မီးဖိုခန်းထဲ အစောကြီး ရောက်နေတဲ့ အသံတွေ ကြားတယ်။ ညက သူ အိပ်ပျော်ပုံ မပေါ်ဘူး။ တစ်နေ့လုံး ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်နေတယ်။ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်။

"ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

အေမီက နေ့လယ်ပိုင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန်မှာ မေးလိုက်တယ်။

"နင် အများကြီး လုပ်ပေးပြီးပါပြီ"

“ဘာ ထပ်လုပ်ပေးရမလဲ မေးတာပါ။ ငါ စိတ်ပူတယ်၊ နင့်ကြည့်ရတာ သိပ်မဟန်ဘူး”

“ရတယ် ကျေးဇူးပါ”

“ဟယ်... ငါ ဒီလိုတောင် မပြောရဘူးလား”

“ငါ့အခြေအနေ ငါ သိပါတယ်၊ မှန်ကြည့်ရုံပဲဟာကို”

“အေးပါဟယ်... ဆောရီးပါ”

အေမီက မီးလင်းဖိုထဲ ထင်းတစ်တုံး ထပ်ထည့်တယ်။

“ဒီမှာ ဆောင်းခိုကြရင် မကောင်းဘူးလား။ ငါ စပါးကျီထဲ ပန်းချီဆွဲနိုင်တယ်၊ နင်နဲ့ ဘိုဘိုလေးလည်း သေချာ အချိန်ရတာပေါ့၊ ဦးဘလည်း အဆင်ပြေ မယ်တင်ပါတယ်၊ အခန်းတွေ အများကြီးပဲလေ”

“ကျေးဇူးပဲ အေမီ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သီပေါကို ပြန်ဖို့ လိုတယ်”

“ဟင်.... ဘယ်တော့လဲ”

“မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးပေါ့”

“ဘာလို့ အလောသုံးဆယ် ဖြစ်နေတာလဲ ဂျူလီယာရယ်”

“ဟဲ့... နင် တကယ် မေးနေတာလား”

“ခု သားသား ဘယ်ရောက်နေမှန်းတောင် နင်မသိဘဲနဲ့၊ နင့်မှာ ဆက်သွယ်စရာ ဖုန်းနံပါတ်လည်း မရှိ၊ လိပ်စာလည်း မရှိ၊ သီပေါကနေ သွားစောင့်လို့ ဘာထူးမှာလဲအေ့”

“သူ စာထဲမှာ ရေးထားတယ်၊ အခြေအနေတွေက အမြန်ဆုံး ပြန်တည်ငြိမ်သွားမှာပါတဲ့၊ သူ သီပေါကို ပြန်မယ်တဲ့”

“သူ ပြန်မရောက်ရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ငါ သူ့ကို လိုက်ရှာမှာပေါ့”

“ဘယ်မှာ လိုက်ရှာမှာတုန်း၊ မွေးကင်းစ ကလေးပေါက်စလေး ချီပြီး ဒုက္ခသည်စခန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျှောက်ရှာမှာလား”

ဂျူလီယာက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား တယ်။

မီးလင်းဖိုထဲက တောက်နေတဲ့ မီးတောက်တွေကို ငေးရင်း သား အိပ်နေ တဲ့ ပုခက်ကို လွှဲပေးနေတယ်။

"ပြီးတော့ နင့်အခြေအနေနဲ့ ဖြစ်မလားဟဲ့"

"ငါ့အခြေအနေက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ"

"နင် ခု ချုံးချုံးကျနေတယ်၊ အိပ်လည်း မအိပ်၊ စားလည်း မစားနဲ့ကိုး၊ နင် အားပြန်မွေးဖို့ လိုတယ်"

အေမီက စစ်ကူတောင်းတဲ့အနေနဲ့ ဘကြီးကို ကြည့်တယ်။

"ငါ့အစ်ကိုကြီး ရှိတာပဲ"

ဂျူလီယာကလည်း ဘကြီးကို မေးဆတ်ပြပြီး-

"အစ်ကိုကြီးဟာ ငါ့အတွက် အင်အားပဲ၊ ငါ့အတွက် အားဆေးပဲ"

လို့ ပြောပြန်တယ်။

"သိပါတယ်၊ ဒါ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ နှစ်လ၊ သုံးလနေ အေးအေးဆေးဆေး အားမွေးပြီး အခြေအနေတွေ တကယ်ကောင်းလာတဲ့ထိ စောင့်ပါဦးတော့လား"

"အရာအားလုံးပဲ"

ဂျူလီယာဟာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြတင်းပေါက်နား သွားပြီး နှင်းတွေကို ငေးနေတယ်။ သူ့အတွေးတွေကတော့ ဒီလိုတဲ့ သားရဲ့။

တစ်ခါလောက် ခံစားလွယ်တဲ့လူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဖြစ်ခံပြီး ခဲ့ရင်၊ တစ်ခါလောက် ချစ်ရတဲ့ အရသာနဲ့ အချစ်ခံရတဲ့ အရသာကို မြည်းစမ်းပြီးခဲ့ရင် အထီးကျန်ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ အလိုရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီလိုအတွေးကို မင်းအမေခန္ဓာကိုယ်ထဲက အရာအားလုံးက ဆန့်ကျင်တယ်၊ ဂျူလီယာဟာ သူ့အဖေကို သတိရလာပြန်တယ်။ သူ့ဘဝရဲ့ အချစ်ရဆုံးနဲ့ ခွဲခွာပြီး နှစ်ငါးဆယ်ကျော် နေခဲ့ရတဲ့ ဖေဖေ။ အဲဒီကာလ တစ်လျှောက်လုံး သူ မိမိဆီက စာလေးတစ်စောင်တောင် မရခဲ့ဖူးဘူး။ အသံလေး တစ်ချက်တောင် မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးတင်ဝင်းနဲ့ ဒေါ်မိမိတို့ရဲ့ နှလုံးသားတွေဟာ တိုက်ကြီး တွေကို ဖြတ်သန်းရင်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်မိခဲ့ကြတယ်။ ဒီလောက် နှစ်ရှည်လများ ကွဲကွာပြီးတာတောင် သူတို့အချစ်တွေ ရှင်သန်နေခဲ့တာကို ဘာနဲ့မှ ရှင်းပြလို့

မရခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့နေ့တော့ သူလည်း ဒါမျိုးဖြစ်စေရမယ်လို့ မင်းအမေ တွေးနေတာပေါ့။ ခု သားသားမရှိတဲ့ နေ့တွေဟာ နေ့တာရှည်လွန်း လှတယ်ကိုး။

အေမီက သက်ပြင်းချရှာတယ်။

“ဦးဘရေ… ရှင်က နှုတ်ဆိတ်မနေနဲ့လေ၊ ရှင် ဘယ်လိုစဉ်းစားလဲ ပြောပါဦး” တဲ့။

သူ့မေးခွန်းက ဘကြီးကို မသက်မသာ ဖြစ်စေတယ်။ အေမီ ပြောတာ တွေ အားလုံး သူ့ဖက်က ကြည့်ရင် အမှန်ချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက ညီမလေးကို လုံးဝဥသုံ နားလည်တယ်လေ။ ဂျူလီယာဟာ ကိုယ်ပိုင်စည်းမျဉ်း၊ ကွဲပြား ခြားနားတဲ့ ယုတ္တိဗေဒတွေနဲ့ နေထိုင်နေသူ ဖြစ်ခဲ့ပြီကိုး။

ဒါထက်ပိုတာတော့ ဒါဟာ ဂျူလီယာ့ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်းပါပဲ။ သူ ဆုံးဖြတ်မှ ပြီးမှာကိုး။ ဘကြီးက ဘေးကနေ ဘာလုပ်ပါ၊ ဘာမလုပ်ပါနဲ့လို့ အမိန့် ဝင်ပေးလို့မှ မရတာ။ သူ မနက်ဖြန် မြန်မာပြည် ပြန်ချင်တယ် ပြောလည်း ဘကြီး က ကူညီမှာပဲ။ အမေရိကမှာ နေချင်တယ်ဆိုလည်း သူ့ကို ထောက်ပံ့ကူညီပေး မှာပဲ။ ဘကြီး ပြောနိုင်သလောက်ကတော့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှားတယ် မှန်တယ် မရှိပါဘူး။ ဘကြီး အေမဲ့မေးခွန်းကို ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး။

ပြန်မပြောတော့ အေမီက ဒေါပွလာရော။

“ဦးဘ… တစ်ခုခုတော့ ပြောလေ၊ ရှင် ပြောတာကို သူနားထောင်မှာပါ”

သုံးဆယ့်နှစ်

ဘကြီးသည် ရေကို စွတ်ကယ်စွတ်ကယ် သောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဂရုမထားနိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ သားရေအိတ်လေးထဲမှ စာအုပ်ပါးလေး တစ်အုပ်ကို ထုတ် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော စာအုပ်။ အတော်လေး နွမ်းကြေ နေသည်။ မျက်နှာဖုံးမှာတော့ နှစ်ပတ်လည် အမှတ်တရများဟု ရေးထားခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဘာလဲဟင်”

ကျွန်တော် မေးလိုက်မိသည်။

“မှတ်စုတွေပါ”

“ဘယ်သူ့ဟာလဲ မေးတာ”

“မင်းအမေရဲ့ မှတ်စုတွေ”

“သားအတွက်လား”

ဘကြီးက ခေါင်းလေး တစ်ဖက်ငဲ့ရင်း-

“ဟုတ်မလား မသိဘူး၊ သားတို့ သီပေါ ပြန်ရောက်ကြပြီးတဲ့အခါ ဂျူလီယာဟာ ဒိုင်ယာရီ စရေးပြန်တယ်။ အတော်များများကတော့ မီးထဲ ပါသွားပြီ။ ဒီတစ်ခုတော့ သူ သိမ်းထားလိုက်နိုင်တယ်”

စာအုပ်က မီးသင်းနံ့ ရနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“နှစ်ပတ်လည် အမှတ်တရများ ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်”

“မင်းတို့မိသားစုရဲ့ အမှတ်တရတွေပေါ့ကွယ်။ သားရဲ့မွေးနေ့၊ သူ့မွေးနေ့၊ သားသားမွေးနေ့၊ မင်းတို့ သီပေါ ပြန်ရောက်တဲ့နေ့၊ မင်းအဖေနဲ့ အမေ စတင် ဆုံဆည်းခဲ့တဲ့ နေ့၊ ဘကြီး နည်းနည်းဖတ်ပြမယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေအကြောင်း ဘကြီးထက်ပိုပြီး ဒီမှတ်စုတွေက စုံစုံလင်လင် ပြောနိုင် လိမ့်မယ်”

“အဲဒါ ဘကြီး ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းထားပေးဖို့ မင်းအမေကိုယ်တိုင် ဘကြီးကိုပေးခဲ့တာပါ”

စာမျက်နှာ အတော်များများကို စာရွက်ပိုင်းလေးတွေ ထိပ်မှာ ကပ်ပြီး အမှတ်အသား လုပ်ထားတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ဘကြီးက စာဖတ် ရန် ကိုယ်ဟန်ပြင်ရင်း ပထမဆုံး မှတ်ထားသည့် စာပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်သည်။

မေ ၁၇၊ ၂၀၀၈

သားသား မွေးနေ့

မွေးနေ့လက်ဆောင် ကိတ်မုန့် ဖုတ်ပေးဖို့ ကြိုးစားမိတယ်။ တကယ့် ငရဲပဲ။ ကလေးတွေ လုပ်ထားတဲ့ မီးဖိုက အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ကိတ်မုန့်က ကျောက်ခဲ လို မာပြီး သဲလို ခြောက်နေလို့ စားလို့တောင် မရဘူး။

ဒါပေမဲ့ သားသားကတော့ သူ ပထမဆုံး ရဖူးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ကိတ်ပဲတဲ့လေ။

ကိုယ်က သူ့ထက်တောင် ပိုပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသေး၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် ဒါကို လိုအပ်တာထက် ပိုပိုသာသာ ပြလိုက်မိပြီလား၊ တစ်ခါ တလေတော့ သူနဲ့ စကားပြောရတာ ခက်သား။

သားသားက ကိုယ့်ကို ပြောပြတယ်။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက ကလေးတွေ ဟာ မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ရလေ့ မရှိဘူးတဲ့။ အဲဒီအစား မွေးနေ့ရှင်က လက်ဆောင် တို့၊ မုန့်တို့ လုပ်ပြီး တခြားလူတွေကို ပေးရ ကျွေးရသတဲ့။ အဲသလို လုပ်ပေးရတာ ကို ဝမ်းသာကျေနပ်ရတာတဲ့။ ပျော်ရွှင်မှု အစစ်အမှန် ဆိုတာ ရယူခြင်း မဟုတ် ပေးဆပ်ခြင်း တဲ့လေ။

ခုတော့ အဲဒီဓလေ့တွေ သုဉ်းကုန်လောက်ပါပြီ။ မြန်မာပြည်မှာတောင် ရှိသေးရဲ့လား မသိ။

***

သားသားဟာ ကိုယ့်ကို နယူးယောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ အတော် ဒေါသထွက်နေပုံပဲ။

ကိုယ်ကရော သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေသေးလား။ အင်း... တစ်ခါတလေပေါ့။ အဲဒီအတွက် ကိုယ် သူ့ကို ဝမ်းနည်းစေမိသလား။ ဟင့်အင်... တိုက်ရိုက် တော့ မလုပ်ဖူးပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခံစားချက်က ချက်ချင်းတော့ ပျောက်မတဲ့လား။ ပထမ သုံး

လေးပတ်လောက်မှာ ကိုယ် ထိုင်နေလို့တောင် မရဘူး၊ တစ်ခုခုပေါ်အာရုံစိုက်ပြီး အဲဒီခံစားချက်ကို မေ့ထားရတယ်။ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း မိန်ဖျော့သွားခဲ့တာ။

သားသားက ကိုယ့်ကို စိတ်ရှည်ပါတယ်။ အရာရာ ကိုယ့်အတွက် ဦးစား ပေး စဉ်းစားတာပဲ။ သားလေး ဘိုဘိုကိုလည်း လူတိုင်းက ဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့်တော့ မိုးမိုးနဲ့ ကိုမောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ ပူစရာတစ်ခုတော့ ကျန်နေတုန်းပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ်တို့ကို ကွဲကွာအောင် လုပ်နိုင်သေး တယ် ဆိုတဲ့ အကြောက်တရားပေါ့။ သူတို့က ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရပ်ပြီး ကိုယ်တို့ ကို ကျောင်းထဲက ဆွဲထုတ်၊ သားသားရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ သားလေး ဘိုဘိုတောင် မချန်ဘူး၊ သူတို့ကို တားစရာနည်းလမ်းလည်း မရှိဘူးရယ်လို့ပေါ့။

သားသားက ကိုယ့်ကို နှစ်သိမ့်ပါတယ်။ သံဃာတော်တွေရဲ့ သပိတ် ဟာ ခု လူတွေ စိတ်ထဲမှာ မရှိကြတော့ဘူးတဲ့။ ဘင်္ဂလား ပင်လယ်အော်က လာတဲ့ ရောမ ဆိုင်ကလုန်းမုန်တိုင်းကြီးကြောင့် ရန်ကုန်နဲ့ ဧရာဝတီ တစ်ခုလုံး ဖွတ်ဖွတ် ညက်ညက် ကျေသွားသတဲ့။ သေလိုက်ကြတဲ့လူတွေ ဆိုတာ သောက်သောက်လဲ ပဲတဲ့။ အစိုးရဟာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ အလုပ်များနေသတဲ့။

ဒီလိုဆိုရင်တောင် ကိုယ်ကတော့ မြို့ ထဲ မသွားဘူး။ ကိုယ်တို့ ဒီမှာ ရှိနေ တာကို လူတွေ မေ့သွားစေချင်လိုက်တာ။ ကိုယ် အဲသလို မျှော်လင့်ပါတယ်။

***

ဩဂုတ် ၂၈၊ ၂၀၀၈

ဒီနေ့ အသက်လေးဆယ် ပြည့်ပြီ။ ငယ်လည်း မငယ်တော့၊ ကြီးလည်း သိပ်မကြီးသေး။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ့အကြောင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ အစ်ကို့အကြောင်း လည်း ပါတာပေါ့။ အကြာကြီးတော့ မစဉ်းစားမိပါဘူး။ လူတစ်ယောက်ဟာ မိသားစုနဲ့ ဘယ်လောက်များ ခွဲခွာနိုင်မတဲ့လဲ။ အမြဲတမ်း ကွဲကွာနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ။

တစ်ခါတလေ စိတ်ကူးထဲ ဖေဖေနဲ့ စကားလက်ဆုံကျမိတယ်။ တကယ် လို့များ ဖေဖေ အသက်ရှိနေသေးရင် ကိုယ် သူ့မွေးရပ်မြေ တိုင်းပြည်မှာ အခြေချ နေတာကို ဘာများ ပြောမယ်မသိ။ ဟင်... ဘုန်းကြီးကျောင်းပျက်တဲ့လား၊ ဒီအခြေ အနေမှာ နေသတဲ့လား၊ သူ အံ့သြနေမလား၊ ကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေမှာလား။

သေချာတာပေါ့။

သေချာတာပေါ့ တဲ့လား။ ဘာကိုလဲ။

သားသားက ကိုယ့်ကို ကျောက်စိမ်းလေးတစ်ခု ပေးတယ်။ ကိုယ် စိတ်ထင်လို့လား မသိ၊ အသည်းပုံလေး။

ဒီနှစ်သစ်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ဆယ်စုနှစ် လေးခုမြောက်အတွက် ဘာတွေ ဆုတောင်းလဲ ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မမေးကြဘူး။ သူတို့ ကိုယ့်ကို ဂရုမစိုက်လို့ မမေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ အဲသလို မေးကျင့်ကို မရှိတာ။ အနာဂတ်အတွက် စီမံကိန်းတွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဆိုတာ ဘာမှ အရေးမပါလှဘူးလေ။

ကိုမောင် ပြောသလိုပဲ ဖြစ်စရာ ရှိတာ ဖြစ်လာမှာပါပဲ။

ဆိုတော့... ကိုယ်ကရော ဘာများ ဆုတောင်း မျှော်လင့်နေရဦးမှာလဲ။

***

နိုဝင်ဘာ ၂၁၊ ၂၀၀၈

ဒီနေ့ သားလေး ဘိုဘို တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။

ကလေးတွေက ဘိုဘို ကြိုက်တဲ့ သရက်သီး ကုလားတည်နဲ့ နို့ထမင်း လုပ်ပေးကြတယ်။ ဘိုဘို့အတွက် သူတို့ သီချင်းတွေ ဆိုကြ၊ ကကြ။

အင်း...ဒီလိုမိသားစုကြီးနဲ့ အုံလိုက်ကျင်းလိုက်နေရတာက နယူးယောက် မှာ သားသားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း သူ့ကို ပြုစုတာထက် အများကြီး ပိုကောင်း ပါတယ်။ ဘိုဘိုလေးကို ချစ်ကြသူတွေ တစ်ပုံကြီးလေ။ သူ့ကို ဂရုစိုက်မယ့် လူက တစ်ဒါဇင် ရှိတယ်။ အမြဲတမ်း အစာကျွေးဖို့၊ ချီပိုးဖို့၊ ကစားဖို့တစ်ယောက်ယောက် ကတော့ အမြဲ အဆင်သင့် ရှိနေတာပါပဲ။

တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ့်လက်ထဲကနေ သူ့ကို ချီသွားရင် သူ ဘယ်တော့မှ ကလန်ကဆန် မလုပ်ဘူး၊ ပျော်နေရှာတာပဲ။ ဒါကို မြင်ရတာ ကိုယ် စိတ်အေးပါတယ်လေ။ ကိုယ်က စိတ်မရှည်တတ်ဘူး။ ဒီအကျင့်တွေ ပြောင်းလဲ လာမယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။

စိတ်မရှည်တဲ့အတွက် ကိုယ်ဟာ မိခင်ဆိုးတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေသလား။

သားသားကတော့ ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောကကို နားမလည်နိုင်ရှာဘူး။ ပူစရာမရှိ အခြောက်တိုက် ပူနေတာက ဘဝကို ပိုပြီး ခက်ခဲရှုပ်ထွေး သပွတ်အူ လိုက်စေသတဲ့လေ။

တစ်ခါတလေတော့ အဲသလို ရှင်းအောင်နေတတ်တဲ့ သူ့ကို အားအကျသွားပဲ။

***

ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၈

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က ဒီအပတ်ထဲမှာပဲ သားသားနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ် မျက်လုံးချင်း စကားပြောမိကြတယ်။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်လေးကို ကိုယ့် စိတ်ထဲ ထင်းနေအောင် မှတ်မိတာပေါ့၊ သူ ဝရန်တာလှေကားက ဆင်းလာပြီး ကိုယ်တို့ကို လာနှုတ်ဆက်တဲ့အခါ သူ့ မျက်ဝန်းညိုကြီးတွေဟာ ကိုယ့်အပေါ် ဖြာကျ၊ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ အကြည့်တွေ ရောက်ခဲ့တာ။ သူ ခံစားခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခသောကတွေနဲ့ မလိုက်လောက်အောင်ပဲ သူ့ရယ်သံ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးက အံ့ဩ စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကို ပြန်စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒီဇင်ဘာ ၁၂ လို့ ထင်ပေမယ့် ၁၃ လား၊ ၁၄ လား မသေချာဘူး။

သားသားကတော့ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ အချစ်ရယ်လို့ ပြောတယ်။ ကိုယ့်အတွက်တော့ အရေးသိပ်ကြီးတယ် အချစ်ရယ်။

***

သီပေါ၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၉

ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုမှာ နေခဲ့ရတဲ့ ပထမတစ်နှစ်ကတော့ ကိုယ်တို့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

လာပါ့မယ်လို့ ကတိအထပ်ထပ် ပေးခဲ့တဲ့ မိရွှေအေမီကတော့ ပေါ်မလာခဲ့ဘူး။

ဒီနှစ်တော့ ကျိန်းသေပေါက် လာမယ်လို့ စာပါးလာပြန်တယ်။ လူတိုင်းက ကိုယ်ပြောတဲ့ ဗမာစကားကို သိပ်ပီတာပဲလို့ပြောကြတယ်။ မိုးမိုးကတော့ ကိုယ်ဟာ အရင်ဘဝက ဗမာ ဖြစ်ခဲ့လို့ နေမှာတဲ့လေ။ နေ့တိုင်း အသစ်တစ်ခုခု သင်ယူနေရတယ်။ သားသား ပြောတာက တော့ ဗမာတွေဟာ တောင်းပန်ဖို့ရော၊ အများဝန်ခံဖို့ပါ အင်မတန် ဝန်လေးကြ သတဲ့။ အဲသလို လုပ်လိုက်ရင် လူကြားထဲ မျက်နှာပြဖို့ ခက်သတဲ့။ ပြီးတော့ တခြားလူတွေကို ပြောင်ဝေဖန်တာမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ် မိအောင် သတိထားပါတဲ့။

သူ မှန်ပါတယ်။ ကိုယ် သိသွားပဲ။ နယူးယောက်က လူတွေဟာလည်း အများကို ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံဘဲ တစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ ပုံချလေ့ ရှိတာကို

ကိုယ် သိတယ်လေ။ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလေး ဝေဖန်ရင်ကို ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ဖြစ်တတ်ကြတာပဲ။ ဒါ ဗမာ့စရိုက်အစစ်လို့ သူ ပြောနေတဲ့ဟာတွေကို အမေရိက မှာလည်း ကိုယ် တွေ့နေရတာပဲ။ ကိုယ်တို့ဟာ ထင်ထားတာထက် ပိုပြီး တူညီမှု ရှိသားပဲ။

***

ဇန်နဝါရီ ၂၁၊ ၂၀၀၉

ဘိုဘိုလေး နှစ်နှစ်ပြည့်ပြန်ပြီ။

တစ်ခါတလေတော့ သားဟာ ကိုယ့်ကို ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေတယ်လို့ ခံစားမိတယ်။ မနေ့က သူချော်လဲပြီး ဒူးပြဲသွားတယ်။ ဘာလုပ်တယ် မှတ်လဲ၊ တစ်ခါတည်း အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး မိုးမိုးဆီ ပြေးသွားတာ။ အင်း... မိုးမိုးက သူနဲ့ အနီးဆုံးမို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခဏနေတော့ သူ့ကို ပွေ့ချီလိုက်တဲ့ အခါ သူက အတင်းဖက်ထားပြန်ရော၊ အဲဒီကျတော့လည်း ကြည့်နူးရပြန်တယ်။ ကိုယ့်မလဲ နှစ်နှစ်သားလေး တစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ချစ်၊ မချစ် သက်သေ သက္ကာယ လိုက်ရှာနေသလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား။

***

ဩဂုတ် ၂၈၊ ၂၀၁၀။

လေးဆယ့်နှစ်နှစ်တဲ့။ ဆိုတော့ ဘာဖြစ်တုန်း။ ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းအိုထဲမှာ အချိန်ဟာ အရေးမှ မပါဘဲ။ အသက်ဆိုတာ ဘာအရေးလဲ။

မျက်လုံးနားက အရေးအကြောင်းတွေ ထင်းလာပြီလား၊ ဆံပင်တွေ ဖြူလာပြီလား ဆိုတာ ကြည့်ဖို့ ကိုယ့်မှာ ကြည့်မှန်ကောင်းကောင်း တစ်ချပ် တောင် မရှိဘူး။ နယူးယောက်မှာတုန်းက ရေချိုးခန်းထဲက မှန်ကို တမေ့တမော ကြည့်ရင်း ဆံပင်ဖြူ မြင်တာနဲ့ ဆွဲနှုတ်ပစ်တာ၊ ခုတော့လည်း ဒါတွေက ကိုယ့် အတွက် ဘာမှ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အရေးကြီးတာကိုပဲ လုပ်တတ်တာ ကိုယ် ကျင့်သားရနေခဲ့ပါပြီ။

နောက်အပတ်ဆို ရေချိုးခန်းနဲ့ ရေဆွဲအိမ်သာတွေ ပြီးပြီ။ နှစ်နှစ်ကြာ သတဲ့လေ။ နယူးယောက်မှာ မိုးမျှော်တိုက်ကြီး တစ်ခုလုံး ဆောက်ဖို့ ကြာချိန် ပေါ့။

***

နိုဝင်ဘာ ၂၁၊ ၂၀၁၀

ဘိုဘို့အသက် သုံးနှစ်ပြည့် မွေးနေ့။ ကိုယ်တို့လုပ်နေကျအတိုင်း ကိတ်တွေ၊

ဖယောင်းတိုင်တွေ၊ သီချင်း တွေ၊ လက်ဆောင်တွေနဲ့ ပွဲခံကြ၊ ဘိုဘိုက စကားရှည်ရှည် ပြောတတ်နေပြီ။ ကိုယ်နဲ့တော့ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတယ်။ အကျင့် လုပ်ပေးထားတာ။ တခြားလူတွေနဲ့ တော့ ဗမာလိုချည်း ပြောတာ။

ဘိုဘိုက တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး နေတတ်တယ်။ ရန်လိုတာ အနား ကပ်မခံတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဖာသာသူ ဖာသိဖာသာ နေတတ်တာမျိုးပေါ့။ အမြဲတမ်း လူတွေရဲ့ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်တတ်တယ်။ ပြူးနေအောင် စိုက်ကြည့် တာ။ သူ့ အကြည့် ခံလိုက်ရရင် တစ်ခါတလေ လူကို တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ဖြစ်သွား တယ်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းတော့ မသိ။

ကိုယ်လည်းလေ အသက်သာ ကြီးလာတယ်၊ စိတ်က ရှည်ထွက်မလာ ဘူး၊ သူနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်မရှည်တဲ့ အကျင့်။

စိတ်ထဲ အလိုမကျတဲ့ နေ့မျိုးဆို အမေ့ကိုတောင် သတိရမိသေး။ အတော်ဆိုးတဲ့ အတွေး။

အရင်တုန်းက အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပြောခဲ့ဖူးတာတစ်ခု အမှတ်ရမိတယ်။ အစ်ကိုကြီးက ကိုယ်တို့အားလုံးဟာ အကျဉ်းစံတွေတဲ့။ ကလေးဘဝမှာ သွားချင် တိုင်း သွားမရ၊ လာချင်တိုင်း လာမရနဲ့ မွေးလာ၊ ငယ်တုန်း ရွယ်တုန်းမှာ အကန့် အသက်တွေနဲ့ နေရ၊ ဘဝအနှောင်ရဲ့ အကန့်အသတ်တွေကို ရှာဖွေဖို့ တစ်သက်လုံး အချိန်ပေးရနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ အကောင်းဆုံးက နှောင်ကြိုးတွေကို ဖြတ်ချ၊ လွှတ်ချလိုက်တာပါပဲတဲ့။ ပုထုဇဉ်လူသားအဖို့တော့ အဲဒီနှောင်ကြိုးတွေကို လုံးဝ ကုန်စင်အောင် ဖြတ်ပစ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့လေ။

သူ မှန်လားဆိုတာ မသေချာပါဘူး။ တကယ်လို့ သူ မှန်တယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်ပိုင်းတွေအတွင်း ဘိုဘို့ကို ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုနှောင်ကြိုးတွေ စွပ်ပေးနေမိ ကြသလဲ။

မသိတော့ပါဘူး။

သားသားကတော့ ခုအတိုင်း ပိုကောင်းပါတယ်တဲ့။

***

ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၁

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်တုန်းက ဒီနေ့မှာ ကိုယ် သီပေါကို သားလေး ဘိုဘိုနဲ့အတူ ရောက်ခဲ့တယ်။ ခု မှတ်တမ်းတင်ချင်ပေမယ့် အဲ့ဒီတုန်းက ဘယ်အချိန် ရောက်လာတယ် ဆိုတာ ကိုယ် မသိဘူး၊ မှတ်ချင်စိတ်လည်း မရှိဘူး။ ဘယ်သူမှ ဒါကို

သတိမထားမိကြဘူး။

ကိုယ်တို့ ရောက်လာတာကို သတိတရ မရှိလို့ မဟုတ်ပါဘူး။

နှစ်ပတ်လည် အမှတ်တရဆိုတာ သားသားနဲ့ ကလေးတွေအတွက် ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ရှုဖို့သာ အရေးကြီးသတဲ့လေ။

***

မေ ၁၇၊ ၂၀၁၁

သားသားမွေးနေ့။

နေ့ကောင်းတစ်နေ့တော့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ သားသားနဲ့ကိုယ် ရန်ဖြစ်ကြတယ်လေ။ တကယ်တော့ ကြိတ်ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ ဒီနေ့ မှ ပေါက်ကွဲထွက်တာ။

သူက ကလေးအသစ် လေးယောက်လောက် ထပ်လက်ခံချင်သတဲ့။ မျက်မမြင်ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေး သုံးယောက်။ ဆယ်နှစ်ပတ်ချာလည်ပဲ ရှိကြသေးတော့ သူတို့ကို နေ့စဉ် ဂရုတစိုက် ပြုစုရမယ်။ သူတို့ ဘယ်ကရောက်လာလာပေါ့။ မနှစ်က လက်ခံထားတဲ့ လေးယောက်နဲ့ ပေါင်းရင် အားလုံးပေါင်း အယောက်နှစ်ဆယ် ရှိမယ်၊ ကိုယ့်အတွက် တော့ မနိုင်ရင်ကာပဲလေ။

သူက မနိုင်ရင်ကာ ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲတဲ့။

မနိုင်ရင်ကာ ဆိုတာ ဆန်နဲ့အိုး မမျှအောင် တာဝန်တွေ ပိနေတာ ပြောတာပေါ့။

အကူအညီတွေ လိုလာတော့မယ်လို့ ပြောတာပေါ့။

မိသားစုက မဆန့်မပြဲ ကြီးလာပြီး ကိုယ်တို့အတွက် ကိုယ်ပိုင်အချိန် ဆိုတာ မရှိသလောက် ဖြစ်တော့မယ်လို့ ပြောတာပေါ့။

အဲသလို သူ မေးတာကိုက ကိုယ့်ကို စိတ်တိုစေတယ်။ ဒါ တမင် ညစ်မေးတာလိုပဲ။

သားသားက နားမလည်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကလေးတွေဟာ အမှီ အခိုကင်းနေပါပြီ တဲ့။ အများစုက အရွယ်ရောက်လာပြီ တဲ့။ သူတို့ဘာသာ စောင့်ရှောက်တတ်နေပြီတဲ့။ ကလေးအကြီးတွေက အငယ်တွေကို စောင့်ရှောက် လိမ့်မပေါ့တဲ့။ နည်းနည်း ပိုများတော့ရော ဘာဖြစ်တုန်းတဲ့။ အဲသလို ပေကပ်ကပ်

ပြောတော့ ဒေါသက ဟုန်းကနဲ၊ ကိုယ် သူ့ကို ခွက်နဲ့ ကောက်ပေါက်လိုက်တယ်။ ပေါက်ပြီးပြီးချင်း မှားမှန်းသိလို့တောင်းပန်ပေမယ့် သူက စကား တစ်ခွန်း မှ မပြောဘဲ ထထွက်သွားတယ်။ ညထိ ပြန်မလာခဲ့ဖူး။ ကိုယ့်ရဲ့ ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့ စိတ်ကို ရှက်မိပါတယ်။ အဲဒီ ဒေါသတွေ ဘယ်ကနေ ရောက်လာမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ် ကြောက်မိတယ်။ ကိုယ့်ပြဿနာကလေ သူကလွဲလို့ ကိုယ် စကားပြောရမယ့် လူ မရှိတာပဲ။

***

ဩဂုတ် ၂၈၊ ၂၀၁၁

ကိုယ့်မွေးနေ့ကိုယ် မေ့တော့မလို့ပဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့လတွေဟာ တကယ်ခက်ခဲတာပဲ။ ကိုယ့်ကို အသည်းမာတဲ့သူ လို့ မထင်စေချင်တာနဲ့ပဲ သူပြောတဲ့ ကလေး လေးယောက်ကို လက်ခံလိုက်ရ တယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုယ်ကြောက်တဲ့ အခြေအနေထက် ပိုဆိုးတယ်။ အမြဲ စောင့်ကြည့် ဂရုစိုက်ပေးရတဲ့ ကလေးတွေ။

ကိုယ်လည်း အဖျားလေးက ပေါ်လိုက် ပျောက်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ မန္တလေးက ကိုယ့်ဆရာဝန်ကလည်း ဘာမှ မရှင်းပြဘူး။ သားသားက ကိုယ့်ကို အထိမခံ ရွှေပန်းကန်တဲ့။ ထစ်ကနဲရှိ ဒေါသပဲ ထွက်နေတာပဲ တဲ့။ သူ မှန်တယ် ထင်တယ်။ ကိုယ် နယူးယောက်ကို လွမ်းတယ်။ ဘာကို လွမ်းတာလဲလို့ မေးရင် တော့ ဖြေစရာ တိတိကျကျ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အရမ်းကို လွမ်းတာ။ နယူးယောက် မှာ ကိုယ်နဲ့ ခုထိ အဆက်အသွယ် မပြတ်တာဆိုလို့ အေမီပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လည်းလေ။ အိမ်လွမ်းနာလို့ ခေါ်လို့ရမယ် ဆိုရင် ကိုယ် အဲသလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကောင်းမလာဘဲ ပိုပိုဆိုးလာတယ်။ သားသားကတော့ ခဏတဖြုတ် ပြန်ချင် ပြန်လိုက်ပါလားတဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဲသလိုဆိုတော့လည်း မပြန်ရဲပြန် ဘူး။ ကိုယ် ဘာကို ကြောက်နေမိပါလိမ့်။

အတွင်းစိတ်ထဲ မသက်မသာ ဖြစ်နေတာကြီး ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပြီ။ ကြည့် ရတာ တစ်သက်လုံး မပျောက်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် အမြဲရှိနေတာကို ခုမှ ရပ်ကြည့်မိလို့ သတိထားမိတာလား။ တစ်ခါတလေ အဲဒါကြီးက ဒေါသအနေ နဲ့ တစ်ရှိန်ထိုး ဘီလူးဆိုင်းတီး ထွက်ပြလာရင် ကိုယ်တောင် ကြောက်မိတယ်။ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်ကို မဝေဖန်ပေမယ့် လာမယ့်နေ့တွေမှာ ကိစ္စတွေဟာ ချောချော မွေ့မွေ့ ဖြစ်ပါ့မလားပဲ။

အဲဒါကြီးဘယ်က ဘယ်လို ကိုယ့်စိတ်ထဲ ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ မသိပါဘူး။ ကိုယ့်ဘဝက ပန်းခင်းသောလမ်းလို့ ပြောလို့ ရနေပြီပဲကို။ ကိုယ်တို့ ဟာ

ကျန်းမာတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ ဈေးထဲမှာ ကဖေးဆိုင်လေး ဖွင့်ဖို့ အစီအမံတွေလည်း အကုန် လုပ်ပြီးပြီ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကိုယ်တို့ကို လာဖမ်းမယ်၊ ဆွဲချမယ် ဆိုတဲ့ အကြောက်တရားတွေဟာလည်း မဟုတ်ကြောင်း အချိန် က သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီ။ ပိုပြီး လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ဝင်သင့်တာ၊ ခုတော့ကွယ်...။

ခုတော့ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပေမယ့် ဝင်လာတော့မယ့် မုန်တိုင်းတစ်ခုရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို ကိုယ့်မယ် ကူကယ်ရာမဲ့ ထိုင်ကြည့်နေရသလို ခံစားရတယ်။

သားသားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မင်းက ပူစရာမရှိ ကြံဖန်ပူနေတာ ပါလို့ ပြောပြန်တယ်။ ဒါလည်း သူ မှန်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ကိုယ် ဘာလုပ်နိုင်သလဲ ဆိုတာတော့ သူ ဘယ်သိရှာပါ့မလဲ။

***

စတုတ္ထနှစ်ပတ်လည်နေ့

ခရစ္စမတ်ပြီးရင် သားသားနဲ့အတူ တစ်နေရာရာ သွားချင်တယ်။ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့။ မန္တလေး၊ ပုဂံ၊ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သုံးနှစ်ကျော် နေ့တိုင်း အတူရှိနေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တို့ ဝေးကွာလာသလို ခံစားရတယ်။ သူနဲ့အတူ နှစ်ယောက်တည်း အချိန်ပေးကြည့်ချင်တယ်။

ကျွန်မ ရှင့်ကို လွမ်းတယ်လို့ကိုယ် သူ့ကို ပြောမိတော့ ကိုယ် ဒီမှာပဲ မင်းနဲ့ အတူ ရှိနေတာလေ တဲ့။

အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ပြောတာ သူ နားမလည်ဘူး။ ဘယ်မှာ ရှိနေတာ မရှိနေတာကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ် ပြောတာ ကို နားလည်လည်၊ မလည်လည် သားသားက ကိုယ့်ဆန္ဒကို အလေးထားပြီး ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်တာပါပဲ။

မနေ့က သီပေါမှာ ပထမဆုံး အင်တာနက်ကဖေးဆိုင်လေး ဖွင့်တယ်။ ကမ္ဘာလေး ကဖေး တဲ့။ နံရံမှာတော့ ဆန္ဒကို သိက္ခာဖြင့် ထိန်းပါ ဆိုတာကို အင်္ဂလိပ်လို၊ ဗမာလို ရေးထားတယ်။ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲလို့ ဆိုင်ရှင်ကို မေးကြည့်တော့ သူက ရှင်းပြ ရမှာ ခက်နေတဲ့ ပုံနဲ့ လူတွေကို အပြာဝက်ဘ်ဆိုက်တွေ မဝင်အောင် သတိပေး ထားတာလို့ ရှင်းပြတယ်။

အဲဒါကို မဝင်ရအောင် တားမြစ်ထားလို့ မဟုတ်ဘူး။ လူမြင်ကွင်းမှာ အဲဒီ ဝက်ဘ်ဆိုက်တွေ ဝင်နေတာဟာ သိက္ခာမဲ့တာတဲ့။

အဲသလို သတိပေးတာမျိုးဟာ အမေရိကမှာ ဘယ်တုန်းကမှ အလုပ်မဖြစ်ဘူးလို့ ကိုယ် သူ့ကို ပြောပြတယ်။ လူတွေမှာ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ထိန်းဖို့ ဆိုတာ အများစုအတွက်တော့ မဟုန်။

ကိုယ် ပြောတာကို သူ နားမလည်ပါဘူး။

နာရီဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီးတဲ့အခါ နယူးယောက်တိုင်းမ် ဝက်ဘ်ဆိုက်ကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေမိတာကို လက်မြှောက်လိုက်တယ်။

အေမီဆီတော့ အီးမေးလ်ပို့ချင်သား။ ဒါပေမဲ့ ကော်နက်ရှင်က အီးမေးလ်လေး ပို့ဖို့အတွက်တောင် နှေးလွန်းအားကြီးတယ်။

***

မှတ်သားထားသော စာရွက်အပိုင်းအစလေးများ ဤတွင် ဆုံး၏။ ဘကြီးက စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲသို့ ဂရုတစိုက် ပြန်လည် ထည့်သွင်းလိုက် သည်။ ပြီးတော့ သူက ခုလို ပြောလေသည်။

“အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘာဆက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဂျူလီယာ့ မှတ်စုထဲမှာ မရှိတော့ဘူး သားရဲ့၊ ဘကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ သားကို ပြောပြရတော့မှာပဲ”

သုံးဆယ့်သုံး

သီပေါဖက်မှာ မီးခိုး တလူလူ တက်လာခဲ့သည်။ မြို့အထက် ကောင်းကင်ယံမှာ တိမ်မည်းညိုတွေက အုပ်ဆိုင်းထားသည်။ မီးလောင်ညှော်နံ့က လေအဝှေ့မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအို အထိ ရောက်လာခဲ့သည်။

သားသားက ဆိုင်ကယ်ကို ထုတ်ပြီး ဘာဖြစ်သလဲ သွားကြည့်ဦးမယ် ဟု ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အကူအညီများ ပေးနိုင်မလားပေါ့။

မီးလောင်နေသော အိမ်များ၊ တဲများကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်ရသည်။ တောင်ပိုင်းမှာတော့ မြစ်နားက ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးတွေ ဟုန်းဟုန်းတောက် နေသည်။ ဗလီနားက ရပ်ကွက်၊ မွတ်စလင်အများစု နေကြသော ရပ်ကွက် ဖြစ်သည်။

လူတွေ လမ်းပေါ်မှာ ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ လက်ထဲမလဲ ရဲတင်း တွေ၊ တင်းပုတ်တွေ၊ ပေါက်ချွန်းတွေ၊ ဓားတွေနှင့်။ တချို့မျက်နှာတွေကို သူ ကောင်းကောင်း ရင်းနှီးသည်။ တချို့ကိုတော့ ခပ်ရေးရေးမှတ်သာ၊ သို့သော် အများစု ကိုတော့ သူ လုံးဝ သိလည်း မသိ၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူး။

စျေးသည် ပိတ်ထား၏။ ဆိုင်တွေကို တံခါးအထပ်ထပ်၊ သော့အသွယ်သွယ် ခတ်၍ ထားသည်။ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ကလေးတွေ ပြတင်းပေါက်လေး တစ်ခုမှ ပြူတစ်ပြူတစ် ချောင်းနေကြတာကို တွေ့မိသည်။

ရဲလည်း မရှိ၊ တပ်လည်း နတ္ထိ။

စေတီလေးတစ်ဆူရှေ့မှာ ရဟန်းပျိုတွေ ရပ်တော်မူနေကြသည်။ လူအုပ်ကြီးနောက် စိတ်ချရသော အကွာအဝေးမှ သူတို့ လိုက်လာကြပုံပင်။ သူတို့က သားသားကို ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုတာ ရှင်းပြသည်။ ကောလဟာလတွေက များလှ ၏။ မနေ့ညက ဗုဒ္ဓဘာသာ မိန်းမပျိုလေး နှစ်ယောက်ကို ဘာသာခြား ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က မုဒိန်းကျင့်လိုက်ကြသတဲ့။ နောက်ပုံစံ တစ်မျိုးကတော့ မုဒိန်း ကျင့်ခံရသူက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်တဲ့။ တတိယပုံစံမှာတော့ လူမမည် ကလေး မလေးတဲ့။ သားကောင်က တစ်ခါပြော တစ်မျိုးဖြစ်ပေမယ့် ကျူးလွန်သူကတော့ အမြဲတစေ မွတ်စလင်တွေပါပဲဟု သတင်းများက ဆို၏။ ဒီနေ့မနက်တော့ ဒေါသ ထွက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးက မွတ်စလင်အိမ်တွေ၊ တဲတွေကို မီးတင်ရှို့လိုက် ကြသည်။ ခံရသူ မွတ်စလင်တို့အနက် အချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ အများစုက တောထဲသို့ လည်းကောင်း၊ မြစ်ကိုကူး၍ လည်း ကောင်း ပြေးကြသည်။ အချို့ ရေနစ်ကုန်ကြသည်။ အသေအပျောက် ဒဏ်ရာရ

သူများ မနည်းမနောဟု ရဟန်းပျိုတို့က မိန့်၏။

သူ ဘာလုပ်ရကောင်းမလဲ ဆိုသော အတွေးဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းလာခဲ့သည်။ တံတားတစ်ခု အောက်မှာ ပုန်းနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက် ကို သူ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သည်။ နေပါဦး… ဒီကောင်လေးကို မြင်ဖူးပါတယ်။ ဪ… သူတို့မိသားစုက ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်ထားတာပဲ။ သားသားနှင့် မိုးမိုး တို့ အဲဒီဆိုင်မှာ မကြာခဏ ဆန်ဝယ်ဖူးသည်။ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်၍ ဒေါက်ထောက်လိုက်သည်။

“သားလေး… အဆင်ပြေရဲ့လား၊ လာပါဦး”

ကလေးက မြက်ရိုင်းတောထဲ ပို၍ တိုးဝင်သွားသည်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ထိုနေရာမှာ ထိုင်နေရှာသည်။

“သား… လာလေ၊ မင်း ညီလေး မဟုတ်လား”

ကလေးက မလှုပ်။

သားသားက သူပုန်းနေသော နေရာထိ ဆင်းသွားသည်။ ကောင်လေးက သားသားကို မှတ်မိပုံပင်။ အလန့်တကြား မရှိ။ သို့ မဟုတ် သူ့ခမျာ လှုပ်ကို မလှုပ်နိုင်လောက်အောင် အမောဆို့နေတာများလား။ ခြေတွေ လက်တွေမှာ လည်း မီးလောင်ရာတွေ၊ ခြစ်ရာတွေ မြင်မကောင်း၊ မျက်နှာကလည်း မီးခိုးတွေ နှင့် မည်းလို့။

သားသားက သူ့လက်မောင်းလေးတွေကို ကိုင်လိုက်သည်။

“ကလေး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ပြောပြမယ်မို့လား၊ မင်းအဖေရော” သားသား ပြန်သောအခါ သူ့ခါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားသော ကောင်ကလေး တစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ ထိုင်ရက်သား ပါလာခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်လုံးဆီမှ မီးလောင်ညှော်နံ့တွေ ထွက်လို့ နေသည်။

“ဒါ ညီလေးလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ ဒီနေ့ကစပြီး တို့နဲ့ နေရမယ်”

ကလေး၏ ခြေနှင့်လက်တွေမှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာနဲ့ အခြားဒဏ်ရာ တွေကို ဂျူလီယာ မြင်၏။

“သူ ဘာဖြစ်လာတာလဲ သားသား”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသော ကလေးငယ်ရှေ့မှာ သားသားက ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျောင်းမှာရှိသော ကလေးများကို တယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကလေးကို ခုချိန်ကစ၍ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုကြောင်း၊ လုံခြုံစိတ်ချရပြီ ဖြစ်ကြောင်း အားပေး၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကို မည်သူမှ မတိုက်ခိုက်ရဲ။

ဂျူလီယာက အရေးပေါ်ဆေးသေတ္တာကို ထုတ်ကာ ကလေး၏ ဒဏ်ရာများကို ကုသပေးသည်။ ခြေထောက်တွေကို အဝတ်ရေစိုနှင့် သုတ်ကာ ပိုးသတ် ဆေး ဖြန်းသည်။ ကလေးက နာကျင်မှုကြောင့် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေသော်လည်း အသံတော့ မထွက်ရှာ။

“သားက အသက် ဘယ်နှနှစ် ရှိပြီလဲ”

အာရုံလွှဲသည့် အနေဖြင့် ဂျူလီယာက မေးလိုက်သည်။ ကလေးက ရှေ့တူရူကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း ပြန်မဖြေခဲ့။

ဘယ်ဘက်လက်မှာ အရည်ကြည်ဖုတွေ ပေါက်နေတာ အများကြီး တွေ့ရသည်။ ဂျူလီယာက ဆေးထည့်ပေးသည်။ အတော် နာမှာ သေချာသည်။

“သားအသက်အသက်ကရှစ်နှစ်လောက် ထင်တယ်၊ သုံးတန်းလား၊ လေးတန်းလား”

ဘာမှ မဖြေ။

“ဒါမှမဟုတ် မင်းက ကျောင်းမသွားဘူး ထင်တယ်”

တိတ်ဆိတ်။

“အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဂျူလီယာ”

သားသားက ဂျူလီယာ့ကို ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ဘာမှမမေးနဲ့ ဆိုသည့် သဘော။ သူ ခပ်မဆိတ် နေလိုက်ရသည်။

ညီလေးကို ဆေးထည့်ပြီးသောအခါ အခြားကလေးတွေက သူ့ကို မီးဖို ထဲ ခေါ်သွားကြသည်။ တစ်ခုခု ကျွေးကြမည် ဖြစ်သည်။

ဂျူလီယာနှင့် သားသားတို့ နှစ်ယောက် ဝရန်တာမှာ ထိုင်ကြသည်။ သားသားက သူ မြင်ခဲ့၊ ကြားခဲ့တာတွေကို ပြောပြသည်။ အဆိုပါ ဒေါသထွက်နေ

သော လူအုပ်ကြီး ဆိုတာ တစ်ယောက်မှ သီပေါက မဟုတ်ဟု မြို့ခံတွေက အတိအကျ ဆိုသည်။ မနက်အစောက သူတို့ကို အစိမ်းပုပ်ရောင် ထရပ်ကားကြီးတွေနှင့် တင်ခေါ်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသတဲ့။ ဒါက အမှန်တကယ် ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူသိနေသော မြို့ထဲက လူတွေလည်း အိမ်နီးနားချင်းတွေကို မီးရှို့သည့်ထဲ ပါနေသည်ကို သားသား သိသည်ပဲ၊ မြင် သည်ပဲ။

"ညီလေးတို့ မိသားစုရော ဘာဖြစ်သွားလဲ"

"တစ်အိမ်လုံး ပြာကျသွားတယ်။ ကောင်လေးက ဘာမှ သိပ်မပြောပါဘူး။ ကိုယ် သိသလောက်တော့ သူ့အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သူ့ညီမလေးရယ် မီးထဲ ပါသွားတယ်။ သူ့အစ်ကို နှစ်ယောက်ကတော့ လွတ်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာ ပုန်းနေလဲ သူလည်း မသိဘူးတဲ့"

ဂျူလီယာက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်လိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

"ဘုရား... ဘုရား၊ ရဲတွေ မလာကြဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မပြောတတ်ဘူး"

"စစ်တပ်ကရော"

"ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး"

"ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင်လဲ"

"ဘာမှ သိပ်မလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး"

"ဒါဆို သူ့အစ်ကိုတွေကို မတွေ့မချင်း ညီလေးကို ဒီမှာ ထားရမှာပေါ့"

သားသားက ခေါင်းညိတ်သည်။

"အင်း.... သူ့အစ်ကိုတွေ အသက်ရှင်နေပါစေလို့ မျှော်လင့်မိတယ်"

"သူ့ဆွေမျိုးတွေများ ဒီမှာ ရှိသလား၊ ဒါမှမဟုတ် မန္တလေးမှာပေါ့"

"ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့လေ"

သားသားက ဂျူလီယာ့ကို အနားသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ခုမှ သူ့တစ်ကိုယ်

လုံးလည်း တုန်ယင်နေသည်ကို ဂျူလီယာ သတိထားမိသည်။ သားသားကို သူ ဖက်လိုက်သည်။ ချွေးစေးတွေ ခေါင်းမှသည် လည်ကုတ်ဆီသို့ စီးကျနေပါလား။

“ကိုယ် မြို့ထဲ သွားကြည့်ဦးမယ်”

“ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ဟင့်အင်း.. ဒီမှာနေခဲ့နော်။ ကလေးတွေနဲ့ နေခဲ့ပါ၊ ကိုယ်မကြာဘူး၊ ညီလေး ဆွေမျိုးတွေကိုလည်း ရှာကြည့်ရဦးမယ်လေ”

သုံးဆယ့်လေး

ကျောင်းဝင်းတံခါးရှေ့မှာ လူ နှစ်ဒါဇင်ခန့် ရပ်နေကြသည်။ အများစုက ဝါးရင်းတုတ် တွေနှင့်၊ အချို့ကတော့ ရဲဒင်းတွေ၊ ဓါတ်မီးတွေ ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေမှာ မီးခိုးမှိုင်းတွေနှင့် သွေးခြောက်တွေလို အရာတွေ မသဒီစရာ ကပ်ညှိ နေသည်။

သားသားက ပြန်မလာသေး။ မိုးမိုးကို ဘိုဘိုနှင့် ညီလေးကို ခန်းမထဲ ပို့ထားဖို့ ဂျူလီယာက မှာသည်။ အခြားကလေးတွေလည်း လိုက်သွားကြသည်။

ကလေးအားလုံး ခန်းမထဲ ရောက်သွားချိန်ထိ ဂျူလီယာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ အသက်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရှူပြီး ထိုလူအုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ခုလို အချိန်မျိုးအတွက် ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိခဲ့။

တကယ်လို့များ သားသားသာ သူ့ဘေးမှာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေခဲ့ရင်လို့ သူ တွေးနေမိသည်။ အမုန်းတိမ်သလ္လာ ဖုံး၍ ဆင်ခြင်တုံတရား နတ္ထိဖြစ် နေသော ဤလူစုကို ကိုင်တွယ်ရန် နည်းလမ်း သူ့မှာ ရှိပေလိမ့်မည်။ ဒေါသနှင့် အမုန်တို့က ဤလူတွေကို ကန်းစေ၊ ထိုင်းစေခဲ့ပြီ။

သူကတော့ ထိုသူတွေကို မကိုင်တွယ်တတ်။

သားသားမှာ ဤလူစုအတွက် သင့်တော်သည့် စကားလုံးတွေ ရှိပေလိမ့်မည်။ သူ့ဘဝမှာ သေခြင်းတရားနှင့် အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ထွေခင်း ကစားခဲ့ပြီးသူ တစ်ယောက်အဖို့ ရဲဒင်းလေး မဖြစ်ညစ်ကျယ် ကိုင်ထားသော လူတစ်စုသည် ဘာမှ မဟုတ်။

သူကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

ဂျူလီယာ့နှလုံးက လည်ချောင်းဝ ရောက်နေသလို တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေသည်။

ထိုလူစုနှင့် ဆယ်ကိုက်အကွာမှာ သူ ရပ်လိုက်သည်။

"ဘာကူညီရမလဲ"

ဟု ဗမာလို မေးလိုက်သည်။ သူ့ဗမာ စကားက မြန်မာတစ်ယောက်လို စင်းလုံးချောနီးပါး ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် လေသံလေး မဆိုစလောက်သာ ပေါက်သည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ ရိုးသားသည်။ သို့သော် ခိုင်မာသည်။ အားရှိသည်။ သူ

ထင်ထားသလို မဟုတ်။

လူတစ်ယောက်က ရှေ့ထွက်လာသည်။ သူက ဂျူလီယာ့ထက် ခေါင်း တစ်လုံးလောက် ပုသည်။ သို့သော် ကြွက်သား အမြှောင်းမြှောင်းနှင့်၊ လက်ထဲ မလဲ ပုဆိန်နှင့်၊ မျက်နှာက စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လား မသိ ရဲနေသည်။ နဖူးနှင့် လည်ပင်းမှ သွေးပြန်ကြောကြီးတွေက တီကောင်တွေလို ထင်းနေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် မွတ်စလင် တစ်ယောက်ကို အကာအကွယ် ပေးထား တာလဲ”

ဟု သူက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်မွတ်စလင်ကိုမှ အကာအကွယ်ပေး ထားတာ မဟုတ်ဘူး”

ဂျူလီယာက တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် ရှိလှသည့်အတွက် သူ အံ့သြမိသည်။

“ခင်ဗျား ညာနေတာ၊ ခင်ဗျား ယောက်ျားက ဒီကိုကောင်လေး တစ်ယောက် ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ မျက်မြင် သက်သေတွေ အများကြီး။ အဲဒီကောင်လေးက မွတ်စလင်၊ ဒါ ခင်ဗျား သိပြီးသား ဖြစ်မယ်”

သူက ပြောရင်း ပေါက်ဆိန်ကို တဆဆ လုပ်နေသည်။

နောက်ဆုတ်သွားရမည့်အစား ဂျူလီယာသည် ထိုသူနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာထိ ရှေ့တက်သွားသည်။ ထိုသူ့ခန္ဓာကိုယ်က မီးခိုးနံ့၊ နှိပ်စက်ကလူပြုလိုမှု နှင့် အကြမ်းဖက်လိုစိတ်တို့၏ အနံ့ဆိုးတွေ ထောင်းထောင်းထနေခဲ့သည်။

“ကျွန်မတို့က လူသားတစ်ယောက်ကို အကာအကွယ် ပေးထားတာ၊ ဒါ ကျွန်မအတွက် အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာ ပြဿနာရှိလဲ ပြောစမ်းပါ”

ဂျူလီယာက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သောအခါ သူ၏ အကြောက် အလန့်မရှိပုံက ထိုသူ့ကို ဖြုံသွားစေသည်။ ခဏနေတော့ သူက ပြောသည်။

“သူ့အစ်ကိုတွေက ကောင်မလေးကို မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့ကြတာ”

သူအော်နေသေးသော်လည်း ခုနကလိုသိပ်မကျယ်တော့၊ သူ့အကြိုက် ဆုံး လက်နက်ဖြစ်သည့် ယုံကြည်မှုမှာ အက်ကြောင်းကလေးတွေ ထလာခဲ့ပြီ။

“ကျွန်မလည်း အဲဒီ စွပ်စွဲချက်ကို ကြားပါတယ်၊ တကယ်လို့ မှန်ခဲ့ရင် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် အရေးယူရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အရေးယူရမှာက သူ့အစ်ကိုတွေပဲ၊

ဒီရှစ်နှစ်သား ကောင်လေးက ဒါကို လုပ်ခဲ့လို့လား”

“ဒါပေမဲ့ သူက ဒီမိသားစုဝင်လေ၊ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲ”

“မိသားစုဝင် ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ သူက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ”

“သူ့ကို ထုတ်ပေး”

“သူက ကျွန်မတို့ရဲ့ အကာအကွယ်အောက်မှာ ရှိနေတယ်”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ဆွဲထုတ်ရမှာပေါ့”

တကယ်လုပ်မည့်သဘော ပြောသော်လည်း သူ့လေသံက ခပ်ပျော့ပျော့။

သူတခြားလူတွေဖက် လှည့်လိုက်သည်။ သူတို့လည်း ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေကြသည်။

ဂျူလီယာက လက်ပိုက်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ရပ်နေသည်။ သူ့မှာ ဘာ လက်နက်မှ မရှိ ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာရမည့် အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ ပေါက်ဆိန် တစ်ချက် ပေါက်လိုက်လျှင် သူ့လည်ချောင်း ဟက်တက် ကွဲသွားနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် ဗိုက်ပေါ့။ သူ့ကို တွန်းထုတ်ပြီး ကျောင်းထဲ ဝင်၊ ခန်းမထဲက ကောင်လေးကို ဆွဲထုတ် သွားချင်လည်း အလွယ်လေး။

သူ ဘာမှ တတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူတို့မလုပ်ဝံ့၊ အကြောင်းတစ်ခု ကြောင့် ရှေ့မတိုးဝံ့ကြ၊ ခေါင်းဆောင်က ဂျူလီယာ့ကို စေ့စေ့ မကြည့်ဝံ့၊ သူ ဒီလို ခုခံမှု တွေကို မျှော်လင့်မထား။ သူက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တခွီးခွီး လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ တခြားသူတွေလည်း စကားတစ်လုံးမှ မဆိုဘဲ သူ့နောက်က လိုက်သွားကြသည်။ သူတို့တွေ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်သွား ချိန်ထိ ဂျူလီယာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ကိုလွင့် မိဘတွေရောက်လာပြီး သူတို့သားကို ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။ ကိုလွင်သည် ဆန့်ကျင်ဖက်စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းကာ မိဘများနောက် လိုက်သွားခဲ့သည်။ နောက်နေ့မှာ စိုးစိုး မိဘတွေ ကျောင်းပေါက်ဝကနေ သူ့တို့သမီးကို ပြန်ထည့်လိုက်ဖို့ပြောကြပြန်သည်။ အင်း... စိုးစိုးလေ၊ သူ့ကို စက်ချုပ်နဲ့ အချက်အပြုတ် သင်ပေးခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး။ ပြီးတော့ ကိုအောင်၊ တိုးတိုး၊ ကိုမောင်၊ မိဘတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ လာခေါ်ကြသည်။ မည်သူမှ မိဘများကို ကလန်ကဆန် မလုပ်ဝံ့၊ သားသားနှင့် ဂျူလီယာ့ကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့် ကြည့်ရင်း သူတို့ မြင်ကွင်း ထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ကြသည်။

ကလေးတစ်ယောက် သူတို့ကို စွန့်ခွာသွားသည့် အချိန်တိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ယှဉ်တွဲ မတ်တပ်ရပ်ရင်း အသံတိတ် ငေးနေခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ခွဲခွာရမှုက သားသားကို မည်မျှ နာကျင်စေမှန်း ဂျူလီယာ သိပါသည်။ သူ့သဘောသာ ဆိုလျှင် သူတို့ အထွက်လမ်းမှာ ရပ်နေချင်သည်။ သားသားနှင့်အတူ ဆယ့်နှစ်နှစ်တိတိ နေခဲ့ပြီး၊ ခု လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ကိုမောင့်ကို ဘာလို့များ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောတိုင်း လိုက်လုပ်နေတာလဲဟု မေးမိတော့ သားသားက ဂျူလီယာ့ လက်မောင်းကို အသာဆွဲ၍ နောက်ဆုတ်စေခဲ့သည်။

မိုးမိုးတစ်ယောက်သာ သူ့မိဘတွေကို ကလန်ကဆန် လုပ်ခဲ့သည်။ သူ့မိဘများက သူ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးအား မိုးမိုးကို အခေါ် လွှတ်လိုက်သည်။ သူ့အစ်ကိုက ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကပင် မဆင်း၊ မိုးမိုးကို ပစ္စည်းသိမ်းပြီး ဆင်းခဲ့ဟု အော်ခေါ်နေခဲ့သည်။

မိုးမိုးက ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေရင်း ခေါင်းသာ တွင်တွင်ရမ်းနေခဲ့သည်။ သူ့အစ်ကိုက အော်ငေါက်နေပြန်သော်လည်း မိုးမိုးက မလှုပ်။

ဒေါသထွက်နေသော မိုးမိုးအစ်ကိုက ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ပြီး မိုးမိုးဆီ ရောက်လာသည်။ ရောမအကောင်ကြီး ဖြစ်သောကြောင့် မိုးမိုးကို မိုး၍နေ၏။ သူက သူ့ညီမကို အမျိုးမျိုး ဆူသည်၊ အော်သည်၊ ငေါက်သည်၊ သူ့အသံက ခန်းမထဲတွင်ပင် ဆူညံ၍နေသည်။

မိုးမိုးက ခေါင်းကို တစ်ဖက် လှည့်ထားသည်။ အော်ရုံမကလို့ ရိုက်ချင် ရိုက်၊ ကန်ချင်ကန်၊ မလိုက်ရေးချ မလိုက်။

သူက သားသားနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ဂျူလီယာနှင့်သာ သက်ဆိုင် သည်။ ကလေးလေး ဘိုဘိုနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။

ပြောမရသောအခါ သူ့အစ်ကိုက မြည်တွန်တောက်တီးရင်း ဆိုင်ကယ် ကို စက်နှိုးကာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညက ဂျူလီယာတစ်ယောက် ကျောင်းခန်းမကြီးထဲမှာ ဆောက်တည်ရာ မရခဲ့။ မိုးမိုးက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သယောင် နိစ္စဓူဝ ကိစ္စတွေကို လုပ်နေ သည်။ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်တွေ သူထွန်း၏။ ဘုရားစင်မှာ အာလူးတွေ၊ ဆန်တွေ၊ ငှက်ပျောသီးတွေ ကပ်၏။

သို့သော် တိတ်ဆိတ်မှုက မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင်။ ဂျူလီယာ ကိုလွင့် ရယ်သံ

တွေကို လွမ်း၏။ ကိုမောင်၏ အသံစူးစူးလေးကို လွမ်း၏။ အိုးသံ၊ ခွက်သံတွေကို လွမ်း၏။ သူ့ဘဝ တစ်ခြမ်းလောက် ကလေးတွေနှင့်အတူ ကျောင်းပြင်လွင့်ထွက်သွားပြီလား။

သားသားက ဘုရားစင်ရှေ့မှာ တင်ပလ္လင်ခွေ ထိုင်ရင်း လုပ်မြဲတိုင်း တရားရှုမှတ်နေသည်။ သူ သားသားနားမှာ တင်ပလ္လင်ခွေ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ရှင့်ကို ပြောစရာ ရှိတယ်"

သူ့မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာသည်။

"အခုလား"

"အင်း"

"ပြီးတဲ့ထိ မစောင့်တော့...."

"မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ခုပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီကနေ ထွက်သွားမှဖြစ်မယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်မ အရမ်းကြောက်နေပြီ"

"ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်"

"ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီးမှ ကြောက်စရာမရှိဘူးလို့ ပြောနေသေးတာလား သားသားရယ်၊ သီပေါက အဖြစ်အပျက်တွေကို ကြည့်ပါဦးတော့လား"

"ဒါက သတ်သတ်ပါ၊ ကိုယ်တို့ကို သူတို့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ပါဘူး"

"ရှင်မှ အဲဒီလူတွေနဲ့ မတွေ့လိုက်ရတာ၊ သူတို့ ပြန်လာကြလိမ့်မယ်"

"မပူပါနဲ့ ရက်နည်းနည်းကြာရင် အားလုံးပြီးသွားမှာပါ"

"သူတို့က ကောင်လေးကို လိုချင်တာ"

"သူတို့က ဗရုတ်ဗရက် လူစုပါကွာ၊ ပြန်မလာပါဘူး၊ စိတ်ချနေပါ"

"ရှင် ကျွန်မစကားကို အလေးအနက်မထားဘူးနော်"

ဒေါသက ရှူးကနဲ ထောင်ထလာခဲ့ပြီ။

"ဘာလို့ အဲ့သလို ပြောရတာလဲကွာ"

“ဒါက အမုန်မို့လို့ပေါ့၊ သောက်ကျိုးနည်းတဲ့မုပဲ။ ကျုပ်က ပုဆိန် ကိုင်ထားတဲ့ လူအယောက် နှစ်ဆယ်နဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခဲ့ရတာ၊ သူတို့ မွေးညှင်းပေါက်တွေထဲကနေ အမုန်းတွေ စိမ့်ထွက်နေကြတဲ့ လူစုတော့၊ တစ်ချက် ခုတ်လိုက်တာနဲ့တော့ မိန်းမ သေပြီ၊ ဒါကို ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး ဟုတ်လား”

သားသား ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့။

သူ အသက် မှန်မှန်ရှူနေသံ ကြားရသည်။ တရားထိုင်ခြင်းအမှုကို ပြုနေဘိသကဲ့သို့။ အတန်ကြာမှ-

“ဒီကျောင်းက တို့ နားခိုရာ၊ တို့အိမ်ပဲ၊ တို့မှာ တခြား သွားစရာ မရှိဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေမရှိရင် ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်ပြီး မရဏတိုင်းပြည်လိုပဲလေ”

“ကလေးတွေ ပြန်လာကြမှာ သေချာပါတယ်၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့် ဖို့ပဲ လိုတယ်”

ဂျူလီယာက ဒေါသတကြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ရှင့်မလဲ သေချာပါတယ် သေချာပါတယ်နဲ့ချည်းပဲ၊ ဘာကို သေချာတာတုန်း၊ ဘာကိစ္စ တော်က သိပ်သေချာနေရတာတုန်း”

သားသား ပြန်မဖြေနိုင်ခင် သူက တရစပ် ဆက်ပြောသည်။

“ရှင် ကျုပ်ကို နားလည်မပေးဘူး၊ ကြောက်နေပါတယ်လို့ ဒီလောက် အထပ်ထပ် အခါခါ ပြောနေတာကို။ ဒီကနေ ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့က သတ်မှာ၊ တော်တို့ ကျုပ်တို့အားလုံးကို သတ်ပစ်မှာ၊ အခြေအနေ တကယ် အေးဆေးမှ သုံးလေးလနေမှ ပြန်လာကြမယ်”

“ကဲ… မင်းက ဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူးလဲ”

“အစ်ကိုကြီး ရှိတဲ့ ကလောကိုပေါ့”

“ပြီးတော့ရော”

“ပြီးတော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“မိုးမိုးကရော”

“ကျွန်မတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့မှာပေါ့”

“ညီလေးကရော”

“သူလည်း လိုက်ခဲ့ပါစေ”

ခြေသံ တရှပ်ရှပ်လိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ တီးတိုးစကားသံလိုလို ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျူလီယာက သားသားကို ကြောက်သွေးတက်ပြီး ပြောသည်။

“ကြားလား၊ ကြားလား”

သားသားကအသာလေး ခေါင်းညိတ်ပြကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုင်ရင်း အပြင်ထွက်သွားသည်။

သူ ကျောင်းအောက် ဆင်းသွားသံ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ သူ့အော်သံ၊ မှောင်ထဲမှ ခြေသံများ။

“သားသား အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဂျူလီယာ လှေကားထိပ်ထိ ရောက်လာသည်။ လှေကားကို တက်လာကြသော လူသံတွေ ကြားရသည်။ သားသား၊ သူ့ နောက်က ကိုမောင်၊ ဘိုဘို့ အစ်ကိုကြီး ကိုမောင်၊ အတော်ဆုံး အင်္ဂလိပ်စာကျောင်းသား ကိုမောင်၊ အမြဲကူညီတတ်သော ကိုမောင်။ ကိုမောင်က မျက်လွှာချရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ထွက်သွားမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ အမြဲနေချင်တာပါ”

သုံးဆယ့်ငါး

နောက်တစ်နေ့ညမှာ ဘယ်က ဘယ်လို မီးစလောင်သည်ကို မည်သူမှ မပြောနိုင် ခဲ့ကြ။ ကြည်လင်ပြီး ကြယ်တွေစုံသောညမှာ မီးပွားက အလိုလို ထထွက်လာ သည့် အလား။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် ခြောက်သွေ့အိုဟောင်းနေသော သစ်များနှင့် ဆောက်ထားသည်မို့ အကောင်းဆုံးလောင်စာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအကြောင်းတစ်ခုတည်းကြောင့် ဤမျှ ကြီးမားသော အဆောက်အဦကြီးသည် အချိန်တိုအတွင်း ပြာပုံဖြစ်သွားရသည်ကို ရှင်းပြနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။ မီးတောက်တွေ က မီးဖိုထဲမှ၊ ကျောင်းခန်းမထဲမှ၊ ဂျူလီယာ၊ သားသား၊ ညီလေး၊ ကိုမောင်၊ မိုးမိုး နှင့် ဘိုဘိုတို့ စုအိပ်ကြသော အနောက်ဆောင်ထဲမှ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာသည် ကိုရှင်းပြစရာအချက်သည် မရှိခဲ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ခုလုံးမီးရှူးတန်ဆောင် ကြီးလို ဖြစ်သွားသည်မှာ ထင်းသိုလှောင်ခန်းနှင့် ရေချိုးခန်း အိမ်သာပါ မကျန် တစ်ပြိုင်နက် လောင်ကျွမ်းကြ၍သာ။

သူတို့ကို အသက်ဘေးမှ ကယ်တင်လိုက်သည်မှာ ကြက်များ၊ ခွေးများ ဖြစ်သည်။ ကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်သံတွေက မိုးမိုးကို အိပ်ယာမှ နိုးစေခဲ့သည်။

သို့မဟုတ် သူ့ နှာခေါင်းထဲ ရနေသော အနံ့များကြောင့် အသိဝင်လာတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အမုန်း၏ ရနံ့ကို သူ ချက်ချင်းရ၏။ အမုန်းက ထုတ်တန်းတွေကို လောင်ကျွမ်းနေခဲ့ပြီ။ သစ်သားကို မီးလောင်သော တဖျစ်ဖျစ်မြည်သံတွေကို သူ ကြားရသည်။

ဘာအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မိုးမိုးသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးရင်း ထထိုင်လိုက်သောအခါ တစ်ခန်းလုံး မီးခိုးတွေ မွန်နေခဲ့ပြီ။ မိုးမိုးက ဘိုဘို့ကို ကောက်ချီပြီး အပြင်ဖက် ပြေးထွက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ခန်းမထဲက မီးလောင်ပြီး ပြုတ်ကျနေသော ထုတ်တန်းကြီးတွေက သူ့လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ထားသည်။ အသက်ရှူ၍ မရ၊ မျက်စိတွေလည်း ပူစပ်လှပြီ။ မီးလောင်ပြင်ကို မျက်စိမှိတ်ကာ ဖြတ်၍နင်းလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အပူရှိန်ကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်သွား သည်။ သူ့လုံချည်ကို မီးစွဲတော့မည်။ ဘိုဘိုလေးကို မီးစွဲတော့မည်။ ပတ်လည် ဝိုင်းထားသော မီးနှင့် မီးခိုးတွေကြောင့် သူ့မှာ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ။ ထိုအခိုက်မှာ ကြမ်းပြင်က ကျွံကျသွားတော့သည်။ မိုးမိုးအတွက် ထွက်ပေါက်ရသွား သည်။ သူ ကျောင်းအောက်က သဲမြေပေါ်ကျသွားသည်။ ညာဖက်ခြေထောက်က စူးကနဲ နာသွားသည်။ ခေါင်းက ရိပ်ရိပ်ပါအောင် မူးလာသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ကျောင်း မြေ ကွက်လပ်၊ သို့သော် ထွက်မရ၊ လှုပ်ရှား၍တော့ ရသေးသည်။ သူ ဘိုဘို့ကို ချီရင်း

လေးဖက်ထောက်ထွက်သည်။ ဘောလုံးကွင်းရှိရာဖက် လှိမ့်ပစ်လိုက်ရင်း မိုးမိုးနှင့်ဘိုဘိုမှာ အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရမည့် ဘေးမှ လွတ်သွားတော့သည်။

မျှားမကြာခင် ဂျူလီယာနှင့် သားသားလည်း မီးခိုးတွေကြားက ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့လက်ထဲ သားရေအိတ် တစ်လုံးတော့ ပါလာသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းတွေဆိုးကာ အသက်ကို အငမ်းမရ ရှူနေရသည်။ သားသား လက်မောင်းမှာ လက်သီးဆုပ်အရွယ်မျှ မီးလောင်နာကြီး နှစ်ခု ထင်နေသည်။ သားသားက ဘေးဘီကို ကြည့်ရင်း-

"ညီလေးနဲ့ ကိုမောင် ဘယ်မလဲ"

ဟုမေးလိုက်သည်။

"ဦးတို့နဲ့ အတူရှိနေတာ မဟုတ်ဘူးလား"

မိုးမိုးက မေးလိုက်သည်။

ဂျူလီယာက သူတို့ကို တွေ့နိုးနိုးဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်နေပြီး-

"ညီလေးရေ၊ ကိုမောင်ရေ နင်တို့ ဘယ်မှာလဲ"

ဟု တစာစာအော်ခေါ်နေသည်။

သားသားက အထဲပြေးဝင်မည့်ဟန် ပြင်သည်။ သို့သော် မီးက အဟုန်ကြီးလွန်းလှပြီ၊ ကျောင်းခန်းမကား လုံးဝ ပြိုကျသွားခဲ့ပြီ။ သူ ကျောင်းဝင်းကို ပတ်လည် လှည့်ပြေးရင်း ညီလေးရေ၊ ကိုမောင်ရေဟု အော်ခေါ်ရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။

"ညီလေးရေ၊ ကိုမောင်ရေ အသံလေး ဘာလေး ပေးကြပါဦးကွာ"

သုံးဆယ့်ခြောက်

ဘကြီးက ငြိမ်နေသည်။ နေတောင် အတော်စောင်းသွားခဲ့ပြီ။ လေညှင်းကလေး တွေ တိုက်လာသည်။ လေက အေးစပြုပြီ။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အေးလာပြီး ကြက်သီးကလေးတွေ ထလာသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော် သစ်သား မီးလောင်နံ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ခါးခါးသည်းသည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည် ဆိုခြင်းကို သေချာစွာ သိခဲ့ပါပြီ။ မီးတောက်မြင်တိုင်း ရင်ထဲက မကောင်း၊ စိတ် မသက်မသာ ဖြစ်ရ သည်ကိုလည်း နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။

ညီလေးတို့၊ ကိုမောင်တို့ အကြောင်းကို မေးလည်း မေးချင်သည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားလုံးတွေ သေချာရွေးချယ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ညီလေးနဲ့ကိုမောင်က သူတို့ကိုယ် သူတို့ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ကြသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်သွားခဲ့လဲဟင်”

“ဘယ်သူမှသေချာမသိခဲ့ပါဘူးသားရယ်၊ ထုတ်တန်း ပြုတ်ကျသလား၊ မီးခိုးမွန်ပြီးပဲလား၊ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ဖက်ပြီး မီးသွေးတုံးဖြစ်နေရှာတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို မင်း မိဘတွေ ရှာတွေ့ခဲ့ကြတယ်”

ညီလေးကိုရော၊ ကိုမောင့်ကိုပါ ကျွန်တော် လုံးဝ မမှတ်မိ။ သို့သော် ဘကြီးစကားအဆုံးမှာ မျက်ရည်တွေ စို့လာသဖြင့် အင်္ကျီလက်ဖျားနှင့် သုတ် လိုက်ရသည်။ ဘကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်သည်။ သူလည်း မျက်ရည်ကျ နေသည်။

“ဘိုဘို.. မင်း.. မင်း သိတဲ့အတိုင်း.....”

ဘကြီး စကား မဆက်နိုင်ရှာ။ သူ့အသံတွေ အက်ကွဲ တုန်ရီနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဘကြီးနားသို့ အတင်းတိုးကပ်မိသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း တိုင်း၊ ထိတ်လန့်တိုင်း လုပ်လေ့ရှိသလို သူ့နားမှာ ခွေပြီး နေချင်သည်။ ဘကြီး၏ ရနံ့၊ ဘကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အနွေးဓာတ်တို့က ကျွန်တော်ကို လုံခြုံစိတ်ချစေသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ယှဉ်လျက်သား ထိုင်ကာ ကျွန်တော့်ပုခုံးပေါ် ဘကြီးက ခေါင်းမှီထားပြီး ကျွန်တော်က ဘကြီးကို ဖက်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ တော့ ဘာမှမရှိသော

တောင်ကြား ရှိနေသည်။ မျက်စိတဆုံး တည်နေသော တောင်တန်းတွေ ရှိနေသည်။ ငှက်သံ၊ ပုရစ်သံ၊ သစ်ပင်လေတိုးသံမှ တစ်ပါး တခြား ဘာသံမှမကြား၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်း နေသာ ထိုင်သာ ရှိလာသည်။ ခုချိန်မှာ ဘကြီးမှတစ်ပါး တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ချင်၊ မမြင်ချင်။ ကျွန်တော် ထပ်မေးသည်။

"မီးသတ်သမားတွေ လာကြလား"

"မလာဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ"

"မပြောတတ်ပါဘူး သားရယ်၊ လူတွေ အကူအညီလိုချိန်မှာ ဘာကြောင့် များ ကူညီဖို့ ငြင်းဆန်ကြသူတွေ ရှိနေကြတာလဲ ဆိုတာကို ဘကြီး အဖြေ သိချင် ပါရဲ့ "

"အဲဒီနောက် ဘာဆက်ဖြစ်လဲဟင်"

"အဲဒီနေ့ပဲ သားတို့အားလုံး ဘကြီးဆီ လာခဲ့ကြတယ်။ သီပေါက အာလူးတောင်သူ တစ်ယောက်က မင်း မိဘတွေကို ငွေကြေး ကူညီလိုက်တယ်၊ သူတို့ ကလောထိ ရထားလက်မှတ်တွေ ဝယ်လို့ ရသွားတယ်။ မင်းတို့အားလုံးဘကြီး အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ အားလုံးပေါင်းမှ သားရေအိတ်ကလေး တစ်လုံးနဲ့ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ လန့်ဖြန့်သွားခဲ့တယ်။ မင်းအမေ အင်္ကျီ လုံချည် တွေဟာ မည်းသည်းလို့၊ မိုးမိုးကလည်း မျက်နှာမှာ မီးခိုးမည်းတွေနဲ့၊ မင်းက မင်းအဖေ လက်ထဲမှာ မွေးကာစ မျောက်ကလေးလို ဖြစ်နေတယ်။ သားတို့မျက်လုံး တွေက တစ်ဆင့် ဘကြီးလေ လောင်မီးကျသွားတဲ့ ကျောင်းကြီးကို မြင်နေရ တယ်၊ အဲဒီ ခရီးအကြောင်း သား မှတ်မိလား"

"ဟင့်အင်း"

ကျွန်တော် သိချင်လည်း သိနေလိမ့်မည်။ သို့သော် ပြန်မစဉ်းစားချင် သော ခရီးစဉ်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

အားလုံး အိပ်မောကျနေသော ညသန်းခေါင်မှာ အိမ်တစ်လုံးသည် အလိုလို မီးထတောက်စရာ အကြောင်း ရှိလို့လား။

"သားတော့ တစ်ယောက်ယောက် ရှို့တယ် ထင်တာပဲ"

ဘကြီးက ပုခုံးသာ တွန့်ပြသည်။

"မီးဆိုတာ အလိုလို မလောင်ဘူး မဟုတ်လား"

“အကြောင်းမရှိဘဲ ဖြစ်တဲ့ အကျိုးရယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ သားရယ်”

“ဒါဆို ဘကြီးရော ရှို့မီးလို့ ထင်လား”

“အများဆုံး ဖြစ်နိုင်တာကတော့ အဲဒါပဲပေါ့”

“ဘယ်သူက တရားခံလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ စွဲချက်မတင်ခဲ့ဘူးကွယ်”

“ဘကြီးရယ်၊ သားကို သေချာပြောစမ်းပါ၊ သီပေါမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စမျိုးဟာ ကလောမှာရော ဖြစ်နိုင်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း... ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

“ဘကြီး သေချာလို့လား”

စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သို့သော် သူ့အဖြေကို စိတ်ချလက်ချယုံရပါ့မလား။

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“ဘာလို့... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

ဘကြီးက အဖြေကို ရှာဖို့ ကြိုးစားနေရသည်။

ကျွန်တော်က အဖြေကို စောင့်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျောင်းက ကျောင်းသားအများစုဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခရစ်ယာန်လည်း ရှိ၊ ဟိန္ဒူ၊ မွတ်စလင်လည်း ရှိ၊ ဂေါ်ရခါးတွေတောင် ရှိသေး။ ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်ဖူး ပေမယ့် ဘာသာတရားနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ တစ်ခါမှ စကားများ ငြင်းခုံခဲ့ဖူးသည် ဟု မမှတ်မိ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့က ကလေးတွေကိုး။ လူကြီးတွေကတော့ ကွဲ ပြားခြားနားချင် ခြားနားလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်နီးနားချင်းတွေအကြောင်း ဆက်တွေးနေမိသည်။ အမြဲ နှုတ်ဆက်တတ်သော၊ အမြဲ နှစ်လိုဖွယ် ခင်မင်ဖွယ် ဖြစ်သော၊ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်သည့်အခါတိုင်း ဆန်တွေ၊ ရေတွေ၊ ကြက်ဥတွေ ပေးတတ်သော အိမ်နီး နားချင်းတို့သည် ရုတ်တရက် ကျွန်တော်တို့ကို အမုန်းကြီး မုန်းရင်း ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို မီးနှင့်တိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထဲမှာတောင် စဉ်းစား၍ မရနိုင်။ ညီလေးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အရင်က

အမြဲ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော အိမ်နီးနားချင်းတို့သည် အမုန်းကမ္ဘာ မကြေချိန်မှာတော့ သူ့အဖေနှင့် သူ့ညီမလေးကို အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်ရန် ဆုံးဖြတ် ခဲ့ကြလေရော့သလား။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီမှာ ဒါမျိုး မဖြစ်နိုင်လို့ပဲ”

ဘကြီးစကားက ကျွန်တော် အတွေးမျှင်တန်းကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။

“ဘကြီး ဒီမြို့မှာနေတာ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်နီးပါး ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဘကြီး သိသလောက် ဒီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ မွတ်စလင် ဒါမှမဟုတ် ခရစ်ယာန်တွေအကြား ဘာသာရေးအဓိကရုဏ်း ဆိုတာ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဲသလို ရှိခဲ့တယ် လို့လည်း မမှတ်မိဘူး၊ ကလောက တမူထူးတာကိုး”

“ဘယ်လို တမူထူးတာလဲ ဘကြီး”

“တခြားနေရာတွေနဲ့ ကွဲပြားခြားနားတာကို ပြောတာပါ”

“ဘကြီးရယ် ဒါက ဘယ်လိုအဖြေကြီးလဲ”

ဘကြီးက နာကျင်မှုကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေသလို မျက်နှာထား ဖြစ်လာပြီး သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ချသည်။ သူ ဗိုက်နာလျှင် သို့မဟုတ် လေလည်ချင်လျှင် ဖြစ်တတ်သော မျက်နှာမျိုး။ သူက အဝေးကို ငေးနေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို သူ့နား ဆွဲရင်း-

“နားထောင်စမ်း ဘိုဘို”

သူ့အသံက တိုးလှသည်။

“ဒါမျိုးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်နေရာမဆို ဖြစ်တတ်တယ်၊ တိုင်းပြည် မရွေး၊ မြို့မရွေး၊ ရွာမရွေးဘူးကွ၊ ကဲ... ဒါဆို ပိုကောင်းသလား အဖြေက”

ကျွန်တော် သူ့နားမှ အလန့်တကြား ဆုတ်ခွာမိသည်။

“ဟင့်အင်း... အဲဒါက ပိုကောင်းတဲ့အဖြေ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ တကယ်လို့ ဘကြီးတို့ဟာ သူတစ်ပါးကို လူသားရယ်လို့ မမြင်နိုင်ရင် ဒါမျိုးဟာ နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လူသားလို့ မမြင်ဘဲ ဒါက ညို၊ ဒါက ငမည်း၊ ဒါက ငဖြူ၊ သူက မွတ်စလင်၊ သူက ခရစ်ယာန်၊ သူက ဗုဒ္ဓဘာသာရယ်လို့ ခွဲခြားမြင်နေပြီ ဆိုတာနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ လမ်းကြောင်းကို ဦးတည် နေပြီသာ မှတ်။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး မကြုံစေဖို့ တိုင်းပြည်တိုင်း၊ မြို့တိုင်း၊ ရွာတိုင်းမှာ

ဘကြီးတို့ကို ကာကွယ်ထားတဲ့ စွမ်းအားဟာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီ တစ်ခုတည်း အပေါ်သာ ဘကြီးတို့ယုံကြည် ကိုးစားလို့ရတယ်။ ဒါကို မင်း ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားပါဘူးလို့ ဘကြီးကို ကတိပေးစမ်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘကြီး ခုလောက် အလေးအနက် ပြောတာမျိုး ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံးမှာ မကြုံဖူးခဲ့။

“ဘယ်တစ်ခုလဲ ဘကြီး”

“မေတ္တာတရား၊ ပြီးတော့ အဲဒီ မေတ္တာတရား နောက်ကို လိုက်ဝံ့တဲ့ သတ္တိပဲကွဲ့”

ဘကြီး ဘာဆက်ပြောဦးမလဲ ကျွန်တော် စောင့်နေသည်။ သို့သော် ဆက်ပြောရမည့်အစား ဘကြီးက ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့စကားတွေကို ပေယျာလကန် ပြုပစ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်သည့်အလား။

သို့သော်လည်း သူပြောနေသည့် မေတ္တာတရားက ဘယ်လို မေတ္တာ မျိုးလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် နားမလည်။ မေးချင်သည်။ ဘကြီးနှင့် တူ ကြားက မေတ္တာလား၊ အဖေ၊ အမေနှင့် သားသမီးကြားက မေတ္တာလား၊ မောင်နှမကြားက မေတ္တာလား၊ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမကြားက မေတ္တာလား၊ ကျွန်တော် မသိနိုင် သော အခြားမေတ္တာမျိုးလား။

ဘကြီးက ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဖတ်လိုက်နိုင်ဘိသကဲ့သို့ သူက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ဘကြီး ဆိုလိုတဲ့ မေတ္တာက နာမည်တို့ကန့်သတ်မှုတို့၊အလျားအနံတို့၊ အသွားအပြန်တို့ မရှိဘူးကွယ်၊ အဲဒီ မေတ္တာတရားဟာ ဘကြီးတို့ကို ကြီးမြတ်စေ တယ်၊ တင့်တယ်လှပစေတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အတွက် ထက် သူတစ်ပါးအတွက် ပိုပြီး ဦးစားပေးတဲ့ စိတ်ထားကို ဖြစ်ပေါ်စေလို့ပဲ။ မေတ္တာတရားဟာ ဘကြီးတို့ကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် ပိုပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် စေပြီး အဆုံးအစရယ်လို့ မရှိဘူး၊ မည်းမည်းမှောင်နေတဲ့ နှလုံးသားကို ထွန်းညှိ ပေးမယ့် အလင်းရောင်ပေါ့”

ဘကြီးက မတ်တပ်ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကြာတောင့် ကြာရှည် ထိုင်နေခဲ့မှုကြောင့် သူ့ကြွက်သားတွေအားပျော့နေဟန်တူသည်။ သစ်ကိုင်းလေး ကို အားပြုပြီး ထရပ်ပါသော်လည်း မထနိုင်ဘဲ လိပ်တစ်ကောင် ပက်လက်လှန်

ထားသလို ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေရှာသည်။ ကျွန်တော် ခုန်ထရင်း လက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆွဲထူရသည်။

“အေး… သားရေ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်”

ကျွန်တော် လက်မောင်းကို မှီခိုရင်း ဘကြီးက ပြောသည်။ ထိုမျှလောက် လေးကိုပင် သူ အသက်ရှူ မှားမတတ် မောနေသည်။ မသက်မသာပင်။

အပြန်ခရီးကား အတော်ခက်ခဲသည်။ ကျွန်တော် ပစ္စည်းအားလုံးကို သိမ်းလိုက်သည်။ ဘကြီးက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲရင်း ပြန်ဖို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ များသောအားဖြင့် အဆင်းလမ်းချည်းဖြစ်သော်လည်း သူ့အဖို့ အတက်လမ်း ထက်ပင် ပို၍ ခက်နေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ နားရသည်။ တစ်ခါ တလေ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုဘဲ လမ်းဘေးမှာ ဒီတိုင်းရပ်၍ နားရသည်။ ကျွန်တော် တို့နှင့် အတူလိုက်ပါလာသော အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေက တူဝရီးနှစ်ယောက်လုံး၏ ခြေထောက်ကို အတောင်ပံ တပ်မပေးဘဲ နှလုံးသားမှာ ခဲဆွဲပေးခဲ့ကြသည်။ ဘကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မှာပင် ထိုခံစားချက်တွေကို ခွာချပစ်ဖို့ ခက်ခဲလှသည်ပင်။

ကျွန်တော် တစ်ချိန်တည်းမှာ နှစ်နေရာ ရောက်နေသလို ခံစားရသည်။ တစ်ကိုယ်က ဘကြီးဘနှင့် လက်ချင်းချိတ်၍ ကလောသို့ အပြန်လမ်းမှာ ရောက် နေချိန်ဝယ် နောက်တစ်ကိုယ်ကတော့ မိုးမိုးက ပွေ့ထားခြင်း ခံနေရသည်။ မိုးမိုး၏ ပြင်းလှသော အသက်ရှူသံကို ကြားနေရသည်။ မျက်လုံးထဲ မီးခိုးရိုက်၍ ဖွင့်လို့တောင် မရ၊ မေမေ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဖေဖေ မျက်ရည်တွေနှင့် တုန်ယင်နေသည့် သူ့အသံ။

ညီလေးရေ၊ ကိုမောင်ရေ၊ မင်းတို့ ဘယ်မှာလဲကွာ။

ပြန်ထူးကြပါဦးကွာ။

မဆုံးနိုင်သော တွဲပေါင်းများစွာနှင့် ရထားကြီး။

ကျွန်တော် သိထားသည့် အတိတ်မှတ်ဉာဏ် ဘာနှင့်မှ မတူသော ထိုကိစ္စ။

လာလိမ့်ဦးမည်၊ နောက်ထပ် လာလိမ့်ဦးမည်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မှောင်စပျိုးပြီ။

မီးအမြန်ဖို၊ ရေနွေးအိုးတည်၊ ထမင်းချက်သည်။ ဘကြီးက ဆိုဖာပေါ် ခွေနေရင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကောင်းလာပုံ ပေါ်သည်။

“ဘိုဘို ဒီနား လာခဲ့ဦး”

သူ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

"လက်ဖက်ရည်လေး လုပ်မလို့လေ ဘကြီး"

"ထားလိုက်ပါ၊ လက်ဖက်ရည်က စောင့်နိုင်ပါတယ် ငါ့သားရယ်"

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲသွားကာ ဘကြီးဘေးမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ ဘကြီး၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ အဆင်ပြေရဲ့လား"

ကျွန်တော် အမှန်ပင် စိုးရိမ်မိသည်။

ကျွန်တော့်ကို ကိုင်လိုက်သော ဘကြီးလက်တွေက အေးစက်လို့နေသည်။

"သားလေး ဘိုဘို၊ ဘကြီးတို့အားလုံးမှာ အမာရွတ်ကိုယ်စီ ရှိကြတယ် ကွဲ့၊ တချို့အမာရွတ်တွေက မြင်နိုင်ပြီး တချို့က မမြင်နိုင်တာပဲ ကွာတာ"

ကျွန်တော့်မှာလည်း မြင်ဖို့ ခဲယဉ်းသော အနာဟောင်းတစ်ခု ရှိကို ရှိရမည်ဟု ကျွန်တော် ကာလရှည်ကြာ တွေးခဲ့ဖူးသည်။ ခုတော့ မမြင်ရသော အနာဆိုတာ သည်းခံဖို့ပိုခက်လှသည်ဟု ကျွန်တော် တွေးနေမိပြီ။ သို့သော်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ဘယ်သူ့မှာ ဘယ်လိုအနာမျိုး ရရမည်ဟု ရွေးချယ်ခွင့်မှ မရှိဘဲ။

လုံးဝမှောင်သွားခဲ့ပြီ။ မီးထွန်းမည်လုပ်တော့ ဘကြီးက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးပင် မထွန်းနှင့်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့ အတူယှဉ်တွဲ၍ ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်တော် သူ့အရိပ်ကိုသာ မြင်ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ သူ့မှာ ပြောချင်စရာ စကား၊ ပြောပြစရာ ဇာတ်လမ်း ကျန်နေသေးမှန်း ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ကျွန်တော် ကာလရှည်ကြာ စောင့်ဆိုင်းနေမိသည့် အချိန်များလား။

"ဘကြီး ကျွန်တော့်ပါးက အမာရွတ်ကြီးက ဘယ်လို ရခဲ့တာလဲ"

ခုဘကြီးလေသံက တိုးသထက် တိုး၍ လာသည်။ သူ့စကားကို ကြားရ ကျွန်တော် ရှေ့သို့ ကုန်း၍ နားထောင်နေရပြီ။

"သား အမာရွတ်က သားအမေဆီကနေ ရခဲ့တာ"

သိနေသည်။ ကျွန်တော် သိနေခဲ့သည်။ ဒါ အမေ့အမွေပဲ ဆိုတာ အမြဲလိုလို ကျွန်တော် သိနေခဲ့သည်။

"အမေ့ အမာရွတ်က ကျွန်တော်ထက် ကြီးသလား ဘကြီး"

“မင်းအမေမှာ ဘာအမာရွတ်မှ မရှိဘူးကွဲ့”

ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်။

“ခုနကပဲ ဘကြီးပြောတာ အမွေဆီက ရခဲ့တာဆို...”

“အမာရွတ်ဆိုတာ အမွေဆက်ခံရတာမျိုး မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မျိုးဆက်တစ်ဆက်ကနေ နောက်တစ်ဆက်ကို လက်ဆင့်ကမ်း ပေးရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊

“သား ပါးကို အဲသလိုမျိုး ဖြစ်လာအောင် သူ လုပ်ခဲ့တာကို ပြောတာ”

ဘကြီးစကားလုံးတွေက အမှောင်ထုထဲ ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူ လုပ်ခဲ့တာ။

သူ လုပ် ခဲ့ တာ တဲ့ လား။

“ဘယ်လို လုပ်ခဲ့တာလဲ”

ကျွန်တော် မေးလိုက်သည့် အသံကလည်း လေသံလေးမျှသာ။

“ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်ကြဘူး”

သူက ပြန်ပြော၏။ သူ အမှန်ကို ပြောနေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိအောင်သည်။ကျွန်တော် သူမျက်လုံးကို ကြည့်စရာ မလို၊ သူ့အသံ နားထောင်တာနဲ့တင် သိသည်။ သူပြောသမျှ အားလုံး အမှန်မဟုတ်ကြောင်းပေါ့။ သူ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ခွင့် ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်တော် ခုထက် ပိုပြောနိုင်မည်။ ခုတော့ အမှောင်ထဲ ထိုင်နေရ၍ ကြည့်ခွင့် မသာ။ မေးခွင့်သာ သာ၏။

“အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဘကြီး”

“ဆိုလိုတာကတော့ အဲဒီကိစ္စမှာ ဘကြီးရော၊ မင်းအဖေပါ အပြစ် မကင်းခဲ့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့”

သူစကားကိုအလွန်အင်မတန် သတိထားပြီး ပြောနေတာ သေချာသည်။

“ဖြစ်ခဲ့တာကို သေချာပြောပြပါ ဘကြီးရာ”

ဘကြီးက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“လုပ်ပါ ဘကြီးရာ”

“အဲဒီတုန်းက သားက ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လောက် ငယ်လို့လဲ”

“မင်း ငါးနှစ်ပြည့်ခါစ ရှိသေးတယ်”

“ဖြစ်ခဲ့သမျှက ကလောမှာပဲ၊ ဒီအိမ်မှာပဲ၊ ဟောဟို မီးဖိုခန်းထဲက စားပွဲမှာပေါ့။ သားက အင်မတန်ထက်တဲ့ ဓားတချောင်းနဲ့ ကစားနေတယ်။ မင်း အဖေ က အိမ်ပြင်မှာ။ ဘကြီးက မင်း အမေ၊ မိုးမိုးတို့နဲ့အတူ ဟင်းချက်နေတယ်၊ တကယ်တော့ သားက ဟင်းချက်တာကို ကူနေတာ နေမှာပါ၊ ကလေးဆိုတော့ ဘာသိမှာလဲကွယ်”

ဘကြီးနှုတ်မှ စကားတို့သည် အင်မတန် ခက်ခဲစွာထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် စောင့်နေရသည်။

“ပြောပါ ဘကြီးရယ်... ပြောစမ်းပါ”

“အင်း... သားတို့ ဘယ်သူမှ အခြေအနေ မကောင်းကြဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက မီးလောင်၊ ကလေးတွေက စွန့်ခွာ၊ သီပေါကနေ အတင်း ထွက်ပြေးလာရ၊ အကုန်လုံးက အဆိုးချည်း ဖြစ်နေတဲ့အချိန်”

“မိုးမိုးဟာ စကားမပြောတော့ဘူး၊ တစ်လုံးတောင် မပြောဘူး”

“သားလည်း လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့တယ်။ ကျောင်း မီးမလောင်ခင်က အင်မတန် မျက်နှာချိုပြီး မြူလိုက်ရင် တခစ်ခစ် ရယ်ပြတတ်တဲ့ သဘောကောင်း မနောကောင်း ကလေးလေးဟာ ခု ဂျစ်တိုက်တတ်တဲ့ ကလေးဆိုးလေး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်ထိ တစ်အိမ်လုံး၊ တစ်ခြံလုံး ရစရာမရှိအောင် လုပ်တတ်တယ်။ သတိပေးနေတဲ့ကြားကပဲ ဝရန်တာ လက်တန်းပေါ် ကုတ်တက်လိုတက်၊ ကြက်တွေကို လိုက်ချင် လိုက်နေတတ်တယ်၊ အဲသလို မရပ်မနားပြေးနေမှ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို မေ့ထားနိုင်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ။ မင်းအဖေ ချီထားမှ၊ ပေါင်ပေါ် တင်ထားမှပဲ မင်းဟာ ငြိမ်တယ်၊ မင်းအဖေတောင် အမြဲ ငြိမ်အောင်တော့ မထိန်းနိုင်ပါဘူး၊ သူ့မှာလည်း သူ့ပြဿနာနဲ့ သူ ရှိနေတာကိုး”

“သူ့အိမ်နဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ သားသား အဖို့တွင်းဆုံးကျသွားခဲ့သလိုပဲ။ သူ မင်းကို ဂရုစိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အမြဲတမ်းတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်ရှာခဲ့ဘူး။ အရင်တုန်းက အင်မတန် ထွားကြိုင်းသန်မာတဲ့ မင်းအဖေဟာ ညတွင်းချင်း ယူပစ်သလို ကျသွားခဲ့တယ်။ ပါးချောင် နားချောင်နဲ့ မျက်တွင်းတွေလည်း ကျလို့ပေါ့၊ သူ ဆိုဖာပေါ်၊ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်ရင်း အဝေးကို ငေးနေတတ်တယ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကတစ်စုံတစ်ရာဟာ ပြင်မရလောက်အောင် ပျက်စီးသွားခဲ့သလိုမျိုးပေါ့”

"မင်းအမေလည်း မထူးပါဘူး၊ ဂျူလီယာဟာ ခဏခဏ ငိုတယ်။ ညီလေးနဲ့ ကိုမောင်ကို မကယ်ခဲ့နိုင်လို့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တွေ တင်၊ ညညဆို အိပ်မပျော်၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်၊ ဂယောင်ချောက်ခြားနဲ့ လန့်နိုး၊ ထစ်ခနဲဆို တုန်နေအောင် ကြောက်.. ကြောက်နေရှာတယ်။ ရဲတွေ ရောက်လာပြီး သူနဲ့ သားသားကို လာဖမ်းမှာကို အချိန်ပြည့် စိုးရိမ်နေတယ်။ ပိုပြီး စိုးရိမ်တာကတော့ တစ်ယောက်ယောက်က အိမ်ကို လာပြီး မီးတင်ရှို့မှာကိုပေါ့၊ ညဆို ဝုန်းခနဲ ထ၊ အိမ်ကို ပတ်ပတ်လည် စစ်ဆေး၊ စိတ်ချရရဲ့လားလို့ ပတ္တယောင် လှည့်သလိုမျိုး လုပ်၊ စိတ်ကလည်း အင်မတန် တိုလွယ်လာတယ်၊ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲ ပြောရင်း မင်းအဖေနဲ့ ရန်ထဖြစ်တာလဲ အသင်္ချေ အနန္တ၊ သူ ကလောမှာ နေချင် တယ်၊ အိမ်တစ်လုံး ဝယ်ချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ရန်ကုန်မှာ အခြေချမယ်ပေါ့၊ နယူးယောက်ကို ပြန်ပြောင်းပြီး အခြေချဖို့လည်း သူစဉ်းစားတယ်။ မင်းအဖေ ကတော့ မင်းအမေ ပြောသမျှ ဟိုဖက်နားကဝင် ဒီဖက်နားက ထွက်ပုံပါပဲ၊ တစ်လ၊ နှစ်လလောက်နေရင် သီပေါ ပြန်သွားဖို့ပဲ စိတ်အားသန်နေတယ်၊ မင်းအမေ အတွက်ကတော့ သီပေါဆိုတာ စကားထဲ ထည့်ပြောဖို့ မလိုတဲ့ အရပ် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ"

ဘကြီးက အသက်ပြင်းပြင်းကြီး တစ်ချက်ရှူလိုက်တယ်။

"အဲဒီအချိန်မှာ ဘကြီးတို့က မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်၊ သားကို မင်းအမေက ဓားကို ချက်ချင်းချထားလိုက်ဖို့ ပြောပေမယ့် သားက နားမထောင်ခဲ့ဘူး"

သူ နားလိုက်ပြန်သည်။ ကျွန်တော် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိသည်။ တစ်အိမ်လုံး ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ပိုးကောင်လေးတွေ၊ ယင်ကောင်လေးတွေ၊ ကြွက်တွေ၊ ဝက်တွေပင် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ ဆိုတာ စောင့်ဆိုင်းပြီး နားစွင့်နေကြသလိုမျိုး။

"သားအမေဟာ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြောတယ်၊ သားကတော့ ဂရု မစိုက်ဘူး၊ သူ သားကို အော်ထည့်လိုက်တယ်။ ဂျူလီယာ့အသံ အဲသလောက် ဒေါမာန်ပါတာမျိုး ဘကြီး တစ်ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးဘူး။ သူ စိတ်လွတ်သွားသလိုပဲ။ သားက သူ့ကို မျက်လုံးကြီး ပြူးကြည့်နေတယ်၊ စကားတော့ နားမထောင်ဘူး"

"ပြီးတော့ရော"

"ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခင်မှာ သားဟာ ဓားကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာတော့ ဘကြီး မသိပါဘူး။ မင်းအမေ အော်ထည့်လိုက် လို့ ကြောက်စိတ်မွှန်ပြီး လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်တာများလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ကို စိတ်ပူစေချင်လို့လား၊ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်း မသိဘဲ လုပ်လိုက်တာလား၊ မပြောတတ်ဘူး၊ မင်းအမေဟာ မင်းနား ချက်ချင်းရောက်သွားတယ်၊ မိုးမိုးဟာ

ကျောက်ရုပ်လို တင်းတောင့်နေတယ်”

“မင်းအဖေဟာ အိမ်ပေါ်ကို အတင်း ပြေးတက်လာတယ်၊ သူ မီးဖိုထဲ ရောက်တဲ့ အခါမှာတော့ အားလုံးဟာ သိပ်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ သူရော ဘကြီးပါ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ မင်းအမေဟာ ဓားကို ကိုင်ပြီး မင်းနဲ့ ဝေးဝေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်”

“အဲသလိုမျိုးနဲ့ အမာရွတ် မထင်ပါဘူး ဘကြီးရာ”

“ဓားသွားက မင်းပါးကနေ ပေါက်ထွက်လာပြီး မင်းအမေက ဓားကို... ဓားကို.. ဓားသွားဖက်ကနေ ဆွဲထုတ်လိုက်တာ ဘိုဘို”

တတိယပိုင်း

တစ်

တစ်ပတ်လုံးလုံး ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ခံစား၍ မရတော့၊ ဘာဆို ဘာမှ ခံစား၍ မရ။ အမာရွတ်ရှိသော ဘယ်ဖက်ပါးတစ်ခြမ်းလုံး ထုံနေခဲ့သည်။

အမာရွတ်က ခြောက်သွေ့နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ခြံဝင်းထဲက ငှက်ပျော ရွက်တွေလို တွန့်လိမ် ခြောက်ကပ်နေသည်။

အတွင်းမှ လျှာဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ လက်သည်းဖြင့် ဆိတ်ကြည့်သည်။ ဘာမှ မထူး၊ ကျွန်တော် မည်သည့် အထိအတွေ့ကိုမှ မခံစားရ။

ကျောင်းမှာလည်း ကျွန်တော် အားတိုင်း ဘယ်ဖက်ပါးကို လက်ဖြင့် ကိုင်ကြည့်နေသည်။ ပါးရော ရှိသေးရဲ့လားပေါ့၊ အပေါက်ကြီးများ ဖြစ်သွားပြီ လားပေါ့။ အစာစား၊ ရေသောက်လျှင်လည်း ထိုပါးအပေါက်မှ ထွက်ကျကုန်မှာ စိုးရိမ်မိသည်။ စာသင်နေချိန်မှာ ကျွန်တော် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဖြစ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာကို တခြားသူငယ်ချင်းတွေလည်း သိကြသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့် ကို အနှောင့်အယှက် မပေး။

သို့သော်လည်း မကြာလိုက်ပါ။ ထိုအမာရွတ်က နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ပေးလာခဲ့သည်။ ပထမတော့ ကလိယားထိုးနေသလိုလို၊ ပူသလိုလို ခံစားချက်မျိုး စတင်ဖြစ်လာသည်။ ထိုခံစားချက်နှင့် အသားကျနေသည်ကတော့ ကြာခဲ့ပြီ။ အရင်ကလည်း မကြာခဏ ဖြစ်ဖူးသည်ပဲ။ သို့သော် အမာရွတ်က ဆိုးဆိုးရွားရွား နာလာခဲ့သည်။ နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ မနေနိုင်တော့၊ ဘကြီးကို ကျွန်တော့် ပါးစပ်ထဲ ဘာများ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်ပေးစမ်းပါဟု ပြောမိသည်။ ဘကြီး ဓာတ်မီးလေးဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ထိုးကြည့်သည်။ ပုံမှန်မဟုတ်တာ ဘာမှ မတွေ့ရတဲ့။ ပါးနှစ်ဖက်လုံး ပုံမှန်ပါပဲတဲ့။ အမာရွတ်ရှိတာက လွဲ၍ပေါ့။ ကျွန်တော့် ဝေဒနာက သွားကိုက်တာလား၊ မေးရိုးက ယောင်နေတာလားတစ်ခုခုဖြစ်မည်ဟု သူက ပြောခဲ့သည်။

မသက်သာသောအခါ ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆရာဝန်ဆီ ခေါ်သွား ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်လည်း စမ်းသပ်ပြီး ဘာမှ မတွေ့၊ သွားတွေက အင်မတန် ကျန်းမာ သန်စွမ်းသည်ဟုပင် ပြောလိုက်သေးသည်။

ထိုညမှာ စူးကနဲ စူးကနဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာခြင်းကြောင့် အိပ်ရာမှ ကျွန်တော် လန့်နိုးသည်။ ပါးက မီးကျီးခဲတွေ ငုံထားမိသလို အလွန်ပူလောင်နေ

သည်။ အသားကို ထိုးခွဲ၍ ဓားကို မေမေ ဆွဲထုတ်လိုက်သည့် အချိန်က ထိုထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုဆိုးမည် ထင်သည်။

ဘကြီးကို မနှိုးချင်တော့၊ ဘာမှလည်း မစဉ်းစားနိုင်။ ဂဏန်းတွေကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်အောင် ရေတွက်နေမိသည်။ တစ် နှစ် သုံး လေး ငါး ခြောက် ခုနှစ် … …. …. …..ငါးဆယ်…. ..တရာ.. …. နှစ်ရာ။

တစ်ထောင် ရောက်သောအခါ ဘကြီးကို နှိုးလိုက်ရတော့သည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ အနာသက်သာစေသည့် ဆေးတွေ ပေးသည်။ ကျွန်တော် သောက်သည်။ သို့သော် ဘာမှ မထူး။ တစ်စက်မှလည်း မသက်သာ။ ကျွန်တော့်ဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်ဆရာဝန်မှလည်း မရှင်းပြနိုင်။

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသည့်အခါ ဘကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို အိန္ဒိယနွယ် ဖွား ဗေဒင်ဆ^ရာ၊ ဆေးဆရာကြီးဆီ ခေါ်သွားသည်။ တစ်ခါတုန်းက ဘကြီး၏ မိခင်၊ ကျွန်တော့်ဘွားဘွား ဒေါ်မိမိ၏ ခွင်နေသော ခြေထောက်မှာ ညတွင်းချင်း ယောင်လာပြီး မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသောအခါ ထိုဆရာကြီး ကုပေး၍ သက်သာရာ ရခဲ့သည်တဲ့။

ထိုဆရာကြီးအမည်က ဦးသာခင် ဖြစ်၏။ သူက ကလောမြို့ ဟိုဖက်အခြမ်းမှာ နေထိုင်သည်။ မြို့ကို ဖြတ်၍ သူ့ဆီ သွားရသည်ကိုက တစ်နာရီခန့် ကြာသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်း လှုပ်ရှားမှုတိုင်းမှာ ပါးပြင်က နာသည်။

ထိုဆရာကြီးမှာ လက်ဆိပ်ရှိပုံ ရသည်။ သူ့ခြံဝန်းကား နှင်းဆီတွေ၊ ဒေစီတွေ၊ ခေါင်ရမ်းပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နေသည်။ ဝရန်တာမှာလည်း အဖြူနှင့်အဝါ သစ်ခွတွေ တွဲရရွဲ ကျနေသည်။ ခရစ္စမတ်ပန်းနှင့် မေမြို့ပန်းတွေက လှေကားပေါ်မှာ အိုးတွေနှင့် အစီအရီ။

ဘကြီးက လှေကားပေါ် ဦးဆောင်တက်သွားသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ကွတ်ကီးဘူးတွေ၊ အဝတ်လျှော် ဆပ်ပြာဗူးတွေ၊ ဆန်အိတ်လေးတွေ၊ အချိုရည်ဗူးတွေနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်တွေ အများအပြား။ သူ့ လူနာတွေ လာကန်တော့ထားတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဆရာကြီး ဦးသာခင်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှထဲ အရှည်ဆုံး နှာခေါင်းပိုင်ရှင် ဖြစ်တော့သည်။ ဆရာကြီးသည် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းမှာလည်း ပအိုဝ်းတွေလို ခေါင်းပေါင်းဖြူ ပေါင်းထားသည်။ ရှည်လျှားသော ဆံပင်ဖြူတွေက ခေါင်းပေါင်းအောက်မှ ထိုးထွက်နေသည်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်ဘကြီးဘထက် အသက်ကြီးမည် ထင်သည်။ အမြင်အာရုံ နှင့်

အကြားအာရုံလည်း အတော် အားနည်းနေပုံ ရသည်။ စကားပြောလျှင် သူ့နားနား ကပ်၍ ပြောကြရသည်။

ဆရာကြီးက ဘကြီးပြောသမျှ သေချာနားထောင်ပြီး ခေါင်း တညိတ် ညိတ် လုပ်နေသည်။ ခဏနေတော့ သူ့ကုသခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ နံရံများမှ တစ်ပါး ဘာဆိုဘာမှ မရှိသည့် အခန်းလွတ်ကလေးတစ်ခု။ ဆရာကြီးက ဖယောင်း တိုင် နည်းနည်း ထွန်းလိုက်သောအခါ လေထုသည် ထူးဆန်းသော မွှေးရနံ့ တစ်မျိုး သင်းလာခဲ့သည်။

ဒီ အိုမင်းလှသော ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ကူညီနိုင်မည်လား၊ မပြောတတ်။

ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော်ကို ပတ်၍ အခေါက်ပေါင်းများစွာ လျှောက် နေပြီးမှ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံး တွေထဲသို့ စိုက်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်လည်ပင်းနှင့် မေးရိုးကို ခပ်ဖွဖွ ပုတ်ပေး သည်။ သူ့လက်တွေနှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်နှင့် ဗိုက်တွေကို စမ်းသပ်သည်။ပါးစပ် ဖြဲခိုင်းသည်။ လျှာထုတ်ခိုင်းသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်လှဲကာ မျက်စိမှိတ်နေ စေသည်။

ကျွန်တော် ဘကြီးကို ကြည့်မိသည်။ ဘကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် ချီတုံချတုံနှင့် ကြမ်းပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို စောင်တစ်ထည် လွှမ်းပေးပြီး ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းထက်မှာ တင်ပလ္လင်ခွေကာ ထိုင်လိုက်သည်။ နာကျင် ကိုက်ခဲနေသော ကျွန်တော့်ပါးကို သူ့လက်ပေါ်တင်စေသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး သူ့လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ထိန်းကိုင်ထားသည်။ ကျွန်တော် စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို အထူးသဖြင့် အမာရွတ်ကို မည်သူမှ ထိတာ ကိုင်တာ မကြိုက်။

ဘယ်ဖက်ပါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ထားပြီး ကျန်လက် တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ဂုတ်တွေကို ဖြည်းညှင်းစွာ နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။ စစချင်း တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့လက်တွေက ဘကြီးလက်ထက် ပို၍ နွေးထွေး ပျော့ပြောင်းသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို အသက်မှန်မှန်ရှု၊ မျက်စိတွေ ပိတ်ထား ပြီး ဘာမှ မစဉ်းစားဖို့ ပြောသည်။ ကျွန်တော် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းက သူ့လက်ပေါ် နစ်ဝင်သွားသည်။

ဘာမှ မစဉ်းစားဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မလွယ်လှ၊ မျက်စိမှိတ်လိုက် သည်နှင့် ကျွန်တော် မမြင်လိုသော မြင်ကွင်းတွေ စိတ်အာရုံထဲ တန်းစီပေါ်လာခဲ့ သည်။ ခုတစ်လော ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း ဖြစ်သလိုမျိုးပေါ့။

"မျက်စိမှိတ်ထားပြီး ငှက်ကလေးတွေ မင်းကို ပြောပြနေတာကို နားထောင်ကွဲ့"

မျက်စိမှိတ်ထားပါသည်။

"ဘာငှက်သံမှ မကြားပါဘူး ဆရာကြီး"

"အာရုံစိုက်လေကွယ်"

ကြမ်းက ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် မြည်သံတွေ ကြားသည်။ ဘေးအိမ်က ကလေးငိုသံကို ကြားသည်။ ကြက်တွန်သံ၊ အဝေးတစ်နေရာမှ ခွေးဟောင်သံ၊ ငှက်ကလေးတွေ၏အသံကို ကြားရသော်လည်း သူတို့က ကျွန်တော်ကို ဘာစကား မှ မဆိုကြ။

"ခု ကြားပြီလား"

"ဟင့်အင်း"

"ကလေး မင်း ဘာတွေကို စိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့်များ အလိုမကျ ဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း စိတ်လေး နည်းနည်းရှည်ဖို့ လိုတယ်ကွယ်"

"ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ဆရာကြီး"

ကြောက်နေသည့်အသံ မဖြစ်အောင် ကြိုးစားမေးလိုက်သည်။

"မသိဘူးလေကွယ်"

"ဆရာကြီးက ဆေးဆရာကြီးပဲကို"

"ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ အဖြေရှိတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ကလေးရဲ့"

"ကျွန်တော်တဲ့လား"

"တခြား ဘယ်သူများ ရှိရဦးမှာလဲကွယ်"

သူ မှားနေတာ သေချာပါသည်။

အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခု ရောက် တော့ ကျွန်တော် တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ကာ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်သည်။ သံစဉ်တစ်ခုကို ညည်းနေသည်။ ပထမတော့ ခပ်တိုးတိုး။ ဆရာကြီး၏ အသံက တခြားအခန်းမှ လာသကဲ့သို့၊ တဖြည်းဖြည်း အသံက နီးလာတော့ ကျွန်တော့်

မေမေအကြောင်း အဆက်မပြတ် စဉ်းစားမိနေတာတွေ ရပ်သွားတော့သည်။

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖြည်းဖြည်းဆွဲယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းကို သူ့ပေါင်ပေါ် တင်လိုက်ပြီး သူ့လက်တွေကို ကျွန်တော့်ဗိုက်ပေါ် တင် သည်။ လက်တွေ၏ နွေးထွေးမှုက ကျွန်တော့်ကို သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်စေလှသောကြောင့် လက်တွေ ပြန်လွှတ်လိုက်မှာကိုပင် ကြောက်မိသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ အလွန်ထူးဆန်းသော ကိစ္စတစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့ သည်။ ကျွန်တော် ငိုချလိုက်ခြင်းပင်။ ပုံမှန်ငိုသည့် ငိုခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ ကျွန်တော် ရှိုက်လည်း မရှိုက်၊ ဆို့လည်း မဆို့၊ သို့သော် ပါးပြင်ပေါ်မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင် စီးကြလာသည်။ ဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားရမည့်အစား ကျွန်တော် နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းစ ပြုလာခြင်းကို ခံစားမိနေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ပြန်နိုးလာတော့ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိ၊ ဘယ်သူက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုကိုင်ထားပါလိမ့်၊ ဘယ်သူက သံစဉ်တစ်ခုကို ညည်းနေပါလိမ့်။ ကျွန်တော့် ပါးကို စမ်းမိသည်။ နာကျင်ခြင်းသည် လုံးဝ မရှိလေတော့။

ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်သောအခါ ဆရာကြီးက ဘကြီးဘကို နားလေး သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား တူကလေးဟာ ခုတော့ ကောင်းနေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံမယ် ဆိုတာတော့ မပြောနိုင်ဘူး”

ဆရာကြီးက ခေါင်းကလေးကုတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။ “သူ ကျုပ်ဆီ အချိန်မရွေး လာနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဒီထက်ပိုပြီး သူ့ကို ကောင်းအောင် မလုပ်ပေးနိုင်မှာတော့ စိုးမိပါတယ်”

နှစ်

ဆရာကြီးဦးသာခင်၏ စကား မှန်လှသည်။ ဘယ်ဖက်ပါးပြင်မှ နာကျင်မှုက ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ ပြန်လည် ဖြစ်တည်လာခဲ့သည်။ ကံကောင်းသည် ကတော့ အရင်တစ်ခါလောက် ဆိုးဝါး ပြင်းထန်ခြင်း မရှိ။ မခံမရပ်နိုင်လောက် အောင် မဟုတ်သဖြင့် ဘကြီးကို ပြောမနေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည်။

သို့သော် ကျွန်တော် ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မစားနိုင်။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန် တိုင်း ပင်ပန်းနေပြီး ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်နေသည်။ ပိုး တောင်မာကောင်လေး တစ်ကောင် သေနေသည်ကို မြင်ရတာနှင့်ပင် ရင်ထဲက ဆို့မတတ် ဝမ်းနည်းလာ သည်။ ညညဆို အိပ်၍ မပျော်၊ မနက်ဆိုလျှင် ပင်ပန်းလွန်းသောကြောင့် ဘာမှ မလုပ်ချင်။ အိပ်ရာထဲမှာပင် တစ်နေကုန် ခွေနေချင်မိသည်။ သို့သော် ထိုသို့ ဆိုလျှင် ဘကြီးက ကျွန်တော့်ထက် ပို၍ စိတ်ပူပင်သောက ရောက်ရှာမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်ကာ အိပ်ရာထ၊ ကြက်ဥကြော်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ယူရင်း နေ့လယ်စာဗူးကို ပြင်ဆင်ကာ ကျောင်းသို့ သွားရ သည်။ အိမ်မှ ထွက်သည်နှင့် ကျွန်တော် ခွင့်စာရေး၊ သူငယ်ချင်း သူရိယနှင့် ထည့် ပေးလိုက်ပြီး ကိုအေးမင်းဆီသို့ သုတ်ခြေတင်သည်။ ဒီအချိန်က ပွင့်လင်းရာသီမို့ ခရီးသွားတွေ ကျနေသည်။ ကိုအေးမင်းသည် ရုံးမှာရှိသည် ဟူ၍ မရှိ။ ထို့ ကြောင့် သူ့ရုံးမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း၊ ပြဿနာမရှိ၊ ပိုကောင်း၏။ ကျွန်တော် ဘာမေးခွန်းမှလည်း မဖြေချင်၊ ဘာမှလည်း မလုပ်ချင်၊ ဘောလုံးပွဲလည်း ကြည့်ချင် စိတ် မရှိ၊ ဗွီဒီယိုဂိမ်းလည်း ဆော့ချင်စိတ် မရှိ။ သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ယင်ကောင် တွေ၊ ပိုးဟပ်တွေ ဒါမှမဟုတ်လည်း နံရံကြီးကို ထိုင်ငေးနေမိသည်။

နာရီပေါင်းများစွာ၊

ရက်ပေါင်းများစွာ၊

ထိုအချိန်အတွင်း ကျွန်တော့်အာရုံက စကားလုံး တစ်လုံးပေါ်မှာသာ တည်နေသည်။

သူ လုပ်ခဲ့တာ။

သူ လုပ် ခဲ့ တာ။

အမာရွတ်ဟာ မျိုးရိုး မလိုက်ဘူး၊ မျိုးဆက် တစ်ဆက်ကနေ တစ်ဆက် ကို လက်ဆင့်ကမ်း ပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဟု ဘကြီး ပြောခဲ့သည်။

အဖေ့ညာဖက်လက်မှာ လက်ချောင်းတစ်ချောင်း မရှိမှန်း ကျွန်တော် သတိရမိသည်။ သူ မတော်တဆ ဆုံးရှုံးခဲ့တာလား၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အဲသလိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာလား။ အရင်က ထိုဖြစ်နိုင်ချေကို တစ်ခါဖူးမှ မတွေးမိခဲ့။

မချိုချိုကရော ဘယ်လိုလဲ။ သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က တခြားတစ်ဖက် ထက် တိုဝင်နေသည်။ သူငယ်ငယ်တုန်းက ရွာမှာ ကစားနေတုန်း နွားလှည်း ကြိတ်မိတာဟု ဆိုသည်။ ဒါ မတော်တဆလား တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အဲသလိုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာလား။

ကျောင်းက ကိုထွန်းမင်းကရော။ သူက စကားထစ်သည်။ လူတွေက တော့ သူ အမြဲ အဲသလိုပဲဟု ဆိုကြ၏။ သို့သော် မွေးရာပါလား၊ တစ်ယောက် ယောက်က သူ အဲသလို ထစ်အောင် လုပ်ခဲ့တာလား၊ ကျွန်တော် မသိ။

ကြီးကြီးငယ်ငယ် အပေါင်းတို့သည် တစ်ချိန်ချိန်တုန်းက တစ်ယောက်ယောက် ရတ်တရက် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသမျှ ဒဏ်ရာ အမာရွတ် ရှိကြသော သူတို့ကို လုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူသောအတွေး ဝင်လာသည်။ တချို့ က ငယ်ငယ်၊ တချို့က ကြီးမှ အလုပ်ခံရခြင်းဖြစ်မည်။ ဒါ ကောင်းသည့် အတွေးတော့မဟုတ်။ ထိုအတွေးထဲ နစ်နေလေလေ ကူကယ်ရာမဲ့လေ၊ ထို့ကြောင့် ဈေးဘက် ဂျက်လာလိုက်သည်။ မအိကို ရှာမည်။

မအိက ဆိုင်မှာထိုင်ရင်း ဖုန်းပွတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရ၍ သူ ဝမ်းသာပုံ ပေါ်၏။

“ဟေး... ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

ကျွန်တော် ညာပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ကျောင်းမတက်ရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်ခုခု စားမလား၊ ရှမ်းခေါက်ဆွဲ အရည်ဖျော် လုပ်ပေးမယ်လေ”

“ဟုတ်”

ဗိုက်ထဲက မအီမသာဖြစ်ပြီး လုံးဝမဆာသော်လည်း ကျွန်တော် ထိုသို့ ဖြေလိုက်မိသည်။

မအိက ရှမ်းခေါက်ဆွဲ လက်တစ်ဆုပ်ကို ဆန်ကာလေးထဲ ထည့်ကာ ရေနွေးထဲ နှစ်လိုက်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် ကြာသောအခါ ပျော့ပြောင်းလာ သော ခေါက်ဆွဲများကို ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပြီး ဘရိုကိုလီ၊ ပန်းဂေါ်ဖီ၊ မုန်လာဥ၊ မျှစ်၊ တို့ဟူးနှင့် ကြက်သားချက် နည်းနည်းထည့်သည်။ အရည် လောင်းထည့် သည်။ ငရုတ်သီးမှုန့် နည်းနည်းထည့်သည်။ ကျွန်တော်က ရှမ်းအရည်ဖျော်ဆို ပူပူစပ်စပ် ကြိုက်တတ်ကြောင်း သူ သိထားသည်။

“ကျေးဇူးပါ အစ်မ”

ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကိုတဟူးဟူးမှုတ်ပြီး တဖွန်းမြည်းကြည့် သည်။ အလွန်ကို ပူနေသေးသည်။

မအိက ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။

“မင်း တကယ်မဆာဘူး မဟုတ်လား”

“ဆာပါတယ်ဗျ”

“မင်းက လိမ်မှ မလိမ်တတ်ဘဲ ဘိုဘိုရဲ့”

သူက ရယ်သံစွက်၍ ပြောလိုက်သည်။

သူ့ရယ်သံက ကျွန်တော့် သောကတွေ၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို အတန်ငယ် လျော့ပါးစေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြော”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ”

“မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော်ပုခုံးတွန့်ပြလိုက်တုန်းမှာပဲမျက်လုံးတွေစိုစွတ်လာသည်ကို သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော့်အမာရွတ်၏ ရာဇဝင်ကို ဘကြီးဘ ပြောပြပြီး ကတည်းက ကျွန်တော်သည် မျက်ရည် ခဏခဏ ကျနေမိသည်။ ခုလည်း လူပုံ အလယ်မို့ ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိသည်။

မအိက ဘာမှ မပြော။ သူ့လက်ကတော့ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲကိုင် လိုက်သည်။ မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“အစ်မ ဘာကူညီရမလဲ”

မအိက တိုးတိုးလေး မေးသည်။

ကူညီပါ၊ ကူညီပါ အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော် အဖြေ လိုချင်တယ်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါ။

သို့သော် သူ ကျွန်တော်ကို ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာလဲ။ ဒီမျက်ရည်တွေ တောင် ဘယ်က ဘယ်လိုကျလာမှန်း ကျွန်တော် မသိ။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကိုသာ ခါယမ်းပြလိုက်သည်။

မအိက ကျွန်တော် ညာဖက်ပါးကိုပွတ်သပ်ပေးရင်း ကျွန်တော့်ဘယ်ဖက် ပါး အမာရွတ်ပေါ်သူ့လက်တွေ ရောက်လာသည်။ ထိုသို့ပွတ်သပ်မှုကို ကျွန်တော် ဘကြီးကိုသာ လုပ်ခွင့်ပေးဖူးသည်။ မအိ ထိုသို့ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့။ အမာရွတ်ကို အထိခံရသော အခါ အရာအားလုံး ပိုဆိုးကုန်တော့မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိ သည်။

“တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား”

ကျွန်တော် သူ့ကို မေးလိုက်သည်။

“အေး…မေးလေ”

“အစ်မကို တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခု လုပ်ခဲ့ဖူးသလား”

မအိက ခေါင်းလေး တစ်ခြမ်းစောင်းရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် မကြည့်ရဲ။ ပြည့်စုံနေသော လူတစ်ယောက်အဖို့ ဘယ်အရာကိုမှ ထပ်ထည့်၍ မရဘူး မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ကြိုးစားသည် ဖြစ်စေပေါ့။

မအိက စကားလုံး ရွေးနေသည်။

“မင်း မေးတဲ့ မေးခွန်းက ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ။ လုပ်ခံရတယ် ဆိုတာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“ဟိုဟာလေ၊ တစ်ယောက်ယောက်က အစ်မကို အင်မတန် နာကျင် အောင်၊ ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်တာမျိုးပေါ့”

“တမင်ကလာ ရည်ရွယ်ပြီးလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး… စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ အစ်မ ငါးနှစ်သမီးတုန်းက အဖေ ဆုံး တယ်။

အဖေက စစ်ကား အတိုက်ခံရတာ။ သူတို့ကတော့ အဖေက မူးပြီး ကားရှေ့ အတင်းပြေးဝင်လာတာလို့ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ ညာတာ။ အစ်မ အဖေက ဘယ်တုန်းကမှ အရက် မသောက်ဘူး။ အဖေက လက်သမားဆရာကြီး မောင်လေးရဲ့၊ နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း အစ်မမွေးနေ့ဆို တိရိစ္ဆာန်အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ် ထွင်းပေးတတ်တယ်၊ အစ်မ သူ့ကို နေ့တိုင်း လွမ်းနေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လေး ဆိုလိုတာ အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ သူ့အဖေဆီက ရတာက တိရိစ္ဆာန်ရုပ်ကလေးတွေပဲ၊ အမာရွတ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်စဉ်းစားတော့ နီးစပ်သွားပဲ။ သူ ရယ်မောနေချိန်မှာပင် မပျောက်တတ်သည့် သူ့မျက်ဝန်းထဲက အမှောင်ရိပ်တွေအကြောင်း ခုတော့ ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ရပြီ။

ဘကြီး၏ စကားလုံးတွေကို ပြန်ကြားယောင်လာသည်။ လူတိုင်းမှာ အမာရွတ်ကိုယ်စီ ရှိတယ်။ မြင်ရတာနဲ့ မမြင်ရတာပဲ ကွာတာတဲ့လား။ ဒါပေမဲ့ မအိအဖေသေရတာက မတော်တဆလေ၊ ကံကြောင့်ပဲ ပြောပါတော့၊ ဝမ်းနည်းစရာဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်အမာရွတ်နဲ့တော့ အကွာကြီးပဲ။

ခေါင်းကို ယမ်းမိသည်။

မအိဖုန်းမြည်လာသည်။ ဘယ်သူ ခေါ်တာလဲဆိုတာပင် မကြည့်ဘဲ သူက ဖုန်းကို ချပစ်လိုက်သည်။ စဉ်းစားရင်း သူ့နှာခေါင်းကို ပွတ်၍ နေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က ရည်ရွယ်ပြီး တမင်နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တာမျိုးတော့ အစ်မ မခံခဲ့ရဖူးဘူး ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အစ်မက သိပ်ငယ်သေးလို့ မမှတ်မိတာလားတော့ မသိဘူး”

တချို့ စကားလုံးတွေသည် နာကျင်မှုကို ပေးစွမ်းစေနိုင်သလား။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သိချင်တာလဲ”

မအိက ကျွန်တော့်ကို မေးလိုက်သည်။

ခေးတစ်ချောင်းနဲ့ ကစားနေတဲ့ကလေးလေးတစ်ယောက်အကြောင်း၊ ကလေးအနားမှာ ရှိနေတဲ့ မိခင်တစ်ယောက် အကြောင်း၊ လှေကားထစ်တွေကို ပြေးတက်လာပေမယ့် အားလုံးဖြစ်ပြီးမှ ရောက်လာတဲ့ ဖခင်တစ်ယောက် အကြောင်း ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောပြချင်ပါသည်။

သို့သော် မပြောပြနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အမာရွတ် ဘယ်လိုဖြစ်လာသလဲ ဆိုတာ မအိ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ မသိနိုင်။ ဒါက ကျွန်တော့်၏ ထာဝရ လျှို့ဝှက် ချက်

ဖြစ်ရပေမည်။ ဘကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့် မိဘတွေရယ်ပဲ သိမည့် လျှို့ဝှက်ချက်။ ကျွန်တော့်မေမေမှာ နေမကောင်း ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိစေချင်။ သူ နေမကောင်းကြောင်းပင် မစဉ်းစားချင်။

ထို့ကြောင့်ပင် “မင်းကိစ္စကရော ဘယ်လိုလဲ” ဟု သူ မေးလာတော့ ကျွန်တော် ပုခုံးသာ တွန့်ပြမိသည်။ ဘာမှ မပြောဖြစ်။

ကျွန်တော့်အမူအရာကို သူက အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲပုံပင်။

“မသိဘူးလား၊ အင်း.. ဒါလည်း မှန်တာပါပဲ၊ တစ်ခုခုက တို့ကို ထိခိုက်နာကျင်အောင် လုပ်လိုက်တယ် ဆိုတာကို နောက်အကျကြီး ကျတဲ့ထိ တို့များ ဟာ သိချင်မှ သိတာ မဟုတ်လား”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်ညာလဲ စသဖြင့် ဘကြီးက မမေးပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းမသွားဘဲ သက်သာသလို နေနေမှန်း သူ ကောင်းကောင်းသိပုံပင်။ ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ပူကြောင်း၊ အနားယူသင့်ကြောင်း ပြောသည်။ နောက်နေ့တွေမှာ သူပဲ ဈေးသွားမည်။ သူပဲ ချက်မည်တဲ့လေ။

သို့သော် အနားယူရတာက သက်သာရာမရ။ ဒီအိမ်ထဲမှာ နားနေရတာ ကိုက ကျွန်တော်အတွက် ဒုက္ခတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ အိမ်သည် ကျွန်တော့် အတွက် ထူးဆန်းစွာ သူစိမ်းဆန်လာသည်။ ဘကြီး၊ မိုးမိုး၊ မေမေနှင့် ကျွန်တော် တို့ ထိုင်နေခဲ့ကြသည် ဆိုသော မီးဖိုခန်းထဲက စားပွဲကို ကြည့်မိသည့်အခါတိုင်း အမာရွတ်က စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစားပွဲကို ကျွန်တော် ရှောင်ဖို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆိုဖာပေါ်မှာ၊ ဝရန်တာမှာ၊ ခြံဝင်းထဲမှာ အစာစားရန် အကြောင်း ပြချက် အသစ်တွေ ပေးနေရသည်။

မီးတောက်ဟာ မီးတောက်သက်သက်၊

ဓားဟာ ဓားသက်သက်၊

အမာရွတ်ဟာ အမာရွတ် သက်သက် မဟုတ်လေတော့။

ဘကြီးဟင်းချက်ရန်အတွက် ငရုတ်ကောင်းစေ့တွေကို ဓားထက်ထက် နှင့်လှီးနေသည်ကို မြင်ရသည့်အခါ ကျွန်တော် ဗိုက်ထဲ က အောင့်ကနဲ အောင့်ကနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် မကြည့်နိုင်သော အခြားအရာတွေလည်း ရှိ၍ လာခဲ့သည်။

တစ္ဆေ ဆိုသည်ကို ကျွန်တော် အမှန်တကယ် ယုံကြည်သလား ဆိုတာ မသေချာပါ။ တစ်ခါတလေ ကျိန်းသေပေါက် ယုံသည်။ တချို့နေ့တွေမှာတော့ မယုံ။

သို့သော် ဒီအိမ်မှာ ဘကြီးနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ် ဆို သည့် ခံစားချက်မျိုး ရှိလာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တော့ သူ့ကို ကျွန်တော် မေးမိသည်။

“ဘကြီး သရဲကို ယုံလားဟင်”

“ဒါက ယုံ မယုံ ဖြေရမယ့် မေးခွန်းမျိုး မဟုတ်ဘူး ဘိုဘို”

“ဒါဖြင့် ဘကြီး သရဲ မြင်ဖူးလား”

“မမြင်ဖူးဘူးကွဲ့၊ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရင်လည်း သရဲ၊ တစ္ဆေလို့ ဘယ်ခေါ်လို့ရပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ မမြင်ရတိုင်း မရှိဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဥပမာအားဖြင့် သား လေကို မြင်ရလား၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး.. ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ခုနောက်ပိုင်း သား အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ခံစားနေရလို့ပါ”

“ဒါပေါ့ ဘိုဘို၊ သားတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘကြီးတို့ဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း မဖြစ်ဘူးကွဲ့”

“အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဘကြီးရယ်”

ဘကြီးက ခဏ စဉ်းစားလိုက်သည်။

“ဥပမာ- ဘကြီးမိန်းမ ဆိုပါတော့ကွယ်၊ သူ ဆုံးပါးသွားတာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ပြီ၊ ဘကြီးဆီမှာ သူ့ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံတောင် မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူး။ သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့အသံတွေလည်း ဘကြီးမှတ်ဉာဏ်ထဲကနေ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဘကြီးနဲ့ အတူရှိနေတယ် ငါ့သား။ မနက် အိပ်ရာက နိုးရင် သူ ကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်၊ ဘကြီးလက်ကို ကိုင်ချင်ကိုင် ထားတယ်၊ ခုတော့ အဲသလို သိပ်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဘကြီး စာအုပ်တွေ ပြင်နေတိုင်းလည်း သူ အနားကနေ ရပ်ကြည့်နေတတ်တယ်”

“အဲဒါကို ဘကြီးက ဘယ်လို သိလဲဟင်”

“ဘကြီး ခံစားမိတာပေါ့၊ ဝိညာဉ်တစ္ဆေ ဆိုတာ ခံစားလို့ပဲ ရတဲ့ အရာကွဲ့”

“ခုရော သူ ရှိနေလားဟင်”

ဘကြီးက သူ့မိန်းမကို လှည့်ကြည့်သလို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်၍

နေသည်။ ကျွန်တော် လေသံလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"ဘကြီး သူပြောတာ ကြားရလားဟင်"

ဘကြီးက ပြုံးသည်။

"ဟင့်အင်း၊ တစ္ဆေတွေ စကားပြောတာကို ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်ဘူး၊ ခုလည်း သူ ဒီမှာ မရှိပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ရက်ပေါင်းများစွာ ပျောက်နေတတ် တယ်၊ ဘယ်သွားလဲ ဆိုတာတော့ ဘကြီး မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ အမြဲပြန်လာတတ် တယ်"

"သူ ဘကြီးကို စကားမပြောဖူးလား"

"ဟင့်အင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးကတော့ သူ့ကို စကားပြောတယ်"

"တခြားရော ဘယ်သူတွေ ရှိသေးလဲဟင်"

"ဘကြီးရဲ့ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ မြစ်ထဲမှာ ရေနစ်ပြီးသေသွားကြတဲ့ အိမ်နီးနားချင်းနဲ့ သူ့သမီးလေးရယ်၊ အရင်အိမ်ပိုင်ရှင် မိန်းမကြီးရယ်ပေါ့၊ အများ ကြီးပါပဲ၊ သေသူတွေဟာ ဘကြီးတို့အနားမှာ ဘကြီးတို့ ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက် ကြိုက် ရှိတတ်ကြတာပဲလေ"

အင်း... ဒီအတိုင်းဆို ကျွန်တော်တို့ အသက်ရလာလေ အနားမှာ ဝိုင်းရံ နေသော တစ္ဆေတွေက ပို၍များလေ ဖြစ်မည် ထင်သည်။ သို့မဟုတ် ဒါကို လူကြီး တွေကပဲခံစားနိုင်သလား။ ကျွန်တော့်နားမှာ ရှိနေသူကရော ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဆိုသော ခံစားချက်မျိုးက လွဲ၍ တခြား ဘာမှတော့ မဖြစ်။

ကျွန်တော်သည် ခြံဝင်းထဲ ဆင်း၍ နေရခြင်းကို ပိုနှစ်သက်လာသည်။

အိမ်ထဲမှာ ထိုင်မနေချင်တော့။ အပြင်ထွက်နေရလျှင် နေ၍ထိုင်၍ ကောင်းသလို ရှိသည်။ အဝတ်တွေလှန်းနေရလျှင်၊ ပေါင်းသင်းနေရလျှင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင် တွေ စိုက်နေရလျှင်၊ ကြက်စာ၊ ဝက်စာ ကျွေးနေရလျှင်။

ခုတော့ ပုရွတ်ဆိတ်တွေသည် ကျွန်တော့်အတွက် အကူအညီ မဖြစ် တော့။ သူတို့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုအတွက် မဆုံးတမ်း ချီတက်နေသည်ကို တွေ့ရတာ ပို၍ ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်စေသည်။

ထို့ကြောင့် အပြောင်းအလဲအနေဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်နားက ယူကလစ် ပင်ကြီး၏ အရွက်တွေကို ရေတွက်၏။ ဒါ ကောင်းသည်။ တစ်ရာထိ ရောက်တော့ ရေတွက်ပြီးသား သစ်ရွက်တွေကို မျက်စိမှောက်ကုန်သည်။ အစက ပြန်စရပြန်

သည်။

ညဟောင်းကင်ယံမှ ကြယ်ကလေးတွေကို ရေတွက်ရသလိုပေါ့။

ဘကြီးကတော့ ကျွန်တော် ရှိသေးရဲ့လား ဆိုတာကို လာလာကြည့် သည်။ ကျွန်တော် ပျောက်ကွယ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေပုံပင်။

ဒီလိုနှင့် နာရီတွေ၊

ဒီလိုနှင့် ရက်တွေ၊

ညတွေ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြန်လေသည်။

သုံး

ကောက်ကျစ် ယုတ်မာသော အကြင်သူတစ်ဦးသည် ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော အလုပ်များကိုသာ အစဉ်ထာဝရ လုပ်နေရမည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် လူကောင်း ဟုသတ်မှတ်ထားသူ တစ်ဦးမှာရော တစ်ခါတရံ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတတ်ခြင်းမျိုး ရှိသလား၊ ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုလူကောင်းသည် တစ်ခါတည်း လူယုတ်မာ တစ်ဦးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သလား။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးကို ဓားနဲ့ ထိုးခွဲခြင်းသည် ကေန်အမှန် ကောက်ကျစ် ယုတ်မာသော လုပ်ရပ် ဖြစ်သည်။

ခု ကျွန်တော့်အမာရွတ် ဘယ်လို ရလာမှန်း သိမှပင် မေမေ့ကို ပို၍ သတိရလာသည်။ ပို၍ တမ်းတလာသည်။ ပို၍ နီးကပ်သည်ဟု ခံစားလာရသည်။ တချို့ ရက်များဆိုလျှင် မေမေ့ကို လွမ်းလွန်း၍ တခြား ဘယ်အရာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။

ကျွန်တော့်ကို သူ လုပ်ခဲ့သည့် ဒဏ်ရာက ကျွန်တော်တို့ကို မကွဲကွာ စေဘဲ ပေါင်းစပ်သွားစေသလိုပင်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို ခံစားရပါလိမ့်။

မေမေ ကျွန်တော်ကို သတိရော ရလို့လား။ လွမ်းရော လွမ်းတတ်လို့လား။။ ကျွန်တော်မှာ မေးခွန်းတွေ တပုံတပင်၊ သံသယတွေ အနန္တဖြစ်၍ နေသည်။ ကျွန်တော့်ပါးကို ဖောက်၍ ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မေမေ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာကို သိချင်လှသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ ပြုစုစောင့်ရှောက်သလဲ။ သူကရော.. သူ့ကိုရော။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန် ပြောင်းသွားခဲ့ကြသလဲ။ မိုးမိုးကရော ဘယ်မှာလဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့် ကံကြမ္မာကြောင့်သာ ခုလို ဖြစ်ရသည်ဟု စိတ်ဒုံးဒုံး ချလိုက်လျှင် ဖြေရှင်းချက် ကောင်း ဖြစ်မည် မှန်သော်လည်း ကျွန်တော့် အတွင်းတည်းမှ တစ်စုံတစ်ရာက ဒီအတွေးကို ဆန့်ကျင်နေခဲ့သည်။ ဘကြီးကို ထိုမေးခွန်းတွေ မမေးရဲ။ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်ပင် မတွေးရဲ။ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော် စကားလုံးတွေ

ကို ခိုးယူသွားသောကြောင့် ချရေးမရ ဖြစ်နေသကဲ့သို့ပင်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်၍ နေသည်။ အတွေးတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ပုံရိပ်တွေက မိုးကြိုးမုန်တိုင်း ဆင်နေသလိုပင်။

ဘတ်စ်ကားတစ်စီး၏ပြတင်းပေါက်နား ထိုင်ခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ပုံရိပ်ကို အာရုံမှာ မြင်သည်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကားအပြင်မှာ ရပ်ရင်း ကျွန်တော်ကို လက်ပြနေကြသည်။ ပြုံးနေကြသော်လည်း

ပျော်ဟန် မတူ။ ကျွန်တော် သူတို့နှင့် မခွဲချင်။ ထို့ကြောင့် ငိုသည်။ ကားဘီးက စလှိမ့်ပြီ။ မေမေသည် ကျွန်တော်ကို မသွားစေချင်တော့သလို ဖြစ်လာသည်ကို သူ့မျက်နှာမှာ မြင်နေရသည်။ သူ တစ်စုံတစ်ခုကို အော်ဟစ်ရင်း ကားနောက် ပြေးလိုက်သည်။ ကားတံခါးကို ထုသည်။ သို့ သော် သိပ်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။ ဒရိုင်ဘာက ရပ်မပေး။ ကားက မြန်သည်ထက် မြန်လာသည်။ သူ ခဏပြေးလိုက် ပြီး နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

တံခါးအပေါက်ဝမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် ကျွန်တော်။ ကျွန်တော် စောင့်သည်။ ထပ်စောင့်သည်။ ထပ်၍ ထပ်၍ စောင့်သည်။ စောင့်ပြီး ရင်း စောင့်သည်။

ဈေးတစ်ခုတည်းမှာ မေမေနှင့်ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်နေကြသည်။ ဈေးက လူတွေ ကြိတ်ကြိတ် တိုးနေသည်။ မေမေက ကျွန်တော့် လက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ လက်ကို လွှတ်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ တကွဲစီ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရှာနေသော သူ၏ ဆန့်တန်းထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကိုသာ မြင်နေရပြီး ခဏနေတော့ ဒေါသကြီးသည့် မြစ်တစင်းကသစ်တုံးတွေကိုမျောချလိုက်သလိုလူအုပ်ကြီး ရေစီးကြောင်းတည်း သူ မျောပါသွားတော့သည်။

တစ်ညနေတော့ ဘကြီးနှင့်ကျွန်တော် သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ စာအုပ်တွေ ပြုပြင်နေတာကို ကျွန်တော် ကူညီနေသည်။ သို့ သော် အဆင်မချော၊ ဇာဂနာနှင့် ညှပ်ယူသော စာရွက်ပိုင်းလေးတွေ လွတ်ကျလိုက်၊ စာရွက်ပေါ် ကော်တွေ သုတ်မိလို သုတ်မိနှင့် အလုပ်တခြား အတွေးတခြား ဖြစ်နေကြသည်။ ဘကြီးက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ကနေ့ ဦးသာခင်ဆီ ရောက်ခဲ့သေးတယ်”

“ဟင်… ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားအတွက် စိတ်ပူလို့ပေါ့”

“ဩော်.. မပူပါနဲ့ ဘကြီးရယ်”

ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို စာကြည့်မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည်။

“တကယ် မပူရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း… မပူနဲ့”

“သေချာလား သား ကတိပေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သား နေကောင်းတယ်။ ပါးက မနာတော့ဘူး ပုံမှန်အတိုင်းပဲ”

ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် လိမ်ပြောလိုက်သည်။

ဘကြီးကတော့ ယုံပုံ မရပါ။ သို့သော်-

“ခုလို ကြားရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ခြံဝင်းထဲမှ ဆူဆူညံညံအသံတွေကြားရသည်။ ခြေသံတွေ၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ကျွန်တော် ထမည်အလုပ် ဘကြီးက ကျွန်တော်ကို ဒီမှာပဲ ထိုင်နေဖို့ မှာသည်။ ဒီအချိန်ကြီး ဆူဆူညံညံ လာပုံထောက်လျှင်တော့ အင်း...။ ကျွန်တော်လည်း သိနေပါသည်။ လှေကားမှ ဘွတ်ရှူးဖိနပ်သံကို ကြားရသည်လေ။

တံခါးဝမှာ ငယ်ရွယ်သော စစ်သားတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သူက ဖိနပ်လည်း မချွတ် အိမ်ထဲလည်း မဝင် “ဦးဘ... ဦးဘ” ဟုသာ အော်ခေါ်နေသည်။

“အေး... အေး... ရှိတယ် “

ဘကြီးက အမိန့်ပေးသလို အသံကျယ်ကြီးနှင့် ထူးလိုက်သည်။ သူ ဒီလို မာမာထန်ထန် ပြောတာမျိုး ကျွန်တော် မကြားခဲ့ဖူးပါ။

စစ်သားက ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်နေအောင် ကိုယ်ဟန်ပြင်လိုက်ပြီး- “ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ရွှေဆီက အမိန့်ပါလာတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ခင်ဗျား ကို အကြောင်းကြားခိုင်းတာက နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးအတွက် ခင်ဗျား ပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြေတွေကို နိုင်ငံတော်က သိမ်းယူတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းပဲ။ လျော်ကြေးတော့ ရလိမ့်မယ်၊ မကြာခင် လျော်ကြေးကိစ္စ ဌာနချုပ်က အကြောင်းကြားလိမ့်မယ်”

ဘကြီးဘက ထိုစစ်သားကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ “ကျေးဇူးပါပဲ။ ခုလို အကြောင်းကြားတဲ့အတွက်...”

ဘကြီးစကား မဆုံးသေးခင် စစ်သားက လှေကားမှ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံပေး၍ ဆင်းသွားခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဘကြီးရဲ့....”

“အင်း... ဘကြီးရဲ့..... ဘကြီးရဲ့.....”

သူက စကားကို မဆက်ဘဲ ပြုံး၍နေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဒေါသ လည်း မတွေ့၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းလည်း မတွေ့၊ ထိုစစ်သား ဆောင်ယူ လာသော

သတင်းနှင့် မလိုက်ဖက်သည့် ငြိမ်းချမ်း တည်ငြိမ်ခြင်းကိုသာ တွေ့သည်။

"ဘကြီး တစ်ခုခုများ ဖြစ်သလား"

ကျွန်တော် စိုးရိမ်တကြီး မေးမိသည်။

"အင်း.. ခုမှ အစဉ်တကျဖြစ်သွားလို့ စိတ်သက်သာသွားတာကွဲ့"

"ဘယ်လို အစဉ်တကျလဲ"

"ရှိရမယ့် နေရာအတိုင်း ရှိတာပေါ့။ အရာဝတ္ထုတွေဟာ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်မရှိတာလောက် ဆိုးတာ မရှိဘူးကွဲ့၊ လူတစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သိရင် ငြိမ်းချမ်းတာပဲ။ အဲသလို မဟုတ်ရင် စိတ်ရှုပ်ရတယ်"

သူ့စကားကို ကျွန်တော် အကြာကြီး စဉ်းစားနေရင်း အကြံတစ်ခု ရလာသည်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာ။

ကျွန်တော်က ဘယ်နေရာနှင့် သက်ဆိုင်ပါသလဲ။

ဘကြီးနှင့်အတူ ခုလိုနေရတာလား။

ဖေဖေနှင့် အတူနေရတာလား။ ပြီးတော့ မေမေနှင့် အတူလား။

ဘကြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဟောက်နေချိန်ထိ ကျွန်တော် အိပ်မပျော်။ တစ်ညလုံး ကျွန်တော့်အကြံကို အသေးစိတ် စဉ်းစားရင်း နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်ပင်။

လေး

ကျွန်တော့်ဘယ်ဖက်ပါးက ပေါက်ကွဲထွက်တော့မလို ခံစားနေရသည်။ အရေပြား က တင်းလွန်းနေပြီး အတွင်းမှ သွေးခုန်သည်ကိုပင် ခံစားနေရသည်။ အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။ အိမ်နံရံ အက်ကြောင်းများကြားမှ နေ့သစ်တစ်နေ့ ၏ အလင်းရောင် ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘကြီးက အိပ်မောကျ၍ ကောင်းဆဲ။ ကျွန်တော် အသာလေး ထသည်။ အဝတ်လဲသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဝတ်စုံအပိုကို အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ အတွင်းခံတွေ၊ စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် လွန်ခဲ့ သည့် နှစ်က ဘကြီး ပေးထားသော ဝက်ဝံရုပ်ကလေးကိုလည်း ထည့်သည်။

ဘကြီး၏ ဖုန်းထဲမှ ကျွန်တော့်မိဘတွေ၏ ဖုန်းနံပါတ်၊ လိပ်စာတွေကို စာရွက်နှင့် ကူးသည်။ အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ သူ့ပိုက်ဆံ ပုံးထဲမှ ငွေတစ်သောင်းကို ယူသည်။ လက်မှတ်ဖိုးနှင့် လမ်းခရီးအတွက် စားဖို့ သောက်ဖို့စရိတ်။ ပြီးတော့ ဘကြီးအတွက် စာတစ်စောင် ရေးသည်။

ဘကြီးရေ…

ဘကြီးကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရလို့ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သား မေမေ့ကို တွေ့ဖို့ လိုနေပြီ။ သူ သားကို လိုအပ်နေပြီ ထင်တယ်။

သားအတွက် နေရာဟာ မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့နဲ့ တူတူနေဖို့ပါပဲ။ သား ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ အဲဒီအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့နော်။ သားကိုလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ သား ဘကြီးကို အရမ်း အရမ်းချစ်ပါတယ်။

ဘိုဘို

စာကို သူ့စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့သည်။ နို့ဆီဗူးနှင့် ဖိထားခဲ့သည်။ ဘကြီးကို ထိုသို့ထားခဲ့ရသည်က လွန်စွာခက်ခဲလှသည်။ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရသည်။ သို့သော် သူ့ဆီက ခွင့်တောင်းလျှင် သူပေးမည့် အဖြေကို ကျွန်တော် သိသည်ပဲ။

တစ်မိနစ်ခန့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီလိုလုပ်လို့ ရပါ့မလား။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ရွေးစရာမရှိ။ ကျွန်တော် စိတ်မပြောင်းခင် အထုတ်ကို ပိုက်ရင်း ကိုအေးမင်း ရုံးခန်းဆီ ချီတက်လာခဲ့သည်။

ထင်သည့်အတိုင်း သူ မရှိ။ သူ့ကွန်ပြူတာထဲမှာ ရန်ကုန်မြေပုံကို ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ဒီမြို့တော်ကြီး၏ ဘယ်နေရာမှာ နေပါလိမ့်။ မိဘ တွေနေသော ရပ်ကွက်က ရွှေတောင်ကြားတဲ့။ မြို့လယ်နှင့် သိပ်မဝေး၊ ရေကန်ကြီးတစ်ခုနှင့် သံရုံးကြီး တစ်ခုနားမှာ။

ရထားက ဥဩသံ အကြိမ်ကြိမ်ပေးရင်း ဘူတာမှ စတင်ထွက်ခွာသည်။ မနက်ခင်းတိုင်း ဒီအချိန်မှာ ဒီအတိုင်းသာ။ ဥဩဆွဲရသည်က ရထားလမ်းပေါ် လူရှိနေမည် စိုးသောကြောင့်။ လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်က ရထားလမ်းပေါ် မူးပြီး အိပ်ပျော်နေသော သူကို ကြိတ်မိဖို့ သီသီလေး လိုသည်။

ကျွန်တော် ရထားနောက်သို့ အပြေးလိုက်သည်။ တွဲတစ်တွဲ၏ ဝင်ပေါက်လက်ရန်းကို မီလာသည်။ ကိုင်ပြီး ဆွဲတက်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှာ ခဏ မတ်တပ်ရပ်ရင်း ကလောကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူရိယနှင့်ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ ငါးလာမျှား၊ ရေလာကူးခဲ့ကြသည့် မြစ်ကို ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ကိုအေးမင်း၏ ရုံးခန်းကို ကျော်လာခဲ့ပြီ။ ဘကြီးဘ၊ ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်နှင့် ခြံဝင်းကလေး အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ အားလုံးကို ကျွန်တော် လွမ်းနေတော့မည်။ ကြက်တွေကိုရော၊ ဝက်ကိုရောပေါ့။ အမှောင်ထုကြီးက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ပိတ်ဖုံးလာသလို ခံစားရသည်။

ကလော၏ နောက်ဆုံးအဆောက်အအုံတို့ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ လက်မှတ်စစ်ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သူ့ကိုအကျိုးအကြောင်း ပြော၍ လက်မှတ်ဖိုး ပေးလိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူ ကျွန်တော့် ကို မသိ။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားသလဲ၊ ဘာကြောင့် ဘူတာမှာ လက်မှတ် ဝယ်လာခဲ့သလဲ မမေး။ လက်မှတ်ဖိုးကို အိပ်ထဲ ထည့်ရသဖြင့် ကြည်နူးနေပုံပင်။

တွဲတွေက လူမပြည့်။ ကျွန်တော့်အတွက် ထိုင်စရာနေရာ တွေ့သည်။ နောက်ဘူတာတစ်ခုမှာ အမေတစ်ယောက်နှင့် ကလေးလေး နှစ်ယောက် တက်လာပြီး ကျွန်တော့်နားမှာ လာထိုင်သည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာစွာ ပြုံးပြ ပြီး အိတ်ထဲမှ ခရက်ကာမုန့်တွေ ထုတ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ကျွေး၏။ ကျွန်တော် က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်သော်လည်း ထိုင်ရာမှ ထကာ နောက်ထပ် ထိုင်စရာနေရာကို ရှာရ၏။ မှန်စရာအကြောင်း မရှိသော်လည်း ဒီရထားပေါ်မှာ မိသားစု မပါဘဲ တစ်ကိုယ်တော် ခရီးသွားနေတာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဟု ခံစားမိသည်။

ညဦးပိုင်းမှာ သာစည်သို့ ရောက်သည်။ မန္တလေး - ရန်ကုန် အမြန်ရထား က လူအပြည့်။ ရထားတစ်စီးလုံး ပိုက်စိတ်တိုက် ရှာသော်လည်း ထိုင်စရာနေရာ

တစ်နေရာပင် မရှိ။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် မိသားစုတစ်စုက နေရာပေးသဖြင့် ကျပ်ကျပ်သိပ်သိပ် ထိုင်ခွင့်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော် ကြမ်းပြင်ပေါ်ရောက်သွားသည်။ အိတ် ကို ခေါင်းအုံးလုပ်ကာ ကျောခင်းလိုက်သည်။ ရထားက လှုပ်လှု၊ ယမ်းလှုသည်။ ဇလီဖားတုံးတွေကို ရထားကြိတ်နင်းသည်ကို သိနေသည်။ ကျွန်တော် ရေတွက်နေမိသည်။ ဒ ဂလက် ဒ ဂလပ် နှင့် စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်လာသံကို သဘောကျလာရင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် နိုးတော့ မိုးလင်းနေပြီ။ အညောင်းဆန့်ရင်း အိတ်ဆီ လက်ရောက်သွားသည်။ ခေါင်းခုထားသည့် အိတ်အစား ညစ်ပတ်နံစော်သော အဝတ်ဟောင်း တစ်ခုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်ယောက်က အိတ်အစား ထိုတဘက်ဟောင်းကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ခုရင်း ကျွန်တော့်အိတ်ကို ယူသွား ခဲ့ပြီ။ ထထိုင်ပြီး ဘေးဘီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုင်နေကြသည့် သူတွေကမျက်နှာစိမ်းတွေ၊ ညက နေရာပေးခဲ့သည့် မိသားစုက တစ်နေရာရာမှာ ဆင်းသွား ခဲ့ပြီ ထင်သည်။ ရထား တစ်တွဲလုံး အိပ်ပျော်နေကြသည်။ တွေ့လိမ့်နိုးနှင့် ခုံတွေ အောက်မှာ ရှာကြည့်သည်။ ထရပ်လိုက်ပြီး ခုံတိုင်းကို ကြည့်သည်။ ပစ္စည်းတင် သည့် စင်ပေါ်တက်ကြည့်သည်။ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့။ ကျွန်တော် ကြောက် လာသည်။ ဒုတိယအကြိမ်ထပ် စစ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်နောက်ခုံက မယ်သီလ ရှင် နှစ်ပါးကတော့ မဖြစ်နိုင်၊ သူတို့နောက်က မိန်းမကြီးလည်း မဖြစ်နိုင်၊ ဆံပင် ရွှေရောင်ဆိုးထားသော လူတွေထဲက တစ်ယောက်များလား။ သူတို့ရှေ့ခုံမှာထိုင်၍ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ကျွန်တော့်ကိုမျက်စိမှေးကြည့်နေသူများလား။ ဘယ်လိုလူမျိုးကများ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိတ်ကို လုရက်တာပါလိမ့်။

သူတို့မျက်လုံးတွေကို သေချာ ကြည့်ခွင့်ရလျှင် ကျွန်တော် တရားခံကို သိနိုင်လိမ့်မည်။ သို့သော် ခရီးသည်တွေအားလုံးကို နှိုး၍ လိုက်ကြည့်ဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။

အိတ်ပျောက်ရှာပုံတော်အတွက် ကျွန်တော် ရထားတစ်စင်းလုံး ရှေ့ဆုံး မှ နောက်ဆုံးတွဲထိ နှစ်ခေါက်တိတိ ရောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အသုံးမဝင်။ သူ စောစောတည်းက ဆင်းသွားခဲ့ပြီ ထင်သည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်လာပြီး ပျို့ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ စာရွက်ပေါ် ရေးမှတ်ခဲ့သော မိဘများ၏ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် လိပ်စာကို အလွတ်မရ။ သိကြသည့်အတိုင်း ရန်ကုန် ဆိုသည်က အပြောကျယ်လှသည့် မြို့တော်ကြီး။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ကို ရှာရ ပါ့မလဲ။

တွဲတံခါးဝမှာ ခြေတွဲလောင်းချပြီး ထိုင်နေမိသည်။ ပူနွေးသော လေတွေ တဟူးဟူး တိုက်နေသဖြင့် လုံချည်စတွေ လန်နေသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ဒေါသထွက်ချင်သော်လည်း ခုတော့ ဒေါသမထွက် စိတ်သာ ညစ်၏။

ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်ကို ချဉ်းကပ်ချိန်မှာ မှောင်ရီပျိုးစ။ ရထားက ဝင်ရ မည့်အချိန်ထက် နာရီပေါင်းများစွာ နောက်ကျသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရထားကြီး ရပ်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်မှ ခြေကုန်လက်ပန်းကျစွာ ငေးနေမိ သည်။ ပလက်ဖောင်းလည်း မတွေ့။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ တချို့ ခရီးသည် တွေက ပစ္စည်းတွေ သိမ်းပြီး ဆင်းသွားကြသည်။

လက်မှတ်စစ်တွေ တက်လာသည်။ စက်ခေါင်းအင်ဂျင် ပွင့်သွားပြီ ပြန်ပြင်၍ မရတော့ဟု ပြောသည်။ သို့သော် ဘူတာကြီးနှင့် နီးနေပြီ။ တစ်မိုင် နှစ်မိုင်ခန့်သာ လိုတော့သည်။ လမ်းလျှောက်ချင်လျှင် သံလမ်းအတိုင်း လျှောက် သွားရုံသာ။

ကျွန်တော့်နားမှာ ထိုင်နေသည့် မိသားစုတွေက အထုတ်အပိုးတွေ သွယ်ပြီး လာကြပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှင့် လိုက် သွားသည်။

ကိုက် သုံးလေးရာလောက်မှာတော့ ဘေးကိုကွေ့လိုက်ပြီး အုတ်တံတိုင်း ဟနေ သည့်နေရာမှ တိုးထွက်လိုက်သောအခါမတော့ မီးတွေ ထိန်နေအောင် ထွန်းထားသော လမ်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုပေါ် ရောက်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆူညံသည်။

လူများသည်။

ပူသည်။

ကလောထက် အဆပေါင်းများစွာ ပူသည်။ ချွေးတွေ ကျွန်တော့် မျက်နှာ နှင့် လည်ပင်းမှာ စီးကျနေသည်။ ညစ်ထေးနေသည့် ရှပ်အင်္ကျီက အရေပြားမှာ ချွေးစိုပြီး ကပ်၍နေသည်။

လူတိုင်းက သူတို့ ဘယ်သွားရမည် ဆိုသည်ကို သေချာသိပုံဖြင့် အရပ် မျက်နှာ အသီးသီးသို့ လိုရာခရီး နှင်ကြပြီ။ ကျွန်တော့်မှာသာ မီးပွိုင့်တွေ အများ ကြီးနှင့် လမ်းဆုံကြီးတစ်ခုမှာ ရပ်ရင်း ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမည် မသိ။ ဆာ သည်။ ရေငတ်သည်။ အဆမတန် ပင်ပန်းမှုကြောင့် မျက်ခွံတို့သည် ပိတ်လုလု။ စီးတီးစင်တာသို့ ဦးတည်သော လမ်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် မေးသည်။ သူညွှန်သောလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားမိသည်။ လမ်းမလျှောက်နိုင် တော့သောအခါ ဘတ်စ်ကား တစီးပေါ် ခုန်တက်သည်။ နှစ်မှတ်တိုင် လွန်လာ တော့

စပယ်ယာက ကျွန်တော်ကို မောင်းချသည်။ ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်ရပြန် သည်။

လူသွားလမ်းပေါ် ဆိုင်တန်းတွေ ခင်းထားသော လမ်းကျဉ်းလေး တစ်ခု။ ထိုဆိုင်တွေတည်းက နောက်ဆုံး စားပွဲတစ်ခုမှာ ရပ်၏။ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိသည်ဆိုလျှင်ပဲ ကျွန်တော်ထက် အသက်ကြီးပုံ မပေါ်သည့် ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ကျွန်တော့် အဝတ်အစားထက် ပင် ပို၍ ညစ်ပတ်သေးသော လုံချည်စိမ်းနှင့် အင်္ကျီဖြူကို ဝတ်ဆင်လျက်။

"ဘာစားမလဲ"

"အင်း... ငါ ဗိုက်အရမ်းဆာတယ်ကွာ"

လူတစ်ယောက် အလိုအပ်ဆုံးအချိန်ကျမှသာ သူ့ စရိုက် သဘာဝ အစစ်အမှန်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟု ဘကြီး အမြဲပြောခဲ့သလိုပါပဲ။

ကောင်လေးက တစ်ဖက်စားပွဲမှ မီနူးကို ယူပေးသည်။

"ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘူးကွ"

ကောင်လေးက တစ်မိနစ်လောက် စဉ်းစားပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မီးဖိုကြီးတစ်လုံးနှင့် ကြော်လှော် ချက်ပြုတ်နေသော မိန်းမကြီး တစ်ဦးထံ လျှောက်သွားသည်။ သူတို့ စကားပြောနေကြသည်။ မိန်းမကြီးက ကျွန်တော့်ဖက်သို့ ခြေဟန် လက်ဟန်တွေ ပြနေသည်။ ပြီးတော့ ကောင်လေး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ပူပူနွေးနွေး ထမင်းကြော် တစ်ပန်းကန်။ သူက ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ စကားတော့ တစ်လုံးမှ မပြော။

"ရေဆာသေးလား" ဟုသာ မေးသည်။ ကျွန်တော် ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်တော့ ရေသန့်တစ်ဗူး ချပေးသည်။

"ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်"

ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်သည်။

သူက ဘာမှ မပြော၊ ကျွန်တော်ကို ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။

"မင်း ဘာတွေ ကြည့်နေတာလဲ၊ အမာရွတ် မမြင်ဖူးဘူးလား"

"အဲဒါက နာလား"

"ဟင့်အင်း"

သူက ငြိမ်သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော့် ဗိုက်က ဆာလွန်း၍ နာသလိုတောင် ဖြစ်လာပြီ။ ကျွန်တော် ထမင်းကြော်ကို ဟပ်ထိုးလိုက်အောင် စားမိသည်။

“ကောင်းတယ် အရသာ သိပ်ရှိတယ်”

ပလုပ်ပလောင်းဖြင့် ကောင်လေးကို ပြောမိသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်းလား”

ကောင်လေးက ကျွန်တော်ကို မေးပြီ။

“မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော် ဘာမှ သိပ်မစဉ်းစားမိဘဲ လွှတ်ခနဲ ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဆို ဘာလို့ ပိုက်ဆံ တပြားမှ မရှိတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

“မင်းအမေရော”

“ခရီးသွားနေတယ်”

“အဖေကရော”

“တူတူပဲ”

ကောင်လေးက စဉ်းစားလိုက်သည်။

ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီးသော အသံဖြင့်-

“ငါ မယုံဘူးကွ၊ မင်း တစ်ယောက်တည်းပဲ သေချာတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ပါဘူးကွ”

ဟု ကြောက်ကန် ကန်နေသော်လည်း အားက မရှိ။

မိန်းမကြီးက သူ့ကို လှမ်းခေါ်ပြီး အသစ်ရောက်လာသော စားသုံးသူ တွေဆီ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူက မသွားခင် ထပ်လိုချင်သေးလားဟု မေးသည်။

ဗိုက်က မဝ,တတ်သေးသော်လည်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ အလကားလည်း စားသေး၊ လောဘကလည်း ကြီးသေးဟု မထင်စေလို။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဘိုဘိုတဲ့ကွ၊ မင်းရော”

“ထွန်းထွန်း”

ကောင်လေးက စားပွဲကို သုတ်၊ စားဖွယ်များ မှာသည်ကို မှတ်သားရင်း မီးဖိုနားက မိန်းမကြီးကို မှာထားသော အစားအသောက် စာရင်းကို ပြော၏။ ရေခဲပုံးထဲမှ ဘီယာနှစ်လုံး ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။ ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်လုပ်ရင်း ကျွန်တော်ကို လှည့်ကြည့်ကာ သွားဖြဲပြသည်။

ကျွန်တော် ပန်းကန်ထဲက ထမင်းကြော်တွေကို တစ်စိမကျန် အပြောင်ရှင်းပြီး သူ့ကို စောင့်နေခဲ့သည်။ ခဏနေဟော့ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။၏

“အမေက ပြောတယ်ကွ၊ မင်း အိပ်စရာမရှိရင် ငါတို့နဲ့ လိုက်အိပ်လို့ ရတယ်တဲ့”

ကျွန်တော် ပုခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။ ဘယ်မှာ အိပ်ရ အိပ်ရ အရေးမဟုတ်ပါလေတော့။

ဧည့်သည်အားလုံး ရှင်းသွားသောအခါ မိန်းမကြီးနှင့် သူ့ယောက်ျား သည် ဆိုင်သိမ်းရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ စားပွဲတွေကို ခေါက်သည်။ ခုံတွေကို စီသည်။ ကောင်လေးက ကူညီနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းကူသည်။ အမှိုက်အိတ်ကြီး ပေါင်းများစွာကို နှစ်ဘလောက်အကွာက အမှိုက်ပုံသို့ သွားပစ်ရသည်။ အမှိုက်ပုံ က ကြွက်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ရွံ့ရှာဖွယ်လိလိ။

သူတို့မိသားစု၏ အိပ်ရာကား ပန်းခြံကြီးတစ်ခု၏ အစွန်မှ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဖြစ်လေသည်။ သစ်ပင်ကြီးက ကြီးလှသောကြောင့် သူ့အကိုင်းတွေက ခေါင်မိုးသဖွယ် ဖြစ်၍နေသည်။ သူတို့က လူသွားလမ်းပေါ်တွင် တာပေါ်လင်စကို ခင်း၊ သတင်းစာတွေ၊ အိတ်ခွံတွေ အပေါ်ကထပ်ပြီး အိပ်ရာခင်းကြသည်။ ကလေးပေါက်စလေး သုံးယောက်ကို အလယ်က အိပ်စေသည်။ အင်း… လူတွေ၊ လူတွေ၊ ထိုလူတွေထဲမှာပင် နှလုံးသား ကြီးမားသူနှင့် သေးကွေး သူ၊ ကောင်းမွန်သော နှလုံးအိမ်နှင့် ပျက်စီးချို့ယွင်းနေသော နှလုံးအိမ် ရှိသူတို့ သည် အပြားပြား အစားစား ရှိနေကြပါလား။

အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ထိခိုက် နာကျင်ရသူတွေ ရှိသလို ခုထက်

ပိုပြီး ထိခိုက်နာကျင်စရာအကြောင်း ရှိနေသော သူတွေလည်း အများအပြား။

ထွန်းထွန်း၏ မောင်နှမတွေနားက ဂုံနီအိတ်ခွံ နှစ်လုံးပေါ်ကျွန်တော် နှင့် ထွန်းထွန်း လှဲချလိုက်သည်။ ရာသီဥတုက ပူလွန်း သဖြင့် ဘာစောင်မှ မလို။

ကျွန်တော် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းလွန်းလှသော်လည်း အိပ်ပျော်ဖို့ ကလည်း ခက်ခဲလွန်းလှသည်။ ပါးတခြမ်းလုံး နေရာလွတ် မကျန်အောင် နာလှ သဖြင့် မခံစားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် ဟိုဖက် ဒီဖက်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ထွန်းထွန်းက လေသံလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“မင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်မှ လှဲမနေနိုင်တာ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မင်းမိဘတွေ သေကုန်ပြီ မဟုတ်လား”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ မိဘတွေ သေသွားတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူလည်း မင်းလိုပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်မနေနိုင်ဘူး၊ မင်းမှာ ဦးလေးတို့၊ အဒေါ်တို့လို ဆွေမျိုးတွေရော မရှိဘူးလား”

“ငါ့မိဘတွေ မသေဘူးကွ၊ ရှိတယ်”

“ဒါဆို မင်း ဘာလို့ သူတို့နဲ့ တူတူမရှိဘဲ လမ်းဘေးမှာ တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နေတာတုန်းကွ”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်တုန်းကွ”

“မင်း ထွက်ပြေးလာတာလား”

ကျွန်တော် တစ်မိနစ်ခန့် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်တော့ ထွက်ပြေးသွားတာက ငါ့မိဘတွေ”

ထွန်းထွန်းက ကျွန်တော့်ဖက် လှည့်ကာ တံတောင်ဆစ်ကို ထောက်၍

ခေါင်းကို လက်ဖဝါးမှာ မှီရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေကြောင်း မှောင်ထဲမှာကျွန်တော် ခံစားမိသည်။

“နှစ်ယောက်လုံးလား”

“အင်း”

“ဘာလို့တုန်းကွာ”

“ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“မိဘဆိုတာ အဲသလို ပြေးလို့ ရရိုးလားကွာ”

ကျွန်တော် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူက ကျွန်တော့် ပုခုံးကို လာတို့ပြီး-

“မင်း ငါတို့နဲ့ တူတူနေချင်လား၊ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူး။ စားပွဲထိုးတာ ကူရုံ၊ ပန်းကန်ဆေးတာ ကူရုံပဲ” ဟု ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါ့အမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ကွာ၊ ငါ သူ့ကို မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျွန်တော် မညာချင်ပါ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံး ဇာတ်စုံ ခင်းပြချင်ပါသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်။

အမှန်တရားသည်ကား...။

ကဲ... ကျွန်တော် သူ့ကို စကားသုံးခွန်းမျှဖြင့် အကျဉ်းချုံ့ ပြောပြမည်။ နှစ်ခွန်း၊ တစ်ခွန်း၊ သို့သော် စကားလုံးတို့ နှုတ်ဖျားသို့ ရောက်မလာခဲ့။ ထိုအကြောင်း စဉ်းစားမိရုံမျှဖြင့် နေရတာ ပျို့ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။ ဖြစ်ခဲ့သမျှအတွက် ဖော်ပြရန် ကျွန်တော့်မှာ စကားလုံး မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကို ခုလို ပြောသည်။ ကျွန်တော့်မေမေက အမေရိကန်မှ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့မှာ အလုပ်တွေ များလွန်း၍ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဖို့ အချိန်မရှိကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် ဘကြီးရှိရာ ကလောကို သူ လာခဲ့မည်ဟု ကတိ အထပ်ထပ် ပေးသော်လည်း သူ့ခရီးစဉ်မှာ စင်ကာပူ၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လီစ် နှင့် လန်ဒန်တို့တွင်သာ ရုပ်ရှင်များ ရိုက်ကူးရန် ထွက်လေ့ရှိကြောင်း၊ ခု သူ့ကို မတွေ့ရတာ ခုနစ်နှစ် ကြာပြီမို့ သူ့မွေးနေ့အမီ သူ့ကို အံ့အားသင့်အောင် လုပ်ရန် ကျွန်တော် လာခဲ့ကြောင်း၊ ကလေးဆီက ပစ္စည်းကိုပင် ခိုးဝံ့သည့် လူတွေလည်း ရှိကြောင်း၊ သို့သော် ထိုအကြောင်း သူ သိပြီး ဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ပြောပြီးသည့်အခါ ထွန်းထွန်းက ဘာမှ မှတ်ချက်မပေးဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ အိပ်များပျော်နေပြီလားဟု ထင်မိသော်လည်း သူ့ တိုးလိုက်ကျယ်လိုက် အသက်ရှူသံက မအိပ်သေးကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“သူက နာမည်ကြီးလား”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းအမေလေ”

“အင်း.... အမေရိကမှာတော့ နာမည်ကြီးပေါ့”

“အရမ်းနာမည်ကြီးတာလား”

“မင်းအဖေကရော နာမည်ကြီးပဲလား”

“မကြီးပါဘူး၊ သူက အမေနဲ့ အမြဲလိုက်ရတာ”

“ဘော်ဒီဂတ် သဘောမျိုးလား”

“အေးပေါ့”

“အင်း... ငါသိပြီ”

ထွန်းထွန်းက စဉ်းစားနေသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“ဒီမယ် နားထောင်၊ ငါ့မှာ ဦးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဆိုက်ကား ဆရာ။ သူက ဘယ်လမ်းမဆို အကုန်သိတယ်၊ မင်း မိဘတွေကို ရှာနိုင်အောင် သူ ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ ငါ မင်းကို သူ့ဆီခေါ်သွားမယ် ဟုတ်ပလား”

ငါး

ထွန်းထွန်း ညွှန်းသည့် သူ့ဦးလေးသည် မနက်အစောကြီး ထရသဖြင့် သော်လည်း ကောင်း၊ သူ့တူ ပြောသည့် အကြောင်းအရာကြောင့် သော်လည်းကောင်း စိတ်လက် မကြည်မသာ ဖြစ်၍ နေသည်။

“ရွှေတောင်ကြားဆိုတာ အဝေးကြီးကွ၊ ဘတ်စ်ကားဖြစ်ဖြစ် တက္ကစီ ဖြစ်ဖြစ် စီးသွားပါလား”

သူက ငြီးငြီးငြူငြူဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံ တပြားမှ မပါဘူးဗျ”

ထွန်းထွန်း ဦးလေးက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ သူ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေဟန်ဖြင့် ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းသည်။ သူ့လုံချည်ကို တင်းတင်း ဆီးသည်။ သူ့တူ၏ ပုခုံးပေါ်လက်တင်ပြီး ခပ်တင်းတင်းညှစ်လိုက်သည်။ သူ့ဦးလေးက ကျွန်တော့်ဖက် လှည့်လာသည်။

“ငါ့ကို ညစာကျွေးရမယ်လို့မင်းအမေကို ပြောလိုက်၊ သဘောတူလား”

ထွန်းထွန်းက မျက်နှာကြီး မဲ့ပြသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးလာသည်။ ကျွန်တော့် ကို မျက်စပစ်ပြသည်။

သူ့ဦးလေးက ကျွန်တော့ဖက်လှည့်လာသည်။

“ကဲ လိပ်စာပေး”

“လေးဆယ့်နှစ်”

“ဟေ.. ဘာ လေးဆယ့်နှစ်တုန်း”

ကျွန်တော့် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မင်း လမ်းနာမည် မသိဘူးလား”

“လမ်းနာမည်က အနဲ့ စတာပဲ”

ကျွန်တော့် ရှက်ရွံ့စွာ ပြောလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်ဖက်က မှားနေတာကိုး။

“အင်းလျားကန်လမ်းလား”

“ဟုတ်ဘူး”

“လမ်းနာမည် မသိရင် ခက်ပြီ၊ ရွှေတောင်ကြားဆိုတာ ရပ်ကွက်ကွ၊ အကျယ်ကြီးရယ်”

“သူတို့အိမ်နားမှာ ကန်ကြီးတစ်ကန် ရှိတယ်၊ သံရုံးတစ်ခုလည်း ရှိတယ်”

“ဘယ်သံရုံးလဲ”

“မ… မမှတ်မိဘူး၊ မြေပုံထဲမှာတော့ အကြီးကြီးပဲ”

သူ့ဦးလေးက တစ်ချက် ဆဲလိုက်ပြန်သည်။

“အမေရိကန်သံရုံးလား”

“အား… ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်မယ် ထင်တယ်”

“မင်း… မင်းမိဘ နာမည်တွေတော့ သိပါတယ်နော်”

ထွန်းထွန်း၏ ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို ငေါ့၍ မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ကျွန်တော်သိသမျှ ပြောပြသည်။ သူတို့နာမည်တွေ၊ ကျွန်တော့်အမေ နာမည်ကြီးမင်းသမီး အမေရိကန်သူ၊ ကျွန်တော့်အဖေ ဂစ်တာတီးသည်၊ ဘယ်ဖက် လက်တစ်ချောင်း မရှိ၊ မေမေက အရပ်အလွန်မြင့်၊ အလွန်လှ၊ ပြုံးလိုက်လျှင် ကြည့်နေသူ နှလုံးသားတွေ နွေးထွေးသွားစေနိုင်သည့် အပြုံး ပိုင်ရှင်။

ထွန်းထွန်းဦးလေးက မျက်လုံးကြီးကို ကလယ်ကလယ် လုပ်ပြရင်း သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ရှည်လျား ပြင်းထန်စွာ ချသည်။ ခေါင်းကို ယမ်းရင်း-

“ကဲ တက်တက်” ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။

သူက ဆိုက်ကားကို တွန်းပြီး ခုန်တက်လိုက်ကာ အားအင်အပြည့်ဖြင့်နင်းလိုက်သည်။ လမ်းမပေါ်မှာ ကားတွေ များများစားစား မရှိသေး။ သူက အရှိန် ဖြင့် မီးရထား ဂုံးကျော်တံတားကြီး တစ်ခုပေါ် နင်းတက်လိုက်သည်။ သူ့ ခြေ သလုံးကြီးတွေက ကျွန်တော့် မြင်ဖူးသမျှထဲ အကြီးဆုံးလောက်ရှိသည်။ သို့သော် လည်း အားသုံးရသဖြင့် အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းကြီး ထွက်နေရှာသည်။

နာရီဝက်ခန့် ခရီးဆက်ကြပြီးနောက် လမ်းဘေးတစ်နေရာက ဆိုင်လေး တစ်ခုမှာ ရပ်လိုက်သည်။ သူက ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို လှီးနေသော မိန်းမကြီး

တစ်ဦးထံ သွားသည်။ လက်ဖက်ရည် မှာပြီး သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမထား။

ဆိုင်ထဲက မှန်ပုံးလေးထဲတွင် မိုင်ဘွိုင်းနို့ဆီဗူးတွေ အများကြီး၊ ကျွန်တော် ဗူးတွေကို ရေတွက်ကြည့်နေသည်။

တစ် ……… ဆယ့်နှစ်……နှစ်ဆယ့်လေး။

ပြီးတော့ ကျွန်တော် အစက ပြန်ရေတွက်သည်။

“သူက မင်းအဖေကို သိတယ်”

နောက်ဆုံးမှာ သူပြန်ရောက်လာပြီး ဆိုက်ကားပေါ်တက်ကာ ကျွန်တော့် ကို ပြောလိုက်သည်။

“မင်းအဖေက သူ့ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် လာလာသောက်တတ်တယ် တဲ့၊ နေတာက ဒီနားကနေ သိပ်မဝေးဘူးတဲ့”

ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟုတ်ပါ့မလား။

“သူက အဖေ့ကို ဘယ်လိုသိသတဲ့လဲ”

ကျွန်တော် မယုံသင်္ကာဖြင့် မေးမိသည်။

“ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ ဘိုမကို ယူထားတဲ့၊ လက်ချောင်း တစ်ချောင်း မရှိတဲ့၊ ဂစ်တာတီးတဲ့ ဗမာကောင်ဆိုလို့ သိပ်မရှိဘူးလေကွာ၊ ရေလည်မိုက်တဲ့ ဘဲတွေပေါ့” ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်ဦးတည်သည့် လမ်းကျဉ်းလေး တစ်ခုထဲ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ဆိုက်ကားဆရာက အားရှိသမျှ အစွမ်းကုန် နင်းတော့သည်။ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်လိုက်ရန် ဟန်ပြင်သော်လည်း သူက အသာနေဟု ပြောသည်။ ထိုလမ်းထဲက အိမ်တွေအားလုံး သံဆူးကြိုးတပ် အုတ်နံရံမြင့်ကြီးတွေ ကိုယ်စီနှင့်။ အိမ်ပြတင်းပေါက်တွေကလည်း သံတိုင်တွေနှင့် ကာထားသည်။ ထောင်တွေအလား။

ဂျာနယ်အရောင်းဆိုင်လေးတစ်ခုမှာ သူ ဒုတိယအကြိမ် မေးသည်။ လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး လမ်းကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ ညာဖက်ကို ချိုးပြသည်။

“မင်းအဖေကို လူတိုင်း သိတယ်ကွ၊ မင်းအမေကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

သူ ထိုသို့ မပြောသင့်၊ သို့သော် ပြော၏။

နောက်လမ်းဆုံရောက်တော့ ဆိုင်းဘုတ် တွေ့ရသည်။ အင်းလျားမြိုင် လမ်းတဲ့။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း မှတ်မိသွားသည်။

"ဟောဟိုကအိမ် ဖြစ်မယ်"

သူက အပင်ပုလေးတွေ၊ သစ်ပင်တွေ ဝိုင်းနေသော ခြံထဲက နှစ်ထပ် တိုက်ဖြူဖြူတစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ အစိမ်းရောင် သံတံခါးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။ နံပါတ် လေးဆယ့်နှစ်။ ကျွန်တော် ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ တစ်ပြားမှ မပေးဘဲ အလကားစီးလာသည့်အတွက် မျက်နှာပူလှသည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော်..."

"နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် နှစ်ဆ ပေးကွနော့၊ ကဲ... မင်း ကံကောင်းပါစေ"

သူက ရယ်ရင်း ဆိုက်ကားကို ကွေ့ကာ နင်းထွက်သွားသည်။ တစ်ချက်တောင် ပြန်လှည့်မကြည့်။

"ကျေးဇူးပါ"

ကျွန်တော် ထိုစကားကို အသံတိတ် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေမိသည်။

ခြောက်

သံတံခါးက ပိတ်ထားသော်လည်း သော့ခတ် မထား၊ အသာလေး တွန်းကာ ခြံ ဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ခြံအရိပ်တွေကို ခိုကာ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးက ပွင့်နေသည်။ အိမ်ထဲသို့ တိုးယိုပေါက် မြင်ရသည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှာ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ချက်ပြုတ်နေကြသည်။ သူတို့ကို လှမ်းခေါ် မည် အလုပ်မှာ ဒုတိယထပ်က လာသော တတိယအသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ရ သည်။

ထိုအသံကို ကြားကြားချင်း ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆေးတွေ လက်မှာ ကိုင် ကာ လှေကားပေါ်ကပျာကယာ ပြေးတက်သည်။ ခဏနေတော့ ပြန်ဆင်းလာပြီး မီးဖိုထဲ ပြန်ဝင်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အသံမထွက်စေဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းကို အသာ ဖြတ်၍ အပေါ်ထပ် တက်သည့် လှေကားပေါ် အသာတက်သည်။

ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေက တစ်ထစ်တက်လေ ပိုလေးလံလေ ဖြစ်လာသလို ခံစားနေရသည်။

ကျွန်တော် လှည့်ပြန်ချင်သည်။

ကျွန်တော် ပုန်းကွယ်နေချင်သည်။

ကျွန်တော် ဘကြီးဘဆီ ပြန်သွားချင်သည်။

အပေါ်ထပ်မှ စာရွက်ဖြန့်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော့်နှလုံးတွေက အထိန်းအကွပ်မဲ့စွာ ခုန်နေသည်။ ကလောက

လှေကားထစ် ၂၇၂ ထစ် မြင့်သော တောင်ပေါ်ဘုရားဆီ ပြေးတက်ထားဘိသကဲ့သို့၊ သို့တည်းမဟုတ် မိုးထိအောင် ထောင်ထားသော လှေကားကြီးကို တက်နေရဘိ သကဲ့သို့။

အပေါ်ထပ်မှာ အခန်းတွေ အများကြီး။

အခန်းတစ်ခုက ပွင့်နေသည်။

ကျွန်တော် ခြေဖျားထောက်ကာ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှာ စာအုပ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ အများကြီး၊ ကုလားထိုင်တွေ ပေါ်မှာ၊ ကြမ်းပြင်မှာ ပုံထားသည်။ ကျွန်တော့်တို့ အိမ်မှာလိုပဲ။

ကျွန်တော် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းတစ်ဖက်စွန်းမှာတော့ ပြတင်းပေါက်နားမှ စားပွဲနှင့် ဆုံလည် ဆိုဖာကုလားထိုင် ရှိသည်။

အဲဒီမှာ...

အဲဒီမှာ ကွန်ပြူတာ ကီးဘုတ်နှင့် စာရေးနေသည်က ကျွန်တော့် မေမေ။

ကျွန်တော့်ကို ကျောခိုင်းထားသည်။

ကျွန်တော် ရပ်လိုက်သည်။

“မေမေလား”

ကျွန်တော် လေသံကလေးဖြင့် မေးမိသည်။

သူက စာရိုက်နေဆဲသာ။

“မေမေ”

ဒီတစ်ခါတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ခေါ်လိုက်သည်။

သူသည် ကျောက်ရုပ်လို ဖြစ်သွားသည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေ အလုံးစုံ ရပ်တန့်သွားသည်။

ဆုံလည် ဆိုဖာကုလားထိုင်က ကျွန်တော့်ဖက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လာသည်။

တစ်လက်မချင်း ရွေ့နေသလို။

“မေမေ”

ကျွန်တော် ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

နောက်ထပ် တစ်လှမ်း။

သူ ထရပ်လိုက်သည်။ စားပွဲကို လက်ထောက် အားပြုရင်း ခန္ဓာကိုယ်ဟန်ချက်ကို သူ ထိန်းထားသည်။

ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပြန်သည်။

ခုသူနှင့်ကျွန်တော့်အကြား ကိုက်အနည်းငယ်သာ ကွာသည်။ လေးကိုက်လား၊ ငါးကိုက်လား။

ပြီးတော့ အချိန်ကာလ ခုနစ်နှစ် ကွာသည်။

ပြီးတော့ အမာရွတ်တစ်ခု ကွာဝေးသည်။

အနည်းဆုံးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ငေးနေမိတာ မည်မျှကြာမှန်း မသိတော့။

တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။

တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ခေါ်နေသည်။

သူ မလှုပ်။

အသံ ပိုကျယ်လာသည်။

မလှုပ်သေး။

“ဘိုဘို… ဘိုဘိုလား”

သူ့ထံ ပြေးသွားချင်သည်။

သို့သော် မလှုပ်နိုင်၊ ခြေတစ်လှမ်းတောင် မလှမ်းနိုင်။

ကျွန်တော့်က ထိလိုက်လျှင် ထွက်ပြေးမည့် အိမ်မွေးတိရိစ္ဆာန်လေး အလား သူ ကျွန်တော့်နားသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် တိုးကပ် လာသည်။

သူကလည်းတလှမ်းချင်းတရွေ့ခြင်း၊ သတိကြီးစွာဖြင့် လှမ်းလာသည်။

ကျွန်တော်က ပျံပြေးသွားမှာ စိုးနေသည့်အလား။

သူက ကျွန်တော့်အတွက် ရင်းနှီးလွန်းသလိုတစ်ချိန်တည်းမှာပဲ စိမ်းလွန်း နေသည်။

ကျွန်တော့်လက်တွေအတွက်၊ နှာခေါင်းအတွက်၊ မျက်လုံးတွေ၊ နားရွက် တွေအတွက် အချိန်လိုသည်။

ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးအတွက်၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အစိတ်အပိုင်း အားလုံး နီးပါးအတွက် အချိန်ပေးရန် လိုသည်။

ခု ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် နီးကပ်နေပြီ။ ကျွန်တော့်လက်တွေ သူ့ကို ဖက်... ဖက်။

မိုက်ကနဲ မူးသည်။ အရာအားလုံး ချာချာလည်သွားသည်။ စာအုပ်စင်၊ ကုလားထိုင်နှင့် မေမေ့မျက်နှာက ပြောင်းပြန် ဖြစ် သွားသည်။

ကျွန်တော့် ခွေကျမသွားမီ မေမေ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

ခုနစ်

သတိပြန်ရလာတော့ ဆိုဖာပေါ် ကျွန်တော် လှဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်နားမှာ ထိုင်နေသည်။

“မေမေရော”

“နားနေတယ် သားရယ်”

“မေမေ နေမကောင်းဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ပင်ပန်းသွားတာပါ”

ဖေဖေ ဘာကြောင့်များ အမှန်အတိုင်း မပြောပါလိမ့်။

“သား အမှားကြောင့်လား ဖေဖေ”

“ဟင့်အင်း သားက ဘာမှ မမှားဘူး”

“မဟုတ်ဘူး… မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးဟာ သားအမှားတွေချည်းပဲ”

“ဘိုဘို၊ အဲသလို ဘာလို့ ပြောနေရတာလဲကွယ်”

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါ အမှန်မို့လို့ပေါ့။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အဖြေ ကျွန်တော့်မှာ မရှိ။

“သား မေမေ့ဆီ သွားလို့ရမလား”

“သူ အိပ်ပျော်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဒါဆို သားတို့ မေမေ့ကို သွားကြည့်ကြစို့”

သူက ထရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ဖေဖေ့ကြောင့် ကျွန်တော်အားတက်လာသည်။အခန်းတစ်ခုသို့ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်ကြသည်။ ဖေဖေက တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်းထဲက ပြူတင်းပေါက် တွေ အကုန်ဖွင့်ထားသည်။ လေညှင်းလေးက ခန်းဆီးစ ဖြူလွလွကို သက်ဝင်လှုပ်ရှားစေသည်။ မေမေက ကုတင်ပေါ်မှာ၊ တကယ်ပဲ အိပ်ပျော်နေသည်။ မေမေ့ အသားအရောင်က ဖြူဖျော့လျက်၊ နှုတ်ခမ်းတွေက နီရဲပြီး ဆံပင်က နက်မှောင်လှသည်။ ကျွန်တော် တွေးထားသည်ထက် ပိုနက်သည်။ မေမေသည် ဘာကြီး

ပြောတာထက် ပိုလှကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရပြီ။

ဖေဖေက အခန်းတံခါးကို အသာ ပြန်ပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို တခြား အခန်းတစ်ခုထဲ ခေါ်လာသည်။ ထိုအခန်းထဲမှာ ကုတင်ကြီးတစ်လုံး၊ အဝတ်ဗီရို၊ စာအုပ်ဗီရိုနှင့် စားပွဲ ကုလားထိုင် အားလုံး ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိသည်။ မျက်နှာကြက်မှာ သစ်သား လေယဉ်ပန်ကာကြီးက တွဲလောင်းကျနေသည်။ နံရံမှာ ပန်းချီကားတွေ ချိတ်ထားသည်။ နေရောင်ကြောင့် ပေါလစ်တင်ထားသော ကြမ်းပြင်က ဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်။ အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာ တွဲရက်ပါသည်။ ဒီလောက် လှပသည့် အခန်းမျိုး တစ်သက်လုံး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

“ဒါ သား အိပ်ဖို့ အခန်း” ဖေဖေက ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော် တွေသွားသည်။

“ဒီမှာ အိပ်ရမှာလား၊ သားတို့အားလုံး စုအိပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဖေဖေ အခက်တွေ့သွားပုံပင်။

“အင်း.... ဟိုဟာလေ၊ တကယ်တော့ အိမ်က အကြီးကြီး၊ အခန်းတွေက အများကြီး၊သားမေမေနဲ့ ဖေဖေလည်းတခန်းစီအိပ်တယ်။ ညွှေ့သည်တွေအတွက် လည်း...”

သူက ကျွန်တော် ထိခိုက်နာကျင်စေဖို့ရည်ရွယ်ရင်း မရှိ၊ သို့သော် ထိုစကား လုံးကြောင့် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်က ပေါက်ခနဲ ကျလာသည်။

ညွှေ့သည်အတွက် အခန်းမှာ ကျွန်တော် မအိပ်ချင်ပါ။

ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်က အလိုမကျမှုကို ဖေဖေ မြင်ပုံပင်။

“ဖေဖေ ဆိုလိုတာက ဒါ သားရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အခန်းလို့ပြောတာပါကွယ်”

ဟင့်အင်း... ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်အခန်းလည်း မလိုချင်ပါ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရန် ဆန္ဒ လုံးဝမရှိ။

ကျွန်တော့်တို့နှစ်ယောက် စကားတလုံးမှ မဆိုဖြစ်ကြဘဲ ငူငူကြီး ရပ်၍ နေကြသည်။ ခဏနေတော့ ဖေဖေက မေးသည်။

“သား ဆာပြီလား”

“ဟင့်အင်း... အဲ... ဟုတ်တယ်၊ ဆာတယ်”

ကျွန်တော့်တို့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။ မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ကြသည်။

ခုနက မြင်လိုက်ရသော မိန်းမနှစ်ယောက်က ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ လှီးနေကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က တူ၊ တူနိုင်လွန်းသည်။ ကျွန်တော့်ဖြင့် ခွဲကို မခွဲတတ်။ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို သူတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူတို့ အမြွှာညီအမတွေတဲ့။ မီးဖိုခန်းနားက အခန်းမှာ တူတူနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြူး၍ ကြည့်နေမိကြသည်။ သူတို့ဘဝမှာ ၁၂ နှစ် သားကောင်လေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသလို ကျွန်တော့်ဘဝမှာလည်း အမြွှာ ညီအမကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့သလို ကြောင်၍ ကြည့်နေမိကြသည်။

ကျွန်တော် ဘာစားချင်လဲတဲ့။ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ သူတို့က သရက်သီး နှင့် နို့ထမင်း စားမလားတဲ့။ ကျွန်တော်က ကူညီဟန် ပြင်သော်လည်း သူတို့က အကူမခံ။ ကျွန်တော့်နှင့် ဖေဖေက ထမင်းစားခန်းမှ စားပွဲရှည်ကြီးမှာ ထိုင်နေ ကြသည်။ ခဏနေတော့ ညီအမနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် လှီးထားသော သရက်သီးစိတ်များနှင့် အရသာရှိလှသော နို့ထမင်း တစ်ပန်းကန်လာချပေးသည်။ဘကြီးနှင့်ကျွန်တော့်တစ်သက်လုံးချက်ပြုတ်လာခဲ့တာ ဒီလောက် တစ်ခါမှ စနစ်မကျ။

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ငေးနေသည်။ သူကတော့ ဘာမှမစား။

“မနေ့ညနေက ဖေဖေ မင်းကို ဘူတာရုံမှာ ကြိုနေခဲ့တာ”

“ရထားက ဘူတာ ဝင်ခါနီးမှ ပျက်တယ်လေ ဖေဖေ”

“အင်း... ဖေဖေလည်း ကြားတယ်”

“ဒါနဲ့ ဖေဖေက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မင်း ဘကြီးဘက မင်း ရေးထားတဲ့ စာတွေ့တော့ ဖုန်းဆက်တာပေါ့”

ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် ဒါကို စဉ်းစားခဲ့မိဖို့ ကောင်းသည်။

“သူ သားကို စိတ်ဆိုးနေလား”

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုသူ့မျက်ဝန်းညိုကြီးများဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“သူက စိတ်ပူတာပါ၊ တို့များလည်း တူတူပဲပေါ့ သားရယ်”

“ဆောရီးပါ ဖေဖေရယ်၊ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မင်းဘကြီးဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သရက်သီးနှင့် နို့ထမင်းကား ခံတွင်းလိုက်လှသည်။ တစ်ပန်းကန် ကုန် တော့ ယူဦးမလားတဲ့။ ကျွန်တော့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်ကလဲ”

ကျွန်တော် ဖေဖေ့ကို တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

“သူတို့က သီပေါကလေ၊ သူတို့ ဒီမှာ ဝေယျာဝစ္စ အကုန် လုပ်ကြတယ်၊ သူတို့လည်း အလုပ်ရ၊ ဖေဖေတို့လည်း အဆင်ပြေတယ်”

“ဒါနဲ့ မိုးမိုးက ဖေဖေတို့နဲ့ တူတူမနေတော့ဘူးလား”

“အင်း... မနေတော့ဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သူ ယောကျ်ားရသွားလို့လေ၊ မနှစ်က မင်္ဂလာဆောင်တယ်၊ ခု သူ့ ယောကျ်ား မိသားစုနဲ့ ပဲခူးမှာ နေကြတယ်”

“ခုညီအမတွေက ချက်ပြုတ်ပေးကြလား”

“အင်း... စနေ၊ တနင်္ဂနွေဆို သူတို့ နားတယ်၊ အဲဒီကျရင် ဖေဖေတို့ ချက်ကြတယ်”

“မေမေရော ချက်လား”

“အင်းပေါ့... မင်းမေမေက သိပ်ဟင်းချက်ကောင်းတာ”

“သားလည်း ဟင်းချက်ကောင်းပါတယ် ဖေဖေရာ”

ဖေဖေက ပြုံးပြုံးကြီး ခေါင်းငြိမ့်ရင်း-

“ငါသိပါတယ် ငါ့သားရာ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မေမေက ဘာအလုပ် လုပ်လဲဟင် သူ အလုပ်ရော လုပ်ရဲ့လား”

“လုပ်တာပေါ့ကွ၊ မင်းအမေက ဥပဒေ အတိုင်ပင်ခံလေ”

“အဲဒါ ဘာလဲ”

“သူက မြန်မာပြည်မှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံချင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတွေကို အကြံပေး တယ်။ အစိုးရကိုလည်း ဥပဒေအသစ်တွေ မထုတ်ပြန်ခင်မှာ သူ့ရဲ့ ထင်မြင်ချက်နဲ့

အကြံဉာဏ်တွေကို ပေးတယ်”

“အဲသလို ပေးတော့ သူတို့က နားထောင်လား”

“တစ်ခါတလေပေါ့”

“ဖေဖေကရော ဘာလုပ်လဲ”

“မင်းအမေကို ကူတယ်လေ”

“အကြံပေးတဲ့ နေရာမှာလား”

ဖေဖေက ခဏငြိမ်သွားသည်။

“ဟင့်အင်း... ငါ အဲသလိုတွေ မလုပ်တတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ့အဖြေကတော့ ပြုံးနေခြင်းသာ။

“တခြားအလုပ်ရော မလုပ်ဖူးလား”

“လုပ်တာပေါ့ကွ၊ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်းမှာ ညနေတိုင်း အင်္ဂလိပ်စာ သင်တယ်”

ပါးဖြဲနားဖြဲ စားသောက်ပြီးချိန်မတော့ ကျွန်တော့်ကို ပင်ပန်းမှုက ဖိစီးလာသည်။ မီးဖိုခန်းထဲမှ နာရီက တစ်ချက်ချက်။

“ခရီးဝေး နှင်လာရတာ သား ပင်ပန်းနေပြီ။ ညကလည်း လမ်းပေါ်မှာ အိပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သား လှဲချင်လား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အလွန် ပွယောင်းနေသော သူ့ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ကို ထုတ်ပေးသည်။ အခန်းထဲ ခေါ်လာသည်။ ကျွန်တော် ကုတင်ပေါ် ပစ်လှဲလိုက် သည်။ သူက ကျွန်တော့်နား ထိုင်နေသည်။ စကားတစ်လုံးမှ မဆို။ ပေါလစ်တိုက် ကြမ်းပြင်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုခု တွေ့နေသည့်အလား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော် သူကြည့်တာ လိုက်ကြည့်တော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား

မတွေ့။

သူက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဖေဖေက ငြိမ်သက်စွာ နေတတ်သူမှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်မှာ ငြိမ်သက်ခြင်းက ကလောမှာ ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ကွဲပြား ခြားနားနေ မှန်း ကျွန်တော် ခံစားရသည်။ ဒီမှာ ဖေဖေ ငြိမ်သက်နေတာက လျှို့ဝှက်မှုတွေ ပါနေသည်။

"ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းလား"

သူ့အတွေးတွေကို ဖြတ်တောက်ခံလိုက်ရသည့်အလား သူ ထရပ် လိုက်သည်။

"အော်... ဖေဖေက ဘာကိစ္စ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ သားရယ်"

"ကျွန်တော်က ဘာဂျာကို ပြန်ပေးလိုက်လို့လေ"

"ဟင့်အင်း... စိတ်မဆိုးပါဘူး"

ကျွန်တော့် လက်မောင်းကို သူ အသာလေး ပွတ်သပ်နေသည်။

"ဒါက"

သူက ထထွက်သွားတော့မယောင် ဟန်ပြင်ပြီးမှ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ကြည့် သည်။ အပြင်မှာ ကျီးအာသံတွေ ကြားနေရသည်။

"ငါ....ငါ....."

သူ ရပ်သွားတာ ကြာလှသဖြင့် သူ ဆက်ပြောရမည့် အကြောင်းအရာကို မေ့များသွားသလား ဟု ထင်လိုက်မိသည်။

"ငါလေ. ငါ့သား ရောက်လာတာကို အင်မတန် ပျော်တယ်၊ ဝမ်းသာ တယ် သိလား"

"သားက ဖေဖေ စိတ်ဆိုးမယ်ထင်နေတာ..."

"ဟင့်အင်း"

သူက ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး-

“ဒါပေမဲ့ သား သိအောင် ပြောထားမယ်၊ နောက်ရက်တွေကတော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေတို့ အားလုံးအတွက်ပေါ့” ဟု ပြောချလိုက်သည်။

သူ ထွက်သွားတော့ ကျွန်တော် ကုတင်အလယ်မှာ လှဲရင်း ခြေတွေ လက်တွေ တစ်ဆုံး ဆန့်ထုတ်လိုက်သော်လည်း ကုတင်အစွန်းကို မမီ။ ဘကြီးဘ နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်ဘေး လာအိပ်ဦးတော့ နေရာတွေ အများကြီး လွတ်သေးသည်။

အနည်းဆုံးပေါ့။

လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

အားလုံးအတွက်ပေါ့ တဲ့လား။

စောင်ခြုံဖို့ မလို၊ ပူလွန်းသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် တစ်ခုခုကို ဖက်ထား ဖို့ လိုသည်။ ဘကြီးမှ မရှိဘဲလေ။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဧရာမ တဘက်အထူကြီး နှစ်ထည်တွေ့သည်။ အဲဒါတွေကို လိပ်လိုက်သောအခါ ခွခေါင်းအုံးကြီးလို ဖြစ် သွားသည်။ အဲဒါတွေကို ဖက်ရင်း ကျွန်တော် မေ့ကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ တော့သည်။

ရှစ်

ကျွန်တော့် မိဘနှစ်ပါး၏ အိမ်တွင် ကျယ်ပြန့်သော ခေါင်မိုးထပ်လသာဆောင် ရှိ၏။ ရေပန်းလေးနှင့် ကြာပန်းလေးတွေ၊ ကြိုးပုခက်လေး နှစ်ခုအပြင် အနီ ရောင်၊ အဖြူရောင်၊ အပြာရောင် စက္ကူပန်းနှင့် ကြွေပန်းပင် အိုးလေးတွေ အများအပြား။ အမိုးခုံး ဂိတ်ကလေးနှင့် ထိုဂိတ်ကလေးပေါ် ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသော နွယ်ပင်တွေ၊ ထိုအောက်မှာတော့ စားပွဲတစ်လုံး၊ ခုံရှည် တစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် နှစ်လုံး ရှိသည်။

ထိုနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ညစာစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စားပွဲကို ဖန်မီးအိမ်လေးများနှင့် အလှဆင်ထားသည်။ ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော်တိတ်ဆိတ်စွာ တိုင်ရင်း မေမေ့ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ငြိမ်ငြိမ် မထိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ပန်းကန်ပြားလေးဖြင့် ချထားသော သီဟိုစေ့ ဆယ့်ခုနှစ်စေ့ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ရေတွက်နေမိ သည်။ ဖေဖေကလည်း ဂနာမငြိမ်။ သူ့ခြေထောက်တွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေပုံ ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သိသည်။ သူ ဒီလိုလုပ်တာမျိုး ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။

မေမေလှေကားကိုဖြည်းညှင်းစွာတက်လာသည်ကိုသားအဖနှစ်ယောက် လုံး ကြားသည်။ ဖေဖေက ခုန်ထပြီး မေမေ့ကို သွားကြိုသည်။ လက်မောင်းမှ တွဲကာ စားပွဲဆီ ခေါ်ဆောင်လာသည်။ ကျွန်တော့် ညာဖက်မှာ မေမေ့ကို နေရာ ချသည်။

မေမေက အနီနှင့်အနက် ရောစပ်ထားသော လုံချည်နှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဘလောက်စ်အကျႌကို ဝတ်ထားသည်။ နက်မှောင်သည့် ဆံကေသာမှာတော့ တရုပ်စကားပန်းပွင့်ဖြူလေး တစ်ပွင့် ပန်ထားသည်။ မေမေ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး၊ ညင်ညင်သာသာ၊ ကချေသည်တစ်ယောက်လို ခန့်ငြား မနေသော်လည်း ရှုမငြီးဖွယ်တော့ ဖြစ်နေသေးသည်။

မေမေ့ ရှည်လျား သေးသွယ်သော လက်ချောင်းတွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေကို ကိုယ် ပြန်မြင်ယောင်နေသည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှာတော့ ကျောက်စိမ်းလေးနှစ်ခု ထည့်သွင်း ထုလုပ်ထားသော အနီရောင် လက်ကောက် တစ်ရန်ကို ဖေဖေနှင့် ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မေမေက လက်သုတ်ပုဝါကို ပေါင်ပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဟင်”

ကျွန်တော့်ကို ဖြည်းဖြည်းတိုးတိုး သူ မေးသည်။ အိပ်တစ်ဝက်နိုးတစ်ဝက် ဖြစ်နေသည့် ပုံစံမျိုး။ မေမေ့အသံကလည်း ကျွန်တော်အသံနှင့် ဆင်တူသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မိသည်။

မှားဖြေမိမှာ ကြောက်လှသဖြင့် အဖြေပေးရန် ချီတုံချတုံ ဖြစ်မိသည်။ “ကောင်းပါတယ်” ဟု နောက်ဆုံးမှာတော့ ပါးစပ်က ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

တိတ်သွားပြန်၏။

“အစ်ကိုကြီးရော”

“နေကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

သူ့အစ်ကိုကြီး နေကောင်း၊ မကောင်း သူ့ဘာသာ ဖုန်းဆက်မေးလို့ ရတာပဲဟု ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ သို့သော် ခုချိန်မှာ ဒါက အရေးမကြီး။ သူ စကားပြောနေဖို့သာ အရေးကြီးသည်။ ကလောက ကြက်တွေ၊ ဝက်တွေ၊ ရာသီဥတုတွေ ဘာအကြောင်းပြောပြော၊ ပြောချင်ရာ ပြော ကျွန်တော် မေမေ့အသံကို နားစွင့်နေချင်သည်။ ကြားနေချင်သည်။

“အိမ်ရှိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အကြာကြီး တိတ်သွားပြန်သည်။

“သားသား ပြောတာတော့ သားက ဟင်းချက်ကောင်းဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမေးရမလဲဟု စဉ်းစားမိသည်။ တုံးချာညံ့ဖျင်းတာတွေ၊ မဆိုင်တာတွေ မမေးမိဖို့ လိုသည်။ အရေးမပါ သော မေးခွန်းများဖြင့် မေမေ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလို။ ဥပမာအား ဖြင့် သားနဲ့ ဖုန်းပြောတုန်းက မေမေ ဘာလို့ သားကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ တာလဲဆိုသည့်မေးခွန်းမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော် သေလောက်အောင် မေးချင်နေသော် လည်း အလွန်ဆိုးသည့် မေးခွန်းမျိုးမှန်း သိသာသည်လေ။

ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးမှ-

“မေမေရော ဘာဂျာ မှုတ်တတ်သလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

မေမေ့ မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ပွင့် ပေါ်လာသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“သားက... သား ထင်တာက မေမေနဲ့ ဖေဖေ အတူတူ တီးမှုတ်တတ်ကြတယ်ပေါ့”

“အေး... မဆိုးဘူးကွဲ့”

မေမေက တုန့်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်သည်။ ဘကြီး၏ ကက်ဆက်အိုလေးတည်းမှ ထွက်လာသော အသံမျိုး။

“ဒါပေမဲ့ မေမေက မတီးတတ် မမှုတ်တတ်ပါဘူး”

“သားလည်း တူတူပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက ဘာဂျာ အတော်လေး မှုတ်တတ်နေပါပြီ၊ ကလော မှာတုန်းကလေ”

ဖေဖေက ဝင်ရောက် ကန့်ကွက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

မေမေက ရေတစ်ငုံ ငုံသည်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်စိတ်က ထင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အမြွှာညီအမသည် ငါးပေါင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဟင်းတွေ၊ ထမင်းအုပ်ဆောင်းတွေကို နေရာချသည်။ ဖေဖေက သူတို့ကို အလုပ်လုပ်တာ တော်ကြောင်း ချီးကျူးနေသည်။

“သား ငါး ကြိုက်သလား”

မေမေက ခက်ရင်းကို ကိုင်ရင်း မေးသည်။ ခေါ်ကိုတော့ သူ လုံးဝ မထိ။

“အရမ်းကြိုက်တယ်”

“မင်းအကြိုက်ဆုံး အစားအစာက ဘာလဲ”

ကိုယ့်သားသမီး အကြိုက်ဆုံး အစားအစာကို မသိသည့် မိခင်တွေ ရှိနိုင်သည်ဟု ယူဆသော်လည်း မေမေ့ မေးခွန်းက ကျွန်တော်ကို ဝမ်းနည်းစေ သည်။

“သားက ထမင်းကြော်၊ ငါးဟင်း၊ ခေါက်မုန့်ကို နို့ဆီ၊ အုန်းသီး ဆမ်း ထားတာတွေ ကြိုက်တယ်၊ တကယ်တော့ ဘာမဆို ကြိုက်ပါတယ်၊ သားက အစားအသောက် ဇီဇာမကြောင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ငါးပေါင်းက လွန်စွာ အရသာရှိလှသော်လည်း မေမေက တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းမျှသာ စားသည်။

မေမေ ဘယ်လောက် ပိန်ပါးနေသည်ကို ခုမှ သတိပြုမိသည်။ ဘာမှမှ မည်မည်ရရ မစားဘဲ။

ခုတော့ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ခိုးခိုးကြည့်သည်ကို မကြာခဏ မိသည်။ သို့သော် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ဖေဖေကတော့ ခြေထောက်တွေ လှုပ်လို့ ကောင်းတုန်း။

အမြွာညီအမက စားပွဲကို ရှင်းကာ ဖရဲသီးပန်းကန် ယူလာသည်။ မေမေက တစ်စိတ်သာ စားသည်။ ထိုတစ်စိတ်ပင် တစ်ဝက်သာ ကုန်သည်။

“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ မေမေ နေသိပ်မကောင်းဘူး”

ဟုပြောရင်း ကုလားထိုင်မှ ထရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မထနိုင်၊ ပြန်ပြန်ကျနေသည်။ ၊ ဖေဖေက မေမေ့ကို ကူတွဲပြီး အိပ်ခန်းထိ လိုက်ပို့သည်။ သူ အတော်ကြာသည်အထိ ပြန်မလာသေး။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဖရဲသီး ထိုင်စားရင်း စားပွဲပေါ်မှ ပန်းကန် လုံးထဲ ပါးစပ်ထဲမှ အစေ့ကို မှုတ်ထုတ်သည်။ အများစုက ပန်းကန်ထဲ မရောက်။ ဘကြီးကို သတိရသည်။ ဘကြီးက ကျွန်တော့်အကြိုက်ဆုံး ဘာလဲဆိုတာ အချိန် မရွေး သိသည်။

ဖေဖေ ပြန်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်၊ မဲ့တဲ့တဲ့ကြီး ဖြစ်နေသည်။

“…I want to live….

I want to give….”

ကျွန်တော် မရှံ့မရဲ သီချင်းဆိုလိုက်သောအခါ ဖေဖေ မျက်နှာကြောတွေ လျော့လာခဲ့သည်။ သူလည်း ဝင်ဆိုလေပြီ။

“I've been a miner for a heart of gold...

that keep me searching for a heart of gold....

---and I'm getting old....”

ကျွန်တော်က သီချင်းကို ထပ်ကျော့သောအခါ ဖေဖေက စားပွဲခုံကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ခေါက်ရင်း ဒရမ်စည်းချက် လိုက်၍ နေသည်။

“မေမေ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ဒရမ်ခေါက်တာ ရပ်သွားပြီ။

“အင်း... ကြည့်ရတာတော့ မနေ့ညက စားတဲ့ ညစာလား၊ မနက်က စားတဲ့ မနက်စာလား အဲဒါကြောင့် သူ့အစာအိမ် နာနေတယ်၊ အဲသလိုပဲ ဖြစ် တတ်တယ်၊ မနက်ဖြန်ဆို ကောင်းသွားမှာပါ”

လိမ်ညာခြင်းသည် ခက်ခဲသော အခြေအနေမှာ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်ဟု ဘကြီး သင်ကြားပေးခဲ့ဖူးသည်။ ပိုလိုအပ်လေ ပိုညာရလေပေါ့။

“တကယ်တော့ ငါလည်း နေလို့ သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ သား ဘာမှ မဖြစ်တာ သေချာလား”

အင်း... လိမ်ညာရန် လိုအပ်ချက်က သိပ်ကြီးမားနေသည် ထင်၏။

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့ စကားပြောတဲ့ပုံစံက ထူးဆန်းနေတာလဲ၊ အစာ အိမ် မကောင်းတာနဲ့ အဲဒါနဲ့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဖေဖေ၏ ဖျစ်ညှစ် လိမ်လည်နေရသော စကားတန်ဆာတို့အပေ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ခုလို မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ဖေဖေက ခေါင်းကို ဟိုဖက် ဒီဖက် လှည့်ရင်း တစ်ခုခုကို ရှာနေသ လုပ်နေသည်။

“အဲဒါက... ဘယ်လိုပြောရမလဲ...၊ သူက ခက်ခဲတဲ့ အချိန်ကာလတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ညအိပ်ရာ မဝင်ခင် ဆေးတွေ သောက်ရတယ်၊ ပြီးတော့ သားကို

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ...”

ဖေဖေ့စကားလုံးတွေက ခြောက်သွေ့နေသော မြေကြီးသည် သူ့ပေါ် ကျလာသည့် ရေတွေကို လျင်မြန်စွာ စုပ်ယူလိုက်သလို နစ်ဝင်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ပြန်လည် ဆုံဆည်းခြင်းက မေမေ့ ကို ခုလောက် ထိခိုက်ခံစားစေနိုင်သည်ဟူသော အတွေးမျိုး ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးခဲ့။

တစ်ခါလေးတောင် မဝင်ဖူးခဲ့။

စိတ်တည်းက စူးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာသည် အနည်းနဲ့ အများ သူ့ဒဏ်ရာလည်း ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်တော့်ပါးပြင်မှ အမာရွတ်ကြီးကို ဖြစ်စေခဲ့သည့် ဓားသည် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဓားသက်သက် မဟုတ်၊ ဒါဆို မေမေ့ အတွက်ရော၊ ဘာဖြစ်မလဲ။ ဈေးထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ကို မြင်ရချိန်မှာ ကျွန်တော် ဆို့ဆို့နင့်နင့် ခံစားခဲ့ရသည်ဆိုလျှင် မေမေကရော ဘယ်လိုများ ခံစားရမလဲ။

“သား မေမေ့ကို ကူညီချင် ကူညီနိုင်မှာပါ”

ဖေဖေက ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“အဖေတော့ ဒီလိုမထင်ပါဘူး သားရယ်”

“ကူညီနိုင်မှာ သေချာပါတယ်ဗျာ”

“သားက ဘယ်လိုများ ကူညီနိုင်မတဲ့လဲကွယ်”

ဖေဖေ့မေးခွန်းအတွက် အဖြေ ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော့်မှာမရှိသေး။ သို့မဟုတ် ထိုအဖြေအတွက် စကားလုံး မရှိသေး။ ဘကြီး ပြောခဲ့သလိုပဲ မမြင်ရတာနဲ့ပဲ မရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် စကားလုံးများ အဖြစ် မပြောနိုင်တာနဲ့ဘဲ ဒီအဖြေကို ကျွန်တော် မသိဘူးဟု အဓိပ္ပာယ် မရ။ ကြာကြာစဉ်းစားလေ ကျွန်တော် မေမေ့ကို အမှန်တကယ် ကူညီနိုင် မည် ဆိုတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချလာလေဟု ခံစားနေရပြီလေ။

ကိုး

အပေါ်ဆုံးထပ် လသာဆောင်မှာ ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း မနက်စာ စားကြရသည်။ မေမေက ခုထိ နေမကောင်းသေးဟု ဖေဖေက ဆိုသည်။ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အိပ်ရာထက်မှာ အနားယူရင်း အားပြန်မွေးရမည် ဆိုပဲ။ ဒါ သူ ဖြစ်နေ ကျတဲ့။ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမရှိဘူး တဲ့။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ လတ်ဆတ်သည့် သစ်သီး များ၊ ဒိန်ချဉ်၊ ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ယိုများနှင့် မုန့်ဟင်းခါး။ ကျွန်တော်က မုန့်ဟင်းခါး စားသည်။ ဖေဖေကတော့ သရက်သီး၊ သဘော်သီးနှင့် ဒိန်ချဉ်သာ စား၏။

“သားအမာရွတ်က နာနေလား”

ဖေဖေက ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ ထိုသို့ မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် မုန့်ဟင်းခါး သီးမလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဖေဖေသည် ကျွန်တော် အမာရွတ်အကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ စကားမစဖူးခဲ့။

ကျွန်တော် စိတ်ရှုပ်နေတာ မြင်ရတော့ သူက ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီးဦးဘက သားရဲ့ အမာရွတ်က နာ… နာနေတယ်လို့ ပြော ထားတယ်”

“အမှန်ပဲ ဖေဖေ၊ တစ်ခါတလေများ ညဖက်ဆို အိပ်ရာကတောင် လန့်နိုးတယ်”

“မနေ့ညကရော”

“ဟင့်အင်း… မနေ့ညကတော့ သိပ်မနာဘူး၊ နေလို့ ကောင်းတယ်”

“ဘယ်တုန်းက စဖြစ်တာလဲ”

“ကြာပြီ ဖေဖေ။ ဒီကို လာတုန်းက ရထားပေါ်မှာ အတော်နာတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း ညကလည်း နာတာပဲ၊ မနေ့ကတော့ သက်သာတယ်”

“ခုရော”

“သား လုပ်နိုင်တာမှ မရှိဘဲလေ”

“ဖေဖေ တစ်ချက် ကြည့်ကြည့်မယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းကို စောင်း၍ ဘယ်ဖက်ပါးမှ အမာရွတ်ကို ပြလိုက် သည်။ သူက ကျွန်တော့်ဖက် စောင်း၍ အမာရွတ်ကို ကြည့်သည်။ အနီးကပ် ကြည့်သည်။ သူ အမာရွတ်ကို တစ်ခါမှ ကြည့်ဖူးသည်ဟု မမှတ်မိခဲ့။

“ကလောမှာ ဆရာဝန် ပြခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း.. ဆေးရုံတောင် ရောက်သွားသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး”

“သားမေမေ ပြနေတဲ့ အရေပြားအထူးကု ဆရာဝန်ရှိတယ်၊ သူက သားမေမေကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကုဖူးတယ်၊ သူနဲ့ ပြကြည့်လို့ ရတယ်”

သူကရော ဘာများ တတ်နိုင်မှာလဲဟု သံသယဖြစ်မိသော်လည်း ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

မနက်စာ စားပြီးသောအခါ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ရွှေတိဂုံဘုရား လိုက်ပို့မည်ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် သူ ဖုန်းခေါ်ဦးမည်တဲ့။ ဖေဖေ ဖုန်းပြောနေချိန် မှာ ကျွန်တော် မေမေ့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ ဝင်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက် နှစ်ပေါက်မှ နေရောင်ခြည်သည် အခန်းတည်းသို့ ဖြာကြ နေသည်။ မျက်နှာကြက်မှ ပန်ကာလည်နေသည်။ မေမေက အဖြူရောင် ပဂျားမား ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ပြီး ကုတင်ပေါ်မှာ မတ်မတ်ထိုင်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ လက်ဖက် ရည်နှင့် အသီးအနှံတွေ တင်ထားသော မနက်စာဗန်း။ မေမေ့ မျက်ကွင်းတွေ သိသိသာသာ ညိုနေသည်။

“ဂွတ်မောနင်း မေမေ”

သူ ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ပြုံးသည်။

“ဂွတ်မောနင်း အသည်းလေး၊ လာ... လာ”

ကျွန်တော် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“မေမေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

ဟင်း... ဟင်း... သူလည်း သူ့အစ်ကိုကြီးလိုပဲ။ လိမ်လည်သည့် နေရာမှာ အင်မတန် ညံ့သည်ပဲ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ။

“ဒါပေမဲ့ အိပ်လို့ သိပ်မပျော်ဘူးကွယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

သူက ပုခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“မေမေ အိပ်ပျော်ဖို့ အင်မတန် ခက်တယ်၊ ပျော်ရင်လည်း ဖျတ်ကနဲဖျတ်ကနဲ လန့်နိုးတာပဲ။ ညညဆို ပုရွက်ဆိတ်တွေဟာ ဆင်ကြီးလောက် ဖြစ်လာ တယ်ကွဲ့၊ မေမေပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သား သိလား မသိဘူး”

“အင်း... သိတယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရင်း မေမေ့ဆီသို့ ခြေနှစ်လှမ်းလောက် တိုးလိုက် သည်။

“လာ... ထိုင်ထိုင်”

ကုတင်အစွန်းမှာ ကျွန်တော် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ညစားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တစ်ထပ်၊ စာအုပ်တွေပေါ်မှာတော့ ဆေးကဒ်တွေ တင်ထားသည်။

“သားရော အိပ်ပျော်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေ့ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေးလာ သည်။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ခေါင်းကို အနည်းငယ် နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

တချို့ကိစ္စတွေက အလောသုံးဆယ် ရှေ့တိုး၍ မရ။

မေမေက ပဂျားမား အင်္ကျီလက်ဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။ ဒါ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျတိုင်း အမြဲလုပ်လေ့ ရှိသည့် အရာ။ မေမေ့ထံက တုန်ရီလှိုက်လှဲသော လေသံလေး ထွက်လာသည်။

“ဆောရီး... ဆောရီးပါ သားရယ်”

“ဘိုဘိုရဲ့... ဘိုဘို၊ မင်း ဘယ်မှာလဲ” ဖေဖေ့ ခေါ်သံ ထွက်လာခဲ့သည်။

မေမေနှင့်ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မေမေ့ မျက်လုံးတွေက ဇာပဝါပါးဖြင့် အုပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဘကြီးမျက်လုံးလိုပင် ကျွန်တော် အသေအချာ ဖတ်နိုင်သည်သာ။

အကယ်၍သာ အခြားနေ့တစ်နေ့ ဆိုပါလျှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး ကို

ကျွန်တော် အံ့သြခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည်ညို သဒ္ဓါပွားနေနိုင်လိမ့်မည် ဖြစ် သည်။ ဉာဏ်တော် ပေသုံးရာကျော်မြင့်သော ရွှေရောင်ပုထိုးတော်ကြီး။ အရံ စေတီတော်လေးပေါင်း များစွာ၊ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ပေါင်းများစွာ၊ ကြည့်ကြည့်လေ ရာ သဗ္ဗညုရိုသန္တယ်ဝင် သူတော်စင်များစွာနှင့်။ ဖေဖေက ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုလ်တိုင်ကို ခေါ် သွားခဲ့သည်။ မေမေရော ကျွန်တော်ပါ ဗုဒ္ဓဟူးသားများ ဖြစ်သည်တဲ့။ အဲဒီမှာ ရှိသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကို ကျွန်တော်တို့ ရေသပ္ပာယ်ကြသည်။ ဖေဖေက ရေ သပ္ပာယ်နေစဉ် မျက်စိများကို မှိတ်ထားသည်။ ကျွန်တော်လည်း တူတူပါပဲ။ ဆုတောင်းချင်သည်။ တောင်းဆုတစ်ခု ပြုချင်သည်။ သို့သော် ဘာမှ စဉ်းစား၍ မရ။ ကျွန်တော့် စိတ်တွေက ဒီမှာမှ မရှိဘဲ။

မေမေ့ မျက်လုံးတွေ၊ တောက်ပမှု ကင်းမဲ့သော မေမေ့မျက်လုံးတွေ။

ထိုမျက်လုံးတွေက...

မေမေ့မှာ ဘယ်လောက်ထိ အကြောက်တရားတွေ ပြည့်နေကြောင်း။

ဘယ်လောက်ထိ အထီးကျန်နေကြောင်း။

ဘယ်လောက်ထိ ဝမ်းနည်းပြီး ဘယ်လောက်ထိ ပျော်ရွှင်နေကြောင်း။ ဘယ်လောက်ထိ ဧကေန်မဲ့ပြီး ဘယ်လောက်ထိ ဝေးကွာခြင်း နီးကပ် ခြင်းတို့ ရှိနေကြောင်း ကျွန်တော့်ကို တိကျစွာ ပြောပြနေခဲ့သည်။

မေမေ့အကြောင်း ကျွန်တော်ကို ဘကြီး ပြောမပြခဲ့သောအရာ များစွာ ရှိသည်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိလာရပြီဟု တွေးနေမိသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မေမေ အိပ်နေသည်။ ဖေဖေက မေမေ့အခန်း၊ သူတို့အခန်းပေါ့လေ ထိုအထဲ ခဏဝင်သွားသည်။ ပြန်ထွက်လာ တော့ညစာကို တို့သားအဖ နှစ်ယောက်တည်း စားရမယ်ဟု သတင်းပို့လာသည်။ သူ့ရုံးခန်းထဲ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်တော့် အခန်းနှင့် ကပ်ရက်။ မေမေ့ အခန်းထက် များစွာကျဉ်းသော အခန်းလေး။

နံရံမှာ ဂစ်တာတစ်လက် မှီ၍ ထောင်ထားသည်။ အဲဒီအပေါ်မှာတော့ ဘုရားစင်ကလေး ရှိ၏။ ဘုရားစင်ပေါ်မှာ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော် တစ်ဆူနှင့် ဘုရား ပန်းအိုးများ။ ဒီအခန်းကို ဖေဖေ တရားထိုင်လျှင် အသုံးပြုသည်ဟု ထင်၏။ စင်တွေပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ ရှိသည်။ မှန်ဘောင်သွင်းထားသော ဓာတ်ပုံတွေ ရှိ သည်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီး တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ကျောင်းအို ကြီးရှေ့မှာ လူတစ်စု။ အများစုက ဓာတ်ပုံဆရာကို ခပ်တင်းတင်း ငေးနေကြ သော ကလေးတွေ၊ သူတို့နောက်မှာတော့ မေမေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ချီထားသောဖေဖေ။

အခြားဓာတ်ပုံတွေမှာ တွေ့ရသော မေမေသည် ဘကြီး ကျွန်တော်ကို ပြောပြသည့် ပုံသဏ္ဌာန်အတိုင်း၊ အင်မတန် လှသည်။ မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်ပလှသည်။ အပြုံးတွေက သူတစ်ပါးနှလုံးသားကို နွေးထွေးစေသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို မှတ်မိဖို့ မနည်းကြိုးစားရသည်။

ဓာတ်ပုံတွေ နောက်မှာတော့ ဘာဂျာလေးတစ်လက်။

“ဒါ သားဟာလား”

“အေးလေ”

“သား ယူကြည့်မယ်နော်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

ဘာဂျာကို ဖုန်သုတ်ကာ မှုတ်ကြည့်သည်။ ပထမအကြိမ် စမှုတ်တုန်း ကလို သံသေးသံကြောင်တွေ ထွက်လာသည်။ သို့သော် စိတ်မပျက်မိ၊ လေ့ကျင့် မှုသာ လိုကြောင်း သိနေပြီလေ။ ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော် အတူတွဲ၍ ဂီတကို ထပ်မံ ဖန်တီးနိုင်ကြဦးမည်မှာ သေချာပါသည်။

ဖေဖေကကြမ်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ကျွန်တော်လည်းလိုက်ထိုင်သည်။

“သားနာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဘိုဘိုလို့ ပေးခဲ့တာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သားက မကြိုက်ဖူးလား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားထင်တာက ကာတွန်းဇာတ်ကောင် ဘိုဘိုကို ယူထားတာလားလို့”

“ဟေ… ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကျောင်းကလူတွေ အားလုံး အဲသလို ပြောတာပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ၊ အဲဒါ ဖေဖေ့ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း နာမည်ကွ၊ သူက အရမ်းကို ရဲရင့်ပြီး သတ္တိရှိတာ၊ သူက နှလုံးကောင်း ဝမ်းကြီး၊ သားလိုပဲ”

ကျွန်တော် မေမေ့ပုံကို ထပ်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

“မေမေ့ပုံက ဒီထဲမှာတော့ ခုနဲ့ ကွာလိုက်တာနော်” ဖေဖေ့မျက်နှာမှာ မဲ့ပြုံးလေး ပေါ်လာသည်။

“သားရော အဲသလို ထင်တာလား... အင်းလေ..”

ဖေဖေသည် တရားထိုင်တော့မလို ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်ကာ ခြေထောက်တွေကို တင်ပလ္လင်ခွေလိုက်သည်။ သို့သော် တရားမထိုင်ဘဲ သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းအမေနဲ့ အဖေ ကလောကို လာကြသေးတယ်၊ မင်းဘကြီး မပြောဖူးလား”

ကျွန်တော် လွန်စွာ အံ့သြသွားသည်။

“မပြောဘူး၊ ဘယ်တုန်းကလဲ ဖေဖေ”

“မနှစ်က မင်းမွေးနေ့ မတိုင်ခင်လေးတင်မှာ”

“ဖေဖေတို့ ကလော လာတယ်လား”

ကျွန်တော် မယုံနိုင်သဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာ မေးမိသည်။

“ကလော ရောက်ရဲ့သားနဲ့ သားကို လာမတွေ့ဘူး ဟုတ်လား”

ဒေါသထွက်ခြင်းနှင့် အလိုမကျခြင်း နှစ်မျိုးကို ရောယှက် ခံစားရသည်။ ဘယ်ခံစားချက်က သာသည်ကို မသိ။

“ဘာဖြစ်လို့ လာမတွေ့တာလဲ”

“ဖေဖေတို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး”

“မလုပ်နိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဘာမလုပ်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိလို့လဲ”

ခုတော့ ဒေါသက အသာရသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော် ပေါက်ကွဲပြီး အော်ဟစ်မိသည်။

“သားကို လာတွေ့ဖို့ကိုပေါ့ကွာ၊ မင်းအမေဟာ ကျောင်းရှေ့က လမ်းပေါ်ရပ်ပြီး မုန့်စားဆင်းချိန် မင်း ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ရှိနေတာကို ငေးနေတယ်။ ကျောင်း တံခါးဝမှာ မင်းကို လာတွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားပေမယ့် ဖေဖေတို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ကြ တယ်၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ ရန်ကုန် ပြန်လာခဲ့တယ်”

ကျွန်တော် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကစားနေတုန်း မေမေက ကျွန်တော်နဲ့ ကိုက်ငါးဆယ် အဝေးမှာ ရှိနေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အတွေးဟာ နာကျင်စေလွန်းလို့ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

“အဲဒီမတိုင်ခင် နှစ်ကြိမ်ကြိုးစားတာ နှစ်ကြိမ်လုံးရန်ကုန်လေဆိပ်ထိပဲ ရောက်တယ်။ လေဆိပ်ထဲ ရောက်ပြီးပြီ၊ လေယာဉ်တက်ခွင့် လက်မှတ်တွေ ကိုင်ထားပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေတို့ မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ နောက်ဆုံးမိနစ် အရောက် မင်းအမေဟာ ဘယ်လိုမှ မရဘူး ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်ကွယ်”

“ဒါပေမ… ဒါပေမဲ့… ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေရာ၊ ကျွန်တော်… ကျွန်တော် သိပ်ပျော်မိမှာကို… ကျွန်တော့်မှာလေ…”

ကျွန်တော့်အသံက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာ၊ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာပြန်သည်။

“အဖေ သိပါတယ် သား၊ မင်းအမေက မင်းကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရမှာသိပ်ကြောက်တာကို မင်း သိရဲ့လား၊ နားရော နားလည်ရဲ့လား ငါ့သားရာ”

“ဟင့်အင်း… နားမလည်ဘူး”

“မိခင်တစ်ယောက်က ငါးနှစ်အရွယ် သူ့သားအရင်းရဲ့ ပါးကို ဓားနဲ့ ထိုးခွဲခဲ့တာလေ။ သူ အဲဒီတုန်းက လုံးဝ အသိစိတ် လွတ်သွားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို လုပ်ရတာလဲ ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ သူ မရှင်းပြနိုင်ခဲ့ဘူး”

ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဒေါသ မထွက်ချင်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးမှာ မေမေ့ ကို ပြန်တွေ့ခွင့်ရတာ၊ သူနှင့်အတူ ပြန်နေခွင့်ရတာကိုက ဝမ်းသာလှပါပြီ။ သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာသည် ပုံသဏ္ဌာန် ပေါ်ပေါက် ဖြစ်တည်လာသည်ကို လည်း ခံစားနေရသည်။ ကျွန်တော် မဖော်ပြနိုင်သော အမှောင်ဓာတ်ကြီးတစ်ခု။ ဝမ်းနည်း ကြေကွယ်ဖွယ် ဒေါသလား၊ အမျက်ဒေါသ အခြေတည်သည့် ဝမ်းနည်းမှုလား။

ခုနှစ်နှစ်တဲ့။

ကျွန်တော့်အသက်၏ တစ်ဝက်ကျော် အချိန်။

“ဘယ်အပိုင်းကို မင်း နားလည်ရ ခက်နေတာလဲ ပြော”

“အဖေတို့က ကျောင်းရှေ့မှာ ရှိနေတာကို ကျွန်တော် ဘာလို့ မတွေ့ တာလဲ၊ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ခံစားလို့ မရတာလဲ”

ဖေဖေက ဘာမှ မပြော။

“ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အော်မခေါ်တာလဲ”

“ဘယ်သူ့အတွက်မှ ကောင်းကျိုး မရှိလို့ပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းမယ်လို့များ မတွေးဘူးလား အဖေရယ်”

ကျွန်တော် ကလန်ကဆန် မေးမိသည်။ ပြောမိသည်။

“မကောင်းဘူးကွ”

သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြေဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်။ အသံ တွေ တုန်နေသည်။

မင်းအတွက်လည်း ကောင်းစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

သူ ဒီလို စိတ်တိုတာမျိုး သူ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကလော လာစဉ်က ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

“အဖေပြောတာ ယုံစမ်းပါ”

“အဖေက ကျွန်တော့်အတွေးကို ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိတယ်လို့ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ”

ကျွန်တော် စိတ်တိုစွာဖြင့် အော်လိုက်သည်။

“ငါက တကယ် ပိုသိလို့ပေါ့ ငါ့သား”

ဒါ အဖြေ မဟုတ်။ ကျွန်တော် အဖြေ မလိုချင်။ သို့သော် ဒီထက်ပို၍အတိုက်အခံ မလုပ်ရဲလေတော့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြမ်းပြင်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။

“မင်းအမေ နေမကောင်းဘူး ဘိုဘို”

“အဲဒီနောက်ပိုင်း နေမကောင်းဖြစ်တာလား”

“အဲလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“ဆရာဝန်နဲ့ မပြဘူးလား”

“အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြတာပေါ့”

“ဆရာဝန်တွေက ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား”

“သူ ဆေးတွေ မပြတ်သောက်နေရတယ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီထက် ပိုဆိုးလာ မှာ။

ဒါပေမဲ့ မင်းအမေမှာလေ ဆရာဝန်တွေကရော ဆေးတွေကပါ ပျောက်အောင် ကုမပေးနိုင်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ရှိနေတယ်၊ ဆေးတွေက သက်သာအောင်ပဲ လုပ်ပေးနိုင်တာ”

“ဒါ… ဒါဆို အမေ သေတော့မှာလားဟင်”

ထိုအတွေးက ကျွန်တော့်ကို တုန်တက်သွားအောင် ကြောက်လန့် စေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကျန်းမာပါတယ်၊ သူ့စိတ် သူ့ဝိညာဉ်က ခံစားနေရတာပါ”

“အဲဒီအတွက် သူ ဘာလုပ်လဲ”

“ဘာမှ လုပ်မရပါဘူး၊ ကုတင်ပေါ် လှဲရင်း နေရတာပါပဲ။ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှု ဆိုတာ ပူတင်းလို၊ တိမ်လို အရာမျိုးကိုး။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက် စုန်းစုန်းမြုပ်သွားနိုင်တဲ့ထိ ပင်လယ်လို အဆုံးအစ မရှိဘူးလေ”

ကျွန်တော် တံတွေးမျိုချလိုက်မိသည်။

ဖေဖေက ဆက်ပြောသည်။

“သူ့အကြောက်ဆုံးအရာကလေ ဒါမျိုး တကျော့ပြန် ထပ်ဖြစ်မှာကိုပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဒေါသထွက်အောင် ဘယ်တော့မှ ထပ် မလုပ်တော့ဘူးလေ ဖေဖေ”

“အဲဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး”

ဖေဖေ့အသံက ခု ပြန်လည် တည်ငြိမ်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော် တင်းမာနေ တုန်းပင်။

“မေမေက ဖေဖေ့ကို ရန်ပြုလို့လား ဖေဖေ”

“ဟင့်အင်း… ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီလိုထပ်ဖြစ်မှာကို မေမေက ကြောက်နေတယ်ဆို”

“အဲဒီလို ထပ်မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ့အနေနဲ့ သေချာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရော ဖေဖေပါ နားမလည်နိုင်တဲ့ အရာကတော့ ဖေဖေတို့ ဘယ် လောက်ပဲ ကြိုးစားကြိုးစား မင်းအမေဆီကနေ ခွာမသွားတဲ့ အကြောက်တရား ပဲ ငါ့သား။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်နိုင်ပါဘူးလို့ သေချာ တဲ့

ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်လိုက်မိတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့သွားတတ်တယ်၊ ဒါမျိုး နောက်တစ်ခါ ထပ်မဖြစ်ဘူးလို့ မသေချာတော့ဘူး။ မင်းမြင်ရဲ့လား၊ လူအားလုံးတော့ ဒီလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအမေကတော့ ဖြစ်သွားခဲ့တယ် ငါ့သား”

“ဒါနဲ့ ဖေဖေ ဘာလို့ သားဆီကို တစ်နှစ် တစ်ခါပဲ လာတာလဲဟင်”

“မင်းအမေကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချလို့ပေါ့ သား ရယ်၊ သူက ရွှေတစ်နေ့ ငွေတစ်နေ့လေ”

“ဖေဖေက မေမေနဲ့အတူ အမြဲတမ်း ရှိနေနိုင်လို့လား”

“သူ လိုအပ်တိုင်း ဖေဖေ ရှိပါတယ်၊ ဘယ်အချိန် ရောဂါထမယ်မှန်း မသိတော့ နီးနီးနားနားမှာပဲ နေရတယ်လေ”

“ဖေဖေက သိပ်ကြင်နာတတ်တာပဲနော်”

“တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်မိတဲ့အခါ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တာပဲ ငါ့သားရယ်”

တစ်ဆယ်

ကျီးပြိုသံကြောင့် နိုးလာတော့ အရုဏ် တက်လု တက်ခင်။ အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုန်းဘုန်းတွေ ဆွမ်းခံ ကြွနေကြပြီ။ အမြွှာညီအမက မနက်ဆွမ်းကို ဘုန်းဘုန်းတို့၏ သပိတ်များထဲသို့ ဆက်ကပ် လောင်းလှူနေကြသည်။ တန်းစီနေသော ဘုန်းဘုန်းတို့ကား တစ်မျှော် တစ်ခေါ်။ စက်ဝိုင်းပုံ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် တန်းစီနေသလားပင် ထင်ရသည်။

ဒီအချိန်ကြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသည်နှင့် မေမေ စာရေးနေသော အခန်း၊ သူ့ရုံးခန်းကို တစ်ချက်ဝင်ကြည့်ရန် အတွေးပေါက်လာသည်။ တစ်ခုခုများ တွေ့ရ လေမလားပေါ့။ သို့သော် အကြည့်က ကျွန်တော့် ကုတင်ဘေးက သစ်သား သေတ္တာ တစ်လုံးဆီ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ သားရေဖုံး နှင့် ချုပ်ထားသော ဖိုင်တွေ အထပ်လိုက်။ အစက ဒီသေတ္တာ မရှိခဲ့။ ကြည့်ရတာ ညက တစ်ယောက်ယောက် လာထားသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ စပ်စုချင်စိတ်ကြောင့် ဖိုင်နှစ်ဖိုင် ဆွဲထုတ်ကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရန်ကုန် မတ်လ ၈ ရက်၊ ၂၀၁၅

သားလေး ဘို

သား ဘာတွေလုပ်နေသလဲ ဆိုတာ မေမေ သိချင်လိုက်တာ။ မနေ့က မေမေတို့အိမ်နီးချင်းတွေက ဒင်နာအတွက် ဖိတ်တယ်။ သူက နယူးယောက်ကလေ၊ အမေရိကန်သံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့လူ။ သူ့မိန်းမက ဖိလစ်ပိုင်ကတဲ့။ သူတို့မှာ ကလေးလေး နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကောင်လေးက သားအရွယ်လောက်ပဲ။

သူ့ကိုမြင်တော့ ဘိုဘို့ကို လွမ်းလိုက်တာလို့ စားနေတုန်း မင်းအဖေက မေမေ့ကို လေသံလေးနဲ့ ပြောတယ်လေ။

သူ ဘာတွေ တွေးနေလဲ မေမေ မသိပါဘူး။ မေမေ့ကို ထိခိုက် နာကျင်စေချင်စိတ်လည်း သူ့မှာ မရှိမှန်း မေမေ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ သေချာပါတယ်၊ ဒီလိုပဲ လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိတာပါ။

ဒါပေမဲ့ မေမေလေ အဲဒီ ဒင်နာစားပွဲမှာ ဆက်ထိုင်မနေနိုင် တော့ဘူး သားရယ်။ အိမ်ရှင်ကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ ရှိုင်းသလို ဖြစ်နေပေမယ့် မေမေလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ စားနေတုန်းတန်းလန်း အဲဒီလို ထပြန်ရတာဟာ ဒါ ပထမဆုံး

အကြိမ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူများတွေက မေမေ့ကို အကဲပိုတယ်လို့ ထင်နေကြတာ မေမေ သိပါတယ်။ သူတို့ မှားနေကြတာပါ။ မေမေ ဒီလိုမျိုး တစ်ခုခုလုပ်မိတဲ့အခါ မေမေ လုပ်ချင်လို့ လုပ်တာမျိုး မဟုတ် ပါဘူး။ မလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ရဲ့ စေ့ဆော်မှုအတိုင်း လုပ်ရ တာပါ သားရယ်။

ဒါကို မေမေ့ဆရာဝန်ကတော့ အတိတ်ဓာတ်ပုံကို ပြန်မြင် ယောင်ခြင်း ဖြစ်စဉ်လို့ အမည်တပ်တယ်ကွဲ့။ ဒီနေ့ထိ တစ်နှစ်ကျော် သွားတာတောင် အဲဒီအကြောင်းကို ခုရေးတော့မယ် လုပ်တော့ မေမေ့အတွက် ခက်ခဲနေတုန်းပါပဲ။

နာလွန်းလို့ အော်ငိုနေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မိ တယ်ဆိုရင်ပဲ မေမေ အဲဒီလို ပြန်ဖြစ်လာတတ်တယ်။ တစ်ခါသားတော့ မေမေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခုမှာ ထိုင်နေတယ်။ မေမေနဲ့ ကိုက်အနည်းငယ်အကွာက ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာ အဲဒီကလေး လေးက ကစားနေတယ်။ သူ့အဖေက ရေနွေးကို အိုးထဲကနေ ခရားထဲ အထည့်မှာ ရေနွေးက ကလေး ခြေထောက်ပေါ်ဖိတ်ကျသွားတယ်။ အဲဒါ သိပ်ကို နာကျင်စေမှာပဲ။ သူ့ဖြစ်ရပ်က မေမေ့ကို ကလော ပြန်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အိမ်မှာ မေမေဟာ သားရယ် မိုးမိုးရယ်နဲ့အတူ စားပွဲမှာ ထိုင်နေခဲ့တယ်။ မေမေ အဲဒီမှာ တကယ် ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ခုတော့ သေချာပြောနိုင်ပါပြီ။

မေမေတို့ ဟင်းရွက်တွေ သင်နေခဲ့ကြတာ။ မေမေ ထိုင်နေတဲ့ ခနော်ခနဲ့ ခွေးခြေလေး၊ ကျပ်ခိုးစွဲနေတဲ့ မီးဖိုခန်း အမိုး။ သားရဲ့အသံ။ ကြက်သွန်ဖြူ ဆီသတ်တဲ့ အနံ့။ သားက ဓားတစ်လက် ကိုင်ပြီး ဆော့နေတယ်။ မေမေ သားကို အော်လိုက်တယ်။ မေမေ ရှေ့ကို ကုန်း၊ စားပွဲကို ကျော်၊ ပြီးတော့...။

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်တဲ့ မိုးမိုးရဲ့အသံ။ အသံကုန် အော်ငိုနေတဲ့ သား။ စားပွဲပေါ်က。。。 မေမေ့လက်ပေါ်က。。。 သားမျက်နှာ က သွေးစက်တွေ。。。 ဒါတွေကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ မြင်ယောင် နေတယ် သား။

မေမေ့ နှလုံးခုန်သံတွေ အရမ်းမြန်လာတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူခြစ်တောက်ပြီး ခေါင်းက ရိပ်ရိပ်ပါအောင် မူးလာတယ်။ မေမေ အဲဒီနေရာမှာပဲ သတိလစ်သွားတယ် ထင်တယ်။

နောက်နေ့တွေမှာတော့ မေမေ့ကို တည်ငြိမ်အောင် လုပ်ပေး နိုင်တာ မင်းအဖေတစ်ယောက်ပဲ ရှိခဲ့တယ်။ မင်းအဖေရဲ့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်တဲ့သဘာဝ၊ မေမေ့အပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာ၊ သည်းခံစိတ်ရှည် မှုနဲ့ မေမေ့ကို လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်မှုတွေကြောင့်ပေါ့။

မေမေဟာ သံတိုင်နောက်မှာ ရှိမနေပေမယ့် အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ပါကွယ်။ သွားချင်ရာသွား၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်နိုင်ပေမယ့် မေမေ မလွတ်လပ်ဘူး။

ကိုယ် တည်ထားတဲ့ ထောင်ထဲ ကိုယ့်ဘာသာ ပိတ်မိနေသလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် လွတ်လမ်းလည်း မရှိဘူးပေါ့ သားရယ်။

မေမေ အားလုံးအတွက် ခက်ခဲအောင် လုပ်ခဲ့မိတယ်။

သူ မေမေ့ဒဏ်ကို ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ သည်းခံနေတာလဲလို့ မင်းဖေဖေကို မေးမိတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ မေမေ မေးတာကို နားမလည်ပါဘူး။ မေမေ ဒုတိယအကြိမ် မေးတယ်။ မေးခွန်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှင်းပြတယ်။ သူက ပြောတယ်။ မေမေ့ဒဏ်ကို ခံနေ ရတယ်လို့ သူ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားဖူးဘူးတဲ့။

သူ မေမေ့ကို တစ်ခါက နယူးယောက်မှာ ထားပစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့တိုင်းပြည်က သူ့ကို လိုအပ်နေတယ်လို့ ထင်မိယောင်မှား ဖြစ်ခဲ့ တာကိုး။ အဲဒီအတွက် သူ ဒီနေ့ထိ နောင်တရနေတုန်းပဲတဲ့။

တကယ်လည်း မင်းဖေဖေ မရှိရင် ဘယ်လိုနေရမှန်း မေမေ မသိပါဘူး။ မင်းဖေဖေဟာ မေမေ့ရဲ့ချည်တိုင်ပဲ။ ကျောက်ဆူးပဲ။ နားခိုရာပဲလေ။

မေတ္တာဆိုတာအပင်လိုပဲလို့မေမေအရင်ကအတော်ကြာကြာ တွေးခဲ့ဖူးတယ်။ အပင်ကို ငယ်တုန်းမှာ အမြစ်တွေ ခြေကုပ် မရသေး ခင်မှာ ပျိုးရ၊ ပြုစုရ၊ ရေ လောင်းရ၊ ပေါင်းသင်ရနဲ့ အရိပ် တကြည့်ကြည့် လုပ်ရတယ်။ မဟုတ်ရင် သေသွားမှာကိုး။ သူ ရှင်သန်ဖို့ လိုအပ်ချက် တွေကို ပေးရတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေမှာတော့ သစ်ပင်ဟာ ဘယ်သူမှ အားကိုးစရာမလိုဘဲ ထင်ကြေးအားလုံးကို ဆန့်ကျင်ပြီး သူ့အလိုလို ရှင်သန်ပေါက်ဖွား တတ်သေးတယ်ပေါ့။ ခုတော့ မေမေ အိပ်ယာဝင်တော့မယ် သတ္တိခဲလေး ဘိုဘိုရယ်။

ချစ်တဲ့

မေမေ

※ ※ ※

ရန်ကုန်၊ မတ်လ ၉ ရက်၊ ၂၀၁၅

ချစ်ရတဲ့ သားလေး ဘိုဘို…

မင်း ဆယ်မိနစ်လောက် ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နိုင်လား။

မေမေတော့ မထိုင်နိုင်ဘူးကွယ်။ မင်းအဖေကတော့ မနက် တစ်နာရီ၊ ညတစ်နာရီ ပုံမှန် တရားထိုင်နိုင်တယ်။ မေမေကတော့ဆယ်မိနစ်တောင် မရဘူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်၊ ဘာမှမလုပ်၊ ဘာမှ မတွေးဘဲ ဝင်သက်ထွက်သက်ကို ရှုမှတ်နေဖို့ဆိုတာ မေမေ

ကျွမ်း ကျင်တဲ့၊ အားသန်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ အဲသလိုလုပ်တာက မေမေ့ ကို စိတ်ဖြေလျှော့မပေးနိုင်တဲ့အပြင် ပိုတောင် ကြောက်လာစေ သေးတယ်။ မေမေ့ သတ္တိတွေကို တိုးမလာစေဘဲ ကြောက်စိတ် စိုးရိမ်စိတ်တွေကို တိုးလာစေတယ်။ ပိုပြီး အထီးကျန်လာစေတယ်။

အားလုံးလိုပဲ မင်းအဖေကလည်း တရားထိုင်တာက မေမေ့ နှလုံးသားကို ကုသပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်နေရှာတယ်။ သူက အကောင်းမြင်သမားကိုး။ မေမေ့ကို ကုသပေးနိုင်တဲ့အရာ ရှိပါ့ မလားဆိုတာ မေမေ သံသယဖြစ်မိတယ်။

မေမေဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ ဖူးတယ်။ အနည်းဆုံးတော့ မေမေ့ကိုယ် မေမေ အဲသလို ထင်ခဲ့ဖူး တယ်ပေါ့။ ထင်ရုံနဲ့ လုံလောက်တာတွေ အများကြီး ရှိတယ်လေ။

ခုတော့ မေမေဟာ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားရယ်လို့ ဘာမှ မရှိတဲ့ အရုပ်ကြိုးပြတ် မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။တစ်နေ့မှာကောင်းနေပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ အိပ်ယာထဲက ထဖို့တောင် ခက်နေတယ်။ အိမ် ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်နိုင်တဲ့ ဘဝကိုလည်း ရှက်လှပါပြီ။ မေမေ့စိတ် ဟာ တစ်နေ့နဲ့ တစ်နေ့တောင် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်နဲ့ တစ်ချိန် တောင် မတူဘူး။ တစ်ခုခုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဝုန်းကနဲ ထပြီး ဖြစ်တော့ တာပဲ။ ဓားတို့၊ တက္ကစီသမားလက်က အမာရွတ်တို့၊ ကလေးလေး ချီထားတဲ့ မိခင်တို့ စသဖြင့်ပေါ့။

မေမေလေ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားတဲ့ အကြီးမားဆုံး ပြဿနာ ပုစ္ဆာကြီးထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီကွဲ့ သားရဲ့။

အားလုံးထဲမှာ အယုံအကြည် မရှိဆုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ။ ယုံကြည်မှုဆိုတာ ဘယ်လောက် ကျိုးပျက်လွယ်တယ် ဆိုတာ မေမေ မမေ့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှု အပါအဝင်ပေါ့။ ယုံကြည်မှုဟာ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဘယ်လောက် လိုအပ် တယ်၊ ဘယ်လောက် ညွှန်းအပ်တယ်။ အမှားက တောင်ပံဖြန့်နေ ချိန်မှာ ဘယ်လောက် မှောင်မိုက်တယ် ဆိုတာကိုရောပေါ့။

အေမီကတော့ လူတိုင်းဟာ သူ့အတွက်တော့ နားလည်ရ ခက် တာချည်းပဲလို့ ပြောဖူးတယ်။ ကိုယ့်ဘဝ ပြဿနာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ ဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့ ဘဝပေးတာဝန်ပဲ ဆိုတာ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြေရှင်းနည်းက လက်လှမ်းမမီဘူးတဲ့။ မေမေ သူ့ကို အမြဲ အတိုက် အခံလုပ်တယ်။ မေမေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာသိတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး။

မေမေ့ မိခင်၊ မင်းအဖွားအကြောင်းလည်း မေမေ ခဏခဏ တွေးတယ်။ သားနဲ့အဖွား ဘယ်တုန်းကမှ မဆုံဖူးကြဘူးနော်။ သူ့ ဒေါသကလည်း နာမည်ကြီးပဲလေ။ ထစ်ကနဲရှိ

ရှုးကနဲ ဒေါသထွက် တာ။ ကလေးတုန်းကတော့ အဲသလို သူ ဒေါသထွက်တာကို လုံး၀ နားမလည်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲပေါ့။ အမေဟာ ဒေါသပေါက်ကွဲပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်ခန်းလုံး အမှောင်ချထားတဲ့ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်မလာ တော့ဘူး။ နောက်ပိုင်းတော့ သူ့အခန်းဟာ နာကျင်ခြင်းတွေ ခိုအောင်း နေတယ် ထင်တယ်လို့ မေမေ တွေးမိတယ်။

အင်း... ကိုယ့်အမှားကိုသာမက ကိုယ့်မိဘရဲ့အမှားကိုပါ ထပ်ကျော့ လုပ်မိနေတယ် ဆိုတာ ဘယ်လို ကြမ္မာ၊ ဘယ်လို ကျိန်စာ မျိုးပါလိမ့်နော်။

မေမေ သားနဲ့အတူရှိခဲ့ရင်လေ..

အနမ်းပေါင်းတစ်ထောင်နဲ့

မေမေ

***

ရန်ကုန်၊ အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်၊ ၂၀၁၅

ဘိုဘိုရေ၊ သားရေ...

မင်းဘကြီး မနေ့က ကလောကနေ ရောက်လာတယ်။ မင်း စက်ဘီးစီးတတ်ပြီတဲ့။ ရေလည်း ကူးတတ်ပြီတဲ့။ သူ သားကို သင်ပေး နေတဲ့ အရာတွေ အားလုံးအတွက် မေမေ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်တယ်။

ဘာဖြစ်လို့ သားဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ သားနဲ့ အတူမနေတာလဲ ဆိုတာကို မေမေ သားကို ရှင်းပြခွင့် ရပါ့တော့မလား။ ရှင်းပြနိုင်တဲ့ စွမ်းအားရော ရှိပါ့မလား။

မေမေ့ အတွေးထဲမတော့လေ。。。 မေမေဟာ သားနဲ့ နာရီ၊ မိနစ်၊ စက္ကန့်မလပ် အချိန်တိုင်း၊ နေတိုင်း အတူရှိနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ် တမ်းကျတော့...။

အချိန်တွေ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဆိုတာ မင်းဘကြီးကို ကြည့်ရင် သိပါတယ်။ မင်းဘကြီးဟာ နား ကောင်းကောင်း မကြားတော့ဘူး။ မျက်စိကလည်း မွဲရှာပြီ။ သူ သားကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့် ရှောက်နိုင်မလဲ ဆိုတာ မေမေ တွေးကြည့်မိတယ်။

အိပ်မက်ကတော့ အမြဲ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ မေမေရယ်၊ သားရယ်၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ မင်းအဖေရယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကလေးတွေ ရယ် အားလုံးဟာ ငါးဖမ်းသ်ဘောလေး တစ်စီးပေါ်မှာတဲ့။ မေမေက ဟင်းချက်နေရင်း ဂရုမစိုက်မိတော့ လှေကလေးကိုမီးစွဲတယ်။ အားလုံး ရေထဲ ခုန်ချကြရတယ်။ မင်း ဘယ်မှာမှန်း၊

မင်းအဖေ ဘယ်မှာမှန်း၊ အစ်ကိုကြီး ဘယ်မှာမှန်း မေမေ မသိဘူး။ လှေဟာ မီးစွဲပြီး ရေထဲ နစ်သွားတယ်။ မေမေက ရေအောက်ကို နက်သထက် နက်အောင် ငုတ်သွားမိတယ်။ မှောင်သထက် မှောင်လာတယ်။ ပြီးတော့ မေမေ သားကို ထာဝရ ဆုံးရှုံးသွားတယ်။ ဒါအားလုံး မေမေ့အမှားကြောင့် တဲ့။ အဲဒီနေရာရောက်တိုင်း အမြဲ လန့်နိုးနေကြ။

အဲဒီအိပ်မက် မက်ပြီးရင် အိပ်မက်က မေမေ့ကို တစ်နေကုန် ခြောက်လှန့်နေခဲ့တယ်။ ကပ်ဆိုးတစ်ခုကို အစပြုမိပြီး ဘယ်လိုမှ ပြန်ပြင်လို့ မရတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အသိရဲ့ ရက်စက်လွန်းတဲ့ နှိပ်စက်မှု ထက် ဆိုးတာ လောကမှာ မရှိတော့ပါဘူး။

မေမေတို့ဟာ ဘဝသက်တမ်းအတွင်း အတော်များများကို စုဆောင်းမိခဲ့ကြတယ်။ ငွေတို့၊ ပရိဘောဂတို့၊ စာအုပ်တို့၊ အဝတ် အထည်တို့တင် ဘယ်ကမလဲကွယ်၊ ပြစ်မှုတွေ၊ စိတ်အလို မကျမှု တွေ၊ မပြည့်တဲ့ ဆန္ဒတွေ၊ တကယ် ဖြစ်မလာတဲ့ အိပ်မက်တွေ၊အသွားအပြန် မရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ အပြစ်ရှိတဲ့ စိတ်တွေကို ရောပေါ့။

အဲဒါအားလုံးကို ဘယ်နေရာမှာ လွှတ်ချရပဲ့။

မေမေ အဖြေမပေးဘဲ မေးခွန်းတွေချည်း ရေးမိနေတာ ဆောရီးပါ သားရယ်။ တခြား တစ်နည်းတစ်လမ်းတော့ ရှိပါစေ ဆုတောင်း တယ်။

သားကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလွတ်တမ်း ဖက်ထားချင်လိုက် တာ။

မေမေ

***

ရန်ကုန်၊ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်၊ ၂၀၁၇

မေမေ့သားချို ချစ်ဘိုဘို…

ပြီးတဲ့တဲ့ အပတ်တွေဟာ မေမေ့အတွက် ခက်ခဲလွန်းတယ် ကွယ်။ မင်းမွေးနေ့နား နီးလာတိုင်း နှစ်စဉ် ဖြစ်ပျက်နေကြလိုပဲပေါ့။

မေမေ မင်းကို ဘာလုပ်လိုက်မိပါလိမ့် ဆိုတဲ့ မေးခွန်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မပြတ်တမ်း မေးမနေမိတဲ့နေ့ ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဘယ် သူလုပ်တာလဲ… မေမေလေ၊ တခြား ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး။

နင် အမေရိကန်လား- မဟုတ်ဘူး နင် ဗမာလား- မဟုတ်ဘူး။

ငါက အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားပေါ့ ဆိုသလိုမျိုးပေါ့။

အဲဒါဟာ မေမေလား… မေမေ့ရဲ့ တခြားသော အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုလား။

အဲဒါ ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ၊ ဘယ်မှာ ပုန်းနေခဲ့တာလဲ၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့ပြီးနောက် ဘယ်ကို ပျောက်သွားခဲ့လဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်ပြီးပေါ်လာဦးမလဲ။

ဒီလိုနဲ့ ငါဟာ ငါမဟုတ် ဆိုတဲ့ ခံစားချက်ရိုင်းကြီး ဝင်လာ တယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ ရှိနေသေးတယ်။ မသေမချင်း ရှိနေတော့ မလား မသိပါဘူး။

အဲဒီအရာဟာ မေမေ့ကို ဘယ်လောက်ထိ အရှက်ရစေတယ် ဆိုတာ မင်း သိခဲ့ရင်လေ။

အရှက်တရားကြောင့် အိပ်ယာထဲ လဲခဲ့တဲ့ ရက်ပေါင်းများစွာ။

အကြောက်တရားကြောင့် မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်မျက်နှာ ကိုယ် ပြန် မကြည့်ဝံ့တဲ့ လပေါင်းများစွာ။

မင်းအဖေသာ မရှိရင် မေမေ မခံနိုင်လောက်ဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းအဖေ ရှိမနေရင် မေမေ လူ့လောကမှာ ရှိတော့မယ် မထင်ဘူး သား။

မင်းအဖေက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ရင်း နေသွားရမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မြွေအရေခွံ လဲသလို ချက်ချင်း ပြောင်းလဲ မပစ်နိုင် ရင်တောင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြောင်းလဲနိုင်ပါသေးတယ်တဲ့။

အင်း… မေမေ ပြောနေတာတွေကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် နားမလည်တာ သားက ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်။

မေမေ လုပ်နိုင်တာကတော့ တစ်နေ့နေ့ သား မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ပြောချင်တာပါပဲ။

မေမေ လုပ်နိုင်တာကတော့....။

ဒီနေရာတွင် ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ဖိုင်တွဲထဲမှာ စာ၏ နောက်ဆုံး စာကြောင်းပင်။

တခြား မှတ်စုဖိုင်တွဲတွေကတော့ နေ့စဉ် ရေးသွင်းသည့် ဒိုင်ယာရီ စာမျက်နှာတွေ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ တစ်မျက်နှာမှာ စာ တစ်ကြောင်း၊ နှစ် ကြောင်း ပဲ ပါသည်။

မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ဒီကိစ္စကို မေမေ မင်းအပေါ်ဘယ်လို များ

လုပ်နိုင်ရက်တယ် မသိပါဘူး၊ တကယ်လို့များ မေမေ မပေးခဲ့ မိရင်.. ဆိုသည့် စာကြောင်းမျိုး။

တချို့မှာတော့ အတော်လေး ရှည်ရှည်ရေးထားသည်။

ကြည့်ရတာ မေမေသည် ကျွန်တော်ကို တစ်နေ့ တစ်ခါ စာရေးပုံပင်။ ခုနစ်နှစ်ဆိုတော့ အင်း... ကျွန်တော် တွက်ကြည့်လိုက်တော့ စာပေါင်း ၂၅၅၅ စောင် ရေးခဲ့တာပါလား။

တချို့နေရာတွေမှာ သရုပ်ဖော်ပုံလေးတွေနှင့်။ ဖယောင်းတိုင် ထွန်းထားသော မွေးနေ့ကိတ်ပုံ၊ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်ပုံ၊ သစ်ကိုင်းမှာ နားနေသော ငှက်ကလေး သုံးကောင်ပုံ၊ သုံးယောက်ထိုင် စားပွဲလေးပုံ၊ အားလုံး မှင်နီဖြင့် ဆွဲထားသည်။

ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ အကြီးဆုံး ပြဿနာ ပုစ္ဆာ ကြီးကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖန်တီးလိုက်မိသတဲ့ သူ ရေးထားတာက။ ကျွန်တော် ကတော့ ကိုယ့်ပုစ္ဆာ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ် မဖန်တီးနိုင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာ မသိသေး၍လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော် လစ်ဟာ ထုံကြွင်း၍ နေသည်။ မျက်နှာကြက်မှာ သစ်သား ယပ်ကြီးကို ငေးနေမိသည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးခန်းထဲ သွားသည်။

မျက်နှာသစ်သည့် ကြွေဇလုံပေါ်က ရောမမှန်ကြီးပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ကြည့်မိသည်။

နီညိုရောင် ရှည်လျား နက်ကျောသော ပြတ်ရှရာ။ မီးခြစ်ဆံခေါင်း လောက် ကျယ်၏။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ နားရွက်နားထိ ရောက်သည်။ ကျွန်တော့်လို ပင် ထိုအမာရွတ်ကလည်း တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ကြီးလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ကြီးထွားလာ သည်။ ကျွန်တော့် နားရွက်၊ နှာခေါင်း၊ လက်နှင့် ခြေတွေလို ကြီးထွားလာသည်။

ခေါင်းကို ဘယ်ဖက်လှည့်လိုက်လျှင် မှန်ထဲမှာ အမာရွတ်ကို မမြင်ရ၊ ညာဖက် လှည့်ကြည့်လျှင် အမာရွတ်ကား ကျိုးနေသော နှာခေါင်းလို၊ ကွဲနေသော နှုတ်ခမ်းလို မျက်စိထဲ ထင်းကနဲ မြင်လာသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ထိုအရာသာ ရှိသကဲ့သို့။ မှန်ရှေ့သို့ ကုန်းကာ အနီးကပ် ကြည့်မိသည်။ နှာခေါင်းက ချွန်ချွန်၊ မဟူရာမျက်ဝန်း၊ နှုတ်ခမ်းက ပြည့်ပြည့်၊ ပါးက ရောမ အမာရွတ်ကြီးနှင့်။ မှန်ကို ကြာကြာ ကြည့်လေလေ၊ အမာရွတ်က သေးသွားလေလေ၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ အမာရွတ် ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ပေါက်ကရ ထင်နေသော အရာဟု ထင်လာသည်အထိ။ သေသည်အထိ ငေးနေပါစေဦး၊ ထိုအရာကတော့ မည်သည့်

အခါမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် မဟုတ်။

အမာရွတ် မပါသော ဘိုဘို ဆိုတာ မရှိ။ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်။

အမာရွတ်သည် ဘိုဘို မဟုတ်သော်လည်း ဘိုဘို၏ ပစ္စည်း၊ ဘိုဘို၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြစ်တော့သည်။

မေမေ့၏ ပေးစာပေါင်း ၂၅၅ စောင်အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

မေမေ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကုန်ဆုံးခဲ့ရသော နာရီတွေ၊ နေ့တွေ၊ ရက်သတ္တပတ်တွေအကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။

ပြတ်ရှမှုလေးတစ်ခုကနေ အမာရွတ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်လို့လာ။ ကျွန်တော့် အမာရွတ်က မြင်ရသော်လည်း မေမေ့ အမာရွတ်တွေက မျက်စိနှင့် မြင်ခွင့်မရ။

အဝတ်တွေ ချွတ်ကာ ရေပန်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ရေပန်းနှင့် ရေချိုးဖို့၊ အထူးသဖြင့် ရေပူရသော ရေပန်းနှင့် ရေချိုးခြင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ဖူးခဲ့၊ အနည်းဆုံးတော့ လုပ်ဖူးသည်ဟု မမှတ်မိခဲ့။

ရေများက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျလာသည်။ ရေကို ပူသည်ထက် ပူအောင်၊ နောက်ဆုံး ပခုံးတွေ ရေပူကြောင့် ကျက်လောင်လာသည်အထိ အပူခလုတ်ကို ကျွန်တော် လှည့်နေသည်။

မှန်က မှုန်ဝါးစပြုလာပြီ။ နို့နှစ်ဖြူရောင် ရေခိုးရေငွေ့ တံတိုင်းအောက် မှာ ကျွန်တော့်ပုံရိပ် တဖြည်းဖြည်း မှုန်ဝါးလာလိုက်တာ နောက်ဆုံး ကြည့်စရာ ဘာမှ မကျန်သည့်အထိ။

တစ်ဆယ့်တစ်

ရေချိုးပြီးသောအခါ အဝတ်လဲပြီး ကုတင်ပေါ် တက်သည်။ ပြန်အိပ်ပျော်သွား သည်။ နိုးလာတော့ နေတောင် အတော်မြင့်ပြီ။ သို့သော် မလန်း။ ခေါင်းက တူနှင့် ထုနေသလို ခံစားနေရသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော နေရောင်ခြည်က မျက်လုံးတွေကို နာကျင်စေသည်။

မိဘတွေ အခန်းထဲမှာ မရှိကြ။ တစ်အိမ်လုံးအနှံ့ သူတို့ကို လိုက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံး ခေါင်မိုးထပ် လသာဆောင်မှာ သွားတွေ့သည်။ လက်ရန်းကို မှီကာ ရပ်နေကြသည့် မိဘနှစ်ပါးက ကျွန်တော့်ဖက်ကို ကျောပေးထားသည်။ ဖေဖေက မေမေ့ကို အသာဖက်ထားပြီး မေမေက ဖေဖေပခုံးပေါ်ခေါင်းလေး မှီထားသည်။ မေမေက ဖေဖေနှင့် ယှဉ်ရပ်နေသဖြင့် ပို၍ သေးသွယ် ပါးလျားနေသလို။

အရှက်အတွက် ခုတင်ပေါ်လှဲမနေသော ရှားရှားပါးပါး ရက်တစ်ရက် ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါသည်။ ဒီနေ့ မေမေ မှန်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရဲဖို့ မျှော်လင့်မိပါသည်။ ထိုမှသာ သူ ဘယ်လောက်လှသည် ဆိုတာကို သူ သတိထားမိလိမ့်မည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ရုတ်တရက် ကျွန်တော်ကို သတိမထားမိကြ။

အသာလေးလျှောက်သွားပြီး စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မနက်စာက စားပွဲပေါ်မှာ ပင် ရှိသေးသည်။

ကျွန်တော် ကလေသို့ ပြန်သွားလျှင် အားလုံးအတွက် ကောင်းမည် လား ဆိုသည်ကို စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ဒါက ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အကြံ ကောင်း မဟုတ်။ လွယ်ကူခြင်း လုံးဝမရှိသော်လည်း ခုချိန်မှာ ဤအိမ်ထက် ပိုနေချင်သော နေရာသည် မရှိ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မေမေ ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်နေသည်။

မိဘနှစ်ပါးက ဒီဖက် လှည့်လာကြသည်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွား တော့ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟင် သား ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာလဲ”

ဟု မေမေက မေးလိုက်သည်။ ကောင်းစွာ အနားရသည့်ပုံပင်။ အရင်ရက်တွေကထက် လန်းဆန်းနေတာကို တွေ့ရသည်။

“ညက ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်ရဲ့လား”

ဖေဖေက ထပ်မေးသည်။

ဖေဖေ ကျွန်တော်ကို ကြည့်နေပုံအရ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာ မေမေ့ စာဖိုင်ကြီးတွေပါသော သေတ္တာကို လာထည့်သွားသူမှာ ကေန္တ ဖေဖေပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမြဲ အိပ်လို့ ပျော်ပါတယ်”

ဖေဖေက သုတ်သီးသုတ်ပြာ ဖြစ်၍ လာသည်။ သူ မြို့ထဲမှာ ကိစ္စအချို့ ရှိသည့်အတွက် ညနေပိုင်းလောက်မှ ပြန်ရောက်နိုင်မည်ဟု ပြောကာ ကျွန်တော် တို့ သားအမိနှစ်ယောက် နေ့ကောင်းရက်သာ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေကြောင်း တောင်းဆု ပြုပြီး သကာလ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောနိုင်ခင် လှေကားမှ သုတ်ခြေတင် ဆင်း သွားတော့သည်။

ခုတော့ လသာဆောင်မှာ မေမေနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း။ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ မေမေ့ကို စေ့စေ့ မကြည့်ဝံ့၊ စကား ရဲရဲ မပြောဝံ့သလို ဖြစ်နေသည်။ မေမေ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မျက်လုံးထောင့်လေး မှာသာ ခိုး၍ ကြည့်ဝံ့သည်။ မေမေက လက်ရန်းဖက် ဦးလှည့်ကာ ဖေဖေ့ကို လက်ပြ နေသည်။

ခုရော အကျဉ်းစံတစ်ယောက်လို မေမေ ခံစားနေရတုန်းလား။

သူ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီမှာ တူတူရှိနေမှာလား။ သို့တည်းမဟုတ် ခွင့်ပြုဦးဟု ပြောရင်း အိပ်ရာထက် သို့မဟုတ် သူ့ရုံးခန်းတည်း ကြွမြန်းမှာလား။

“မေမေ ဒီနေ့ အလုပ်လုပ်မှာလား”

ကျွန်တော် သတိကြီးစွာထား၍ မေးလိုက်သည်။

မေမေက ဖြေဖို့အတော်လေး အချိန်ယူရသည်။ နောက်ဆုံးမှ ‘ဟင့်အင်း’ ဟု ဖြေလိုက်ရင်း စားပွဲဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မေမေ သားနဲ့ တူတူ ထိုင်မယ်”

ကျွန်တော် ခုံရှည်ပေါ် ပြောင်းထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်မှ အမာရွတ်ကို မေမေ မမြင်နိုင်အောင် ခေါင်းကို မလှည့်မိဖို့ သတိထားသည်။

မေမေက ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ် ထိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် မေးချင်တာတွေ၊ ပြောချင်တာတွေက ရင်နှင့်အမျှ။

သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရူးလုပ်နေခြင်းမျှသာပါ။ တကယ်တော့

အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ကျွန်တော်တို့ သိပြီးခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ မေမေက မျက်နှာပေါ်ဝဲကျနေသော ဆံတစ်မျှင်ကို ဖယ်လိုက်ပြီး မရေ မရာ ပြုံးလို့လာသည်။

“မေမေတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ သားပျော်စေမယ့် အရာ ဘာရှိလဲ”

ဘကြီးဘဆို ခုလိုမေးခွန်းမျိုး ဘယ်တော့မှ မေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော် ဘာဖြေရမှန်း မသိ၍ ပခုံးသာ တွန့်ပြမိသည်။

“ဟင်… ဘာလုပ်ချင်မှန်း မသိဘူးလား”

ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“အင်း… မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ မေမေ မေးတာ အရူးမေးခွန်းမျိုးပဲ”

ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဘကြီးနှင့် ဖေဖေ့ထံမှ ခုလို တိတ်ဆိတ်မှုမျိုး ကြုံဖူးသော်လည်း မေမေ့ တိတ်ဆိတ်မှုက တစ်မူထူး၏။

“ကျောင်းမှာ သားအကြိုက်ဆုံး ဘာသာရပ် ရှိလားဟင်”

ဟင်… ဘယ်နဲ့ဟာတုန်း၊ သူ ဒီလိုမေးဖို့ ဘယ်က အကြံထွက်လာလဲ။ ကျောင်းဆိုတာလောက် မပြောချင်တဲ့အရာ လောကမှာ မရှိ။ ဒါကြောင့် ‘မရှိဘူး’ ဟု ခပ်တင်းတင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ဟယ်…တစ်ခုမှ မကြိုက်ဘူးလား”

“မကြိုက်ဘူး”

စိတ်ဆိုး၍ ပြောခြင်းမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ထပ်ဖြည့်ပြောသည်။

“သားက ကျောင်းကို မသွားချင်တာ”

သူက ဆာပြီလားဟု မေးသည်။

“ဟင့်အင်း”

“ဟယ်.. ဘာဖြစ်ဖြစ် နိုးပါလားကွယ်”

“ဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်မထားဘဲ ရယ်မိကြသည်။ မေမေကကျွန်တော့်ထက် ပိုရယ်သည်။

“ကဲ… ကဲ… ဘယ်လိုမေးရင် ဟုတ်တယ်လို့ ဖြေမှာလဲ… ပြော”

ဘယ်လိုမေးမေး၊ မေးချင်တာ မေး၊ ထထွက်မသွားရင် ပြီးရော။ သူ ရေးထားခဲ့သလို သူ့စိတ်က အစိုးမရဘူး မဟုတ်လား၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာ တစ်မျိုး လေ။ ခြေတစ်လှမ်း မှားလျှင်ပင် စိတ်က ပြောင်းသွားမှာ ကြောက်မိသည်။

သို့မဟုတ် အတွေးတစ်ခု၊ ပုံရိပ်လွှာတစ်ခုပေါ့။

စားပွဲပေါ်မှာ ခေးတစ်ချောင်း တွေ့လိုက်တာမျိုးပေါ့။

သို့သော် ကျွန်တော် ထိုသို့ မပြောပါ။

“သား ကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်တာတွေအကြောင်း မေးပေါ့”

ဟုသာ ပြောလိုက်သည်။ အမှန်လုံးလုံး မဟုတ်သော်လည်း အမှန်၏

တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖြစ်သည်ပဲ။

“ကောင်းလိုက်တာ၊ ပြောလေ၊ မေမေ နားထောင်ချင်တယ်”

“မေမေကရော”

မေမေက မျက်မှောင်လေးကြုံ့ ခေါင်းလေးကို တစ်ဖက်သို့ အသာ ငဲ့ကာ ဖြင့် ‘သားလိုပဲ ဖြေရမယ် ထင်တယ်’ ဟု ပြောသည်။

“အင်း… အမှန်ဖြစ်ခဲ့ရင်ပေါ့”

သွားပြီ။ ဘာမှ မစဉ်းစားဘဲ ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

မေမေ့ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးတို့ ကွယ်လေပြီ။

ကလောနားက ခနော်ခနဲ့ မြစ်ကူးတံတားလေးကို ဖြတ်ကူးနေရသလိုခံစားရသည်။ ကျွန်တော် အဲဒီ တံတားလေးကို ဖြတ်ဖို့ အမြဲ ကြောက်မိသည်။ တံတားက ကျွန်တော့်အလေးချိန်ကို ခံနိုင်မည်လော၊ တံတားကိုဟန်ချက်ထိန်း၍ အောင်မြင်စွာ ဖြတ်နိုင်မည်လော ဆိုတာ ဧကန်မုချ မပြောနိုင်၍ ဖြစ်သည်။

“ဘာလို့ အမှန် မဟုတ်ရမှာလဲ သားရဲ့”

မေမေ့အသံက ဒေါသသံ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည့် အသံမျိုး ပေါက်မနေပါ။ သူ အတန်ငယ် အံ့ဩချင် ဩမည်။ နည်းနည်း စိတ်ရှုပ်ချင် ရှုပ်သွားမည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...”

ကျွန်တော် ထစ်အထစ်အ ဖြစ်လာပြန်သည်။ ပြောစရာစကားတွေ သို့သော်လည်း မပြောဝံ့။

မေမေ ထရပ်လိုက်ပြီ။

“ဟင်... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကျွန်တော် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးမိသည်။

“အိမ်သာ... အိမ်သာ... အသည်းလေးရဲ့၊ ခဏနေ ပြန်လာမယ်”

မေမေက ပြောရင်း လှေကားမှ ဆင်းသွားသည်။

ကျွန်တော် သူ ပြန်အလာကို စောင့်နေမိသည်။ ထရပ်လိုက်ပြီးမှ သတိဝင်လာသည်။ ၁၂ နှစ်သားက သူ့အမေ အိမ်သာ သွားတာကို လိုက်သွားလို့ ဖြစ်မတဲ့လား။ လမ်းလျှောက်တတ်စ ကလေးလို မေမေ့ ပြန်အလာကို တွန့်လိမ်ပြီး စောင့်နေမိသည်။

ဟော... မေမေ ပြန်လာပြီ။ မေမေ့မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ပါလာသည်။ စားပွဲပေါ်ဓာတ်ပုံတွေ တင်လိုက်သည်။ ပထမဆုံးပုံက မိဘနှစ်ပါး၏ ကြား၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်။ ဖေဖေ့ခါးကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားရပါးရ ဖက်ထားပြီး မေမေက သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ထွေးပွေ့ထားခြင်း ခံရသော ကောင်ကလေး ကျွန်တော်။

“ဒါ သားလား”

ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ပုံတိုင်းမှာ မေမေနှင့် ကျွန်တော် ပါသည်။ ဖေဖေက တစ်ခါတလေ ပါသည်။ ပုံတစ်ပုံမှာ ကျွန်တော်က လှေကားထစ် တစ်ခုပေါ်ထိုင်နေသော မေမေ့ပေါင်ပေါ်မှာ လှဲနေသည်။ မေမေက ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း လွန်စွာ ပျော်ရွှင်နေဟန်။

နောက်တစ်ပုံမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း ကွက်လပ်မှာ ဘောလုံး ကန်နေကြပုံ။ ပြီးတော့ ဈေးထဲမှာ သားအမိနှစ်ယောက် လျှောက်နေကြပုံ။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ပခုံးပေါ် တင်ထားသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လွန်စွာ ချစ်၊ လွန်စွာ ပေါ့ပါး၊ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသော သားအမိနှစ်ယောက်။

မေမေသည် ပို၍ပို၍ ပျော်ရွှင်လာပုံကို ဓာတ်ပုံတွေမှာ ထင်းနေအောင် သတိထားမိသည်။

“သား... ဒါတွေကို မှတ်မိလားဟင်”

မေမေက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။

“မှတ်မိတာပေါ့ မေမေရ” ဟု အကြီးအကျယ် ညာလိုက်သည်။

“သားကို မေမေ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ လှည့်နေတာရော”

“အင်း... မှတ်မိတယ်”

“မေမေတို့ တူတူဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေကိုရော”

“အင်းပေါ့”

“ရေတံခွန် သွားလည်တာတွေ”

“သေချာပေါက် မှတ်မိတယ်”

“နောက်ရော ဘာမှတ်မိသေးလဲ”

ဘာမှ မမှတ်မိ၊ အစတည်းက မှတ်မှ မမှတ်မိပဲကို။

သို့သော် ထိုသို့ ပြော၍ မဖြစ်။

“မမမိုးမိုးနဲ့ ကစားရတာ”

ကျွန်တော် ရမ်းသန်းဖြေလိုက်သည်။

မေမေက အလုံးကြီးကျသွားသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပ... မိုးမိုးနဲ့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ၊ သား ပျော်စရာတွေ အများကြီးကို မှတ်မိတာပဲ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မေမေက ကျွန်တော့်နား လာထိုင်သည်။ ခြင်းတောင်းထဲမှ ပေါင်မုန့်ကို ယူကာ ကော်ဖီထဲ နှစ်လိုက်သည်။ သူ့အစ်ကိုကြီး အတိုင်းပါပဲ။

“သား တစ်ခုခု စားဦး”

မေမေက ပေါင်မုန့်ကို ညိုတိုတိုယိုတစ်မျိုး သုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပေးသည်။ မေမေ့အတွက် ကျွန်တော် ယူစားလိုက်သည်။ ကိုက်လိုက်တော့ အထဲ က ယိုက ချောကလက်အရသာ။ စားကောင်းလှသည် မဟုတ်သော်လည်း စား၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးဇူးပါ မေမေ။

လိမ္မော်ရည်ကို ငှဲ့ပေးသည်။ ပေါင်မုန့် နောက်တစ်ချပ် ချောကလက်ယို သုတ်ပြီး ငှက်ပျောသီးစိတ်ကလေးတွေ တင်ကာ ပေးပြန်သည်။

“သားတို့ ကစားရအောင်”

“အလို... ဘုရားရေ၊ မေမေ ဘာမှ မကစားတာ ကြာ-ကြာလှပေါ့။ သားနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ဘာတွေ ကစားရတာ ကြိုက်လဲ”

နေ့လယ်နေ့ခင်း ကစားဖို့ ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မှ မရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်ရမလား။ အတန်းထဲက ကောင်လေးတွေက အင်တာနက် ဂိမ်းသာ ကစားသည်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမှ မဖိတ်ခေါ်ခဲ့ကြ။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ဖာသာ ကစားသည်ပေါ့။ ဒါကြောင့်-

“မိုဘိုင်းလီးဂန့်”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဟင်... အဲဒါ ဘာတုန်း”

“ဖုန်းနဲ့ ကစားလို့ရတဲ့ ဂိမ်းလေ”

“သြော်... မေမေ မသိဘူး၊ မင်း ဘောလုံးမကစားဘူးလား”

“ကစားတာပေါ့၊ တစ်ခါတလေ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ကစားတယ်”

“မင်းဘကြီးနဲ့ရော ဘာကစားတတ်လဲ”

“စစ်တုရင်”

“အဲဒါတော့ မေမေ မကစားတတ်ဘူး၊ သား ဖဲကစားတတ်လား”

“ဟင့်အင်း... တူတူပုန်းတမ်း ကစားမလား။ ဟိုအမြွှာညီအမကို လိုက်ရှာ

ခိုင်း၊ သားတို့ ပုန်းမယ်”

မေမေ သဘောကျပုံပင်။ ထို့ကြောင့်သားအမိနှစ်ယောက် စိတ်တူကိုယ်တူ အောက်ထပ်ဆင်းလာကြသည်။ အမြွာညီအမကလည်း တူတူပုန်းတမ်း ကစားခြင်းကို ကောင်းစွာ သိသည်ပေါ့။ အိမ်ရှင်က ပုန်းမည် ဆိုတော့လည်း သူတို့ကရှာရပေမပေါ့။ သို့သော် ခြံဝင်းထဲ ဆင်းမပုန်းရန်နှင့် အိမ်ထဲမှာသာ ပုန်းရန် သဘောတူကြသည်။ အမြွာညီအမသည် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်ရင်း တစ်-နှစ်-သုံး- လေး ကျယ်လောင်စွာ ရေတွက်နေကြသည်။

ခုတော့ မေမေနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကူကယ် ရာမဲ့ ကြည့်မိသည်။ စားပွဲအောက် ဝင်ပုန်း၊ မဖြစ်နိုင်။ တံခါးနောက်၊ သာတောင် ဆိုးသေး။ ဧည့်ခန်း လိုက်ကာတွေနောက်၊ ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် ရှာတွေ့ဖို့ အချိန် မကြာလောက်။ လိုက်ကာကြားက ခြေထောက်တွေ ထွက်နေလိမ့်မယ်။ သူတို့ ရေတွက်နေကြပြီ။ ဒုတိယထပ်ခန်းမမှ ဗီရိုကြီးကို မြင်ယောင်လာသည်။ မေမေ့ ကို တက်ခဲ့ဖို့ တိတ်တိတ်လေးခေါ်၊ ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်၊ အထဲကိုဝင်ပြီး စောင်တွေ၊ မိုးကာတွေ၊ ဂျာကင်တွေ နောက်မှာ ပုန်းလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဗီရိုတံခါးကို ပြန်ပိတ်။

ဗီရိုထဲမှာ ပူသည်၊ ကျပ်သည်၊ မှောင်သည်။ မေမေက ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေသည်မို့ ခေါင်းက ကျွန်တော့်ပေါင်ပေါ် ရောက်နေသည်။ မှောင်လွန်း၍ မေမေ့အရိပ်ကိုပင် မမြင်ရ။

မေမေ့ထွက်သံက ကျွန်တော့်အရေပြားပေါ်မှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားစေ သည်။ မေမေ တစ်ယောက်တည်း ရင်တုန်နေရတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်။

ကျွန်တော်တို့သားအမိတင်းတင်းဖက်ကာ ကိုယ်ကိုတတ်နိုင်သမျှ ကွေး၍ ထားကြသည်။ ဗီရိုတံခါး ဖွင့်လိုက်လျှင်ပင် ပစ္စည်းတွေနှင့် ကွယ်နေသည့် ကျွန်တော် တို့ကို မြင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

ဟိုညီအမ တက်လာကြပြီ။ အခန်းတွေတည်း လျှောက်ရှာနေသံ ကြားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြွက်ကလေးလို ငြိမ်သက်စွာ နေကြသည်။ အပေါ် ဆုံးထပ် လသာဆောင်ထိ သူတို့ သွားကြည့်သည်။ ခဏနေတော့ ပြန်ဆင်းသွား ကြသည်။ အောက်ထပ်မှာ ရှာနေကြပြန်ပြီ။

ကျွန်တော် လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်သည်။ ရှီကနဲ အသံကြောင့် သူတို့ ပြန်တက်လာကြပြန်သည်။ တစ်ယောက်က ဗီရိုတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့။ တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူတို့ တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ် ကျွန်တော် မေမေ့ကို တင်းနေအောင် ဖက်ထားသည်။ မေမေ ဖိထားသော ကျွန်တော့်

ဘယ်ဖက်ခြေထောက်က ထုံနေသော်လည်း ဂရုမစိုက်။

ခု မေမေ အကျဉ်းစံတစ်ယောက်လို ခံစားနေရသေးလား။ အင်း... ခံစားရတယ် ဆိုရင်တောင် မေမေ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး မေမေရယ်။

အမြွာညီအမက ကျွန်တော်တို့ကို အော်ခေါ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မထူး။ သူတို့ အောက်ထပ် ဆင်းသွားကြသည်။

မေမေက ကျွန်တော်ကို ညှစ်လိုက်သည်။

“ခုလိုအချိန်တွေသာ ပြန်ရမယ်ဆို မေမေ့အသက်ကို ပေးရဲပါတယ်”

ဟု မှောင်ထဲမှ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“သိပါတယ် မေမေရယ်”

“ဒါပေမဲ့ မရနိုင်တော့ဘူး”

“သား သိပါတယ်”

ကျွန်တော် မေမေ့လက်ကို ရှာဖွေနေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာ အမြွာညီအမ ပြန်တက်လာပြီး ဗီရိုရှေ့မှာ ရပ်ကာ ကျွန်တော်တို့အကြောင်း တီးတိုးပြောနေသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်ပျောက်သွားကြသလဲ၊ ဒီအိမ်ဟာ အစကတည်းက ထူးဆန်းတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အထူးဆန်းဆုံးပဲ။ ဂျူလီယာကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တန်တော့ အစွမ်းရှိတာ ကောင်လေးနေမယ်။ သားသား အမြန်ပြန်ရောက်လာပါစေ၊ မဟုတ်ရင် ငါတို့ ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ ချက်ရ ပြုတ်ရဦးမယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ အစရှိသဖြင့်။

တခိခိ လုပ်နေပြီဖြစ်သော မေမေ့ ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထားရသည်။ မဟုတ်ပါက မိသွားလိမ့်မည်။ ကဲ... မရတော့ မေမေက ရယ်ချင်လှပြီ။ ကျွန်တော် တို့ ဗီရိုတည်းမှ ဝုန်းကနဲ ထွက်လိုက်သောအခါ အမြွာတို့နှစ်ယောက် တက်မတတ် ချက်မတတ် ဖြစ်သွားကြသည်။

ဒိုးဆလံ၊တင်းဆလံ၊နောက်တစ်ခေါက်ထပ်မကစားပါရစေနဲ့တော့တဲ့။

“သားတို့ မြို့ထဲ သွားကြမယ်လေ မေမေ”

ကျွန်တော်က မေမေ့ကို အကြံပြုလိုက်သည်။

ထိုအကြံအတွက် မေမေ စိတ်မလှုပ်ရှား။

“မြို့ထဲက ဆူညံ ပွက်လောရိုက် ကျပ်ညပ်နေတာပဲ၊ ဘာလို့ သွားချင်တာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် အကြွေးဆပ်စရာ ရှိလို့ပါ”

ရန်ကုန်ရောက်စ ပထမဆုံးညကို မည်သို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရကြောင်းနှင့် ခုအိမ်သို့ ဘယ်လိုရောက်ခဲ့ရကြောင်း ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင် မေမေ့ကို ဇာတ်စုံ ခင်းလိုက်သည်။

တက္ကစီက စထရန်းဟု ခေါ်သော ဟိုတယ်ကြီးရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ကို ချပေးသည်။ ဒီမှာ တစ်ခုခု အရင်သောက်ကြစို့တဲ့။ တိုက်ပုံအနက်၊ ပုဆိုးလှလှကို ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို တံခါးဖွင့်ပေး သည်။ ဧည့်ကြိုဌာနက လူတွေအားလုံးက မတ်တပ်ရပ်၊ ဦးညွတ်ကာ ကြိုဆိုကြ သည်။ အဲယားကွန်းက အေးစိမ့်လှသည်။ ကြက်သီးတွေတောင် ထလာသည်။ နံရံမှာ ရောမ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး ကပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မှန်ထဲသို့ ကြည့်မိကြသည်။ မှန်ထဲ ထင်နေသော ကိုယ့်ပုံရိပ်ကို သူစိမ်းတစ်ယောက် ကို ကြည့်သလို ကြည့်နေကြခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မေမေ့ ပခုံးတွေကို ကြည့်သည်။ မျက်လုံးတွေ၊ ပါးစပ်တွေ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အင်မတန် တူသည်။ အစတည်းက တွေးထားသကဲ့သို့ပင်။ မေမေ့မျက်နှာက မျက်နှာဖုံး တပ်ထားသလို မျက်နှာသေ။ ကျွန်တော် ခေါင်းကို လှည့်လိုက်သည်။ အမာရွတ် က ထင်းကနဲ၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ဒီလောက် တင်းနေမှန်း၊ အဲဒီလို မျက်နှာပေးမျိုး လုပ်တတ်မှန်းပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိ။ အမြင်ကပ်လာသည်နှင့် မှန်ထဲသို့ လျှာထုတ်ပြလိုက်သည်။ ပါးရွဲ့ပြသည်။ မျက်စိ မှိတ်ပြသည်။ နှုတ်ခမ်း စူပြသည်။ သွားဖြဲပြသည်။ မေမေက ကြည့်ရင်း တဟီးဟီး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ ရယ်သံတွေက ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာခဲ့သည်။

မေမေရယ်၊ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ပြောချင်တာကတော့ လောကမှာ ထာဝရ လှောင်ပိတ်ခံထားရတဲ့ အကျဉ်းစံဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ထာဝရလှောင်ပိတ် ထားနိုင်တဲ့ နေရာ ဆိုတာလည်း မရှိပါဘူး။

ခု ကြောက်လန့်နေဖို့အကြောင်း ဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော့်မှာရော။

မေမေ့မှာပါပေါ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြောက်နေတာ၊ မနှစ်သက်တာမျိုးလည်း နောက်ထပ်

မဖြစ်ပါနဲ့တော့နော်။

ဘယ်သူမှ အဲသလို ဖြစ်မနေသင့်ဘူးလေ။

ဒီအေးခဲနေတဲ့ ဟိုတယ်ကြီးထဲမှာ သူနဲ့တူတူ ငူငူကြီး မထိုင်နေချင် ပါဘူး။ ကျွန်တော်က သူနဲ့တူတူ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားချင်တာ။ တခြားကလေး တွေနဲ့ မိဘတွေလိုပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ကျွန်တော့် အသက်လောက် ကလေးနှစ်ယောက် ဘောလုံးကန်နေကြသည်။ ဘောလုံးက ကျွန်တော်တို့ ခြေထောက်နားမှာ လာကျသည်။ မေမေက ဘောလုံးကို နှစ်ချက် သုံးချက် တော့လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အလွန်အံ့အား သင့်သွားပြီး ကန်မိကန်ရာ ကန်လိုက်ရာ ဘောလုံးက မြောင်းထဲ ကျသွားတော့ သည်။

ရှက်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် မြောင်းထဲမှ ဘောလုံးကို ဆယ်ပြီး ကလေး တွေကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ကျောင်းက ဘောလုံးကွင်းမှာဆို သားက ဆရာကြီး” ဟု မေမေ့ကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

မေမေ ကျွန်တော်ကို ကြည့်ပုံက တခြားမိဘတွေ သူတို့သားသမီး အမှန် ပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ် ကြည့်ပုံမျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်းဟု ကျွန်တော် ထင်မိ သည်။

ဟုတ်ပြီ။

ကျွန်တော် မေမေ့လက်ကို ဆွဲရင်း ရှေ့ဆက် ချီတက်သည်။ လမ်းဆုံ တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ မဟာဗန္ဓုလလမ်းဖက်သို့ ချိုးသည်။ လူတွေ ကျပ်ခဲလို့ နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်လေးတွေသည် လူသွားလမ်း တစ်လျှောက် ခုံတွေ၊ စားပွဲတွေ ခင်းပြီး တန်းစီနေသည်။ သတင်းစာတွေ၊ သရက် သီးတွေ၊ နာနတ်သီးတွေ၊ ဝက်အူလှည့်တွေ၊ သော့ကလောက်တွေ စုံစီနဖာ ရောင်းနေကြသော ဈေးသည်တွေကလည်းအပြည့်။ ကျွန်တော်ကလူစုလူဝေးကို ကြိုက်သည်။ ကလောဈေးနေ့ကိုပင် သတိရမိသည်။

သို့သော် ထိုလူအုပ်ကြီးက မေမေ့အတွက်တော့ လွန်လွန်းအားကြီး နေသည်။ နောက်မီးပွိုင့်တစ်ခုမှာတော့ မေမေက လူရှင်းသော ကိတ်မုန့်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။ ဗနီလာရေခဲမုန့် တစ်ခွက်စီ၊ မေမေ့အတွက် အက်စ်ပရက်ဆို ကော်ဖီ မှာသည်။ ထိုင်ကြသည်။

မေမေက စက္ကူလက်သုတ်ပုဝါကို ဘောလုံးလေးလို လုံးခြေ၍ အနည်း ဆုံး ဆယ်ပေဝေးသော အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ရာ စွပ်ကနဲ ဝင်သွားသည်။

"အလဲ့... ကံကောင်းတယ်ပါလား"

ကျွန်တော်က စပ်ဖြဲဖြဲ ပြောလိုက်သည်။

"ဟင်း.. ဟင်း.. ငါက ဘက်စကက်ဘောမယ်ဟောင်းကွ၊ သိရဲ့လား"

မေမေကလည်း ပြောင်ချော်ချော် ပြန်ပြောကာ နောက်ထပ် စက္ကူ တစ်ရွက် လုံးချေကာ ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ဝင်ပြန်၏။

သုံးခါဆက်တိုက် ဝင်ပြီးသော် ကျွန်တော် လက်မြှောက် အရှုံးပေးရပြီ။

မေမေက ရယ်သည်။ ကျောင်းက ကာယဗလအချိန်ဆို ဘာတွေ လုပ်ရ လဲဟု မေးသည်။

"စက္ကူလက်သုတ်ပုဝါတွေ လုံးပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ရတာတော့ မပါဘူး ခင်ဗျ"

ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ရေခဲမုန့်ကား စား၍ ကောင်းလှသည်။ နောက်ဆုံး တစ်ဇွန်းထိ အရသာ ရှိသည်။

"ထပ်ယူဦးမလား သား"

"တော်ပြီ"

မေမေကတော့ နောက်ထပ် အက်စ်ပရက်ဆို တစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။ သူ ခံတွင်းလိုက်နေပုံပင်။ ဟော... သူ ရုတ်တရက် မေးလာသည်။

"သား ဘာဆုတောင်းချင်လဲ၊ ဘာလိုချင်လဲ"

"ဟင်... ဘာအတွက် ဘာလိုချင်ရမှာလဲ မေမေ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ်"

ကျွန်တော် သူ့မေးခွန်းကို နားမလည်ပါ။

"သား မွေးနေ့တိုင်း မေမေ ဘာမှ မပေးခဲ့ရဘူး၊ ခုတစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်တယ်"

မေမေ့စကားက ကျွန်တော်ကို စိတ်ရှုပ်စေသည်။ ဘယ်မွေးနေ့အတွက် လဲ၊ ဘယ်နှနှစ်ပြည့် မွေးနေ့အတွက်လဲ။ ၁၂ နှစ်ပြည့်လား၊ ၁၁ နှစ်ပြည့်လား၊ ၁၀

နှစ်ပြည့်လား၊ ကိုးနှစ်ပြည့်၊ ရှစ်နှစ်၊ ခုနှစ်နှစ်၊ ခြောက်နှစ်။ အဲဒီမွေးနေ့တွေမှာ မေမေသာ အတူရှိခဲ့ရင် သိပ်ပျော်မှာ။ မွေးနေ့လက်ဆောင်လေးတွေကို မေမေနဲ့ အတူ ဖောက်ကြည့်ချင်တာ။ တစ်ခါမှ ဘာမှ မရဖူးပါဘူး။

တစ်ခုခုလုပ်ပေးမယ်တဲ့လား။ ဘယ်က စလုပ်ပေးမှာလဲ၊ မနက်တိုင်းကျောင်းကို တစ်ယောက်တည်း သွားခဲ့ရတဲ့အတွက်လား။ နေ့လယ်ဆို ဘယ်သူမှ လာမကြိုတဲ့ အတွက်လား။ ဘာတွေ လုပ်ပေးမှာလဲ။

"မေမေကလည်း သားမှာ လိုချင်တာ အကုန်ပြည့်စုံပါတယ်"

"မင်း လိုချင်တာ ဘာမှ မရှိဘူးလား"

"ဟင့်အင်း"

မေမေက ပြုံးသည်။

"အဖေတူသားပဲ" ဟု ကင်ပွန်းတပ်သည်။

မေမေပြောတာ အကောင်းလား၊ အဆိုးလား ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်။

ကျွန်တော့်ကို အိမ်ထိလိုက်ပို့သော ဆိုက်ကားဆရာကြီးကို ဘယ်လို ရှာပြီး ပိုက်ဆံပေးမလဲဟု မေမေက မေးသည်။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ ဆိုက်ကား သမားတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင် ရှိသလဲ ကျွန်တော် မသိ။ သို့သော် ကျွန်တော် စားခဲ့၊ အိပ်ခဲ့သော လမ်းဘေး စားသောက်ဆိုင်သေးသေးလေး ဘယ်မှာ ရှိမှန်း တော့ သေချာသိသည်။ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမှ မြင်နေရသော စေတီတော်တစ်ခု၏ ထောင့်၊ ပန်းခြံလေးတစ်ခုအနားမှာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာကို ကြာကြာ မရှာလိုက် ရ။ ထွန်းထွန်းကား အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲလွတ်တစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

"တစ်ခုခု မှာလိုက်မယ် မေမေ"

"အင်း… မေမေ့ဖို့ပါ မှာ"

ထွန်းထွန်း ကျွန်တော်တို့စားပွဲသို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော့်နားနား ကပ်ပြီး-

"ဟော့… မင်းအမေ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာလား"

ဟု တီးတိုးမေးသည်။

“အေးကွ”

“ဝိုး... တကယ် လှတာပဲ၊ မင်းသမီးနဲ့လည်း တကယ်တူတယ်။ သူ မင်းကို တွေ့ရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တာပေါ့ဟ... အရမ်းပျော်နေတာ”

မေမေကကျွန်တော်ကိုကူညီပေးခဲ့သည့်အတွက်ကျေးဇူးတင်ကြောင်းထွန်းထွန်းကို ပြောနေသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့် အချိုရည် မှာလိုက်သည်။ ထွန်းထွန်းက မေမေ့ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။ သူ့မိဘတွေလည်း အတူတူ။ မှာထားတာတွေ လာချရင်း သူ ပြောပြန်သည်။

“ငါမင်းအမေကို ပိုစတာတစ်ခုထဲ တွေ့ဖူးတယ်၊ ငါ့အမေလည်း တွေ့ဖူးသတဲ့”

“အေး... လီယိုနာဒို ဒီကာပရီယိုနဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ပိုစတာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ်”

လိမ်ညာမှုသည် အခက်အခဲမှ ပေါ်ထွက်လာတတ်သည်ဆိုလျှင် ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတို့သည် စိတ်ကူး ဖန်ဆင်းမှုမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုး တိုးတိုးနဲ့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာတုန်း”

မေမေက မေးသောအခါ-

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း ထွန်းထွန်းနှင့်ကျွန်တော် မထိန်းနိုင်ဘဲ ရယ်မိကြသည်။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှ မဟုတ်ဘူး”

“လက်ဖက်ရည်က ကောင်းတယ်နော်”

“အန်တီ ထပ်ယူဦးမလား”

ထွန်းထွန်းက လီယိုနာဒိုနှင့်ပင် တွဲရိုက်ထားသော မင်းသမီးကြီးကိုစေတနာတွေ ပိုနေသည်။

“တော်ပါပြီ”

“တစ်ခုခု စားပါဦး”

မေမေက ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ကျွန်တော်က မသွားချင်သေး၊ ထို့ကြောင့် ဆာပြီဟု ကြိတ်လိုက်သည်။ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ။

သူငယ်ချင်း ထွန်းထွန်းက မီနူး ယူလာပေးသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ထမင်းကြော် မှာလိုက်သည်။ ထမင်းကြော်က ပထမတစ်ခါကထက်ပင် ကောင်းနေသေးသည်။ အရသာ သိပ်ရှိ။

“မေမေ နည်းနည်း စားကြည့်စမ်း”

“အင်း”

အလို… သူ့ဖာသာသူ ယူမစားဘဲ ပါးစပ်ကလေး ဟ၍တောင် ပေးလိုက်သေးသည်။ ကျွန်တော် ခွံ့ကျွေး ဆိုသည့် သဘောပေါ့။ ခွံ့ပါ့ မယ် မင်းသမီးကြီးရယ်။ ကျွန်တော်မျိုး ခွံ့ပါမယ် ခင်ဗျ။

ထမင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ကြက်ဥကြော်ဖတ်ကလေးတွေ ပါအောင် ကော်ယူလိုက်ပြီး မေမေ့ ပါးစပ်ထဲ ဇွန်းဖြင့် ခွံ့လိုက်သည်။

“အေးဟဲ့… ကောင်းတယ်တော့”

ထွန်းထွန်းက ကျေနပ်သွားသည်။ ခဏနေတော့ သူ့မိဘတွေပါ ပါလာသည်။ ဖုန်းလေးကို ကိုင်ထားသည်။ သို့သော် ဘာမှ မပြောဝံ့ကြ။

“ဓာတ်ပုံလေး ရိုက်ထားလို့ ရမလားဟင်”

ထွန်းထွန်းက မဝံ့မရဲလေး မေးသည်။

မေမေက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြ ကြည့်နေသည်။ ဘယ်လိုလဲပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်မိသော်လည်း ‘ဟာ… ရိုက် ရိုက်၊ ရတာ ပေါ့’ ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ထွန်းထွန်းက ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူဝင်ရိုက်သည်။ နောက်တော့ သူ့ အမေ။ နောက်တော့ သူ့အဖေပါ ဝင်ရိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ပေးတဲ့။ မေမေ နှင့် သူတို့မိသားစုပုံတဲ့။ ရိုက်ပြီးတော့ ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ တင် လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထွန်းထွန်းကို ငွေတစ်သောင်း ပေးသည်။ ဆိုက်ကား

ဆရာကြီးအတွက်ပေါ့။ ထွန်းထွန်းက များလွန်းသည်ဟုဆိုကာ ငွေငါးထောင် ပြန်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားထား၊ သောက်ထားတာတွေအတွက် ပိုက်ဆံ ပေး၍ မရ။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဟုပင် သူက ဆိုလိုက်သေးသည်။

“ဟင်… ဘယ်မွေးနေ့တုန်း”

မေမေက အံ့အားသင့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို မွေးနေ့အကြောင်း စကား သွားမစနဲ့ဟ”

ကျွန်တော် ထွန်းထွန်းကို အမြန်ပြောသည်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှ မမေးခင်ပေါ့။

“သူက အသက်ကြီးလာတာကို မကြိုက်ဘူးရယ်”

တစ်ဆယ့်နှစ်

ဒုတိယထပ်မှပင် ဖေဖေ့အသံကို ကျွန်တော် ကြားနေခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်သည်ထိ သူ ဖုန်းပြောလို့ မပြီးသေး။ သူ ဖုန်းချလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။

“ညနေ လေးနာရီ အရေပြားအထူးကုနဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ သူ သား ဝေဒနာကို ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်။ ဆိုတော့ အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး။ နာရီဝက်အတွင်း အိမ်က ထွက်မှ ဖြစ်မယ်”

မေမေက တံခါးဝမှာ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ ခေါ်သွားလိုက်မယ်”

ဖေဖေ အံ့အားသင့်လွန်း၍ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ခေါ်သွားမယ် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“အရေပြားအထူးကုဆီကိုလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဖေဖေက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

“အချစ်… အချစ်ရယ် မင်း သေချာလို့လား”

“ဩော်… ဟုတ်ပါတယ်ဆို”

“ကိုယ် လိုက်ခဲ့ရမလား”

“လိုက်နဲ့”

ဖေဖေသည် မေမေ့ကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့် သည်။ ထိုကိစ္စကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရသူက ကျွန်တော် ဖြစ်နေဘိသကဲ့သို့။

“အချစ် သေချာ စဉ်းစားပြီးပြီလား”

မေးရင်းမေးရင်း ဖေဖေ့အသံက တိုးတိုးသွားသည်။ သံသယက တိုးတိုးလာသယောင်။ ဖြေရင်းဖြေရင်း မေမေ့အသံက သေချာရေရာလာသည်။ ရှင်းလင်း

ပြတ်သားလာသယောင်။

“စဉ်းစားပြီးပြီ”

“တို့မိသားစု သုံးယောက် သွားမယ်လေ၊ ကိုယ် အပြင်မှာ စောင့်နေခဲ့မယ်”

“မလိုက်နဲ့၊ ဒါ ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက် ကိစ္စ”

မေမေက ယုံကြည်ချက်ရှိစွာ ထိုသို့ ရဲရဲတောက် ကြေငြာပြီး ထမင်းစား ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ဖေဖေက အခန်းအလယ်မှာ ရပ်ရက် တန်းလန်းကြီး။ သူ ပူပင်နေပုံက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးခေါင်းလောင်း ထိုးပေးနေသလို။ ခုသိပ်နောက်ကျသွား ခဲ့ပြီ။ ဖေဖေသည် အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း မျောက်မီးခဲ ကိုင်မိသလို ဖြစ်နေသည်။

မေမေနှင့်ကျွန်တော် တက္ကစီပေါ် ရောက်ပြီ။ မေမေက ရောင်ပြန် မှန် ဘီလူး ပါသော ရောမ နေကာမျက်မှန်မည်းကြီး တပ်ထားသည်။ မျက်မှန်ကြီးက သူ့မျက်နှာတစ်ဝက်လောက် နေရာယူထားသဖြင့် မျက်မှန်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပင် ကြည့်၍ ရသည်။ ထိုမျက်မှန်ကြီးက မေမေ့ကို အကျဉ်းစံတစ်ယောက် နှင့် အနည်းငယ် တူစေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် ထိုကိစ္စ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း မဖြစ်ချင်။ ဆရာဝန်ဆီလည်း နည်းနည်းမှ မသွားချင်။ သူနှင့်မှ မဟုတ်၊ ဖေဖေနှင့်လည်း မသွားချင်။ ဘယ်သူနဲ့မှ မသွားချင်။ အမာရွတ်ဟာ အမာရွတ်ပဲ။ ဆရာဝန်က ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်မှာ မို့လို့လဲ။ တစ်ခါတလေ အရမ်းနာတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခံနိုင်ရည် ရှိလာပြီပဲ။ ဘယ်ဆရာဝန်မှ ဒါကို မကု နိုင်ပါ။

“မေမေ”

“ဟေ”

“သားတို့ ပြန်ကြမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဆေးခန်း ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် သွားလည်း ရပါတယ်၊ သားက ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

မေမေက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ပြီးတော့… ပြီးတော့ အဲဒါကလေ နည်းနည်းမှ မနာတော့ဘူး သိလား”

ခေါင်းယမ်းပြတာပဲ မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော် ထပ်ပြောချင်သေးသော်လည်း မေမေက ဘာမှ ပြန်ပြောမည့်ဟန် မပေါ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ခရီးနှင်ကျရသည်။

ဒေါက်တာဦးသန့်ထိန်၏ ဆေးခန်းက ဆူးလေဘုရားနှင့် သိပ်မဝေး သော လမ်းသွယ်လေး တစ်ခုထဲမှာ ရှိ၏။

ပြတင်းပေါက် မရှိသော အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ထိုင်စောင့် ရသည်။ မေမေကတော့ နေကာမျက်မှန်ကြီးကို အခန်းထဲမှာပင် လုံးဝ မချွတ်။

အခန်းထဲမှာ လူနာတွေ အပြည့်။ ကျွန်တော့်နားက လူကြီး မျက်နှာ သည် ရဲရဲနီကာ ခြောက်ကပ်နေသည်။ သူ့အရေပြားတွေက ယူကလစ်ပင်၏ သစ်ခေါက်တွေလို ကွာထွက်နေသည်။ ကျွန်တော့်အသက်လောက်သာ ရှိဦးမည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်၏ ညာလက်မှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာလိုမျိုး တွေ့ရ သည်။ သူ့လက်ချောင်းတွေက သစ်ကိုင်းခြောက်လေးတွေ အလား။

စိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်တော် ထထွက်သွားလိုက်ချင်သည်။

ကြာကြာတော့ မစောင့်လိုက်ရပါ။ ဆရာဝန်ကြီးက မေမေ့ကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ရင်း သူ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးမြန်းသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူ့ရှေ့က ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းသည်။ မေမေက ကျွန်တော်ဘေးက ခုံမှာ ထိုင်သည်။ ကျွန်တော့်မေးကို သူ့လက်နှင့်ပင့်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သူ စူးစမ်းစစ်ဆေးနေ သည်။ သူ့ထွက်သက်မှာ ဆေးလိပ်နံ့လိုလို ရသည်။ အခြေအနေက နှစ်လိုဖွယ် မကောင်းလှ။

“ကြည့်ရတာ မကောင်းဘူး”

ဟု သူက ခေါင်းယမ်းရင်း ပြောသည်။

အံဆွဲထဲမှ ဓာတ်မီးကလေး တစ်လက်ကို ထုတ်ကာ ကျွန်တော့် မျက်နှာကို သူ ထိုးကြည့်သည်။ ပါးစပ်ကိုဟခိုင်းပြီး အတွင်းသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့် သည်။ လျှာကို သစ်သားပြားကလေးဖြင့် ဖိထားသည်။

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဒဏ်ရာကြီး ရလာရတာလဲဗျာ”

သူက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

သူ မေမေ့ကို မေးတာလား။ ကျွန်တော် အသက်ရှူ ရပ်သွားသလို ဖြစ်မိသည်။

“ကျွန်တော်… ကျွန်တော်… ကျွန်တော် ဟိုဟာ…”

ကျွန်တော် ဘာမှ သေသေချာချာ မပြောနိုင်ခင်မှာပင် မေမေ့ဆီက စကားသံ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်မ အပြစ်ပါ” တဲ့။

ဆရာဝန်က ကျွန်တော့် အမာရွတ်ကို စစ်ဆေးနေရင်း မေးနေကျအတိုင်းမေးလိုက်သည်။

“မတော်တဆ ဖြစ်တာလား”

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းမှ ခြေဖျားထိ ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ကမန်းကတန်း ကြည့်မိသည်။

မေမေက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း… မတော်တဆ မဟုတ်ဘူး”

မေမေ့အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တင်းမာ ကျွပ်ဆတ်လာခဲ့ပြီ။ မေမေ့ နှလုံးခုန်သံ ဗရမ်းဗတာ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာကို ကျွန်တော် မြင်နေ၊ ကြားနေ၊ ခံစား နေရသည်။

မေမေက အသက်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှူလိုက်သည်။

“သူ ငါးနှစ်သားတုန်းကပေါ့”

ခဏနားသည်။

“ကျွန်မ သူ့ပါးကို ဓားနဲ့ လှီးလိုက်တာ”

မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ကိစ္စတစ်ခုက အရမ်းကို ပြင်းထန် ဆိုးရွားလာခဲ့လျှင် အနီးသူတစ်ဦးသည် ထိုကိစ္စကို ကြာရှည် လိမ်လည် ဖုံးကွယ် မထားနိုင်ပုံပင်။ လျှင် ဒါကိုတော့ ဘကြီးဘက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါဖူးမှ မပြောပြခဲ့။

ဆရာဝန်က သူ နားကြားများ မှားသလားဟု ယူဆကာ ထပ်မေးသည်။

“ဘယ်လို၊ နေစမ်းပါဦး… ခင်ဗျားက ခင်ဗျားသားရဲ့ ပါးကို…”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဆရာဝန်သည် မေမေ့ကို တစ်လှည့်၊ ကျွန်တော့်အမာရွတ်ကို တစ်လှည့် ငူငူကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ့ကုလားထိုင်ပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ် ပစ်ကျသွားသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှ မတွေးနိုင်တော့။ ထရပ်လိုက်ပြီး မေမေ့ကို ကျွန်တော် ထွေးပွေ့ထားမိသည်။ မေမေ့ခေါင်းကို ကျွန်တော်ရင်ဘတ်မှာ အပ်ထားစေပြီး မေမေ့ ဆံပင်တွေကို နမ်းရှိုက်နေမိသည်။

ဟင့်အင်း… ကျွန်တော့် အမာရွတ်ကို ဘယ်ဆရာဝန်မှ မကြည့်စေချင်တော့။

ဟင့်အင်း… ကျွန်တော် ဘာအမာရွတ်ပျောက်ဆေးမှ မလိမ်းချင်တော့။

ဟင့်အင်း… ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ ပြဖို့မှ မသွားချင်တော့။

ဒီအခြေအနေသည် ကျွန်တော်တို့ သားအမိအတွက် ဘယ်လောက်ခက်ခဲသလဲ ဆိုတာ ဆရာဝန် နားလည် သဘောပေါက်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ ကျွန်တော် မသိချင်၊ ဂရုလည်း မစိုက်ချင်တော့။

ဘယ်အရာမှ တစ်ဖြောင့်တည်း ရိုးစင်းခြင်း မရှိ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ထိုသို့ မရှိနိုင်။

မေမေ့လက်ကို ဆွဲရင်း ဘာတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှ ထွက်၊ လူနာတွေ စောင့်ဆိုင်းနေသည့် အခန်းကို ဖြတ်၊ လမ်းပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ သံသရာအတွင်းမှာ အခါအခွင့်ဆိုး ကြုံ၍ဖြစ်စေ ကံကြောင့် ဖြစ်စေ၊ တခြားသူ တစ်ဦးဦး၏ ပယောဂကြောင့် ဖြစ်စေ ဆိုးကျိုးတစ်ခုခုနှင့် အမြဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် သို့တည်းမဟုတ် မကောင်းတာတစ်ခုခု အလုပ်ခံခဲ့ရသည့် လူတွေ အားလုံးကို ဖြတ်ကျော်ရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မေမေက ဘာမှ မပြောနိုင်။ ကျွန်တော် ဦးဆောင်ရာနောက် တကောက်ကောက် လိုက်လာရှာ သည်။

လူတွေ ကျပ်ညပ်နေသည့် ကြားမှ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ဦးဆောင်ရင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဖေဖေ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ တံခါးဝတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်နေ သော ဖေဖေ၊ ခဏနေတော့ လူကြားထဲမှာ ပျောက်သွားပြန်သည်။ ရပ်ပြီး ဖေဖေ့ ကို အော်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပြန်မထူး။ ဖေဖေ ပုန်းနေသည်လား။ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော်ကပဲ ထင်မိယောင်မှား ဖြစ်နေသလား။

မီးပွိုင့် နီလား၊ စိမ်းလား မကြည့်ဘဲ လမ်းတစ်ခုကို အတင်းဖြတ်ကူးမိ သည်။ ကားတွေ ဟွန်းတီးကြသည်။ ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ ကို အော်ဟစ်နေသည်။ ပန်းခြံတစ်ခုထဲ ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ သုတ်ခြေ

တင်ကြသည်။

ကျွန်တော်က ဆက်သွားချင်သော်လည်း မေမေက ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မြက်ခင်းပေါ်ပစ်လှဲလိုက်ကြသည်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ။ အသက်အန္တရာယ်မှ လွတ်အောင် မြို့တစ်ဝက်လောက် ပတ်ပြေးလာရသလို ဖြစ်နေသည်။ အဲဒီမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်ရင်း ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်ကာ လှဲလျောင်းနေကြသည်။ မေမေ့ထံမှ ချွဲသံ၊ အသက်ကို အလုအယက် ရှူနေရသံတွေ ကြားနေရသည်။

မိနစ်တွေ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ သားအမိ နှစ်ယောက် လုံး အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်နေဆဲ။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ရှေ့မှာ ထိုင်၊ သူ့ ဆေးလိပ်နံ့ ပါသော ထွက်သက်ကို ရှူရှိုက်ရင်း သူ့မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်သည့် မေမေ့အသံ ကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြားယောင်နေမိသည်။

“ကျွန်မ သူ့ပါးကို ဓားနဲ့ လှီးလိုက်တာ”

“ကျွန်မ သူ့ပါးကို ဓားနဲ့ လှီးလိုက်တာ”

“ကျွန်မ သူ့ပါးကို ဓားနဲ့ လှီးလိုက်တာ”

ထိုပုံရိပ်က ဝေဝါးသွားသည်။ အရာရာ မှောင်အတိ ကျသွားသည်။ တခြားပုံရိပ်တစ်ခုက စိတ်အာရုံတွင်း ထွန်းလင်းလာသည်။ ဘကြီး၊ မေမေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကလောအိမ်က မီးဖိုချောင် ထမင်းစား စားပွဲမှာ ထိုင်နေကြသည်။ မေမေ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထိုင်သည်။ ဘကြီးနှင့် စကားတွေ များနေသည်။ ကျွန်တော် နားမထောင်မနေ။ မေမေ ဒေါသတွေ ထွက်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြည့်ရင်းဆတ်ဆတ်တုန်အောင်အော်ထည့်လိုက်သည်။
ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ ထက်လှစွာသော သတ္တုဓားသွား။ ကျွန်တော့်လျှာပေါ်မှာ ဓားသွား ကနေထိုင်ကောင်းလောက်အောင် အေးစိမ့်နေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ အသည်း ခိုက်အောင် နာကျင်မှု၊ ချိုမြမြ သွေးအရသာတွေ။ ဖေဖေ ပြေးဝင်လာသည်။ ဘကြီးက အရမ်းအော်နေသည်။ စားပွဲကြီး ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုး ဖြစ်၍ သွား၊ ကျွန်တော် ခုံပေါ်က ဦးစိုက်ကျွမ်းပြန် ကျ၊ ခေါင်းနှင့် ကြမ်းဆောင့်။

ခုချိန်ထိ ထိုအခိုက်အတန့်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မှတ်မိခြင်း မရှိခဲ့။ ခုတော့ ထိုဖြစ်ရပ်က ခေါင်းထဲသို့ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဝင်၍လာသည်။ ဒုတိယ အကြိမ်၊ တတိယအကြိမ်၊ စတုတ္ထအကြိမ်။

ချွေးစေးတွေ ပြန်လာသည်။ မျက်နှာက ပူလောင်လာသည်။ အသက်ကို ပြင်းစွာရှူနေသော်လည်း လေ မရသလို ဖြစ်လာသည်။

တစ်-နှစ်-သုံး

တစ်-နှစ်-သုံး

ဂဏန်းတွေ ရေတွက်တာဟာလည်း ခုတော့ ဘာမှ အရာမထင်တော့။

“မေမေ”

ဘာမှ ပြန်မပြော။

သူ့လက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှ သွေးတွေ ဆောင့်တိုးနေတာကို လက် သွေးခုန်နှုန်းမှတစ်ဆင့် ခံစားမိသည်။

“သား အိမ်ပြန်ချင်ပြီ”

ဘာမှ မပြော။ ကျွန်တော် ထထိုင်လိုက်သည်။ မေမေ့မျက်စိတွေ စုံမှိတ်လျက်၊ မေမေသတိလစ်နေပြီလား။ ကျွန်တော်တုန်နေအောင်ကြောက်လာသည်။

“မေမေ.. မေမေ.. တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါဦး”

ဘာမှ မတုံ့ပြန်။ ကျွန်တော် မေမေ့ခေါင်းကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ကျက်မတတ် ပူလောင်နေသည်။ ဆံပင်တွေက ချွေးစေး တွေဖြင့် ကပ်လျက်။ အဖျားတက်နေသော ကလေးလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။ မေမေက ကျွန်တော့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုအခြေအနေ ဆိုးလှသည်ပဲ။ ခု မေမေ ဘာဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းကို မသိ။ ဘာလုပ်ပေးရမှန်းလည်း မသိတော့။

ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်နှလုံးသား ခံနိုင်ဝန်အင်အားထက် ပိုလွန် သော သတ္တိကို တောင်းခံမိခဲ့ကြပြီလော။

ဆရာဝန် ပြေးပင့်၍ ဖြစ်သည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်။ မေမေတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့၍ မရ။ ကျွန်တော်တို့နားမှာ စုံတွဲများစွာ ရှိသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို မည်သူကမှ အရေးမစိုက်။ ကျွန်တော် ကယ်ကြပါဟု အသံကုန် အော်လိုက်သည်။ လူတစ်ယောက် ပြေးလာသည်။ အခြားလူတွေလည်း လိုက်လာသည်။ ခဏနေတော့ ကျွန်တော်တို့နားမှာ လူအုပ်ကြီး ဝိုင်းလာသည်။ ထိုထဲမှ တစ်ယောက်က သူ ဆရာဝန်ပါဟု ဆိုသည်။

ဆရာဝန်ဆိုသူက ကျွန်တော်တို့ နားမှာ ဒူးထောက်ထိုင်သည်။ မေမေ့ ကို လက်သွေးစမ်းသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန် စစ်ဆေးသည်။ ခုချက်ချင်း ဆေးရုံ သွားမှ ဖြစ်မယ်ဟု ဆိုသည်။

ရုတ်တရက် ဖေဖေ့အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

“သူလိုနေတာ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆေးရုံတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ကိုပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သားအဖကိုပါ”

ဖေဖေက ကျွန်တော်ကို ဖက်လိုက်သည်။ ဖေဖေ့ကို တစ်နှစ်မှ တစ်ခါ သာ တွေ့ရသကဲ့သို့ ကျွန်တော် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာ အပ်ထားလိုက်သည်။ ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်း ထိုသို့ ဖက်ထားနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်ပြီးရင်း မျှော်လင့် နေမိသည်။

လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို ဖုန်းဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်။ တခြားတစ်ယောက်က ထိုလူကို အော်ငေါက်ထုတ်လိုက်သည်။

မေမေ သတိပြန်လည်လာပြီ။ လူစိမ်းမျက်နှာ အများအပြားကို သူ ကြောင်ကြည့်နေသည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် မေမေ့လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ဖေဖေက မေမေ့နားနား ကပ်ပြီး တစ်ခုခု ပြော လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မကြားလိုက်။

ဆရာဝန်က မေမေ့ကို သောက်စရာတစ်ခုခု ပေးသည်။ ကလေး တစ်ယောက်က မုန့်တွေ ထုတ်ပေးသည်။ မေမေက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောရင်း သူတို့ကို လက်ယမ်းကာ ဖယ်ရှားကြဖို့ အချက်ပေးလိုက်သည်။ လူတွေ ရှဲသွား သည်။ မေမေ ကြိုးစား၍ ထရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် မြက်ခင်းပေါ် ပြန်လဲ ကျသွားသည်။

ဖေဖေနှင့် ကျွန်တော် မေမေ့ကို ညင်သာစွာ ထူလိုက်ကြသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် မေမေ့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ တွဲရင်း ဖြေးညှင်း သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လမ်းပေါ်ဦးတည်နေချိန်မတော့ ကျွန်တော့်မှာ မတ်မတ် ရပ်နိုင်အောင် မနည်း ဟန်လုပ်နေခဲ့ရပြီ တကား။

တစ်ဆယ့်သုံး

နောက်ရက်တွေကို ကျွန်တော် သိသလိုလို မသိသလိုလိုဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ မေမေနှင့် ကျွန်တော် သူ့ခုတင်ကြီးပေါ်မှာ တူတူ ဘေးချင်းယှဉ်ရင်း အိပ်၍သာ နေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် ဖျတ်ကနဲ နိုးလာတိုင်း မေမေ၏ တိုးတိတ် ညင်သာ သော အသက်ရှူသံ မှန်မှန်ကို ကြားနေခဲ့သည်။ မေမေ့လက်ကို ကိုင်ရင်း ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ပျော်-ပျော်သွားသည်။ အခန်းထဲသို့ နေရောင်ခြည်တွေ ကျရောက်၊ ပြန်ပြီး ပျောက်ကွယ်၊ နွေးလာလိုက် အေးလာလိုက်၊ ကျီးတွေ ပြိုလိုက်၊ တိတ်သွားလိုက်။

မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေတိုင်း ရေတကောင်းနှင့် ငှက်ပျောသီး၊ သရက်သီးများကို ခုတင်ဘေးက ညစားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ သို့သော် ဆာလည်း မဆာ၊ ရေလည်း မငတ်။

ကျွန်တော်နှင့် မေမေ ထနိုင်သည့်အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနိုင်နိုင် ထူ၍ ရေချိုးခန်းသို့ သွား၊ အပေါ့အပါး သွားပြီးသည်နှင့် စကား တစ်လုံးမှ မဆိုဘဲ ခုတင်ပေါ်ပြန်လဲကျသွားသည်သာ။

ဖေဖေ့အသံဆို၍ ရေနှင့် သစ်သီးများ ယူယူလာတတ်သော သူ၏နူးညံ့ တိတ်ဆိတ်သော ခြေသံများသာ။

ထိုအိပ်စက်ခြင်းကား ကျွန်တော်သိသော အိပ်ခြင်းမျိုးနှင့် လားလားမှ မတူခဲ့။ အနီ့ အိပ်ခြင်းသည် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို ပြေပျောက်စေခြင်းလည်း မရှိ၊ အစလည်း မသိ၊ အဆုံးလည်း မရှိတော့သလို။

ကျွန်တော် အသိဝင်သလိုလို၊ မဝင်သလိုလို၊ သို့သော် ဘာအိပ်မက်မှ မမက်။

သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် အတွင်းသဏ္ဍာန်မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အားအင်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရလာသလို ခံစားရသည်။ ရေငတ်လာသည်။ ဆာလာသည်။ ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီ။

အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းမှ အသံတွေ ကြားနေရသည်။ အမြွာညီအမ အသံ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ညှော်သည် ရှိနေပြီ။

စပ်စုလိုစိတ်ကြောင့် လှေကားမှ ဆင်းလိုက်သည်။ ဖေဖေက ငါးကိုင် နေသည်။ ငါးတွေကို ရေဆေးနေသည်။

သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေတာကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ဘကြီးဘ။

“ဘကြီး.. ဘကြီး”

ကျွန်တော် သူ့ဆီ ပြေးသွားသည်။

ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖက်ထားသည်။

“တင်းတင်းလေး ဖက်ထားပါ ဘကြီးရယ်”

ဘကြီးကသူ့အားရှိသ၍ ကျွန်တော်ကိုတင်းနေအောင် ဖက်ထားလိုက်သည်။

ဘကြီး ဘယ်လိုနေလဲ၊ ရောက်တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ ဘယ် လောက်ကြာအောင် နေမှာလဲ စသဖြင့် ကျွန်တော် သိချင်သည်။ သို့သော် ဘကြီး နှင့် ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံး တစ်ခုခု စားဖို့၊ သောက်ဖို့သာ တညီတညွတ် တိုက်တွန်းကြသည်။ ဖေဖေက အိမ်လုပ် အချိုရည်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ဘကြီးဘက ကျွန်တော့်နားမှာ ထိုင်သည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုပြောရန် စောင့်နေကြောင်း ကျွန်တော် ခံစားရသည်။

ကျွန်တော့်မိဘတွေက ကျွန်တော်ကို ကလော ပြန်ပို့တော့မည်လား။ မေမေ လဲကျသွားတာ၊ သတိလစ်သွားတာ ကျွန်တော့်အပြစ် ဆိုတာ သေချာပါ သည်။ ကျွန်တော်သာ ရန်ကုန် မလာခဲ့လျှင် သူ ကျွန်တော့်ကို အရေပြားအထူးကုထံ ခေါ်သွားမည် မဟုတ်၊ ဒါဆို ခုအဖြစ်အပျက်တွေလည်း ဖြစ်မှာ မဟုတ်။ ရှေ့ လျှောက် ဘယ်လို အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေကို ကျွန်တော် အစပျိုးမိမည်ကို မည်သူမှ မပြောနိုင်။ မေမေ့ကို ထာဝရအကျဉ်းစံ မဖြစ်စေချင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော် ကလောကိုလည်း မပြန်ချင်ပါ။ ဒီမြို့တော်ကြီးက ဆူညံ ရှုပ်ထွေးပြီး ကလောလို ဆွဲဆောင်မှု မရှိတာ မှန်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ နေချင်သည်။

ဘကြီးကို ကျွန်တော် ကြည့်မိသည်။

“ဘကြီး သားကို ပြန်လာခေါ်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သားက ဘာလို့ ဒီလို ထင်တာလဲ”

“တကယ်နော် ဘကြီး၊ တကယ် အမှန်ကို ပြောတာနော်”

“တကယ်အမှန်ပေါ့ကွ”

ဖေဖေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်သံသယတွေကို မြင်သောကြောင့် သူ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"တစ်ဖက်မှာတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက မင်း ဖေဖေတို့နဲ့အတူ ရန်ကုန် မှာ နေနိုင်မလားလို့ မေးချင်နေတာ"

ကျွန်တော် အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ခဲ့။

"သား ဒီမှာနေမယ်ဆို ဖေဖေတို့ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ"

ဖေဖေက ကျွန်တော့်အဖြေကို စောင့်၍ နေသော်လည်း ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်း မသိသေး။

ဖေဖေက ဆက်ပြောသည်။

"ဒီနားမှာ အရမ်းကောင်းတဲ့ ကျောင်းရှိတယ်၊ အားလုံး အင်္ဂလိပ်လို သင်တာ၊ အိမ်မှာလည်း အခန်းတွေ အများကြီးနော်"

ဖေဖေက ကျွန်တော် နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းအပေါ်အကောက်အယူ မှားဟန်တူသည်။ ကျွန်တော် မနေချင်၍ဟု ထင်နေရှာပုံပင်။

"အင်း... သား အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားဦးပေါ့"

"စဉ်းစားစရာ လိုမလား ဖေဖေရယ်"

ကျွန်တော် ဘကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဘကြီးကို ကလောမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရက်ပါ့မလား။ ဘကြီးအတွက် ဘယ်သူ ဈေးသွားပေးမလဲ။ ဘယ်သူ ချက်ပေးမလဲ။ ဘယ်သူ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်ပေးမလဲ။ ဘယ်သူကသူ့ခြေထောက်တွေကို နှိပ်နယ်ပေးပါ့မလဲ။ ကျွန်တော် မရှိလျှင် ဘကြီး သက်သာမည် မဟုတ်။

"ဘကြီးကရော ဘယ်လိုလဲ"

"အေး.... ဘကြီးလည်း ဒီမှာ နေလို့ရသားပဲ။ သိပ်ပူလာရင်တော့ ကလော ပြန် အပူရှောင်ပေါ့ကွယ်၊ ဘကြီး ကလော ရောက်နေရင်လည်း သားက ကျောင်း ပိတ်ရက်ဆို လာနေပေါ့"

"ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက ခရီးသွားရတာ မကြိုက်ဘူးမို့လား" "သားအတွက်ဆို ဘကြီး သွားမှာပေါ့ သားရဲ့"

ဘကြီးက ပြုံးပြုံးကြီး ဖြေရှာသည်။

အပေါ်ထပ်မှ မေမေ့ အသံကို ကြားရပြီ။ ကျွန်တော် လှေကား နှစ်ထစ်

တစ်ခါ ပြေးတက်သွားပြီး အခန်းထဲတောင် မရောက်သေးခင်-

"မေမေရေ ဘကြီး ရောက်နေတယ်ဗျ"

ဟု စီကနဲ ပြောလိုက်သည်။

ကြာမြင့်စွာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်စက်လိုက်ခြင်းက မေမေ့အတွက်လည်း ကောင်းပေသည်။ မေမေ့မျက်လုံးတွေကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏမှာပင် ယနေ့ မေမေသည် လွန်ခဲ့သော ကာလများဆီက အချိန်ကြာမြင့်စွာ အမှောင်ဖုံးရင်း မဟူရာ အကျဉ်းစံဧကရီ ဖြစ်ခဲ့သည့် မေမေ မဟုတ်တော့ ဆိုခြင်းကို တမဟုတ် ချင်း ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။

သူ၏ ချစ်လှစွာသော အစ်ကိုကြီးကို မြင်လိုက်ရတော့ မေမေ ဝမ်းသာလုံး ဆို့သွားသည်။ ခုတော့ ဘကြီးဘ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည့် မေမေ့ ရယ်သံ လေးတွေ တအိမ်လုံးမှာ စီစီညံနေခဲ့ပြီ။

မေမေက ဂျာကင်အပါးလေး တစ်ထည် ကောက်စွပ်ရင်း အားလုံး ခေါင်မိုးထပ် လသာဆောင်ကို သွားကြဖို့ အကြံပြုသည်။ နေရောင်အောက်မှာ ရပ်ရင်း မေမေတစ်ယောက် လသာဆောင်မှာ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက် သည်။ ဝေဝေဆာဆာ ပွင့်နေသော ပန်းကလေးတွေကို ကြည့်သည်။ အရာရာကို ခုမှ မြင်တွေ့ဖူးသည့်အလား။

ပြီးတော့ ကြိုးပုခက်ပေါ် တက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို သူ့နား လာလှဲရန် ခေါ်သည်။

ကျွန်တော် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ ကြိုးပုခက် ချည်ထားသော သံတိုင် တွေကို ကြည့်သည်။ ပြုတ်ကျရင် ဒုက္ခ။

"မပူနဲ့သားရဲ့ ပုခက်က အရမ်းခိုင်တယ်"

ဖေဖေက ကတိပေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ကြိုးပုခက်ပေါ်တက်သည်။ ဖေဖေက နောက်ကနေ တွန်း ပေးသည်။ ကြိုးတွေ ပြန့်ကားထွက်သွားသော်လည်း မပြဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် မေမေ ကြိုးပုခက်ပေါ်ဖြည်းညှင်းစွာ ဘေးသို့ လွှဲရင်း လှဲနေကြသည်။ ပြာလဲ့ကြင်လင် တိမ်ကင်းစင်နေသော ကောင်းကင်က ကျွန်တော်တို့ အထက်မှာ။ ဖေဖေက အောက်ဆင်းပြီး အအေးတွေ ယူလာသည်။ ဘကြီးက ထိုင်ပြီး ကျွန်တော် တို့သားအမိကို ငေးနေသည်။

မေမေက သူ့လက်မောင်းကို အသာကြွလိုက်ပြီး လက်ကောက်ဝတ်ကို

လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျောက်စိမ်းလေးနှစ်ပွင့် တွဲရရွဲ ဆွဲထားသော လက်ကောက်နီနီ။

"ဒါဘာလဲ သား သိလား"

"အဆောင်လား မေမေ"

မေမေက ခေါင်းငြိမ့်ပြသည်။

"ဒါဆိုကံကောင်းမှုတွေ ယူဆောင်လာမှာပေါ့နော်"

မေမေက လက်ကောက်မှ ကျောက်စိမ်းလေးနှစ်ပွင့်ကို ပွတ်သပ် ကစားရင်း ကျွန်တော်ကို ကြည့်သည်။

"အင်း... ကံကောင်းမှုတွေလေ ခုဆို များလွန်းလို့ မေမေ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူးကွဲ့"

"အဲဒါ ဖေဖေ ပေးထားတာလားဟင်"

"ဟုတ်ဘူး၊ မေမေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးက အဖိုးကြီးတစ်ယောက် ရောင်းတာ ဝယ်လာတာ၊ အားလုံးပေါင်း သုံးခု။ တစ်ခုက ဖေဖေ့အတွက်၊ တစ်ခုက မေမေ့ အတွက်၊ တစ်ခုက သားအတွက်ပေါ့၊ သား ဝတ်ချင်လား"

"တတိယတစ်ခုက ဘယ်မှာလဲဟင်"

"မေမေ့ အံဆွဲထဲမှာ၊ မေမေ အဲဒါဝတ်လိုက်မယ်၊ ဒါ သား ယူလိုက်"

"ဘကြီးအတွက်ရော"

"နက်ဖြန် ဘကြီးအတွက် တစ်ခု ထပ်ဝယ်ကြမယ်"

ကျွန်တော် လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။ မေမေက သူ့အဆောင် လက်ကောက်နီနီကို ချွတ်ကာ ကျွန်တော့် ညာလက်ကောက်ဝတ်မှာ ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

မေမေက ဝင်းနေအောင် ပြုံး၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်သည်။ ကျွန်တော် မေမေ့နှုတ်ခမ်းရှေ့မှာ လက်ညှိုး တင်ပေးလိုက်သည်။ ခုချိန်မှ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မကြားချင်၊ နားမထောင်ချင်တော့ပါ။

အားလုံး ကောင်းသည်။

အားလုံး ကောင်းနေသည်။

အားလုံး ကောင်းပါသည်။

သို့တည်းမဟုတ် ဖြစ်နိုင်သလောက်၊ ဖြစ်တန်စွမ်း ရှိသလောက်တော့ ကောင်းနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စာစရက်။ ။ ၂၅၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၁၉

စာပြီးရက်။ ။ ၁၃ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၂၀

WHISPER of WORDS
Subscribe Telegram Channel

https://t.me/TheBookR